

КАТРИН СТОУН ОСТРОВЪТ НА ДЪГИТЕ

Превод от английски: Цветелина Дечева, 1994

chitanka.info

ПРОЛОГ

Вашингтон, окръг Колумбия... декември 1990

Пред главния вход на Мемориал Хоспитал се бе скупчила разнородна тълпа от репортери — политически коментатори от елитната вашингтонска преса и редактори на забавни програми от основните телевизионни компании. Политическият живот в столицата бе в своя „тих“ период. Белият дом, Сенатът и Съдът се бяха оттеглили в почивка за коледните празници, а президентът и първата дама бяха заети с обичайните благотворителни тържества. Но не липсата на политически новини бе накарала политическите журналисти да се намесят в сфера, която по право се полагаше на колегите им от шоубизнеса. Те бяха тук заради Александра Тейлър, а в този град на могъщество, власт и слава Алекса се радваше на широка популярност.

Тя не беше нито член на Сената, нито член на Конгреса. Алекса беше актриса. В един град, където политиката стоеше над всичко, тя не заемаше висок пост в политическия елит. И все пак в известен смисъл Алекса беше избраница на хората, на милионите зрители, чиято любов към знаменитата актриса бе направила от „Пенсилвания Авеню“ най-сензационния, най-гледания сериал през последните пет години. Въпреки че някои от вашингтонските журналисти се чувстваха длъжни от време на време да подхвърлят презрителни забележки за тази твърде нашумяла телевизионна драма, чиято цел бе да покаже страстите, властолюбието и сблъсъка на различни съдби в столицата, никой не оспорваше таланта на чаровната шоу звезда. Алекса се харесваше както на почитателите си, така и на пресата и омърлушените лица на репортерите, които се бяха събрали пред болницата, изразяваха най-искрена загриженост.

— През цялата нощ сме били тук, Джоун, с надеждата да чуем добри новини. — Замръзналото и уморено лице на кореспондентката от програмата „Добро утро, Америка“ беше красноречиво доказателство за нощното бдение, а мрачното ѝ изражение подсказваше, че новините са твърде обезкуражаващи. — Преди десет

минути говорителят на болницата се срещна с нас и само повтори фактите, които ни станаха известни още в полунощ. Състоянието на Алекса Тейлър е критично. Спешната операция за спиране на вътрешния кръвоизлив е преминала успешно, но Алекса все още е в кома.

— Научи ли някакви подробности за злополуката? — попита Джоун Ландън от студиото в Ню Йорк.

— Полицията все още не е направила официално изявление, но ние разполагаме с няколко факта. Вчера, в късния следобед, минути след загадъчен телефонен разговор Алекса е напуснала уединената си вила, разположена в Чесъпийк Бей, качила се е в колата си и е потеглила по криволичетия път към вътрешността на щата. Пътят представлява серия от опасни остри завои — един кошмарен участък, който, разбира се, е доста познат на Алекса — и въпреки, че сега вали сняг, по време на инцидента пътищата са били сухи и чисти. Макар че тя много често е шофирала по този път и въпреки безопасната пътна обстановка, по някаква причина Алекса не е успяла да вземе един от завоите, колата ѝ се е блъснала в една скала, паднала е на плажа и е избухнала в пламъци. Като по чудо, преди колата да експлодира, Алекса е успяла да скочи или пък при удара просто е изхвъркнала навън.

— Ти каза „по някаква причина“. Имаш ли представа каква точно е била причината?

— Този въпрос предизвиква най-различни размишления и догадки. Съдейки по разстоянието, което колата буквално е прелетяла, преди да падне на брега, скоростта трябва да е била доста висока. И все пак по шосето няма никакви следи от спирачки.

— Което означава?

— Което означава, че спирачките на колата са били в неизправност. Или случайно са отказали да работят, или са умишлено повредени.

— Полицията подозира ли някого?

— Както казах, полицията не е направила официално изявление. Общото мнение е, че колата е твърде повредена и едва ли ще бъде възможно да се открият някакви доказателства за чужда намеса.

— А телефонният разговор?

— Нямаме никаква информация за него, но явно веднага след като е говорила по телефона, Алекса е предприела злополучното пътуване.

— Значи съществува възможност тя да е била разстроена или разсеяна от телефонното обаждане, в резултат на което е шофирала прекалено бързо и е загубила контрол над колата.

— Да, много е възможно. Това е най-логичният вариант. Но, Джоун, както знаеш в този град слуховете се разпространяват със скоростта на светлината и един обикновен, макар и трагичен инцидент, се превръща в лабиринт от загадки и интриги.

— Да, така е. Е, благодаря ти за тези горещи новини. Ще се свържем с теб по-късно, като се надяваме да ни съобщиш нещо по-оптимистично за състоянието на Алекса.

— Дано. О, чакай малко. Виждам сестрата на Алекса, Катрин. Прочутата пианистка беше през цялата нощ вътре в болницата, но сега... А, да, това наистина е Катрин. О, колко интересно, тя е заедно със сенатора Робърт Макалистър. Не знаех, че някоя от сестрите Тейлър поддържа връзка с очарователния сенатор от Вирджиния, но както много сенатори и той вероятно е консултант към „Пенсилвания Авеню“. Съмнявам се, че Катрин ще говори пред журналистите, но може би сенаторът ще каже нещо.

Катрин се вкопчи в ръкава на палтото му и Робърт инстинктивно сложи силната си мъжка ръка върху деликатните трепереци, пръсти. Като избягваше ярката светлина на телевизионните камери, той хвърли поглед към лимузината, паркирана на значително разстояние. С нея щяха да отидат до летището, за да посрещнат родителите на Катрин и Алекса. Между стъпалата на болницата и спасителната лимузина се бе изпречила стена от репортери, която се разцепи, за да позволи на Робърт и Катрин да се промъкнат през тесния тунел до колата. От двете страни в оглушително стерео заваляха онези болезнени въпроси, на които все още никой нямаше отговор...

— Катрин, как е Алекса? Сенаторе, вие можете ли да ни кажете?

— Сериозни ли са нараняванията? Тя все още ли е в кома? Ще се възстанови ли? Какво мислят лекарите?

— Госпожице Тейлър, разбрахме, че сте били във вилата на сестра си, когато телефонът е звъннал. Кой се обади? Какво каза?

Затова ли Алекса е бързала толкова? Полицията допуска ли възможността за умишлено престъпление?

— Лекарите казаха, че Алекса е имала вътрешен кръвоизлив и бъбреците ѝ са пострадали. Дадохте ли кръв за Алекса, Катрин? Бихте ли дали единия си бъбрек, ако бъбреците на сестра ви не възстановят функциите си след катастрофата?

Робърт бе предупредил Катрин, че ще ги затрупат с лавина от въпроси, и я бе посъветвал да не отговаря на никой от тях, докато не стигнат до лимузината. Катрин знаеше за какво ще я питат репортерите — същите мъчителни въпроси не ѝ даваха мира цяла нощ. Същите въпроси, с изключение на един: „Бихте ли дарили кръв, или бъбрек за сестра си?“

Сърцето ѝ имаше ясен и категоричен отговор:

— Да, разбира се.

Но заедно с този отговор идваше и мъчливият, мъчителен, болезнен вик. „Ако Алекса се нуждае от моята кръв, моя бъбрек, моето сърце, с готовност бих ги дала, но... Но едва ли бих ѝ помогнала повече, отколкото един свършено непознат човек. Защото Алекса, която обичам като собствена сестра, всъщност не е моя родна сестра.“

ЧАСТ ПЪРВА

ГЛАВА 1

Канзас Сити, Канзас... май 1968

— Съпругът ми скоро ще дойде — каза Джейн Тейлър на облечения в розова престилка санитар, който я бе придружил от болничната стая до фоайето. — Ще го чакам тук в инвалидната количка, която дори не ми е нужна. Няма смисъл да стоите при мен, наистина, сама ще се оправя.

Всъщност Александър нямаше да дойде скоро. Джейн дори не му се обади, за да му съобщи, че са я изписали от болницата. Възнамеряваше да стане от количката веднага щом санитарят изчезне.

Джейн не се чувстваше виновна, че лъже. Те — докторите, сестрите и психолозите, в крайна сметка я бяха излъгали. Смятаха, че така ще ѝ бъде по-леко. Техните лъжи, както между впрочем и нейните, бяха благородни.

„Ще ви преместим в терапевтичното отделение“ — бяха казали докторите, когато тя се почувства достатъчно добре и нямаше смисъл да стои повече в интензивното.

Значи не в гинекологията, а в терапевтичното — далеч от младите майки, чиито бебета бяха живи и здрави. Сякаш тяхната радост щеше да я накара да страда още повече! Джейн знаеше, че това не е истина, защото мъката ѝ едва ли щеше да стане по-голяма, отколкото е сега. Струваше ѝ се много странно, като си припомни, че само преди седем дни животът ѝ бе щастлив.

Само преди седем дни, в една прекрасна пролетна утрин Джейн, Алекса и Александър бяха тръгнали от дома си в малкото селище Топека за Канзас Сити. Там, на престижния Панаир на изкуствата, Джейн трябваше да представи и продаде изящната си колекция от керамични съдове. Това беше последното им семейно преживяване, когато щяха да бъдат само тримата. Скоро, много скоро семейството им щеше да се увеличи с още един член, чието появяване очакваха с любов и радостно нетърпение. Развълнувана, Алекса все бърбореше за нейното бебе, като категорично ги уверяваше, че то ще бъде момиченце.

Джейн с лекота се справяше с приготовленията за панаира. За нея те бяха по-скоро творческо удоволствие, отколкото стрес. Александър с помощта на Алекса бе натоварил караваната, докато Джейн, бременна в седмия месец, стоеше настрана и ги наблюдаваше. Чувстваше се напълно здрава и посрещаше със сърдечен смях прекомерната им загриженост и ненужните им опити да я глезят и да ѝ угодят във всичко. През целия път се шегуваха и смееха, нямаше и следа от напрежение, но щом наближиха покрайнините на Канзас Сити непонятно защо и за ужас на всички, Джейн започна да ражда. Усети остра пронизваща болка, бързо последвана от гореща струя кръв.

Александър я закара до най-близкия спешен кабинет и там лекарите незабавно освободиха Джейн от бебето, което до този момент живо и здраво кротко си растеше в утробата ѝ. После дойде раздялата... Майка и дъщеря бяха завинаги разделени — с едната линейка откараха Джейн в интензивното в Медицинския център, а другата линейка, в която се намираше малкото момиченце, с надута сирена полетя към интензивното в детската болница. И майката, и бебето получиха най-доброто, което медицинската наука можеше да им предложи, но само Джейн оцеля. Дъщеричката, която тя никога нямаше да види бе починала след петдневната самопожертвователна борба на лекарите. Джейн бе спечелила своята рискована битка със смъртта, след което веднага я преместиха в терапевтичното отделение. Не в гинекологията, не в следродилното, а в терапевтичното отделение — дълги, покрити с балатум коридори деляха това мрачно и тъжно място от щастливите майки и техните рожби. „Така е най-добре“ — казаха лекарите, сестрите и психолозите. Но не ѝ казаха за кого е най-добре. За нея? Или за другите майки, които биха се чувствали неловко в нейно присъствие? Но професионалистите грешаха! Тя трябваше да бъде при родилките. В крайна сметка нали и тя самата е майка, майка на Алекса и майка на мъртвото момиченце. Трябваше да е там, при другите жени, трябваше да ѝ позволят да посети родилното.

Тъкмо натам се бе запътила Джейн сега, за да види новородените бебета. Вярваше, че тези малки същества ще и вдъхнат сили и тя ще набере кураж да каже на златокосата си дъщеря, че сестричката ѝ е мъртва. Днес двамата с Александър съвсем деликатно щяха да съобщят истината на Алекса. А утре, щом се приберат в Топека, приятелите им, вместо да се радват на триумфалния успех на

талантливата Джейн, щяха да научат за тъжната седмица, прекарана в Канзас Сити.

Джейн влезе в отделението за новородени и погледна през стъклената преграда бебетата, които лежаха в розови и сини люлки. Веднага разбра, че решението ѝ да дойде тук, бе правилно. Стана ѝ по-леко на сърцето. Макар че бе загубила своята рожба и едва ли някога щеше да има друга, тези малки същества изпълваха Джейн с надежда. На красивото ѝ лице грейна усмивка, първата усмивка от една седмица насам, нежната, любяща усмивка на една майка.

Докато Изабел целуваше копrienената черна коса на малката си дъщеричка, сините ѝ очи тревожно оглеждаха коридора. В единия му край се намираше отделението за новородени, а в другия, както винаги, се спотайваше един от шпионите на Жан-Люк.

Хората на Жан-Люк като заплашителни сенки я следваха навсякъде през последните пет месеца от бременността ѝ. Сега те не се криеха толкова старателно и дори бяха станали още по-бдителни, защото нейното бебе се бе появило на бял свят.

Изабел живееше в постоянен страх, че онзи луд човек всеки момент може да нареди на преследвачите да убият това невинно малко същество, от което той толкова много се плашеше.

Възможно е един ден тази смъртоносна заповед да бъде издадена, но засега Жан-Люк, уверен в надмощието си, само я тормозеше, също като звяр, който разиграва жертвата си. „Ти си в капан — казваше ѝ той. — Не можеш да се измъкнеш. Нима не го разбираш?“

Естествено, Изабел беше наясно с положението си. Но също така знаеше, че ако непрекъснато сменя местонахождението си сякаш се надява, че един ден ще избяга от преследвачите, Жан-Люк ще държи хората си на разстояние. Докато Жан-Люк вярваше, че неуморните пътувания на Изабел се дължат на наивната и отчаяна надежда, че ще се измъкне, той щеше да продължава тази безмилостна игра на криеница. А това щеше да ѝ даде повече време...

Време да намери жена, на която да повери скъпата си дъщеря. През дългите месеци на търсене, още преди бебето да се роди, а и след това, Изабел се бе срещала с много жени, с които бе провела кратки

разговори под зоркия поглед на зловещите сенки на Жан-Люк, но все още продължаваше да търси. Сигурно някъде съществуваше такава жена, не може да няма подходяща жена.

Изабел беше сигурна, че ще я открие, и тогава щеше да се довери на сърцето си, на своя вътрешен глас, също тъй убедителен и непогрешим като инстинкта ѝ, който я даряваше с неизчерпаема енергия да търси подходящ дом за своето бебе. Дом, в който малката ѝ дъщеричка ще бъде обградена с любов и внимание.

Месеци наред Изабел бродеше от град на град. Винаги в движение, тя преследваше своята едничка цел, която сякаш случайно я бе довела тук, точно в този момент, в отделението за новородени, където една русокоса жена с насълзени, искрящи зелени очи бе вперила нежен замислен поглед в малките бебета.

Щом се приближи към нея, усети яростния ритъм на сърцето си.

— Здравейте. — Родният ѝ език бе френският, но Изабел говореше безупречно толкова много езици, че френският ѝ акцент се губеше в изящния и изтънчен маниер на говорене.

— Здравейте. — Джейн се усмихна сърдечно на красивата жена, чийто глас бе топъл и царствен. В следващия миг тя съзря малкото момиченце, завито в пухкаво одеяло от розов кашмир. Косата на жената бе руса, а тази на бебето бе като лъскава черна коприна, но блестящите сини очи подсказваха, че са майка и дъщеря. — Какво красиво момиченце!

— Благодаря. Тук ли е вашето бебе?

— Не. — Джейн се усмихна, сякаш искаше да се извини, че е тук, сред щастливите майки и техните рожби. Но имаше нещо в красивите сини очи на майката, което я караше да разкрие своята тъжна тайна. — Неотдавна загубих моето момиченце. Тя се роди преждевременно и се появиха усложнения.

— Съжалявам. Някой ден ще имате друго бебе.

— Не, това няма да стане. Но все пак съм щастлива, защото имам една прекрасна шестгодишна дъщеря. Надявах се да ѝ родя сестричка, но...

— Да, разбирам ви — промърмори разсеяно Изабел. Усещаше пронизателния поглед на преследвача си, който стоеше на няколко метра от тях. Беше достатъчно далеч, за да не чува разговора им, но не сваляше очи от нея. С всеки изминат миг любопитството и

бдителността му щяха да се изострят. — Има нещо, което искам да обсъдя с вас.

— О, така ли? — възкликна Джейн, изненадана от внезапната молба. Красивите сини очи проблясваха умолително, излъчваха един мълчалив, но отчаян вик за помощ. — Разбира се, щом искате — добави тя с благ тон.

— Не можем да разговаряме тук. Имате ли нещо против да отидете в дамската тоалетна във фоайето? След половин час ще дойда при вас.

Джейн забеляза мъжа, който се навърташе около тях макар и на разстояние, и разбра, че именно той е причината за тайната среща. Гласът на разума я съветваше да се измъкне дипломатично от тази ситуация, но всички предупреждения бяха бързо заглушени от благородния и съчувствен повик на сърцето ѝ. Ако може, защо да не помогне?

— Ще ви чакам.

— Благодаря ви. А сега, моля ви, кажете „довиждане“, сякаш сме приключили разговора си и нямаме намерение да се срещаме отново.

— Добре. — Джейн се усмихна, погледна часовника си и възкликна, като нарочно леко повиши глас — О, скъпа, закъснявам! По-добре да тръгвам вече. Радвам се, че си побъбрихме. Довиждане.

След като Джейн си тръгна, Изабел поговори известно време с още няколко майки, които бяха дошли да видят децата си. Половин час по-късно тя се върна във фоайето и сякаш озарена от внезапна мисъл, спря пред рецепцията и попита за дамската тоалетна.

Слава Богу, че Жан-Люк е изпратил само мъже да я следят. Дори не си е помислил да изпрати жени, защото според него жените не стават за нищо, освен за развлечение и удоволствие. Каква ирония само — да откриеш лъч надежда в презрението на Жан-Люк към жените! Но фактът си е факт — той не бе наредил на жени да я следят, а това означава, че тя и нейното бебе са в безопасност, докато са в дамската тоалетна.

— Благодаря ви, че се отзовахте на молбата ми — прошепна Изабел, когато видя Джейн.

— Няма защо.

— Сами ли сме?

— Да.

— Чудесно. — Изабел извърна очи от Джейн и ласкаво погледна към скъпоценното малко личице, което се гушеше в розовото одеяло. С насълзени очи и треперещ глас попита: — Ще я вземете ли?

— Разбира се. — Джейн видя сълзите и усети вълнението на майката, но все пак възприе въпроса като най-обикновена молба да подържи бебето. Най-обикновена молба... но на Джейн не ѝ беше толкова лесно. Щом гушна детето в прегръдките си, мъчителни болезнени тръпки минаха по тялото ѝ.

— Имам предвид — прошепна Изабел нежно, но уверено, когато забеляза с каква любов Джейн държеше бебето ѝ — дали ще я вземете и отгледате като собствена дъщеря?

— Като какво? — попита Джейн с надежда, като същевременно не вярваше на ушите си.

— Когато е с мен, тя е в опасност. Обичам я с цялото си сърце... тя е моето сърце... но... — Внезапен изблик на бурни непокорни чувства завладя цялото ѝ същество. От дълбините на душата ѝ се издигаха гласове, които я призоваваха да забрави за съществуването на Жан-Люк и неговите безмилостни шпиони. „О, това са само илюзии!“ — напомни тя на предизвикателните гласове. С усилие насочи мислите си към действителността и продължи със спокоен тон:

— Вие загубихте бебето си, нали?

— Да, но вие не бива да загубите вашето — отвърна благо Джейн, като се опитваше да се пребори със собствените си противоречиви чувства. „Да, ще я взема.“ — ликуваше от радост сърцето ѝ в отговор на смайващия въпрос на Изабел. Но Джейн добре познаваше болката от загубата и смяташе, най-искрено вярваше, че тази майка не бива да се разделя с дъщеря си. Осланяйки се на тази вяра, на това островче здрав разум в бурното море на собствените си емоции, тя продължи, като деликатно предложи:

— Може би, ако ми кажете причината, поради която не можете да задържите дъщеря си, ще измислим нещо, така че да не се разделите с нея. Все има някакъв начин. Моля ви, помогнете ми да го открием.

— Не мога нищо да ви кажа, а и такъв начин не съществува. — Тихият примирителен тон и тъгата в очите ѝ красноречиво доказваха, че тя говори истината. Изабел неуморно бе търсила друго решение на този мъчителен проблем, но... напразно. Усмихна се едва-едва и в тъжните ѝ очи проблесна искрица надежда, когато продума:

— Но вие можете да помогнете. От мига, в който разбрах, че не мога да я задържа, се моля да намеря майка, която да се грижи за нея така, както бих се грижила аз. Вярвам, че вие сте тази майка.

Настъпи дълъг миг на мълчание, през който навлажнените им искрящи погледи се срещнаха, ведно с безмълвните обещания, идващи от най-съкровените кътчета на сърцето.

— Ще се грижа за нея и ще я обичам — най-сетне прошепна Джейн. Думите бяха излишни, защото с поглед тя бе дала вече това обещание.

— Убедена съм в това — каза Изабел, без да сваля, очи от Джейн. После извърна глава и съсредоточи вниманието си върху другите неща, които трябваше да бъдат свършени, преди да се раздели с дъщеря си и да се потопи в самотата на остатъка от своя живот. Свали чантата от рамото си и извади от нея една малка торбичка от синьо плюшено кадифе, пристегната със златен шнур. Фините ѝ пръсти внимателно отвориха торбичката и извадиха няколко от многото сгънати парченца копринена хартия, в които грижливо бяха увити ослепителни диаманти, рубини, сапфири и смарагди.

— Тя щеше да бъде много богата — обясни Изабел. „Тя щеше да бъде принцеса.“ — Обърнах част от наследството ѝ в скъпоценни камъни. Всички те са уникални с великолепна форма и цвят. В момента общата стойност на скъпоценните камъни в торбичката е около двадесет милиона долара. Бих ви предложила да продадете камъните само в краен случай, защото след години тяхната стойност със сигурност ще се увеличи.

— Не мога да ги приема.

— Уверявам ви, че не са крадени. По право се полагат на дъщеря ми.

— Ние със съпруга ми не сме богати и никога няма да бъдем, но водим един доста сносен живот. Работим усилено, спестили сме достатъчно пари, за да отгледаме две деца. — Джейн сви рамене, без самата тя да знае защо отказва да вземе скъпоценните камъни, но все пак бе напълно убедена в правотата на решението си. Животът им бе скромнен, но щастлив и не желаше да го променя.

Отказът на Джейн да приеме такова огромно състояние бе още едно доказателство за нещастната майка, че тя е открила жената, на която можеше спокойно да повери дъщеря си. Изабел бе вкусила и от

бедността, и от богатството и отлично знаеше, че единственото истинско съкровище е любовта. И тази жена със смарагдовите очи също го знаеше.

— Да ви разкажа ли за себе си и за съпруга ми? — попита тихо Джейн.

— Не, моля ви, недейте. По-добре, ако не знам нищо за вас, нито пък вие за мен... освен едно — тя е моя дъщеря и е плод на голяма любов. Когато е с мен, тя винаги ще бъде в опасност. — Очите на Изабел отново се наляха със сълзи, сякаш последните й думи прозвучаха като жестока присъда. Мислеше си, че се е подготвила за този кошмарен момент, че е овладяла чувствата си, но сега една спонтанна молба се изтръгна от разбитото й сърце.

— Моля ви, разкажете й за днешния ден, когато стане на двадесет и една години. Ще й кажете ли, че много съм я обичала, но не съм имала друг избор?

— Да, разбира се. Кога точно се е родила? — попита Джейн. Съзнаваше, че в онзи далечен ден в бъдещето, след двадесет и една години, тази майка, където и да е, ще изпрати безмълвни послания на любимата си дъщеря, която точно тогава ще узнае остарялата истина.

— Точно преди една седмица, на двадесети май.

— Двадесети... — повтори Джейн тихо, сякаш за да запомни. Но тази дата бе сложила вече болезнения си отпечатък върху сърцето й, защото точно в този ден се бе родило и нейното малко момиченце. — Има ли още нещо, което трябва да й кажа?

— Моля ви, нека да не ме търси. И без това ще й бъде невъзможно да ме открие, а и за нея би било много опасно. — Лицето на Изабел помръкна, когато съвсем спонтанно от устните й се изплъзна още едно желание, дошло от най-съкровено кърче в сърцето й. — Естествено, вие ще решите как да я кръстите и не искам да се намесвам в избора ви, но...

— Да?

— Ако е възможно, едно от имената й, може би второто й име, да бъде Александра...

„Александра... Сигурно на името на баща си“ — досети се Джейн, защото бе доловила любовта и топлината в гласа на Изабел. Значи бащата на момиченцето се казваше Александър и това е още едно удивително съвпадение, но Джейн прикри изненадата си, защото

вече се бяха споразумели, да не говорят нищо повече за личния си живот. Тя се въздържа от репликите „Съпругът ми се казва Александър“ и „Другата ми дъщеря е Александра“. Не изрече на глас мислите си, но чу собствените си думи: „Другата ми дъщеря...“

— Второто ѝ име ще бъде Александра.

— Благодаря ви.

Изабел отново положи усилия да насочи мислите си върху последните подробности. Прибра кадифената торбичка в чантата си, извади една кукла с черна коса, увита в кашмирено одеялце на сини и бели карета. Безмълвно, сякаш по негласно споразумение, двете жени махнаха розовото одеяло от бебето и докато Изабел нежно завиваше скъпата си дъщеричка в карираното одеяло, Джейн уви куклата в розовото.

Оставаше само едно — Изабел да се сбогува със своето малко момиченце. Като я полюшваше нежно, тя се отдалечи в единия ъгъл на стаята. Докато галеше с устни меките бузки на детето, тя нашепваше ласкави гальовни думи на френски.

— Обичам те, обичам те, обичам те — повтаряше тихо тя, както бе правила много пъти досега. После целуна малкото изваяно лице за последен път и убедена, че дъщеря ѝ завинаги ще остане в сърцето ѝ, макар да не ги чака общо бъдеще, Изабел изрече прощалните думи: — Винаги ще те обичам.

Обърна се, приближи се към Джейн, като ѝ подаде увитото в одеялце любимо същество. Преметна чантата си на рамо и преди да вземе куклата, с която искаше да заблуди хората на Жан-Люк, тя за последен път се подчини на импулса си. С треперещи пръсти разкопча солидната златна закопчалка на огърлицата, която до този момент бе скрита под копринената ѝ блуза.

Огърлицата представляваше наниз от теменуженосини скъпоценни камъни, а в средата висеше медальон от същите сини камъни с формата на сърце. Джейн веднага забеляза, че искрящият син цвят съвършено подхожда на необикновените очи на майката и дъщерята. Но нямаше представа, че това красиво бляскаво бижу е направено от сапфири, и то рядко срещани сапфири, защото цветът не бе типичен за този вид скъпоценни камъни. Джейн дори не подозираше, че огърлицата струва цяло състояние. За нея великолепият накит имаше съвсем различна стойност, онази

стойност, която съзря в развълнувания, пълен с любов поглед на Изабел.

— Моля ви, дайте ѝ тази огърлица на двадесет и първия ѝ рожден ден. Нейният баща ми я подари. Двамата с него имахме едно сърце, което сега даряваме на нашата дъщеря. — Изабел се замисли, искаше добре да прецени дали подаръкът няма да навлече неприятности на дъщеря ѝ. Сетне, убедена, че не съществува никакъв риск, тя увери Джейн — Огърлицата е красива, прелестна, но дизайнът е съвсем традиционен, така че моето момиченце едва ли ще може да ме открие чрез нея.

Джейн кимна и взе изящното бижу.

— Е, трябва да тръгвам — прошепна Изабел, като едва сдържаше сълзите си. Тя потисна вълнението си, преглътна горчивата буца, заседнала в гърлото ѝ, с ясното съзнание, че във ѝ очакваха тъмните сенки на Жан-Люк, и че трябва да направи всичко възможно за сигурността и безопасността на бебето. Когато продума, гласът ѝ бе спокоен: — Моля ви, останете тук още половин час, а дори и повече, ако нямате нищо против.

— Обещавам ви, че ще я обичам — тихо каза Джейн.

— Знам и ви благодаря за това. Бог да ви благослови.

Изабел си тръгна, за да продължи пътуването, което щеше да отведе хората на Жан-Люк далеч от Канзас Сити, а Джейн остана сама с бебето, погълната от мислите си за тази трагична случка. Всичко бе станало толкова бързо и тя го бе възприела толкова спокойно, но сега... сега ѝ се струваше, че е преживяла някакво чудо.

— Здравей, миличка — прошепна Джейн и се загледа в лъчезарните сини очи, които сякаш очакваха обещания за любов, сигурност и щастлив живот. — Здравей, Катрин Александра. Харесва ли ти това име, скъпоценна моя? Мисля, че то идеално ти подхожда. Сестра ти ще се зарадва, защото тя се казва Александра Катрин и това съвсем ще ви сближи. О, малка Катрин, всички ще те обичаме — и татко, и аз, и твоята сестричка.

„Ще получиш толкова много любов, колкото и през първата седмица на своя живот“ — помисли си Джейн, а сърцето ѝ преливаше от радост и болка за тази майка, която ѝ бе дала най-скъпоценния дар. Без да сваля, оглед от сапфирените очички, тя даде своето безмълвно обещание: „Скъпа Катрин, ако някой ден майка ти се върне, за да те

вземе, тогава все някак си ще се опитаме да направим това, което е най-добре за теб.“

Но обхваната от противоречиви чувства на тъга и облекчение, Джейн съзнаваше, че майката на Катрин никога няма да успее да ги намери. Те живеяха в Топека, а не в Канзас. Джейн бе споменала, че е загубила бебето си, но не бе казала кога и къде е станало това. Малкото момиченце бе починало в една болница в другия край на града, а Джейн бе останала тук, и то не в гинекологичното, а в терапевтичното отделение. Майката на Катрин не би могла да ги открие, освен ако не се върне сега...

„Моля ви, останете тук още половин час, а дори и повече, ако нямате нищо против“ — бе помолила тя. Джейн изчака да мине цял един час — време, през което майката на Катрин спокойно можеше да напуснеш болницата... или да промени решението си и да се върне. При всяко отваряне на вратата сърцето на Джейн, трепваше да не би на прага да застане красивата жена със сапфирените очи. Макар че бе загубила бебето си, Джейн все още имаше кърма. Дори през кошмарните дни в интензивното, когато бе мобилизирала всичките си сили, за да победи смъртта, майчиното мляко пълнеше гърдите ѝ и още по-мъчително напомняше за тежката загуба. И сега, когато малките жадни устнички се вкопчиха нетърпеливо в набъбналите гостоприемни зърна, Джейн бе изненадана от внезапния прилив на радост и любов към това малко същество. Но малко по-късно я очакваше друга изненада... В чантата с пелените, която Изабел ѝ бе оставила, Джейн намери сто хиляди долара. „Ще внесе тези пари на името на Катрин и ще ѝ ги дам на двадесет и първия ѝ рожден ден“ — реши Джейн. Двамата с Александър печелеха достатъчно пари за скромния живот, който водеха. „Но защо пък да не използваме малка част от тази сума, съвсем малка част — мислеше си тя, — така че в съботните и неделните вечери Александър да дава по-малко уроци по музика. Тъкмо ще посвети повече време на дъщерите си. Дъщерите...“

— Александър...

— Здравей, скъпа — въздъхна с облекчение той. Беше разбрал — още преди няколко часа — че Джейн е изписана, но знаеше, че жена му ще има нужда да остане за известно време насаме със себе си.

Предполагаше, че тя първо ще отиде до отделението за новородени, а след това вероятно ще се разходи в парка, за да почувства топлото майско слънце, да види разцъфналите цветя и да се опита за пореден път да си обясни какво точно се бе случило. Това беше непосилна задача, самият той безброй пъти се бе опитвал да намери отговор на този мъчителен въпрос. Александър съзнаваше, че жена му има нужда да бъде за известно време сама, но когато минутите се бяха превърнали в часове, той бе започнал да се притеснява.

— Готова ли си? Да дойдем ли с Алекса да те вземем? — попита той.

Нежността в гласа на мъжа ѝ развълнува Джейн и очите ѝ се наляха със сълзи. Колко тежка бе тази седмица за Александър, много по-мъчителна за него, отколкото за нея. Той бе прекарал няколко безсънни денонощия, като непрекъснато ходеше от едното интензивно отделение до другото. През първите четири дни кошмарната мисъл, че ще изгуби и жена си, и детето си, разкъсваше сърцето му, но любовта към Джейн го караше да не издава страха си. Александър прояви сила и мъжество заради всички тях — заради Джейн, заради малкото момиченце, което почина, заради златокосата дъщеря, която все още не знаеше истината за своята сестричка.

И никога нямаше да я узнае.

— Алекса там ли е?

— Играе си с куклите в другата стая. Намерила си е ново приятелче. — В гласа му се долавяше и нежност, и изумление, защото и Александър, и Джейн непрекъснато се учудваха на невероятната общителност на очарователната си дъщеря. През изминалата седмица Алекса се бе запознала с много деца и в болницата, и в мотела. Тя бързо се сприятеляваше и това беше чудесно, особено сега, тъй като никога не ще се радва на малка сестричка. — Джейни? Има ли нещо, което...

— О, Александър... случи се истинско чудо.

Докато седеше в телефонната кабина в парка и люлееше заспалата Катрин, Джейн му разказа за чудото. Не виждаше лицето на любимия Александър, талантливия музикант с нежна душа на поет, но си представяше изразителните му очи, в които сигурно проблясваха искри на противоречиви чувства — надежда, страх, радост, недоверие и... тревога.

— Да не си мислиш, че съм полудяла, скъпи? — попита го Джейн, като наруши дългото мълчание. Тя знаеше за какво се безпокои Александър, знаеше, че той няма да промълви и дума, докато не я притисне в прегръдките си и не се опита да я предпази от депресията, която очевидно се бе превърнала в психоза и я бе накарала да отвлече чуждо бебе.

— Но, Джейни, това ми се струва доста... Защо се смееш? — разтревожен от смеха ѝ попита той, а в гласа му се долавяха нотки на загриженост.

— Защото забравих да ти кажа за парите, за скъпоценните камъни и за огърлицата.

Тя му бе разказала случката три пъти, но до този момент не бе споменала нищо за бижутата и огромната сума пари, която бе открила в чантата. Парите и огърлицата бяха неопровержимо доказателство, че невероятната история е самата истина, но Джейн бе забравила за тях, защото единственото съкровище, което имаше някаква стойност за нея, сега спеше в ръцете ѝ.

— Пари? Скъпоценни камъни? Огърлица?

Джейн отново му разказа случката, този път с всички подробности. Тя усещаше как постепенно тревогата му отстъпва място на радостта, докато накрая той слисан и изумен, прошепна със сипкав глас:

— Идваме веднага, скъпа. С Алекса ще дойдем да ви вземем двете с Катрин.

— Тя не е моя сестра — заяви Алекса с присъщата си категоричност, след като видя малкото същество в ръцете на майка си.

— Напротив, скъпа, тя е твоя сестра — нежно възрази Джейн. В първия миг думите на Алекса я поразиха и стъписаха. Протегна ръка, погали дъщеря си по меката златиста коса и обясни с ласкав тон: — Катрин има черна коса, също като татко ти, не е русокоса като нас и очите ѝ са сини, но тя наистина е твоя сестра.

— Не е вярно.

— Алекса?

— Не я искам, татко, не я харесвам.

— Алекса!

— Тя не ми е сестра! Не я искам! Моля ви, върнете я в болницата. Мамо? Татко?

Три седмици след като се бе сбогувала с любимата си дъщеря, Изабел, с куклата на ръце, продължаваше неуморното си пътешествие. Бе успяла някак си да се престори, че все така отчаяно търси на кого да остави детето си. Бродеше от град на град със сломено от мъка сърце, едно смъртно ранено същество, което сякаш по чудо бе все още живо.

Хората на Жан-Люк я последваха до Ню Йорк, където, минути преди да отлети за Ница, тя се приближи към един от преследвачите и му подаде вързопа с розовото кашмирено одеяло.

— Отивам при Жан-Люк — процеди тя през зъби тихо на френски. — Ще му предам, че сте направили всичко възможно да изпълните заповедите му, но уви явно е наел глупаци.

Изабел не бе имала намерение да се връща на острова. Но сега се връщаше, за да се изправи лице в лице с човека, който така жестоко ѝ бе отнел безмерната радост да прекара остатъка от живота си заедно с любимата си дъщеря. От Ница тя нае чартърен самолет за Острова на дългите и по време на краткия полет до средиземноморското кралство мислите ѝ се върнаха към онзи момент в миналото, когато бе започнала да мрази Жан-Люк и се бе влюбила в Александър...

Годината беше 1948. Войната, в която бе загинало цялото ѝ семейство, бе свършила, но не бе — и никога няма да бъде — забравена. Седемнадесетгодишната Изабел бе разбрала, че войната е един жесток и кошмарен абсурд и сега, когато сред отчаянието се прокрадваше лъч надежда, тя повярва, че мирът ще ѝ помогне да осъществи и най-недостижимите мечти. Докато служеше в Съпротивата в родния си град Париж, Изабел бе проявила забележителна смелост. И сега, когато също тъй смело преследваше мечтата си, тя написа дръзко писмо до принц Александър Кастел.

„Проучих внимателно моделите на вашите бижутери на Плас Вандом“ — обясни Изабел в писмото си до принца, но запази в тайна, че под „внимателно проучване“ тя имаше предвид единствено посещенията си в бляскавите бутици на Картие, Ван Клийф и Арпел, и Кастел, където просто бе разгледала витрините. Реши, че от всички тях тъкмо Кастел се нуждаеше от нейното творческо въображение. „В

моделите на Кастел преобладава бароковият стил, липсва им романтичност“ — осмели се да напише тя. Изпрати няколко свои скици с оригинални модели в романтичен стил и предложи на принц Александър да се срещнат на острова, ако, разбира се, Негово Величество не възразява.

Александър посрещна с усмивка писмото на Изабел, но все пак то го накара да се замисли. Тази жена беше права, разбира се, скиците доказваха нейния неоспорим талант, а смелостта ѝ го заинтригува и очарова. След войната Александър се бе заел да възобнови красотата на острова и бе оставил по-младия си брат Жан-Люк да ръководи „Кастел“. Жан-Люк се бе справил умело с финансовата страна на печелившата бижутерийна империя, но от доста време дизайнерите не бяха предлагали оригинални и осъвременени модели.

Александър реши да отиде в Париж, за да се срещне с Изабел. Но в навечерието на заминаването си, по време на ежедневната си разходка, докато наблюдаваше дъгите, които бяха дали името на острова, той падна от коня и си счупи крака. Наложил се Жан-Люк да замине за Париж, за да се срещне с младата дизайнерка. Докато поглъщаше с поглед златистите коси, сапфирените очи и чувствените устни на красивата Изабел, той реши, че тя трябва да бъде негова.

Тежките самотни години бяха научили Изабел да не се страхува от нищо. Тя бе смела и издръжлива, защото нямаше друг избор, но в младата ѝ душа живееше деликатната надежда на един художник и красивите мечти на едно романтично момиче.

Романтично момиче до мига, в който Жан-Люк брутално отне девствеността ѝ, а нейните отчаяни молби само възпламеняваха още повече налудничавото му маниакално желание да я обладае. Шепнеше ѝ колко много я обича, а когато всичко свърши, той ѝ обеща, че тя ще стане негова съпруга, негова принцеса. Изабел слушаше поразителните думи на Жан-Люк и без да сваля поглед от жестоките му очи, тихо прошепна тържествен обет за вечна омраза.

Щом се върна на острова, Жан-Люк каза на брат си, че момичето просто ги е изиграло. Още от самото начало тя е имала намерение да работи за Картие. Тази новина изненада и разочарова Александър. Шест седмици по-късно, след като кракът му бе оздравял, Александър беше в Париж и съвсем спонтанно посети талантливата млада дизайнерка.

Когато Изабел му отвори вратата, той забеляза неописуем ужас в красивите сини очи. Постепенно ужасът отстъпи място на недоумението, когато тя разбра, че пред нея не стои Жан-Люк. Този мъж бе също тъй красив, но доста по-възрастен, с благородно излъчване, а в тъмните му очи нямаше и следа от онази маниакална лудост.

Седемнадесетгодишната Изабел и четиридесетгодишният Александър се влюбиха от пръв поглед, въпреки скритата ѝ омраза към Жан-Люк, въпреки факта, че кошмарът от бруталното деяние на Жан-Люк бе все още жив и в утробата ѝ бе покълнало семето на злото, което ѝ причиняваше физически и морални страдания. Не искаше да ражда детето на Жан-Люк, но не можеше да се реши да направи аборт. Само отчаяно се молеше да пометне бебето. Сетне се влюби в Александър и отчаянието отстъпи пред увереността, че любовта на Александър ще победи растящото зрънце зло.

Желанието на Изабел се сбъдна в началото на четвъртия месец. Александър я намери в безсъзнание от голямата загуба на кръв и веднага я заведе в болницата. Когато дойде на себе си, Изабел, сгушена в нежната прегръдка на Александър, му каза истината за Жан-Люк.

Александър пропъди брат си в изгнание и се ожени за Изабел. Отдадени на красивата си любов, те заживяха щастливо в прелестното кралство на острова. Жан-Люк бе прогонен, но не и забравен. Александър и Изабел искаха деца, но въпреки горещата им страстна двадесетгодишна любов мечтата им не се сбъдна. И двамата стигнаха до тъжното заключение, че спонтанният аборт бе лишил Изабел от възможността да стане майка.

Александър и Изабел копнееха за деца, по-скоро защото искаха да изпитат докрай радостта от своята любов, отколкото да създадат наследници на кралството. Според закона за престолонаследниците, който от векове управляваше Острова, винаги първородното дете ставаше владетел на кралството. Но ако Александър нямаше деца, Жан-Люк щеше да наследи трона след смъртта му и за в бъдеще неговите потомци щяха да управляват Острова. Този тъжен факт караше Александър и Изабел да страдат още повече.

През септември 1967 Александър се разболя и лекарите поставиха своята фатална диагноза — бързо развиваща се рядко срещана форма на левкемия. През последните месеци, когато бяха

заедно, те почти не говореха какво ще стане след смъртта на Александър. Не си и струваше да обсъждат, защото и двамата знаеха, че Жан-Люк ще се завърне триумфално на Острова. Оставаше им единствено да решат каква ще бъде съдбата на Изабел.

Александър превърна огромното си състояние в скъпоценности и пари и откри банкови сметки на името на Изабел в Ню Йорк, Цюрих и Париж. През последните дни от живота му двамата се отдадоха единствено на любовта си, както между впрочем винаги бяха правили досега. И в една от онези нощи на нежна любов Александър — вече на шестдесет години — и Изабел — на тридесет и седем — създадоха така дълго бленуваната, рожба. Изабел не сподели радостта с любимия си съпруг. Даваше си сметка, че това няма да му донесе нито щастие, нито спокойствие, а само страх от това, което може да се случи, и гняв, предизвикан от собствената му безпомощност. Жан-Люк с нетърпение очакваше смъртта на брат си, за да получи кралството, което така отчаяно искаше. Дори и Александър да обяви, че очаква наследник, дори и да се опита да осигури закрила на Изабел и бебето, истината бе, че Жан-Люк никога нямаше да позволи детето на Александър да му отнеме трона.

Не че Изабел мечтаеше да запази кралството за тяхната рожба на любовта! Искаше само след като се сбогува с любимия Александър, да посвети остатъка от живота си на тяхното скъпо дете. И тогава нека Жан-Люк да получи каквото поиска.

Когато след погребението на Александър Изабел напусна Острова, хората на Жан-Люк бяха вече по петите ѝ. Бременността все още не ѝ личеше, но намеренията на Жан-Люк бяха болезнено, ужасяващо очевидни — той все още бе завладян от маниакалната си страст да я притежава. Изабел се опита да се изплъзне от преследвачите си, но уви — напразно. С течение на времето, когато бременността ѝ стана очевидна, зловещата им бдителност дори се засили.

Изабел мечтаеше само да бъде свободна да прекара живота си заедно със своята скъпа рожба. Но Жан-Люк нямаше намерение да остави на мира нито майката, нито детето, и благодарение единствено на собствената си съобразителност Изабел успя да го надхитри и да осигури свободата на своята малка безценна дъщеря.

Сега, след като бяха изминали три седмици, откакто се сбoguва с малкото си момиченце, Изабел се връщаше на Острова, за да каже на мъжа, който я бе принудил да се раздели с дъщеря си, колко много го мрази...

Докато Александър управляваше кралството, дворецът, както и целият остров, представляваше едно гостоприемно очарователно място, отворено за всички, които искаха да се насладят на изящното му великолепие. Но сега портите на двореца бяха затворени и добре въоръжените стражи сякаш мълчаливо и заплашително предупреждаваха, че вътре живее принц Жан-Люк. Когато напусна Острова, прогонен от брат си, той бе взел огромно състояние със себе си и въпреки това през годините на изгнание откри нов начин, зловещ начин да натрупа повече богатство и да се сдобие с най-опияняващото съкровище — властта. До смъртта на Александър Жан-Люк бе известен в целия свят като търговец на оръжие, наркотици и насилие. Сега Островът се управляваше от нов монарх и елегантният бял дворец се бе превърнал в непревземаема крепост. Някога това място беше слънчев рай, над който сега се бе надвесил мрачен облак. „Дори и птичите песни са заглъхнали“ — с тъга си помисли Изабел. Въздухът, в който някога се носеше уханието на безбройните разцъфнали цветя, не бе тъй свеж и топъл както преди. Изабел си мислеше за великолепните дъги, които се появяваха всяка вечер след тропическия дъжд. Питаше се дали и те са изчезнали, дали опияняващият им блясък не се бе превърнал в сива сянка — един тъжен спомен за това, което е било преди и което си е отишло завинаги.

— Изабел — прошепна Жан-Люк. Както винаги, още щом я зърна, дъхът му спря. Тъмните му очи бяха непроницаеми и студени, въпреки че в него се надигна неутолимото желание, демоничната страст да я обладае, да я притежава.

— Мръсник!

— Изабел...

— Ако знаеш колко много те мразя!

— Недей, скъпа. Един баща е длъжен да се погрижи за сигурността на децата си.

— Ти го направи заради себе си! Ти искаше Острова и вече си разпръснал навсякъде отровата си.

— О, колко си ядосана, скъпа Изабел! Когато си разгневена си още по-прелестна.

Докато говореше, Жан-Люк извърна очи от Изабел и погледна към стената зад нея. Изабел проследи погледа му, прикован в огромен великолепен портрет с маслени бои — нейният. Преди смъртта на Александър тя бе изпратила всички писма, дневници; снимки и портрети — всички символи на тяхната любов — във вилата си, която бе разположена в долината на Лоара.

Но не знаеше нищо за този маслен портрет, който висеше в библиотеката на Жан-Люк. Той бе направен по негова поръчка като за модел бе послужила една снимка на Изабел, направена преди дванадесет години в дворецовите градини на Монако. Там принц Рение, владетелят на едно очарователно средиземноморско кралство, бе отпразнувал сватбата си с принцеса Грейс и естествено на тържеството бяха поканени Изабел и Александър. Прелестната цветна снимка се бе появила в списание „Лайф“ на цяла страница, и макар че принцеса Изабел Кастел беше само гостенка, тя изглеждаше като приказна младоженка, застанала сред белите гардении. Изражението на лицето ѝ напълно подходеше на романтичната атмосфера, която цареше в този изпълнен с красиви надежди ден. Тъкмо на това празненство Изабел бе сложила за първи път сапфирената огърлица, която Александър ѝ бе подарил.

На стотиците снимки, направени през годините от съвместния им живот, Изабел изглеждаше винаги красива и деликатна, а Александър — силен и мъжествен. И на тези снимки тя винаги се появяваше с бижутата на „Кастел“, които струваха милиони долари. И все пак Жан-Люк бе избрал за модел тъкмо тази снимка, на която тя беше с най-скъпоценното си бижу. Този факт предизвика у нея и гняв, и страх. Гняв, защото Жан-Люк бе поръчал портрета само заради собственото си удоволствие, и страх, защото бе дала огърлицата на своето момиченце. Дори ако след двадесет и една години дъщеря ѝ реши да я потърси, то сапфиреният накит едва ли щеше да я отведе при нея. Но ако Жан-Люк използва снимките на тази огърлица, би могъл лесно да открие изчезналата принцеса. „Ами ако помести в американските вестници снимки на огърлицата, придружени с

пламенната молба, че уж от мое име търси дъщеря ми? — мислеше си тревожно Изабел. — Ами ако красивата жена с изумрудените очи прочете молбата и реши, че искам да се свържа с детето си? Ами ако...“ Изабел отчаяно търсеше отговор на тези въпроси, докато накрая се сети, че... „Жан-Люк не знае, че съм дала бижутото на моето бебе. Не, не знае, а и моята скъпоценна дъщеричка ще го получи чак след двадесет и една години. А дотогава, ако има Господ, Жан-Люк ще бъде вече в ада.“ Преди да обърне поглед към Жан-Люк, Изабел изрече наум свещената си молитва: „Тя е спасена. Моето момиченце е спасено.“

— Как се осмеляваш да окачиш тук мой портрет! — обвини го тя, като даде воля на гнева си, умело прикривайки ужаса и страха под маската на яростта.

— Искам много повече от един портрет, Изабел. Искам теб. Обичам те.

— Ти си полудял.

— Полудял от любов. Ако сме заедно, дъщеря ти също ще живее при нас.

Сърцето ѝ спря за миг, един напрегнат миг, в който проблесна искрица надежда, но не, това беше жестока измама. Жан-Люк може и да се съгласи момиченцето да живее при тях, но някой ден, уж случайно, ще стане трагична злополука...

— Не знам къде е тя, Жан-Люк. Дори аз никога не ще узная къде се намира — предизвикателно каза Изабел и продължи с явна омраза — Надявам се да я потърсиш, Жан-Люк. Дано пропилееш цялото си богатство в стремежа си да я откриеш. Дано отсега нататък нощите ти да се превърнат в ад от страха, че тя може да се появи. Дано това страдание и този кошмар окончателно да те унищожат.

— Изабел, Изабел. — Лекият му ироничен смях би могъл да се възприеме като приятелска закачка, ако Жан-Люк беше един нормален човек, но в неговата уста той прозвуча като още едно доказателство за лудостта му. Нейната омраза възпламеняваше още по-силно страстта му. — Нима не разбираш, ние сме родени един за друг. Ожени се за мен, любов моя. Бъди моята принцеса. Ще ти покажа такава любов и страст, каквато моят стар брат бе неспособен да ти даде. Повдига ми се като си помисля, че те е любил в онези месеци, когато тялото му се разкапваше.

— А на мен ми се повдига от теб, Жан-Люк. Ти си един жалък тип, достоен за презрение.

— Знам, че ще ме обикнеш.

— Но ти си женен, Жан-Люк. — Изабел замълча за миг и въпреки предупрежденията на разума, продължи с унищожително подигравателен тон: — Или може би ще убиеш съпругата си, както уби Женевиев?

Първата жена на Жан-Люк, красивата и невинна Женевиев бе станала жертва на порочния му чар. Изабел едва ли би се срещнала с нея, защото по онова време Жан-Люк беше в изгнание, но един ден, отчаяна и уплашена до смърт, Женевиев се появи в двореца, за да потърси убежище на Острова — единственото място, където чудовищният ѝ съпруг не можеше да я последва. Изабел и Александър приеха сърдечно Женевиев и защо ли изобщо я пуснаха да се върне при Жан-Люк, но тя беше бременна с наследника, за когото Жан-Люк отдавна мечтаеше. Реши да се върне при него и да му даде детето в замяна на своята свобода. Женевиев роди сина на Жан-Люк, но така и не получи свободата си. Месец след раждането на бебето тя беше убита.

И сега, въпреки предупрежденията на здравия разум, Изабел обвиняваше Жан-Люк за смъртта на Женевиев. Едва ли този главатар на убийците, този извратен налудничав тип, щеше да се впечатли от обвиненията и. Но щом забеляза внезапната унищожителна ярост в тъмните му очи, тя осъзна, че е отишла твърде далеч. Досега не бе изпитвала страх от Жан-Люк, защото знаеше, че той е обсебен от мисълта да я притежава, и не би посмял да ѝ навреди. Но сега смелостта я напусна и отстъпи място на панически ужас. Стоеше вцепенена, неспособна да направи дори една крачка. Но щом силните му ръце стиснаха деликатната ѝ шия и тя разбра, че ще умре, страхът се стопи и вълна на облекчение премина през тялото ѝ. Тя ще умре. Край на болката и страданието. Ще отиде при Александър.

— Татко?

Детското гласче стресна Жан-Люк и пръстите му отпуснаха желязната си хватка миг преди да прекършат финия ѝ врат. В тъмните му очи проблеснаха искри на удивление и ужас, сякаш едва сега осъзна какво щеше да стори на жената, която обича. Сетне се усмихна и се обърна към десетгодишния си син.

— Ален, моля те, ела да се запознаеш с леля си Изабел.

Ален? Постепенно мислите ѝ се избистриха и я върнаха към действителността. Синът на Женевиер. Сериозното, но спокойно изражение на Ален показваше, че той не бе чул нейните обвиненията за смъртта на Женевиер, нито пък бе разбрал злите намерения на баща си.

— Добър ден, леля Изабел — учтиво я поздрави момчето.

— Добър ден, Ален. — Изабел едва намери сили да се усмихне на момчето, което един ден щеше да управлява Острова. Може би, ако Жан-Люк не съществуваше, Ален и нейната дъщеря щяха да отраснат заедно в мир и любов, привързани един към друг? А може би Ален нямаше да се примири с факта, че по-малката му братовчедка е наследница на трона? Той бе истински потомък на рода Кастел — бе взел тъмната коса и красивите мъжествени черти на Жан-Люк и Александър. А дали е наследил нещо от майка си? Дали е добър като нея, или злодей като баща си? Миловидното му лице излъчваше благородство, а тъмните му очи бяха топли и изразителни. Но нищо чудно тази чувствителност да се окаже също тъй измамна, както чарът на Жан-Люк, нищо чудно тя да е само едно изкусно оръжие, което да бъде използвано единствено заради лична изгода. Но дали момчето щеше да стане добър, или зъл човек — сега това нямаше значение, защото днес Ален Кастел несъзнателно бе спасил живота ѝ.

— Е, трябва да тръгвам. Довиждане, Ален — тихо каза Изабел, възползвайки се от появата на момчето, за да се махне час по-скоро от това зловещо място.

Жан-Люк не направи опит да я спре. Вероятно щеше да изпрати хората си по петите ѝ. Беше ѝ все едно. Нейната свобода и нейната безопасност вече бяха без значение.

Изабел се запъти към портите на двореца, но изведнъж се спря по средата на мраморния вътрешен двор. Там край един цветен фонтан стоеше малко красиво момиченце и пляскаше във водата. „Това сигурно е Натали — помисли си Изабел, — дъщерята на Жан-Люк от втората му жена.“ Натали беше едва на четири години и Изабел изпита някаква странна привързаност към нея, защото тя беше момиче, беше принцеса и защото се усмихна лъчезарно и невинно на леля си.

„Как ли живеят тези деца в мрачния свят на Жан-Люк, в който страхът и измамата задушават любовта и радостта? — питаше се

Изабел. — Бог знае колко са нещастни.“ За първи път Изабел почувства облекчение, че бе оставила дъщеря си в чужди ръце. Нейното малко момиченце беше в безопасност и сигурно се радваше на любов и внимание.

„Бъди щастлива, скъпа моя“ — прошепна тя и сърцето ѝ изпрати нейните послания към далечен Канзас.

Канзас... домът на малкото момиче, което ще сънува приказните земи отвъд дъгата. Изабел се чудеше дали и дъщеря ѝ, също както Дороти, ще пътува нощем до страната на вълшебствата. Но, разбира се — всички малки момиченца сънуват вълшебни, омайни земи. Но едва ли нейната дъщеря, и в най-невероятните си мечти и в най-приказните сънища, би се докоснала до истината — че тя е и винаги ще бъде принцесата на красивия магически Остров на дъгите...

ГЛАВА 2

Манхатън... април 1989

В събота вечерта в огромната празнична зала на „Плаца“ се бе събрал нюйоркският културен елит. Поводът за това пищно тържество бе наградата „Оскар“, която Академията връчваше всяка година в Холивуд. Независимо, че празненството в Манхатън, на което присъстваше плеяда от знаменитости, бе дори по-бляскаво от това в Холивуд, двата приема си приличаха по едно — в списъка на гостите бяха включени само от най-богатите, най-известните и най-влиятелните.

В богато украсената зала най-голям интерес предизвикваше тридесетсантиметровата ледена фигура, която представляваше точно копие на прочутия „Оскар“. Тя бе поставена в огромна купа с превъзходно шампанско и отразената в скъпата течност светлина хвърляше златисти отблясъци върху ледената повърхност.

Александра Тейлър бавно се провираше сред тълпата от гости, чиито изискани тоалети и скъпи бижута допълваха великолепието на вечерта. Приемаше благосклонно поздравленията, като учтиво благодареше на тези, които я заговаряха, и очарователно се усмихваше на други, които мълчаливо вдигаха тост с кристалните чаши, пълни с шампанско. В одобрителните възторжени погледи, приковани цяла вечер в знаменитата актриса, се долавяше и най-искрено удивление, защото Алекса приемаше своята победа, своя зашеметяващ триумф с невероятно спокойствие и царствено достойнство, напълно подобаващо за ролята, заради която бе наградена с „Оскар“, ролята на Елизабет I във филма „Нейно Величество“ — един поразителен портрет на великолепната кралица, създаден от режисьора Лорънс Карлайл.

Видимото спокойствие на Алекса бе просто още една проява на забележителния ѝ талант. Под маската на самообладанието сърцето ѝ все още трепкаше от радост, макар да бе изминала цяла седмица от връчването на наградата. Не желаше да споделя с никого радостта си, въпреки че уединението ѝ бе често нарушавано от деня, в който получи

златната статуетка. „Да, сега искам да бъда сама“ — реши тя, усетила притегателната сила на безлюдната, заляна от лунна светлина тераса, която се намираше зад стъклените врати. Наближаваше полунощ, тържеството беше към своя край, но Алекса изпитваше нужда да се усамоти за известно време под прикритието на сенките, преди да поеме пътя си обратно през тълпата от най-богатите и най-известни личности в Ню Йорк.

Да, на терасата щеше да бъде поне за малко сама. Твърде необичайно за една знаменитост — да предпочете сенките пред светлините на славата. Но Алекса не беше сама. Внезапното ѝ разочарование бързо се изпари, щом разпозна елегантния силует и гарваново черната коса, която блестеше на лунната светлина.

— Бонд — прошепна тя, щом се приближи до него. — Джеймс Бонд.

— Моля?

— О, извинете — възкликна Алекса, когато той се обърна с лице към нея. — Помислих ви за Тимоти.

— Тимоти?

— Далтон — поясни Алекса, щом съзря недоумението в тези прелъстителни и невероятно сини очи. Който и да е той, явно беше съвсем далеч от шоубизнеса, щом не познаваше нито Тимоти, нито блестящото му превъплъщение в ролята на прочутия шпионин. — Вие не сте Тимоти Далтон.

— Не. Аз съм Джеймс Стерлинг.

— О, много ми е приятно — изненадана отвърна Алекса.

Тя, естествено, бе чувала за Джеймс Стерлинг. Та кой не го познаваше? Преуспяващият адвокат, който бе станал и фантом, и легенда в Ню Йорк. Фантом, защото въпреки щедрите си дарения с благотворителна цел, той рядко присъстваше на такива светски приеми; легенда, защото, макар и тридесет и четири годишен, той се славеше с таланта си на добър посредник и на човек, който успешно води всякакви преговори. Най-влиятелните индустриалци от цял свят поверяваха в негови ръце сделките си за милиарди долари, особено щом се отнасяше до сливане или поглъщане на предприятия.

При сключване на договори от първостепенно значение най-богатите хора в света избираха за посредник Джеймс Стерлинг, макар че всъщност Джеймс избираше за кого да работи. По рождение

Джеймс беше достатъчно богат, за да си позволи въобще да не работи. Но той бе решил да стане адвокат, посредник и от многото предложения избираше само онези, които го привличаха, предизвикваха и заинтригуваха.

В жилите му течеше синя аристократична кръв и както обичаха да се шегуват почитателите му, тя беше студена като лед. Благодарение именно на това хладнокръвие и самообладание Джеймс бе станал най-добрият в своята професия. И според злите езици тъкмо заради тази негова студенина и невъзмутимост, аферите му с някои от най-красивите жени в света биваха съвсем краткотрайни.

Славата му на донжуан ни най-малко не притесняваше Алекса. В края на краищата Джеймс Стерлинг бе само един мъж и засега тя изцяло владееше положението. Вярно, че беше много красив, много привлекателен и щом прелъстителните му сини очи срещнаха погледа ѝ, тя усети някаква странна топла вълна, която се разля по тялото ѝ и я зашемети, сякаш бе изпила на един дъх чаша шампанско. Осъзнала въздействието му, Алекса се усмихна свенливо. Тъй като Джеймс изглежда очакваше, че името му ще предизвика още по-голяма изненада у нея, Алекса преднамерено свъси красивото си лице, сякаш се мъчеше да си спомни къде е чувала името му, и попита:

— Джеймс Стерлинг? Адвоката?

— Точно така. — Настъпи дълъг миг мълчание, преди той да попита: — А вие коя сте?

Алекса леко се изчерви на собствената си самонадеяност. Беше си помислила, че той я познава. Та нали тъкмо тя бе почетният гост на тържеството. Дали наистина не я е познал? Или само се преструва, както бе направила тя?

— Казвам се Александра Тейлър.

— О, много ми е приятно — измърмори тихо Джеймс, също така изненадан от името ѝ, както тя от неговото. — Александра Тейлър? Актрисата?

— Точно така. Алекса.

— Е, Алекса, вие сте причината да бъда тук тази вечер. Искях да ви кажа, че изпълнихте великолепно ролята си в „Нейно Величество.“

— Благодаря ви — отвърна спокойно тя, макар че ѝ се зави свят от вълнение. Нима Джеймс Стерлинг, фантомът, чието ежедневие бе толкова интересно, че рядко си правеше труда да присъства на

бляскави приеми, бе дошъл тази вечер специално да се запознае с нея? Това беше изумително и твърде любопитно... но в следващия миг тя забеляза, че на красивото му лице бе изписано нещо повече от изненада. Какво ли е то? Алекса не беше съвсем сигурна, но се опасяваше, че това е единственото нещо, от което се страхува — разочарованието.

— Май сте очаквали да видите някой, който прилича повече на Елизабет? — едва-едва продума тя.

— Така е — призна Джеймс.

Само преди четири дни, в една дъждовна вечер в Хонг Конг, той бе гледал „Нейно Величество“ и още тогава си бе изградил ясен образ за изключителната актриса. Тя, естествено, беше англичанка, вероятно на неговите години, въпреки че съвсем убедително бе пресъздавала личността на Елизабет от седемнадесет до седемдесетгодишна възраст. Джеймс си бе представял една сдържана, вярна на лондонската сцена актриса, която, примамена от талантливия режисьор Лорънс Карлайл, е решила да се появи на големия екран. Красотата ѝ, също като тази на Елизабет, е възвишена, одухотворена, разкриваща един силен характер. Забележителните ѝ зелени очи са замислени, изразителни, а червеникаво златистата ѝ коса е като буйна грива, която не признава намесата на фризьорите.

Джеймс бе тъй уверен в своята представа за Александра Тейлър, че докато я търсеше в претъпканата зала, дори не му хрумна да помоли някой да му посочи талантливата актриса. Няколко пъти бе спирал погледа си върху поразително красивата жена с дълга златиста коса и искрящи зелени очи, като се чудеше коя ли е тя и дали ще може да се запознае с нея, но...

Но сега тази очарователна, изискана жена беше тук и се бе представила като Александра Тейлър. Дали наистина това е жената, която така убедително бе пресъздавала многоликата сложна личност на изключителната кралица? В онази дъждовна вечер Джеймс бе излязъл от киното с чувство на съжаление, че не е познавал кралица Елизабет. „Да, това е тя“ — осъзна Джеймс, щом забеляза изненадващите искри на несигурност, които проблясваха в красивите зелени очи и издаваха сложния противоречив характер на Алекса.

— На другия ден, след като получих наградата, ми се обадиха по телефона да ме попитат дали за приема тази вечер ще сложа специален

тоалет и червеникаво златиста перука — продума тя и сви рамене, сякаш искаше да се извини на мъжа, който бе дошъл тази вечер с надеждата да се запознае с Елизабет, а бе срещнал само... Алекса.

— Но вие не се съгласихте.

— Струваше ми се прекалено.

— Защото тук присъстват актриси, които не са наградени? — тихо попита Джеймс, надявайки се това да е причината и разбра, че е познал, когато забеляза изненадата в погледа ѝ.

— Чувствам се като измамница.

— Разбирам. Смятате, че не сте имали достатъчно роли? — подразни я той.

„Да, освен тези извън сцената“ — каза си Алекса. Не бе и предполагала, че притежава талант. За нея актьорската професия бе само средство за оцеляване.

— От осем години съм професионална актриса. Повечето от ролите ми са в телевизията, въпреки че съм играла малко и в театъра. „Нейно Величество“ е първият ми филм.

— Добър дебют.

— Добра роля.

Но не беше само ролята и Джеймс знаеше това. Колкото и да са талантливи, малко актриси биха изиграли Елизабет, тъй както Алекса. Изключителната кралица и изключителната актриса се бяха слели в едно и именно в това се криеше магията. Алекса бе предала на своята героиня част от собствения си съкровен, интимен свят. Сякаш Елизабет беше Алекса... или поне това, което Алекса искаше да бъде.

— Разкажете ми за Елизабет — подтикна я Джеймс. „Разкажи ми за Алекса.“

— Елизабет е била необикновена личност. Явно нищо не съм знаела за нея. Едва когато се заех да разучавам ролята си, осъзнах, че представата ми за кралицата е била съвсем повърхностна. Спомням си, че в основното училище учихме как сър Франсис Дрейк галантно хвърлил шапката си в калната локва. Спомням си този факт, защото той бе предизвикал подобна проява на учтивост от страна на момчетата в нашия клас.

— И много ли бяха калните шапки?

— Много. А после в гимназията... е, въпросът за Кралицата Дева бе станал причина за доста разпалени извънкласни дискусии.

— И остана неразрешен в „Нейно Величество“ — отбеляза Джеймс. Във филма Елизабет бе представена като една чувствена, страстна загадъчна жена, независимо, че онази деликатна всеизвестна подробност за девствеността на кралицата не бе изяснена. — И до какво заключение достигнахте?

— Реших, че Елизабет е имала интимни отношения с мъже. Дали са били сексуални, или не, е доста тривиален въпрос, защото тази близост е била много по-дълбока и проникновена. Убедена съм, че Елизабет е била обичана заради това, което представлява, заради нейния ум, сърце и богата душевност.

— Значи според вас това е най-важното? Да бъдеш обичан заради това, което си?

— Да, така мисля — призна Алекса и леко се намръщи, съзнавайки, че признанието ѝ е от съвсем личен характер, като се питаше защо изобщо го направи. — Не говорехме ли за Елизабет?

— Да, но сега разговорът се насочи към вас. Вече установихме, че намирате сексуалните връзки — или поне някои от тях — за доста тривиални.

— Да — съгласи се тя и се засмя. В очите ѝ проблеснаха искри, когато категорично добави: — Така, стига за мен. Нека да поговорим малко за вас. Питам се...

— Да?

— Е — прошепна Алекса, докато се чудеше какви остроумни предизвикателни въпроси да зададе на Джеймс Стерлинг. Мислите ѝ се насочиха към един твърде сериозен въпрос, чийто отговор безкрайно много я интересуваше. — Имам нужда от адвокат. Вероятно бихте могли да ми помогнете?

— Разбира се, трябва да ми кажете нещо повече за вашия проблем.

— Добре. Наистина ли не ме познахте?

— Наистина.

— Тогава значи не сте гледали „Пенсилвания Авеню“, телевизионното шоу.

Джеймс се усмихна и отвърна:

— Чувал съм за това шоу, но не съм гледал нито една серия. Не го приемайте като обида — добави той. — Просто не гледам много телевизия нито сега, нито преди. Знам обаче, че „Пенсилвания Авеню“

е доста нашумяла сензационна телевизионна драма, вие ли сте звездата в това шоу?

— Участват много добри актьори, но моята героиня, Стефани Уинслоу, е доста интересна личност. Тя е журналистка, умна, привлекателна и отдадена на професията си. Винаги се оказва в центъра на събитията.

„Което означава, че ти си звездата“ — помисли си Джеймс, като за пореден път се убеди, че както с Елизабет, така и със Стефани, Алекса подценяваше таланта си, отдавайки значение единствено на ролята. Джеймс отново долови възхищение в тона ѝ, когато говореше за Стефани, сякаш героинята нямаше нищо общо с Алекса.

— Защо се нуждаете от адвокат?

— Защото е време за сключване на договори, а аз имам проблеми с агентите.

— Защо?

— Какво защо?

— Защо имате проблеми с агентите?

— А вие защо непрекъснато ми задавате въпроси? Този Джеймс Стерлинг, за когото съм чувала, се занимава със сливане и поглъщане на предприятия. А сега сякаш се намирам на скамейката за свидетели. — Алекса присви искрящите си очи и добави многозначително: — Вие наистина сте друг Джеймс Стерлинг, нали? Джеймс Стерлинг, блестящият адвокат от съдебните зали.

— Не. Аз наистина работя по-скоро в заседателната зала, отколкото в съдебната, но всички адвокати, всички добри адвокати задават ключови въпроси.

— И смятате, че е важно да разберете защо имам проблеми с агентите?

— Очевидно. Но вие упорито отказвате да ми отговорите.

Алекса въздъхна, учудена, че отново разговорът бе станал прекалено личен. Тя се намръщи, но той отвърна със смях на сърдития ѝ поглед, смях тъй неочакван, нежен и закачлив, че тя поклати смутено русата си глава и сподели с него нещо, което не бе казвала на никого досега:

— Мисля, че с агента ми се разделихме заради професионални различия. Когато Лорънс Карлайл се свързал с него, за да разбере дали се интересувам от ролята на Елизабет, той му отказал, без дори да ме

попита. Разбира се, работата на всеки агент е да подбира ролите на актьора. Но той има право да отказва предложения само ако смята, че те не си струват, а не че аз не ги заслужавам.

— Но вие се справихте блестящо в ролята на Елизабет — припомни Джеймс. — За щастие двамата с Лорънс Карлайл сте успели да се свържете.

— Да. Един ден Лорънс се появи в студиото, където се снимаше „Пенсилвания Авеню“, за да говори лично с мен. Той бе гледал сериала, който е много популярен в Англия, и решил, че Стефани е съвременната Елизабет.

— Разбирам — отвърна Джеймс, съзнавайки, че тя отново пренебрегва таланта си. — Е, нищо чудно, че сте се разделили с агента си. Имате нужда от нов агент.

— Да. Но поради успеха ми в „Нейно Величество“ всеки агент ще направи всичко възможно, за да подпише договори с други филмови режисьори.

— А това не ви се струва примамливо, така ли?

— Не, поне докато не минат две години. „Пенсилвания Авеню“ продължава от юли до януари, а в промеждутъците, когато съм свободна, се занимавам с една доста сериозна роля. Следващата година, каквото и да стане, съм си обещала пет месеца почивка.

— Върху какво работите сега?

— „Ромео и Жулиета“... ще играя Жулиета... на Бродуей. Бях решила тази пролет да почивам, но... „Но всеки път, щом си припомня причината за моето обещание — че имам нужда да се откъсна от героините, от които толкова много се възхищавам, за да остана сама със себе си — всеки път сякаш намирам начин да не удържа на обещанието си.“ Алекса пропъди неканените мисли, сви рамене и продължи: — Ето защо сега не ми трябва агент. Искам да се посветя изцяло на „Пенсилвания Авеню“. Разбира се, вече имам договор, така че трябва да се преговаря единствено за новия ми хонорар. Знам точно какво искам, но предпочитам някой друг да води преговорите. Може би ще е необходим само един телефонен разговор до Лос Анджелис. Има ли някой, когото бихте препоръчали?

— Разбира се. Имам предвид себе си.

— Не. Знам какво се говори за вас, Джеймс. За вашите способности това е твърде незначителна сделка.

— Нима? И аз също като теб, Алекса, си позволявам лукса да подбирам предложенията. Избирам само тези, които ме заинтригуват, а твоят случай безспорно представлява интерес за мен. Освен това, по някакво невероятно съвпадение, утре ще летя за Чикаго, а в петък ще бъда в Лос Анджелис. Деловите срещи в Лос Анджелис ще се състоят в период от няколко дни. Така че, ще ми бъде приятно да запълня досадните промеждутъци от време, като проведа няколко телефонни разговора от твое име.

— Само един телефонен разговор.

— Не, няма да бъде само един. Първо ще прочета договора, ще обсъдим претенциите ти и след това ще се наложи да направя проучване, за да се уверя, че изискванията ти към ответната страна са разумни. — Джеймс забеляза тревогата в красивите ѝ очи и тихо добави: — А може би те не са чак толкова разумни?

— Защо просто не ти кажа какво искам, а ти само да се обадиш по телефона?

— Няма да стане. Обещавам ти, че ще си свърша добре, работата и сделката ще бъде доста изгодна за теб. — Той се усмихна и продължи: — И запомни, Алекса, аз не давам обещания, които не мога да изпълня.

— Очаквах, че ще ми препоръчаш някой друг адвокат.

— Знам. Но с чиста съвест ти предлагам моите услуги.

— Защото си най-добрият?

— Също като теб.

— О, благодаря. Е, щом искаш...

— Наистина искам. Защо не ми изпратиш копие от договор в моя офис в понеделник сутринта? Те ще ми го предадат по факса, ще го прегледам и ще ти се обадя в понеделник вечерта.

— Добре. — Алекса леко свъси вежди, като си спомни, че точно в понеделник сутринта е затрупана с ангажименти. Но за нея договорът бе от първостепенно значение, така че щеше да се наложи да го изпрати на Джеймс. — Апартаментът ми се намира на Ривърсайд Драйв. Лимузината ми е навън, бих могла да отида до вкъщи, да взема договора и да ти го донеса до петнадесет минути. Защо не ме почакаш, ако нямаш нищо против?

— Разбира се, че нямам нищо против, но за мен ще бъде удоволствие да те придружа.

— О, е... аз...

— Да не би да съществува опасност граф Лечестър или някой друг ухажор да ме извика на дуел?

— Джеръми, добрият граф, е женен.

— И следователно е извън класацията?

— Напълно.

— А другите обожатели?

— Тук съм сама, Джеймс. Но може би наблизко има някоя дама, която те чака и ще бъде крайно недоволна, ако те види с мен.

— И аз съм сам — тихо каза Джеймс и добави: — Казах ти, Александра Тейлър, че дойдох тук, само за да се запозная с теб.

ГЛАВА 3

Апартаментът на Алекса се намираше на третия етаж в една тухлена сграда на Ривърсайд Драйв. Постройката беше стара, но солидна, а някои детайли в апартамента разкриваха добросъвестна изработка и майсторство, липсващи в по-новите конструкции — сводест таван, резбована ламперия, красиви ниши. Джеймс последва Алекса във всекидневната, като мълчаливо се възхищаваше на изисканите цветни тапети и меките пастелни тонове. Бе ходил в много апартаменти с красив дизайн, какъвто беше и неговият на Пето Авеню, но жилището на Алекса бе съвсем различно... топло, уютно, без излишни мебели и вещи.

Единствено всекидневната бе претрупана... с огромни вази, в които с вкус бяха подредени стотици благоуханни рози, напомнящи за скорошния триумф на Алекса. Някои от елегантните кристални вази бяха познати на Джеймс. Това бяха прочутите изискани модели на Лалик и Лимож, но повечето от вазите не бяха нито кристални, нито порцеланови, а керамични, изработени от неизвестен за Джеймс талантлив майстор. Той веднага забеляза, че изящните лампи, които украсяваха стаята, бяха дело на същия този художник-керамик.

— Много е приятно тук, много уютно.

— Благодаря. Напомня за родния ми дом.

— И къде е той?

— Близо до Топека. Баща ми е учител по музика. — Алекса нежно докосна една от керамичните вази и добави — А майка ми е художник-керамик.

— Талантливо семейство.

— Благодаря — прошепна тя и си каза: „Дори не си чувал за най-талантливия член на семейство Тейлър.“ В съзнанието ѝ нахлуха спомени — сладки, горчиви, тревожни. Алекса пропъди неканените мисли, вдигна погледа си от фината, красиво изработена ваза, и го прикова в Джеймс, но това не ѝ помогна да се отърве от чувството за безпокойство. Ето го, седи тук, този дяволски красив, примамливо чувствен непознат, и двамата са сами посред нощ в нейния романтичен

апартамент, в който се носеше ароматът на розите, В прелъстителните му сини очи се долавяше одобрение и възхищение и тя отново почувства приятната странна топлина, но заедно с нея и тръпки на несигурност. Когато му каза, че търси адвокат, намеренията ѝ наистина бяха сериозни, чисто професионални и невинни. Но дали той не си е помислил, че това е само клопка от нейна страна, за да го примамва да дойде в апартамента ѝ?

Джеймс също беше неспокоен, сякаш отново бе открил колко красива и съблазнителна бе тя. Тук изглеждаше дори още по-привлекателна, отколкото на лунната светлина, защото в това очарователно място, украсено и подредено от нейната ръка, той усещаше още по-силно чара на поразителната ѝ красота.

Джеймс много добре знаеше, че случайната им среща на заляната в лунна светлина тераса би могла да ги доведе тук, в нейния дом. Биха могли да танцуват на терасата, да научат повече неща един за друг, да се отдадат безгрижно на взаимното си привличане. Биха могли да танцуват, да се усмихват, да пият шампанско и вероятно красивите смарагдови очи щяха да го поканят да дойде тук. Но макар и двамата да знаеха, че това можеше да се случи, Джеймс съзнаваше, че не това е причината за неговото посещение. Знаеше, че в мига, в който ѝ предложи да стане неин адвокат, всичко се бе променило. Сега Алекса бе негов клиент. А това означаваше, че докато защитава нейните интереси, отношенията им ще си останат чисто професионални. Джеймс спазваше задълженията си и професионалната етика съвсем стриктно, както и тя, и той го знаеше. Тъкмо това ѝ казваха сега теменужено сините му очи. Красноречивият му поглед ѝ обясняваше всичко, обясняваше ѝ, че нейната привлекателност не е изчезнала с лунната светлина, ни най-малко, че той знае колко сериозно приема тя кариерата си, както и той своята; че той е тук сега, за да ѝ помогне за договора, който очевидно е много важен за нея; и че един ден, когато тя не е вече негов клиент, той с удоволствие би дошъл отново в това романтично място.

Сините му очи изпращаха всички тези послания толкова ясно, че тя отправи към него разбиращ поглед, в който проблесна красноречиво обещание — да, ако той иска, би могъл отново да дойде тук.

— Къде е договорът? — наруши мълчанието Джеймс и се засмя.

— А, да, договорът — повтори тя, — той е в другата стая.

— Да дойда ли с теб?

Алекса се усмихна.

— Разбира се.

Тя се отправи към една от двете просторни спални. Двете стаи бяха разположени една срещу друга в обширния апартамент и бяха съвсем еднакви, въпреки че само нейната стая изглеждаше като спалня. Другата, в която тя покани Джеймс, приличаше на студио за танци.

— Както може би се досещаш, предишната собственичка е била балерина — обясни Алекса. — Използвам тази стая за гимнастически салон, фотостудио и склад.

— Но май се каниш да правиш ремонт — отбеляза Джеймс, когато погледът му попадна на ролките тапети, кутиите с боя и парцалите, разпръснати по дървения под.

— Да. Огледалата и тоалетката ще пристигнат в понеделник. Когато се застеле подът и се донесат мебелите, надявам се, че отново ще заприлича на спалня. През юни по-малката ми сестра Кат ще дойде в Ню Йорк. — Докато гледаше красивите тапети — букети люляк на светлобежов фон — Алекса изпита старото познато чувство на безпокойство. Искаше ѝ се стаята да прилича на огромен букет, свеж, жизнерадостен и романтичен. Часове наред съвсем внимателно бе избирала тапетите, пастелния зелен цвят за дървената част и подходящата дамаска за завеси и кувертюри. И все пак чувството на тревожност не я напускаше.

— Надявам се да ѝ хареса — най-сетне продума тя.

— Разбира се, защо не?

— Не знам — отвърна тя и сви рамене. Но не за стаята се притесняваше Алекса, а за нещо много по-важно: за отношенията между двете сестри.

Джеймс наблюдаваше замислените ѝ очи, които макар и за миг се помрачиха от внезапна тъга. Макар и кратък, този миг го накара да си помисли, че има нещо много съществено и много обезпокояващо, което се отнасяше до по-малката сестра. И въпреки че влязоха в тази стая, за да вземат договора, и че тази вечер бе професионална, а не интимна, той не можа да устои на изкушението да получи малко повече информация.

— Кат ли е името ѝ?

— Да, галено от Катрин. Тя е талантива пианистка. Въпреки че следващия месец ще стане едва на двадесет и една години, вече спечели и двата конкурса — „Чайковски“ и „Ван Клибурн“. Кариерата ѝ на пианистка можеше да започне още преди няколко години, но Кат реши първо да учи в колеж. Сега е в трети курс в Оберлин, независимо, че имаше възможност да се дипломира още през декември, защото се справя отлично с учебната програма.

— И сега е решила да завърши образованието си в Ню Йорк?

— Да. Ще се запише в Джулиард. Очевидно с удоволствие ще я приемат там, макар че и остават само два семестъра. Тя трябва да бъде тук, защото искат да издадат неин албум, преди да се отправи на първото си професионално турне. В навечерието на Нова година ще свири за първи път в операта в Сан Франциско, а оттам ще обиколи Северна Америка и после ще замине за Европа.

— Значи ще учи в колеж, ще се подготвя за турнето и ще записва албум. Това са прекалено много ангажименти.

— Не и за Кат. Тя ще се справи с лекота.

— Предполагам, особено ако прилича на сестра си.

— Да прилича на мен?

— Главозамайващата ти кариера не е случайна, нали? Сигурно талантът ти се развива благодарение и на волята, и на неизчерпаемата ти енергия. — Джеймс си мислеше, че това е доста очевидно, но изглежда, че думите му я смутиха. Защо? Нима се съмняваше в себе си? Нима смяташе, че не е достатъчно силна... или пък талантива? — Така ли е? Прав ли съм?

— Да. Но никога не съм си мислила, че двете с Кат си приличаме. — Тя се намръщи и сви рамене. — Е, да вземем договора и да отидем в кухнята. Там има и хартия и химикалки, а и светлината е добра за писане. Ще ти приготвя кафе или нещо друго за пиене.

— С удоволствие ще изпия едно кафе. — „Нали трябва да чета договор — мислеше си той. — Тази вечер ще седим в кухнята, ще пием кафе и ще говорим за твоя договор. А следващия път ще седим в благоуханната всекидневна, ще пием шампанско и може би ти ще ми кажеш защо в красивите ти очи проблясват искри на несигурност, когато говориш за надарената си сестра.“

Алекса наблюдаваше Джеймс, докато той четеше договора — интелигентните сини очи бяха приковани в листа, а красивото

аристократично лице бе напълно непроницаемо. Най-добрият адвокат в Америка работеше и докато невъзмутимо го изучаваше с поглед, Алекса започна да разбира причините за неговия забележителен успех. Едната бе очевидна — интелигентност, съчетана с максимализма на всички преуспели хора, а другата бе едва доловима — поразителната му чувственост. Алекса си го представяше на масата за преговори, изкусно обезоръжаващ опонентите си със своята аристократична изисканост, хладнокривно поведение и изразителен проницателен поглед, който обаче с нищо не издаваше мислите му. Жените, ако изобщо Джеймс Стерлинг преговаряше с жени, сигурно се чувстваха объркани, зашеметени, омагьосани от чувствената му мъжественост, а мъжете, не по-малко смутени, вероятно му завиждаха и със сигурност му се възхищаваха.

— Добре — каза Джеймс, след като прочете договора. — Хайде да го разгледаме клауза по клауза и ти ще ми кажеш какви са претенциите ти.

— Става въпрос само за заплатата ми, като приемем, разбира се, че нямат намерение да отменят предишните ни споразумения.

— А какво ще кажеш за процента от приходите при продажба на филмите извън страната?

— Мисля, че сумите в договора са съвсем стандартни.

Джеймс кимна, но тъй като думата „стандартни“ не му се стори приемлива, той отбеляза с въпросителна съответната клауза.

— Добре. И каква заплата имаш предвид?

— Един милион. — Сумата беше внушителна — два пъти по-голяма от миналогодишната ѝ заплата — и Алекса дълго бе репетирила наум как да я обяви. Също толкова дълго се бе убеждавала, че тази сума е справедлива, висока, но справедлива.

Дори и да имаше възражение или изобщо някакво мнение, Джеймс не го показва. Просто написа цифрата „1“ над петстотин хиляди. Само „1“, без шестте нули, без никакъв друг знак.

„Само «1» — мислеше си Алекса — сигурно това е най-малкото число, което някога е писал, само един милион. Вероятно обичайният му хонорар за всяка една от важните сделки е далеч повече от един милион.“

— Имаш ли представа колко получават другите кинозвезди? — попита той.

— Само според слуховете, които се носят.

— Ще трябва да проверя. Дай ми няколко имена.

— Добре. Я да видим сега... Джоун Ван Арк, Сюзан Дей, Дана Делани и... — Алекса спомена имената на доста актриси, както и сериалите, в които са участвали.

— Да не би да няма мъже в тези филми? — попита Джеймс, след като записа имената на главните герои от „Далас“, „Законът на Лос Анджелис“ и „Чайна Бийч“. — Кажете няколко имена на актьори.

— Добре, Лари Хагман от „Далас“... и...

Джеймс добави още няколко имена, както и името, и телефона на продуцента в Холивуд, с когото щеше да преговаря. Записа си и телефоните на Алекса в апартамента и в театъра, където тя репетираше „Ромео и Жулиета“.

— Ще ти се обади след ден-два, веднага щом се добера до нужната информация, и тогава ще решим как точно да оформим молбата ти за нова заплата.

— Мислиш ли, че ще успееш да научиш колко получават другите кинозвезди?

— Да. — Джеймс не се бе занимавал с индивидуални договори в Холивуд, но бе преговарял с богати индустриалци, и то за сделки от порядъка на милиарди долари. Не се и съмняваше, че ще получи това, което му е необходимо. — Тази информация безспорно е в наш интерес, но най-важното е да се изтъкнат твоите професионални достойнства в „Пенсилвания Авеню“ и достойнствата на „Пенсилвания Авеню“ като телевизионен сериал.

— И как ще стане това?

— Като проведе няколко неофициални разговора и като взема данните за приходите от телевизионното шоу.

— Май ще имаш доста работа, а?

— Не, едва ли. Ще ти се обади, щом разбере това, което искам и тогава ще се свържа с продуцента. Междувременно, ти трябва да помислиш как да развалиш договора.

— Да разваля договора?

— Да, защото една от клаузите е крайно неприемлива за теб. — Джеймс забеляза нейното смущение и поясни: — Размерът на заплата е толкова нисък, че въобще не може да се постигне каквото и да е било споразумение. Алекса?

— Не мога да го разваля, Джеймс. Бих играла Стефани, без дори да ми плащат — добави тя тихо. — Или по-скоро бих платила за привилегията, че са ми дали тази роля.

— Знаеш ли какво е основното правило, за да постигнеш успех в преговорите? — попита той и шеговито се засмя. — Трябва да убедиш опонента си, че въобще не ти пука.

— Но на мен ми пука — възрази Алекса. Преди тя смяташе, че Джеймс Стерлинг с успех би изпълнил ролята на Джеймс Бонд. А сега, докато се усмихваше хитро и обясняваше правилата на успеха, тя си го представи в друга, не по-малко известна роля: Рет Бътлър в сцената, когато напуска Скарлет.

О, Боже, дали наистина искаше тя този човек, който пет пари не дава за нищо, да защитава интересите ѝ в безкрайно важния за нея договор?

— Добре. Няма да разваляш договора. Ако предпочиташ някой друг адвокат... Алекса? Живяла си достатъчно дълго време във Вашингтон и знаеш как да се измъкнеш от всяка една ситуация.

— Нима?

— Разбира се. Хайде, Алекса, ако не искаш аз да те представлявам, просто кажи „не“.

Настъпи мълчание, през което Джеймс се бореше с две напълно противоположни желания: „Кажи «не», Алекса, ще ти дам името на някой друг добър адвокат и край на деловите ни отношения. Ще заменим кафето с шампанско, ще танцуваме сред розите и ще говорим за себе си.“ Това беше едното желание — безспорно твърде егоистично. Но другото бе дори още по-себично. „Кажи «да», Алекса. Хайде, довери ми се. И после, когато ти няма да бъдеш вече мой клиент, ще се отдадем на...“

— Бих искала ти да защитаващ интересите ми, Джеймс. Дори няма нужда да ми се обаждаш, когато събереш данните. Просто посочи сума, която ти се струва приемлива.

— Сигурна ли си?

— Да. Мисля, че сега трябва да се споразумеем за твоя хонорар. Повечето от агентите получават петнадесет процента.

— Агентите получават процент, защото играят значителна роля в твоята кариера. А аз само ще преговарям по договора от твое име. Ще ти изпратя сметката си.

— Която да не бъде по-малка от обичайната ти такса.

— Добре — обеща Джеймс и се изправи. — Трябва да тръгвам. Ще ти се обадя.

След като той си замина, Алекса закрачи нервно из стаята сред букетите от рози. Защо ли не се отказа от договора? Защо ли просто не му позволи да я прелъсти? Да го допусне в леглото си, би било за нея истинско удоволствие, при това съвсем безопасно. В леглото този мъж не представляваше опасност за нея, този мъж, който по един и същ невъзмутим начин сключваше сделки и разбиваше женски сърца. Никой не може да разбие нейното сърце, никой, дори прочутият Джеймс Стерлинг, защото тя нямаше да го позволи.

Алекса никога не разкриваше чувствата си и все пак в този среднощен час тя бе позволила на Джеймс да разбере нещо, което имаше огромна стойност за нея — радостта да играе Стефани Уинслоу, на която тя безумно се възхищаваше. Как можа да довери тази тъй съкровена тайна на човек, чието основно правило бе да не му пука? Милиардерите поверяваха богатите си компании в ръцете на Джеймс Стерлинг, но може би за тях това е една вълнуваща рискована игра.

Но за нея това не беше игра!

Алекса отчаяно се надяваше и Джеймс да мисли като нея.

Тя трябваше да си остане в ароматната всекидневна или да отиде в спалнята си, за да вземе отново в ръцете си малката златна статуетка — блестящото доказателство за нейния успех и професионализъм. Но вместо това, подтиквана от някакъв тъмен, унищожителен, неовладян импулс, Алекса влезе в спалнята, предназначена за Кат. Погледна намръщено грижливо подбраните красиви тапети с люлякови букети и в същия миг осъзна, че опасенията ѝ относно Джеймс и нейната кариера, която тя така безрезервно повери в ръцете му, бяха нищожни в сравнение с опасенията, предизвикани от мисълта за по-малката ѝ сестра.

Романтичната априлска луна, озарила уединената тераса, на която Джеймс и Алекса се срещнаха за първи път, сега осветяваше двора на общежитието Бейли Хауз и пътеката, която водеше към залите на Консерваторията. Меката лунна светлина беше прекрасна, но съвсем ненужна. Дори и в непрогледния мрак на зимните нощи в

Охайо, Катрин би намерила тази толкова позната пътека, дори и в среднощната тъма силният непогрешим инстинкт би я завел там, където имаше пиано.

Наближаваше полунощ. Радостната глъчка, която се носеше от съботните увеселения на двора, вече стихваше, веселите компании се смаляваха във все по-тесен кръг и гръмкият смях отстъпваше пред интимния шепот на влюбените двойки. Потънала в мисли, Катрин бе глуха за всички онези звуци на радостта и любовта. Но дори да ги бе чула, тя би се усмихнала благосклонно на чуждото щастие, без да се безпокои, че е съвсем сама в тази съботна вечер. В края на краищата тя беше там, където искаше да бъде — доволна и щастлива отиваше при пианото, и щеше да свири до зори. Катрин не чуваше веселата глъчка, не усещаше мразовития нощен вятър. Приятна топлина се разливаше по тялото ѝ, топлина, която идваше от предстоящото удоволствие, че скоро ще посвири на пианото, и от спомена за изминалия ден. А денят бе наистина великолепен — слънчев, свеж, пълен с надеждните обещания на пролетта. Бе прекарала следобеда на топлата трева в градинката на площад „Тапан“, погълната от романа на Балзак „Братовчедката Бет“. Четеше класическото произведение в оригинал, на френски, и по-късно, щом слънцето залезе и прибра нежните си топли лъчи, тя се бе върнала в стаята си и също на френски бе записала впечатленията си от романа върху цветните картончета, грижливо събирани за курсовата работа, която трябваше да напише.

Катрин посвети цялата вечер на Балзак и точно преди полунощ се отправи на обичайната си разходка до Консерваторията. Вървеше бързо, цялата гореше от нетърпение да стигне час по-скоро, но щом наближи сградата на Уайлдър Хол, където се намираха пощенските кутии на студентите, тя забави ход, неочаквано свърна от пътеката и се запъти натам. „Защо?“ — питаше се тя, докато се опитваше да си обясни внезапния изненадващ импулс. Едва ли щеше да има поща за нея. Само преди два дни бе получила писмо от Топека, където живееха родителите ѝ. И въпреки, че често си разменяха дълги, изпълнени с обич и радост писма, беше невъзможно толкова скоро да пристигне друго писмо от тях.

И все пак нещо я подтикваше да провери. Приблужи се към малката пощенска кутия, видя, че тя не е празна, и сърцето ѝ трепна от вълнение при мисълта за телепатията, която съществуваше между нея

и скъпите ѝ родители. Да, тя винаги е съществувала — едно невероятно, забележително, безмълвно разбирателство. Докато изящните ѝ пръсти набираха шифъра, Катрин погледна през прозорчето на кутията и забеляза, че пликът е доста тънък. Писмото сигурно бе кратко — някоя важна новина, която майка ѝ е пропуснала да съобщи. Може би някоя радостна вест за съседите, или за успешната продажба на керамичните съдове, които майка ѝ правеше, или пък за новите музикални постижения на баща ѝ. Понякога Катрин също забравяше да спомене някое интересно събитие и набързо драсваше два-три реда на една от красивите картички с изглед на площад Тапан, потънал в омайните багри на есента.

Катрин отвори плика и извади красива светлосиня картичка с релефно изобразен бял лебед. Но тя не беше от Топека, а от Лос Анджелис, от хотел „Бел-Еър“... от Алекса. И на нея с изящния почерк на Алекса бе написано: „Кат, сред цялата тази радостна възбуда забравих да ти кажа колко много се радвам, че ще дойдеш в Ню Йорк. Приеми още веднъж моите благодарности за красивите рози. А.“

„Тази радостна възбуда“ всъщност се отнасяше до емоционалния телефонен разговор, който двете сестри проведоха на сутринта след връчването на наградите. Алекса се обади да благодари на Катрин за прекрасния букет рози, който я очакваше в апартамента ѝ в хотел „Бел-Еър“ след официалния прием в чест на „Оскарите“. Засипа я с възторжени думи за прелестните бледо жълти рози — колко уханны, колко красиви и нежни били те. С тих, но не по-малко развълнуван глас, Катрин повтори колко много се радва и колко е щастлива от победата на Алекса. Разговорът бе кратък, защото след прочувствените трескави излияния настъпи неловка тишина и двете сестри, смутени и объркани, побързаха да се сбогуват. Но след разговора Алекса очевидно се бе сетила за пропуснатите важни думи и бе написала тази картичка. Катрин също искаше да каже още много неща на сестра си, но нямаше куража да го направи, нито смелостта да напише писмо. А трябваше! Трябваше да каже на Алекса, че много пъти е гледала „Нейно Величество“, че престижната награда е напълно заслужена, и че с „Оскар“ или без „Оскар“, тя винаги се е гордеела със сестра си. Трябваше да ѝ каже колко много се радва, че ще се мести в Ню Йорк. Трябваше да ѝ каже или поне да напише всички тези важни неща, но

не го направи. Тя никога не е притежавала непринудеността и самочувствието на Алекса.

Катрин пхна внимателно картичката в джоба на палтото си и мислите ѝ се насочиха отново към действителността, към лунната мразовита нощ. Но сега усещаше още по-силно топлината вътре в себе си и лъчезарните ѝ сини очи радостно проблясваха. „Забравих да ти кажа колко много се радвам, че ще дойдеш в Ню Йорк“ — пишеше Алекса. О, как се молеше това да е истина! Толкова много обичаше сестра си, така ѝ се възхищаваше! Гореше от нетърпение да отиде при нея, надяваше се, че крехкото приятелство, започнало преди осем години, ще пусне дълбоки корени и ще разцъфти. Дано Алекса да я хареса!

Ненадейно приятната топлина изчезна и ледени тръпки преминаха през тялото ѝ. Не, това не беше студеният нощен вятър, а смразяващият призрак на миналото, който напомняше, че е имало време — по-голямата част от живота ѝ — когато за двете сестри думата приятелство не съществуваше. Тези болезнени мигове останаха в онзи период, когато живееха заедно, под един покрив. Тъкмо тогава Алекса бе имала възможността да опознае по-малката си сестра.

„Но тогава тя не ме харесваше — припомни си Катрин. — А сега? Какво ще стане сега?“

Топлината съвсем изчезна, тя усети вледеняващия страх и цялата се разтрепери. Закрачи още по-бързо по заляната от лунна светлина пътека, устремена към единственото нещо, от което сега отчаяно се нуждаеше... към пианото... към нейната музика... към това чудотворно бягство от действителността.

ГЛАВА 4

— Телевизията е закупила „Пенсилвания Авеню“ за два сезона — уведоми Джеймс Алекса, когато се обади по телефона във вторник вечерта.

— Два сезона? Това е твърде необичайно. — Тя бе от доста време в шоубизнеса и добре познаваше капризната му и измамна същност. Ангажиментите бяха винаги краткосрочни — един сезон или дори по-малко — и понякога договорите се прекратяваха без предупреждение.

— Да, но се случва. Явно в телевизията смятат, че след като е бил три сезона на върха, сериалът „Пенсилвания Авеню“ няма да изгуби аудиторията си. Голямата новина е, че искат да подпишеш договор за две години.

— Звучи доста окуражително, а?

— Имаш предвид доказателството, че те искат? О, май трябваше да започна с това — те наистина искат да те ангажират, Алекса. Приносът ти за зашеметяващия успех на сериала е безспорен. Готови са да ти дадат значителна премия, да увеличат хонорара ти само и само да подпишеш договор за две години.

— Значи мислиш, че трябва да приемем?

— Не ние, Алекса, а ти трябва да приемеш. Така или иначе ще получиш много пари. Въпросът е какво смяташ да правиш с времето и кариерата си. Беше споменала, че искаш да си починеш.

— Да, но не желая да се отказвам от „Пенсилвания Авеню“. Много бих искала да подпиша договор за две години.

— Добре. Ще ти се обадя, когато сметна, че сме достигнали приемлива сума за хонорара ти. Оправи ли стаята?

— Какво? А, да.

— Предложението е шест милиона долара за две години, като процентът при продажба извън страната нараства...

— Шест милиона? — прекъсна го тя и въздъхна. Той бе съобщил сумата толкова безстрастно. Вероятно за него шест милиона бяха

просто „б“, но за нея... — Но сумата е много по-голяма от тази, за която говорихме.

— Това са простите факти, Алекса.

— А те не възразиха ли?

— Ни най-малко. Преговорите минаха в изключително приятна атмосфера. — Естествено, той бе отстоявал твърдо позициите си и с поведението си на масата за преговори изискано им намекваше, че пет пари не дава за тях. Но тъй като се бе въоръжил с необходимите данни, както винаги правеше, той преговаряше от позиция на силата. Първоначалното му контра-предложение — десет милиона — бе умишлено прекалено високо, тъй както първоначалната сума, предложена от продуцента беше тенденциозно ниска. Джеймс очакваше, че ще се споразумеят за пет милиона и бе приятно изненадан, когато опонентите му се спряха на шест, макар че единственият признак за задоволството му бяха краткотрайните искри на одобрение, проблеснали в сините му очи. — Май се изкушаваш да приемеш предложението?

— Да — призна Алекса и се засмя.

— Добре. Мисля, че документите бързо ще се уредят. Искат да подпишеш час по-скоро, преди някой отново да те примамва в киното. Естествено, първо ще прегледам договора и след това ще ти го представя.

— Благодарих ли ти вече?

— Няма нужда да ми благодариш, Алекса. Това ми е работата и ми доставя удоволствие да я върша. — Джеймс млъкна и когато отново проговори, гласът му бе тих и нежен. Деловитостта се бе изпарила и в тона му се доловиха интимни нотки, когато отпрати лаконичната си покана: — И така...

— И така? — подкани го Алекса.

— И така... имаш ли нещо против да вечеряме заедно?

— Добре, но аз би трябвало да те покана на вечеря.

— Ако това означава домашно приготвено ядене в твоя апартамент, приемам. Умееш ли да готвиш?

— Не, разбира се — отговори Алекса. „Сбъркал си ме с другата сестра Тейлър“ — помисли си тя и се натъжи, спомняйки си жизнерадостния смях, който се носеше от малката кухня на къщата в Топека, докато майка ѝ учеше Катрин да готви. Разбира се, и тя би

могла да бъде при тях, но в онези години се стремеше да стои колкото се може по-далеч от Кат и категорично отказваше да участва в каквито и да е било общи занимания. Алекса превъзмогна неприятното тъжно чувство и насочи мислите си към настоящите си отношения с Кат, които бяха значително по-топли и благонадеждни. После се върна към действителността, към невероятния договор за шест милиона долара и невероятно привлекателния мъж, който искаше да вечеря с нея. — Не мога да готвя, но мисля, че ще успея да взема нещо от „Ла Сирк“.

— Нека този път аз да те заведа някъде. Какво ще правиш в събота и неделя?

Алекса не бързаше да отговори и Джеймс предположи, че тя прехвърля наум многобройните си професионални и лични ангажименти.

— Програмата ти май е доста претрупана, а? — опита се да отгатне той.

— Не съвсем. Всъщност представлението на „Ромео и Жулиета“ е в петък вечерта, а следващото е чак в понеделник. Тази пролет компанията „Шекспир на Бродуей“ поставя четири пиеси. В събота и неделя ще се играят „Ричард III“, „Хамлет“ и „Бурята“.

— Но?

— Но аз имах намерение да прекарам почивните дни в Мериленд.

— И къде по-точно в Мериленд?

— На около тридесет мили източно от Вашингтон. Докато се снимаше „Пенсилвания Авеню“, живеех в една къща в Джорджтаун, но после се преместих в малка уединена вила, кацнала на една скала, с изглед към Чесъпийк Бей. Вилата е прекрасна, но има още работа по нея. През зимата успях да направя ремонт и сега стаите са в отлично състояние, но градината е доста занемарена. Градинарите от местния разсадник вече свършиха по-тежката работа и оправиха лехите. Остава да се посадят розите, които ще пристигнат в петък.

— Значи с това ще се занимаваш в събота и неделя?

— Да. Това е моята първа градина и искам сама да посадя цветята.

Джеймс долови издайнически нотки на вълнение в гласа ѝ. Усмихна се и добави:

— Щом вилата ти е на тридесет мили източно от столицата и гледа към залива, значи е близо до Марлборо Марина.

— Да, близо е. Значи познаваш местността?

— Домът ми... домът на родителите ми... е на пет мили северно от пристанището.

— Там е и яхтата ми. Така, че...

— Така че?

— Така че, щом не можем да се срещнем в Ню Йорк, ще прекарам почивните дни в Мериленд и ще покарам яхтата си. Ако искаш мога да те закарам дотам и докато аз съм на яхтата, ти ще засадиш цветята, а после, ако не си много уморена, бихме могли да вечеряме в ловния клуб Марлборо. Алекса, моля те кажи...

— Да.

— Добро утро.

— Здравей.

Докато го чакаше и сърцето ѝ прескачаше от вълнение заради предстоящата среща, тя реши, че въображението ѝ доста е преувеличило реалността. В края на краищата онази вечер той беше с копринен смокинг, а и вълшебната лунна светлина, розите...

Но когато в събота сутринта Джеймс дойде да я вземе, Алекса разбра, че не можеше и дума да става за преувеличение. Дори и на утринната слънчева светлина очите му бяха също тъй ярко сини, както онази вечер, усмивката му бе също тъй прелъстителна, а косата — черна и лъскава. А за мъж като Джеймс Стерлинг, дрехите нямаха никакво значение. Тъкмо обратното. В избелелите си дънки той изглеждаше не по-малко красив и елегантен.

— Готова ли си? — наруши мълчанието Джеймс.

И на него му бе нужно малко време, за да я огледа отново. Беше почти убеден, че очарователната ѝ уязвимост под бляскавата фасада е била само една илюзия. Но не, тя съществуваше — един нежен развълнуван шепот, прикрит в искрящите зелени очи, които го подканяха и примамваха.

— Готова съм.

— Това ли е всичко? — попита той и се наведе да вземе малкия куфар.

— Да, само един вечерен тоалет и няколко ръководства по цветарство. Дънките ми са във вилата.

— А лопата?

— От разсадника „Марлборо“ ми предоставиха всички необходими инструменти; обясниха ми как да засадя и подкастрия розите. Надявам се, че инструкциите на градинарите и тези в ръководствата си съвпадат.

— Искаш да кажеш, че съществуват различия?

— Не! — Алекса се разсмя. — Просто някои незначителни противоречия, но честно казано надявам се, че засаждането на рози не е цяла наука.

— Мисля, че не е толкова лесно да отглеждаш рози. Във всеки случай, ако имаш нужда от мнението на специалист, бихме могли на път за вилата ти да спрем в Инвърнес и да огледаме розите, които растат там.

— Инвърнес?

— Това е домът на родителите ми. Там има доста рози. Мисля, че градинарите вече са ги подкастрили, така, че може да ти е от полза да ги видиш.

— О, сигурно. Добре, нека да спрем в Инвърнес.

— Ако искаш, пусни някоя касета — предложи Джеймс, когато излязоха от Манхатън. — Те са в жабката.

Алекса разгледа касетите на Джеймс — Вивалди, Моцарт, Бах, Бетховен, Шопен — най-добрите, най-вълнуващите творби на великите композитори. Всички ѝ бяха познати благодарение на Кат и тъкмо заради Кат те пробуждаха у нея спомени, предизвикваха най-различни противоречиви чувства... гордост и вина, надежда и болка, любов и омраза.

— Нямах ли нещо на Принс, на Мадона? На Бийтълс или Бийч Бойс? — Алекса присви красивите си смарагдови очи и прошепна с престолено възмутен тон: — Ти си безнадежден почитател на класиката, нали?

— Не чак безнадеждно. — Джеймс се усмихна, пусна радиото и превъртя на станцията, по която кънтеше рокендрол. — Затова пък в

четвъртък вечер се превръщам в безнадеждния почитател на „Пенсилвания Авеню“.

— В четвъртък давах последната серия от миналия сезон — прошепна доволно Алекса, поласкана, че Джеймс си бе направил труда да гледа телевизия. — Идната седмица започваме снимките за следващия сезон.

— Което означава, че ще трябва да почакам до средата на септември, за да разбера дали Стефани Уинслоу ще оцелее след пожара.

— Да. Въпреки че разполагаш с доказателство за шест милиона, че ще оцелее — отвърна тя и се усмихна. После добави със закачлив тон: — Разбира се, ако станеш мой агент, ще имаш възможността да надникнеш в сценария и дори да влезеш в студиото, докато се правят снимките.

— Нямам желание да ти бъда агент. Стига ми, че и аз като останалата част от публиката, мога просто да се възхищавам от таланта ти. Освен това — добави тихо той — не бих рискувал между нас да възникнат творчески противоречия.

— О!

Тя се усмихна, той също се усмихна и след кратък миг на мълчание попита:

— Какво ще кажеш за „Ромео и Жулиета“?

— И критиката, и публиката изглеждат доволни, но все още се чудя какво ме накара да играя Жулиета. Чувствам се като измамница.

— Защо?

— И питаш защо? Да умреш заради една любов? И то точно аз да играя главната роля?

— Александра, нима наистина долавям лек цинизъм в отношението ти към любовта?

— Разбира се! И то съвсем не „лек“. Но моля те, само не ме убеждавай, че си отчаян романтик, Джеймс — подразни тя мъжа, който хладнокръвно сключваше сделки и разбиваше женските сърца. Беше убедена, че Джеймс Стерлинг не се поддава на романтични чувства, нито пък вярва в любовта.

— Признавам, че съм скептично настроен, но не и циничен.

— В смисъл?

Джеймс се поколеба, като се чудеше доколко да разкрие своята същност и непрекъснато си повтаряше, че по-скоро би искал тя да му покаже какво се крие зад нейната бляскава фасада. Нима тя нямаше право да очаква същата откровеност от него? Да... макар че тази истина звучеше повече като „сбогом“, отколкото като „здравей“. Всъщност точно това казваше той на своите любовници с нежен извинителен тон, когато се разделяше с тях.

— Искам да кажа, че съдбата не ми е отредила да изпитам бурна пламенна любов. Моят живот е в плен на две други страсти — работата и лодката — и това ми стига. — Джеймс забеляза, че на красивото ѝ лице се изписа мълчаливо разбиране, нямаше и следа от разочарование. Значи признанието ѝ, че се чувства измамница, когато играе Жулиета, бе самата истина, а не хитра уловка, която да го накара да разкрие отношението си към любовта. — Но за разлика от теб аз вярвам, че съществува такава силна и романтична любов. Само се съмнявам, че някога ще я срещна.

— Носи ти се славата, че умееш да разбиваш женските сърца — каза Алекса с тих и сериозен тон, в който не се долавяше упрек.

— Не съм го правил нарочно, Алекса.

— Разбира се — съгласи се тя. — Просто жените очакват прекалено много. Очакват повече, отколкото можеш да им дадеш.

„Не — мислеше си Джеймс — моите любовници не очакват повече, отколкото мога да им дам, а повече от това, което аз искам да им дам.“ За него това бе просто въпрос на избор. Беше доволен от живота си, от своята независимост и спокойствие и все още не бе срещнал жената, на която с радост би посветил своето време, сили и чувства, необходими за една пламенна страстна любов. „Но за Алекса това не е въпрос на избор — мислеше си Джеймс. — Явно нейните любовници са очаквали повече, отколкото може да им даде. Но какво всъщност означава това? Какво я кара да си мисли, че има нещо, нещо много съществено, което ограничава способността ѝ да обича?“

На една от двете каменни колони пред входа на огромното имение бе написано със староанглийски шрифт „Инвърнес“. Джеймс се отклони от слънчевия провинциален път и зави по чакълена алея, потънала в сенките на боровете. Свежата зеленина на горичката се

изправяше като стена срещу натрапничеството на случайните минувачи, но само след четвърт миля се разкриха няколко акра изрядно поддържана ливада и красиви цветни градини. В далечината се виждаше имението, разположено върху един хълм, който гледаше към Чесъпийк Бей.

— Тук ли са родителите ти?

— Не, те са в Париж. Баща ми е посланик във Франция.

— О! — Алекса поклати изненадано глава — А майка ти?

— Тя е лекар, акушер-гинеколог.

— А сега практикува ли във Франция?

— Не. Прекъсна практиката си преди четири години, на седемдесетия си рожден ден. Тогава баща ми все още не беше посланик.

— Значи е била на четиридесет, когато те е родила?

— Да. Мисля, че тя е предшественичка на бизнесдамите от 80-те. Била е единствената жена в медицинския факултет и дори е станала професор към катедрата. И двамата с баща ми са били на тридесет и девет, когато са се запознали. И двамата са били изцяло отдадени на кариерата си, бракът не влизал в плановете им, но...

— Двама скептици, изненадани от съдбата.

— Може би — усмихна се Джеймс. — Така или иначе, оженили се и след година съм се появил и аз.

— Поредната изненада?

— Не, едва ли. Но дори и да е било така, изненадата е била приятна.

Алекса наклони глава, като се замисли за внезапната нежност, появила се в гласа му, нежност, която издаваше неговата искрена любов към родителите му.

— Често ли ги виждаш?

— Да. Много често ходя по работа в Европа, а и те като всички добри парижани напускат Париж през август. Само че не отиват на Лазурния бряг, а се връщат тук.

Джеймс разведе Алекса из имението и накрая се озоваха в просторна стая, която гледаше към красива градина с току-що подкастрени рози. Излязоха през огромните стъклени врати и тя

коленичи на топлата трева до лехите, като внимателно проучваше безупречната работа на градинарите от Инвърнес.

— Това наистина ми беше от полза — най-сетне каза тя и се изправи, запомнила до най-малка подробност дължината и диаметъра на стеблата, ъгъла и местоположението на разрезите над крехките пъпки.

— Радвай се. Още ли гориш от нетърпение да започнеш веднага засаждането?

— Ще ми покажеш ли яхтата си?

— Разбира се. Дори имаш избор — да я погледнеш от скалата или да слезеш на пристанището и да я пипнеш. Ако решиш да я разгледаш отблизо, единственото неудобство е, че трябва да слезеш по три реда доста стръмни стълби. Слизането е лесно, но качването...

— Искам да я пипна — прекъсна го Алекса.

Стръмните стълби не представляваха ни най-малка трудност за нея. Тя беше пъргава, енергична и в добра форма. Освен това, както съвсем скоро Джеймс щеше да разбере, точно три реда стръмни, издялани от гранит стълби делиха алеята за коли от собствената ѝ вила, кацнала на една скала.

— Красива е — прошепна Алекса и нежно погали блестящия син корпус на „Нощен бриз“ — дванадесет метровата изрядно поддържана яхта.

— Благодаря. Карала ли си някога яхта?

— Няколко пъти.

— Плаването май не те привлича много, а?

— Харесва ми, когато имам възможността веднага да си тръгна, щом реша, че увеселението е приключило.

— Аха. Сигурно някой еретик те е примамвал на яхта с надеждата да те прелъсти.

— Еретик?

— Да. Аз спазвам строго един принцип — когато си на яхта, занимавай се само с нея. — Джеймс се усмихна. — Има си други места за прелъстяване.

— Значи, когато съм на „Нощен бриз“, няма опасност да бъда прелъстена.

— В никакъв случай.

„Но дали ще бъда в безопасност, когато не съм на яхтата ти?“ — питаше се тя. Впери поглед в сладострастните сини очи, които се усмихваха и съзря красноречивия им отговор, отговор, който се бе надявала да получи. „Не, Алекса, няма да бъдеш в безопасност.“

Пъргаво изкачиха червените тухлени стълби, които водеха от залива до имението, а след двадесет минути, докато вървяха нагоре по гранитните стълби към нейната вила, Алекса неуморно бърбореше.

— Как мислиш, Джеймс — започна тя, като сериозното изражение на лицето ѝ изневеряваше на закачливите пламъчета в очите ѝ — колко голям трябва да бъде домът ти, за да го наречеш с някакво име?

— Какво имаш предвид?

— Мисля си, че моята малка виличка се нуждае от някое гръмко име. Например „Малкият Инвърнес“ или нещо подобно.

— Разбирам. — Той се разсмя и тъкмо щеше да направи няколко шеговити предложения, когато изкачиха последното стъпало и вниманието му бе привлечено от дузини, дузини саксии с рози. — Алекса...

— Има достатъчно място да ги засадя всичките.

— Да — съгласи се Джеймс, без да сваля поглед от прясно прекопаните лехи. — Когато разцъфнат, гледката ще бъде страхотна, сякаш живееш сред огромен букет, но, Алекса, по-добре да ти помогна със засаждането.

— О, не, благодаря. Ще се справя.

— Сигурна ли си?

— Разбира се. — Алекса извърна поглед от усмихнатите сини очи и щателно огледа двора около къщата, целият отрупан със саксии. Положението беше безнадеждно. Разбира се, не би могла да се справи сама, но това беше нейната първа градина и тя с нетърпение бе очаквала този миг, когато ще я оформи и ще засади розите в топлата плодородна земя. Тя отново погледна Джеймс, вдигна предизвикателно брадичката си, очите ѝ проблеснаха и каза през смях: — Ще се справя.

— Добре.

— Сега разбирам защо собственикът на разсадника няколко пъти ми предложи само да поставя розите там, където искам да бъдат, а неговите работници да ги засадят вместо мен. Чудех се защо е бил толкова настоятелен.

— Не мислиш ли, че след няколко часа упорит труд ще се съгласиш да приемеш предложението му?

— След няколко часа и след като тялото ми се схване от работа, може би ще размисля отново за този вариант.

— В такъв случай, време е да си тръгвам. — Прикова сините си очи в нея и после тихо добави: — И все пак чудя се дали мога да направя едно нещо...

— О? — възкликна тя, а искрящите ѝ зелени очи му подсказваха, че много добре знае какво е то.

— Това — прошепна той, когато устните му докоснаха нейните.

— Това — повтори тя, когато отвърна на целувката му.

И двамата го очакваха, и двамата се поддадоха на изкушението. Наслаждаваха се на закачливата игра, на приятното предчувствие. И двамата си бяха представяли удоволствието — примамливо и прелестно. Но никой не бе предвидил огъня, който лумна в телата им.

Целувката започна с нежен шепот, но миг след това думите бяха излишни. Надигащото се пламенно желание ставаше все по-неконтролируемо, искаше, викаше, изискваше много повече от един нежен допир. Джеймс с усилие откъсна устните си от нейните. Щом се отдръпна, теменужено сините му очи срещнаха нейните учудени искрящи зелени очи и той забеляза разгарящата се страст, която напълно хармонизираше с неговото собствено желание.

— Резервацията за вечерята е в осем и половина, така че в осем ще дойда да те взема.

— Тръгваш ли си?

— Да. Ще се разходя с яхтата, а ти ще садиш розите.

— Играеш си с мен, нали?

— О, не, Алекса — тихо отвърна той.

Ако той наистина си играеше и ако тя бе някоя друга жена, щеше да я занесе в романтичната ѝ спалня в малката очарователна вила и щеше да я люби, пренебрегвайки своите и нейните планове. Красивите очи, в които проблясваше желание, го приканваха и подтикваха да направи точно това. Но Джеймс си спомняше как същите тези очи възбудено проблясваха при мисълта за градинката с розите, и той си даваше сметка, че не бива да пречи на плановете ѝ, които бяха тъй важни за нея. Този следобед те двамата ще се отдадат на личните си

страсти. А довечера с наслада ще открият и утолят другата невероятна страст, която могат да изпитат само когато са заедно.

Вечеряха на свещи в Ловния клуб, танцуваха на лунната тераса, забавляваха се, вкусуваха от взаимната съблазън, докато накрая тъкмо тя прошепна с нежен и възбуждащ смях, че трябва да отидат във вилата ѝ, веднага.

Лунните лъчи, които се прокрадваха през дантелените пердета хвърляха нежни златисти отблясъци в романтичната спалня. Ако беше с друг мъж, Алекса щеше да дръпне плътните завеси, но целувките и ловките ръце на Джеймс, които изкусно я разсъбличаха, пропъдиха всякакви мисли от съзнанието ѝ. Тя забрави да се скрие в сенките на мрака, както правеше винаги, когато се люби. Ни най-малко не се срамуваше от съвършеното си тяло. Добре познаваше гладките си предизвикателни пълни гърди, меката извивка на бедрата, стегнатия корем и дългите изваяни крака.

Алекса предпочиташе мрака не заради тялото си, а заради очите си. А на светлината очите ѝ лесно биха могли да разкрият това, което винаги чувстваше в такива моменти: безпокойство, защото усещаше, че стремежът към завоевание погубва страстта; разочарование, защото сладостните тръпки в тялото ѝ — нежен и гальовен шепот, който примамваше и подканваше — потъваха и изчезваха сред бурната оглушителна страст на партньора ѝ; и най-накрая гняв, защото любовниците ѝ, които изобщо не я познаваха — а ако я познаваха, едва ли щяха да се влюбят в нея — задъхано и пламенно я уверяваха колко много я обичат.

В плен на страстта, която все повече се разгаряше от нежните ласки на Джеймс, Алекса съвсем забрави да дръпне завесите. Той я събличаше бавно, целуваше всяка частица от тялото ѝ, а гальовният ѝ смях го насърчаваше да продължи сладостното си изследване докато стигне до най-интимните открития. Джеймс съблече Алекса, а после тя го съблече също така бавно, нежно, докосвайки с устни тялото му, докато накрая тихите му въздишки ставаха все по-възбудени и настойчиво зовяха за още по-голяма близост.

Притиснаха се един до друг сред хладната мека памучна градина от рози и...

— Искам те.

— И аз — прошепна щастливо Алекса.

Приканваше го с поглед, озарен от лунната светлина, а в теменужено сините му очи видя само страст, без стремеж към завоевание. Тя чуваше в нежния му възбуден шепот само изумителната истина за тяхната страст, а не фалшиви обещания за любов. Усещаше възшебството на собствените си сладостни тръпки, които не бяха погубени, нито изчезнали, както ставаше преди, а преоткрити и подхранвани тъй нежно, тъй търпеливо от неговите ласки.

— Алекса — прошепна той, когато и за двамата настъпи върховният миг. — Александра.

— Здравей.

— Здравей.

— Беше много хубаво — ласкаво прошепна той.

— Да.

— Не беше тривиално.

— Не — съгласи се Алекса. Не тривиално, а „хубаво“. „Хубаво“ — повтаряше си тя. Изведнъж тази дума ѝ допадна, въпреки че досега я намираще доста сладникава. „Ако не можеш да кажеш нещо хубаво, по-добре не казвай нищо“ — бяха я съветвали възрастните, убедени в мъдростта си. И оттогава думата „хубаво“ ѝ звучеше като някаква присъда, като безсмислена фалшива похвала. Но в нежния шепот на Джеймс „хубаво“ не звучеше нито сладникаво, нито фалшиво. Тази единствена дума бе много по-ценна, по-ласкава, по-истинска от измамните признания в любов, на които се бе наслушала в неловките моменти след любовния акт. Но сега с Джеймс тези моменти бяха прекрасни, успокояващи, искрени, хубави... докато не забележа сериозното изражение на лицето му. „О, Джеймс, моля те, не разваляй този миг с баналните лъжливи обяснения в любов! Особено след като и двамата знаем, че ти дори не вярваш в любовта.“

— Какво има? — попита тя с неочаквано рязък тон.

— Знаеш ли какво му е лошото на твоето легло?

— Не.

— То е същото като при яхтата, от която ти не можеш да слезеш щом свърши увеселението.

— О — прошепна тя и вълна на облекчение премина през тялото ѝ. Слава Богу, той нямаше намерение да ѝ наприказва всички онези лъжовни любовни признания. Просто ѝ даваше шанс отново да направи своя избор и да реши кое е най-важно за нея. Беше прав, когато този следобед си тръгна и я остави сама. А сега... дали Джеймс се досещаше, че преди мъжете, с които е била, винаги са си тръгвали, защото тя предпочиташе да бъде сама, вместо да изпита онази парадоксална самота, когато те останат при нея? Да, очевидно той знаеше това, защото и той обикновено предпочиташе да бъде сам. Но тази нощ, тази нощ бе различна... и за двамата. Той бе решил да не си тръгва, да остане при нея... ако разбира се тя иска.

— Започвам да си мисля, че си страхотен — каза тя. „Страхотен — мислеше си тя — много нежен, много мил, много различен.“

— Започваш? Аз си помислих същото за теб още в мига, в който се запознахме.

„О, не, Джеймс, не съм страхотна, нито нежна, нито мила.“ Това признание се появи внезапно, но то бе тъй познато, като стар забравен рефлекс — една стара, неопровержима истина. Трябва ли да сподели тази истина с него? Трябва ли да го предупреди? Докато гледаше сините му очи, които настойчиво я питаха защо неговите думи я бяха накарали да се намръщи, тя изведнъж осъзна, че Джеймс Стерлинг не се нуждаеше от предупреждение. Хладнокръвен, спокоен, способен самостоятелно да вземе решение, той бе напълно безучастен към любовта и никой не можеше да го нарани, особено тя. Джеймс не беше в опасност. Но тя, тя се страхуваше от настоятелния зов на страстта, от тези настойчиви сини очи, които я примамваха да разкрие себе си.

— Алекса?

— Бих искала да останеш.

— Чудесно. Това е и моето желание. А какво реши за увеселението?

— Увеселението?

— Смяташ ли, че е приключило? — Джеймс съзря от говора в усмихнатите искрящи очи и я притисна към себе си.

— Не, все още не — прошепна тя и устните им се сляха. Вълшебните тръпки преминаха бързо през тялото ѝ, нетърпеливи, смели и дръзки, защото крехката надежда бе изместена от онзи пламенен и шеметен спомен.

— Скалата на розите.

— Какво искаш да...?

— Скалата на розите.

— О, да, това е името на моето малко имение, на моя дом — въздъхна тя, ненадейно разбрала смисъла на думите му. — Харесва ми.

— Само ти предлагам. Можем да помислим после за това — измърка той между жадните целувки. — После...

— Да, после, но на мен ми харесва — отвърна Алекса и преди да се предаде на прелестното усещане, което ѝ повеляваше да престане да говори тя добави: — Много е хубаво.

ГЛАВА 5

Манхатън... май 1989

Сърцето ѝ лудо заби от радостно предчувствие, когато асансьорът на Медисън Авеню се понесе от мраморното фоайе към луксозния офис на Джеймс Стерлинг. През последните дванадесет дни той беше в Токио и раздялата бе нарушила не само страстните им любовни преживявания, но и духовния им контакт. Винаги, когато Джеймс беше в командировка, те водеха среднощни телефонни разговори, но този път разликата в часовите пояси и многобройните професионални ангажименти бяха попречили на това удоволствие. Дългите откровени разговори, станали неразделна част от живота им, ги караха да се чувстват прекалено близки за седемте седмици, през които бяха заедно.

Джеймс се бе върнал още на обяд, а вече минаваше шест, но Алекса търпеливо бе чакала досега, защото знаеше, че той трябва да проведе всички важни телефонни разговори, които бе пропуснал през последните дванадесет дни. Искаше, когато най-после го види, да го има само за себе си, да получи цялото му внимание.

О, как копнееше тя за него! Как жадуваше да види очите му, усмивката, да чуе гласа му, да усети допира му! Искаше да узнае всяка една подробност за успешните преговори в Япония и от своя страна да му разкаже за всичко, което е преживяла през последните дванадесет дни. Искаше да се смее, да говори, да споделя... Но най-много ѝ се искаше — както призна пред себе си, докато вървеше по червения плюшен килим към офиса му — да зърне сините очи, усмихнати и доволни, че я виждат отново... да усети ласкавия допир на изкусните пръсти... да чуе нежните въздишки, докато той я съблича и преоткрива копринената кожа на съвършеното ѝ тяло.

Вратата на офиса бе широко отворена. Веднага го забеляза, седнал зад бюрото. Усетил присъствието ѝ, Джеймс скочи на крака, за да я посрещне.

— Здравей. — Гласът му бе топъл и нежен, ласкав и обещаващ.

— Здравей. — Тя се облегна предизвикателно на вратата и прошепна с прелъстителен тон: — Г-н Стерлинг, ако не подпишете веднага задоволителната сделка, която ви предлагам, ще ви...

— Алекса — прекъсна я той и се засмя. После се приближи към нея, отвори по-широко вратата на просторния офис и добави: — Бих искал да се запознаеш със сенатор Робърт Макалистър.

— О! — Ако някой друг мъж бе подслушал несъзнателно нейната прелъстителна команда, за Алекса нямаше да е трудно да прикрие смущението и изненадата под маската на невинна усмивка. Но това беше не друг, а Робърт Макалистър. Тя се изчерви и когато продума тонът ѝ бе неочаквано рязък: — Сенатор Макалистър.

— Госпожице Тейлър — отвърна той, макар че се стресна от враждебността в гласа ѝ и от великолепните смарагдови очи, които го обвиняваха сякаш бе извършил нещо непростимо... нещо много по-сериозно от това, че бе попречил на страстната ѝ среща с Джеймс.

— Робърт току-що ми каза, че не се познавате — каза Джеймс със спокоен тон, а сините му очи я погледнаха въпросително.

— Така е. Не се познаваме — отвърна Алекса.

„Разбира се, че не сме се виждали“ — помисли си тя.

На всички бе направило впечатление, че сенатор Макалистър и неговата съпруга не сметнаха за нужно да участват в „Пожелай си нещо, щом видиш звезда“ — годишното коледно представление, подготвено от продуцентите и актьорите на „Пенсилвания Авеню“. Само за три години това шоу, в което участваха много знаменитости и чиито приходи отиваха за децата, болни от рак, бе станало един от най-успешните благотворителни фондове във Вашингтон. „Пожелай си нещо, щом видиш звезда“ се радваше на въодушевената подкрепа на най-влиятелните, най-известните личности в столицата, на всички ярки звезди в политическите и артистичните кръгове. На всички ярки звезди с изключение на най-ярката — сенатор Робърт Макалистър.

Сенаторът от Вирджиния не се бе появявал нито в коледното представление, нито дори в студиото на „Пенсилвания Авеню“. Естествено, неговите колеги бяха ходили в студиото поне веднъж — да присъстват на снимките, да се намесят с някой съвет или просто да се запознаят с Алекса. Но Робърт не си бе направил труда да отиде там. Алекса напълно разбираше, че един народен избраник, на чиито плещи лежат тежки и отговорни задачи е достатъчно зает, за да си пилее

времето, като флиртува с нея. Но тя знаеше, че не това е причината, поради която Робърт Макалистър не се появяваше в студиото на „Пенсилвания Авеню“ и на благотворителното коледно шоу. Той просто съвсем тенденциозно избягваше срещата с нея.

И сега, щом почувства студенината в очите на Джеймс, тя предизвикателно впери поглед в красивото лице на Робърт, търсейки доказателство, че той наистина умишлено бе избягвал да се запознае с нея. Но топлите кафяви очи бяха непроницаеми; влудяващо, арогантно безизразни — явно съвсем умело прикриваше презрението си към нея. „Ами да — каза си тя, — Робърт Макалистър е изкусен политик и нищо чудно да е по-добър актьор от мен.“

— Алекса, това е Робърт — тихо каза Джеймс и тя за първи път долови ледени нотки в гласа му.

— Много ми е приятно — каза тя с престорено мил тон и се усмихна. — Не знаех, че двамата с Джеймс се познавате.

— Колеги сме от юридическия факултет.

— О, разбирам. — Тя продължи да се усмихва чаровно, въпреки че новините бяха лоши. Предполагаше, че Робърт се е срещнал с Джеймс само по работа, но за съжаление се оказа, че те са приятели.

— През почивните дни с жена ми ще бъдем в града. В събота вечерта сме заети, но се надявах утре да вечеряме четиримата заедно. — Робърт очакваше, че Алекса веднага ще приеме поканата. Бе разбрал от Джеймс, че тя не е ангажирана в театъра и едва ли има други планове за вечерта. Но Алекса мълчеше. Изглеждаше смутена, объркана, сякаш търсеше безуспешно някакво извинение. Веднага щом усети, че тя се бори със себе си, той се притече на помощ и добави: — Разбира се, това предложение е малко неочаквано за вас. Може би имате други планове.

„Просто нямам никакво желание да се срещам с жена ти“ — мислеше си Алекса. Възможно ли е Робърт да не знае нищо? Дали наистина не е ходил в студиото само защото е имал по-важни задачи? Да, очевидно съществуваше такава възможност, макар да ѝ се струваше невероятно, че Хилари не бе разказала на съпруга си за тяхната вражда. О, как ѝ се искаше да измисли някакво логично извинение или поне някаква умна и убедителна лъжа. Но откакто познаваше Джеймс, Алекса бе изгубила способността си да лъже.

— В събота сестра ми има рожден ден. Навършва двадесет и една години — най-сетне продума тя. Разбира се, това бе самата истина, но думите ѝ прозвучаха твърде неубедително.

— Ще ти се обадя по-късно, Робърт — намеси се Джеймс.

— Добре. А сега по-добре да тръгвам. Радвам се, че се запознахме, Алекса.

— И аз се радвам, Робърт.

Алекса остана в офиса, докато Джеймс изпращаше Робърт до асансьора. Когато се върна, той я намери до прозореца, втренчила поглед в гъмжащата от коли улица. Вместо да се наслаждава на великолепия залез, тя гледаше безизразно надолу към ръмжащите превозни средства. Беше твърде необичайно за Алекса да предпочете шума и хаоса пред красотата на природата, но явно този път хаосът като нежелан гост се бе промъкнал в душата ѝ. Мислите ѝ бяха далеч оттук. Джеймс почака известно време, като се надяваше, че тя ще усети присъствието му. Но Алекса въобще не реагира и когато най-сетне той проговори, гласът му — макар да бе тих и спокоен — я стресна.

— Не знаех, че обръщаш толкова голямо внимание на политиката, Алекса. И честно казано, бих си помислил, че твоите политически възгледи съвпадат с тези на Робърт.

— Политиката няма нищо общо, Джеймс.

— Да не би да се притесняваш, че е чул думите ти?

— О, не — призна Алекса. Миг по-късно тя намери смелост да се обърне с лице към него. И тогава видя това, от което винаги се бе страхувала... разочарование. Бе се държала грубо и невъзпитано с приятеля му и сега Джеймс бе разочарован от нея.

— А какво тогава?

— С жената на Робърт не сме особено близки.

— Нима си се срещала с Хилари във Вашингтон? — Той изведнъж си представи сблъсъка между аристократичната надменност на Хилари и непоносимостта на Алекса към такова държание, но беше учуден, че Алекса толкова време не се е отърсила от такова стълкновение. Нима не можеше да изтрие от паметта си Хилари Макалистър?

— Да, срещала съм се, но не във Вашингтон. Не съм виждала Хилари от осем години, откакто завършихме гимназия.

— Трудно ми е да повярвам, че с Хилъри сте били в едно и също училище.

— Очевидно не е трябвало да бъдем — поне така смяташе Хилари Саманта Балинджър. Но една цяла година бедното момиче от Канзас и богатата дъщеря на губернатора на Тексас бяха съученички в академията Балинджър в Далас. Чувал си за Балинджър, нали? Едно доста изискано частно училище, основано от дядото на Хилари, създадено само за наследниците на фамилията Балинджър от Далас, за да се избегнат контактите им с простолюдието.

— И всичко това е само заради една стара вражда от ученическите години?

— Не, нещата са много по-дълбоки.

— Но какъвто и да е бил конфликтът, ти вероятно отдавна си го превъзмогнала — тихо възрази Джеймс, макар че горчивината в тона и красивите ѝ тъжни очи красноречиво му подсказваха, че старата вражда съвсем не е забравена. Забравена или не, тя трябваше да си остане в миналото. В края на краищата тогава те са били момичета, а сега са зрели жени. — Алекса, Робърт е мой много близък приятел. Бих искал утре да вечеряме с тях.

— Не можеш ли да отидеш сам?

— Не и ако нямаш извинителна причина.

— Не мога ли просто да откажа?

— Не и този път.

Алекса се вгледа в непроницаемите сини очи на блестящия адвокат, на човека, чийто огромен успех се дължеше отчасти на способността му да се оттегли от всяка една сделка, когато не постигне очакваните резултати.

— Сделката провалена ли е, Джеймс? — попита тихо тя. „Ако утре не отида на вечеря със стария си враг, това означава ли, че между нас... между нас всичко е свършено?“ Алекса знаеше, че Джеймс ужасно ще ѝ липсва, ако изчезне внезапно от живота ѝ. „А дали аз ще му липсвам?“ — питаше се тя. Търсеше отговор в безстрастния му поглед, но откри само познатата студенина. Може би той просто ще си отиде — с тъга си мислеше тя. — Може би с лекота ще изрече прочутата си реплика: „Честно казано, скъпа, въобще не ми пука.“

— Алекса — започна Джеймс, без да отговори на въпроса ѝ, — защо не ми разкажеш за теб и Хилари?

За теб и Хилари. Докато думите отекваха в съзнанието ѝ, Алекса осъзна, че Хилари нямаше нищо общо с тази история. По-скоро ставаше въпрос за нея самата... за собствените ѝ грешки, за собствената ѝ жестокост и непочтеност. Хилари бе само едно огледало, което с безпощадна точност отразяваше недостатъците на Алекса.

— Алекса? — тихо извика Джеймс, неочаквано обезпокоен от безмерната тъга в очите ѝ. Тъга и несигурност. Сякаш се страхуваше, че ако позволи на Джеймс да надникне в най-съкровения къртчета на душата ѝ, той ще се разочарова от това, което ще види там. Защо е толкова уплашена? Той се доверяваше на инстинкта си за нея, но очевидно тя не вярваше в себе си. — Трябва да се обадя на един клиент в Сан Франциско. Разговорът не е поверителен, така че можеш да останеш тук. Моля те, седни на дивана и ме изчакай. Имаш ли нещо против да отидем после в апартамента ти и да поговорим?

Въпросът бе достатъчно учтив, но Алекса знаеше, че този път не може да каже „не“. Ще трябва да разкрие пред Джеймс неприятните истини за себе си, за ужасните чувства, завладели едно малко лъчезарно момиче преди двадесет и една години, в мига, когато за първи път видя малката си сестричка...

— Тя не е моя сестра — заяви Алекса с присъщата си категоричност, когато погледна бебето, сгушено в любвеобилната прегръдка на майка ѝ.

Гласът ѝ бе самоуверен, но цялата трепереше от смущение и яд. Нови силни чувства бяха завладели съзнанието ѝ веднага щом забеляза как родителите ѝ с любов и възхищение гледаха Катрин. Със същата любов, със същото възхищение както преди бяха гледали само нея. И сега, докато изричаше думите си, тя долови нещо друго в очите на майка си и баща си, нещо, което не бе виждала преди — тревога и още по-лошо, разочарование. Разочарованието бе съвсем краткотрайно. Но за шестгодишната Алекса то беше като доживотна присъда и от този миг нататък, чистата искрена радост, която се излъчваше от цялото ѝ същество, бе безвъзвратно помрачена. Дълбоко в себе си тя се промени завинаги, но съвсем умело прикри чувствата си. Смело и талантливо изигра първата си роля. Тя беше отново слънчевото, лъчезарно, очарователно момиче и винаги щеше да бъде такава, защото отчаяно се

нуждаеше от любовта на родителите си. Не искаше отново да ги разочарова.

Алекса бе лъчезарна и блестяща, както преди, но блясъкът вече беше фалшив. И също като ослепителните светлини на сцената, които скоро щяха да ѝ станат съвсем познати, този блясък бе заслепяващ и неговата поразителна, ярка светлина не позволяваше на никого да надникне в тъмнината, която се намираше отвъд него. Никой не можеше да надникне в тъмните сенки на младото ѝ сърце, но тя много добре знаеше какво се таи там: страшни чудовища, над които тя нямаше власт — ревност, жестокост, омраза. Тя намрази Катрин още в мига, в който я видя, и колкото повече растеше малката ѝ сестричка, толкова повече се засилваше омразата на Алекса към нея. Катрин бе съвършена, наистина съвършена и Алекса все повече се убеждаваше в собствените си недостатъци.

Дори когато беше съвсем малко бебе, Катрин никога не плачеше. Само се усмихваше чаровно и невинно като Мона Лиза. Много преди да се научи да ходи и говори, най-голямото удоволствие за нея бе да седне в скута на Александър, докато той свири на пианото, а големите ѝ сини очи съсредоточено следяха талантивите пръсти на баща ѝ, които се плъзгаха леко по клавишите. Тя беше омагьосана от музиката, която родителите ѝ толкова много обичаха, но която по никакъв начин не привличаше по-голямата ѝ сестра. Алекса предпочиташе да танцува, да се върти, да изиграе някой етюд. Но Катрин, съвършената Катрин можеше часове наред, тихо и доволно, да слуша музика.

— Мразя те — шепнеше Алекса на по-малката си сестра.

Макар че Катрин бе прекалено малка, за да разбере смисъла на тези думи, тъмното зловещо чудовище подтикваше Алекса да ги просъсква, отново и отново, в ухото на сестра си. Жестоките думи не предизвикваха никаква реакция у Катрин, а Алекса се нуждаеше от отговор. Нуждаеше се от доказателство, че Катрин не е съвършена. Ех, ако можеше да я разплаче...

Реши, че ако опипа двегодишната си сестричка, тя със сигурност ще се разплаче от болка. Но когато впи пръстите си в кадифената кожа на малката ръчичка, в сапфирените сини очи не се появи нито една сълза. Катрин само разшири учудено невинните си очи, сякаш се питаше какво прави по-голямата ѝ сестра, и после погледът ѝ отново стана благ, и още по-лошо, опрощаващ.

От този ден нататък Алекса просто пропъди от съзнанието си Катрин, сякаш въобще нямаше сестра.

Катрин Александра Тейлър беше на три годинки, когато за първи път докосна с малките си пръстчета пианото на баща си. Още от първия миг тя засвири и още от първия миг сложността на изпълнението се ограничаваше не от таланта ѝ, а от обхвата на малките ѝ пръсти. Талантът на Катрин бе изключителен, също като този на по-голямата ѝ сестра. Но за разлика от Алекса, която очакваше одобрение и възхищение, Катрин просто споделяше дарбата си, благодарна и удивена, че я има, също както тези, които я слушаха. Тя беше винаги спокойна, когато свиреше, дори и на конкурсите, доволно потънала във възраждащата красота на музиката. Катрин свиреше, за да сподели удоволствието с другите, а не за да печели, макар че още от самото начало тя почти винаги печелеше. Невероятният талант на Катрин бе станал причина за едно изключително предложение към нея и семейството ѝ, когато тя беше едва дванадесетгодишна. Световноизвестната Консерватория в Далас я искаше за своя ученичка. Поемаха се всички разходи, включително и осигуряване на жилище за цялото семейство. А Александър, който бе единственият учител на Катрин, бе поканен да продължи с обучението на талантливата си дъщеря, както и на други студенти от Консерваторията. На осемнадесетгодишната Алекса ѝ се предоставяше невероятният шанс да завърши гимназиалното си образование в престижното училище Балинджър.

Алекса се въодушеви от предложението и гореше от нетърпение да се преместят в Далас. Тя не изпитваше носталгия за Топека и въобще не съжаляваше, че ще се раздели с дългогодишните си приятели. Нейните „приятели“ бяха и винаги са били само един антураж от обожатели и тя не ги чувстваше никак близки. Никакво приятелство не обвързваше Алекса с Топека, вече нямаше какво и кого да завладее. Тя бе спечелила всичко, което можеше да се спечели — възхищението на учителите и съучениците си... на всяко едно момче, което е искала... бе получила водещата роля във всички училищни пиеси.

Ентусиазмът на Алекса завладя останалите членове на семейство Тейлър, които не бяха чак толкова възторжени и въодушевени. Естествено, би било чудесно Катрин да учи в Консерваторията, а и

преместването не е безвъзвратно. Тъй като Консерваторията осигуряваше жилище, не се налагаше да се продава малката къща в Топека. Биха могли да се върнат в Канзас, когато пожелаят.

Алекса реши, че е по-добре, когато отиде в елитното училище „Балинджър“ да се представи за непокорната дъщеря на известен киноактьор, която е била изключена от частно училище за привилегировани богатаци заради някоя неочаквано разкрита и пикантна тайна. Тя си създаде този нов образ, защото беше актриса — и защото винаги е по-добре да не бъде истинската Алекса, — а не, че се срамуваше от скромния си произход. Срамуваше се от себе си, но никога, никога не се бе срамувала от родителите си. Тя ги обичаше, и то много. Тя ги бе разочаровала, а не обратното. И кой би могъл да ги обвини за любовта им към съвършената Катрин?

Алекса се гордееше с талантливия си баща и не по-малко надарената си майка. И за нея нямаше значение, че те не бяха богати. Тя се гордееше с тях, не се срамуваше.

До момента, в който Хилари Саманта Балинджър се бе опитала да я накара да се срамува. Хилари разкри истината за самоличността на Алекса и я разобличи като долна лъжкиня. „Аз съм актриса!“ — бе възразила Алекса предизвикателно, усетила болката от намека — така красноречиво изразен от надменно повдигнатите вежди на Хилари, — че всъщност тя наистина се срамува от семейството си. „И кой не би се срамувал?“ — сякаш казваше подигравателният поглед на Хилари. Кой не би искал да скрие едно минало, напълно лишено от богатство, аристократичен произход и лукс? „Александра Тейлър е съвсем, съвсем обикновена — предупреждаваше Хилари знатните си приятели — и следователно тя трябва да бъде напълно игнорирана.“

Но предупреждението на Хилари към другите наследници бе твърде закъсняло. Алекса вече бе заинтригувала съучениците си и когато, безстрашна и поразително чаровна, се изправи лице в лице с порочната Хилари, тя спечели нов кръг от обожатели. Алекса бе все така бляскава и самоуверена, макар че думите на Хилари оставиха дълбоки рани в душата ѝ.

Алекса безпогрешно имитираше изискания южняшки акцент на Хилари и така добре разобличаваше дребнавите ѝ претенции с широко отворени, невинни, искрящи очи, че накрая успя да омагьоса дори и най-преданите приятели на Хилари. Момичетата тайно подкрепяха

Алекса, зашеметени от чара и смелостта ѝ, но все пак се страхуваха да изневерят на влиятелната и властна Хилари. Момчетата — включително и приятелят на Хилари — минаха на страната на Алекса много по-бързо, без въобще да се страхуват. Години наред Хилари бе един недостижим обект на желание, една красива статуя на мраморен пиедестал, която се издигаше високо над пълните с възхищение погледи. Години наред нейната недостижимост ѝ придаваше магически чар. Но сега тук беше Алекса. И момчетата разбраха, че Алекса не бе недостижима и чарът ѝ бе дори още по-силен. Тя беше сърдечна, а не надменна и ги караше да се чувстват чудесно, някак особено дори само с ласката на красивата си усмивка.

Алекса бе ужасно популярна сред съучениците си и ужасно самотна. Но най-после, заради Хилари, чудовищата, които се спотайваха в сенките на сърцето ѝ, излязоха от леговището си. Най-после, заради Хилари, тя успя да освободи част от омразата, която я разяждаше отвътре.

Хилари Саманта Балинджър беше идеалният противник. Тя заслужаваше да усети отровните стрели на чудовищата в сърцето на Алекса, и тя самата бе добре въоръжена със свой собствен арсенал от безпощадни и унищожителни емоции. Хилари започна войната, но Алекса веднага отвърна на удара с удар и ден след ден битката ставаше все по-яръстна, ожесточена, но честна.

Докато накрая, както във всички войни, пострада невинна жертва.

Наближаваше края на април. Джейн и Александър бяха заминали за Топека, за да навестят болен приятел, оставяйки Алекса да се грижи за малката си сестра. Това беше съвсем лека задача, защото дванадесетгодишната Катрин бе напълно самостоятелна. Това, което правеше Катрин, бе да седи пред пианото от сутрин до вечер, потънала в своята вълшебна музика.

Дойде събота, но Джейн и Александър още не се бяха върнали, а Алекса искаше да гледа мача по поло между Балинджър и Хайланд Парк. Нямаше желание да ходи заедно със сестра си, но не можеше да остави Катрин сама, защото бе поела отговорност пред родителите си и ако нещо се случи... Така че тръгнаха двете и пристигнаха на спортната площадка точно когато Хилари и три нейни все още предани приятелки изскочиха от едно сребристо БМВ. Алекса въздъхна, щом

съзря врага си. Учебната година щеше да приключи само след шест седмици, войната между тях щеше да свърши и те никога повече нямаше да се видят. Бе се надявала, че през тези последни шест седмици ще избегне всякакви контакти с Хилари. Но ето, сега и двете са тук и тъй като знаеше, че Хилари няма да пропусне възможността да я унижи, Алекса събра сили да посрещне с достоен и остроумен отговор злостната забележка на Хилари.

— Я да видим, бас държа, че това е онази бедна уличница от Канзас.

За един миг Алекса се стъписа и занемя. Долната клевета на Хилари бе далеч по-злобна от обикновеното. Ще трябва да разрови доста надълбоко, за да намери достоен отговор. Докато търсеше такъв, един глас наруши смразяващата тишина:

— Как се осмеляваш да говориш така на сестра ми!

Тези смели думи прозвучаха от устата на срамежливата, стеснителна Катрин. Катрин, която бе тъй доволна, че е излязла заедно със сестра си. Нейната сестра, която тя тъй много обичаше и от която безумно се възхищаваше, макар че не бе намерила сили да каже дори една дума през целия път до спортната площадка.

Когато Хилари се обърна по посока на този непознат за нея глас, като премести ледения си поглед от Алекса към Катрин, ледът се стопи и на негово място се появи задоволство и перверзна радост, щом забеляза невероятно късата коса, невероятно сините очи и треперещите устни на малкото момиче. Кое беше това смешно малко момиче, очевидно уплашено от собствената си смелост? Нима това абсурдно същество с измачкана риза и избелели дънки бе виртуозната пианистка? Нима това бе талантливата малка сестра, заради която омразната Алекса Тейлър се бе появила в живота ѝ?

— Какво... о, извинете, кой е това? — попита Хилари, без да сваля поглед от Катрин, и сетне се обърна към приятелките си, сякаш търсеше отговор на въпроса си. Най-накрая погледна към Алекса и предизвикателно каза: — Да не би това да е по-малкият ти брат? О, колко жалко, Алекса. Честно казано не виждам никакъв шанс това грозно патенце да се превърне в лебед.

Алекса можеше да удари Хилари, да я удуши дори, но усети болезнения трепет до себе си, когато жестоките думи на Хилари нараниха дълбоко нейната малка сестра. Алекса усети нейната болка и

видя сълзите в поразителните сапфирени очи. Сълзи в очите на Катрин! Катрин, която никога не плачеше! Катрин, която никога не изпитваше болка! Катрин, която самата Алекса бе искала някога да нарани...

Сега Катрин наистина бе наранена и сърцето на Алекса викаше от болка. Защо някога тъй много е искала да нарани малката си сестра, която така категорично и смело я защити? Моля те, моля те, моля те, дано никога не узнаеш, че съм те мразила. Моля те не си припомняй, че се опитвах да те нараня. Моля те, прости ми... още веднъж.

Щом Алекса прегърна сестра си, която не бе докосвала от десет години, тя почувства болката и страха на Катрин. Притисна я силно към себе си и нежно прошепна:

— Хайде, Катрин, тръгваме си. Ти си прекалено добра и изискана, за да стоиш близо до такива хора.

Качиха се в колата, погледнаха се в очите и за първи път си поговориха.

— Това, което тя каза, не е истина, Кат — промълви Алекса.

— Знам, но как си позволява да те обижда така?

— О! — възкликна Алекса изненадана. — Имам предвид, че това, което каза тя за теб, не е истина. Ни най-малко. Първо, аз се гордея, че си ми сестра. И второ, несъмнено ти си момиче и приличаш на момиче, а не на момче. И трето, несъмнено ти си много красива.

Алекса наистина смяташе, че Катрин е красива. Вярно, че косата ѝ бе твърде къса и на главата си носеше черна кадифена шапка, но този семпъл стил подчертаваше огромните сини очи. Вярно, че бе малко позакръглена, но затова пък изглеждаше здрава, жизнена и енергична. Животът на Катрин бе нейната музика. Досега вероятно не бе обръщала внимание на външния си вид, но днес жестоките думи на Хилари я бяха накарали да се замисли. Но истината бе, че тя е едно много красиво момиче. И Алекса знаеше, че един ден Катрин ще стане много красива жена, без значение какво мисли тя за себе си.

— О, не, Алекса. От нас двете ти си по-красивата — отвърна Катрин.

Тя се гордееше със сестра си.

— Е, добре тогава, значи и двете сме красиви. Всичко, което Хилари каза и за теб, и за мен, е лъжа. Всичко.

Алекса се питаше дали невинната ѝ малка сестра знае смисъла на „уличница“. Дано не го знае. Вярно, че тя бе изгубила девствеността си в една лунна лятна нощ в Канзас, когато бе на шестнадесет години. Но, въпреки че бе омагьосала момчетата от Балинджър, тя не бе спала с никое от тях. Чарът ѝ бе изискан и артистичен и никой не би могъл да я обвини, че е прелъстителка дори, а още по-малко, че е уличница.

— Знам — каза Катрин, пропъди от мислите си Хилари Балинджър и събра куража да поговори със сестра си за нещо много важно. — Ти ме нарече Кат?

— Това е галеното име, което съм ти измислила — призна Алекса. Въпреки че бе пренебрегвала сестра си през всичките тези години, тя ѝ бе измислила галено име. Не бе го направила от обич, дори тъкмо обратното. Това по-скоро бе откритие, което шеговито напомняше за различните им съдби. — Това са твоите инициали, а моите са АКТ. Мама и татко сигурно са знаели още от момента, в който са ни кръстили, че аз ще стана актриса, а ти ще бъдеш малкото котенце, което свири великолепно на пиано.

Алекса се усмихна, но чувствата ѝ я върнаха към онези безсънни нощи преди години, когато тя се чудеше дали животът ѝ ще бъде различен, ако се казва Катрин Александра, а не Александра Катрин. Дали, ако инициалите ѝ бяха КАТ, тя щеше да притежава вълшебния музикален талант, тъй важен за родителите ѝ?

— Кат — прошепна Катрин и в сапфирените ѝ очи проблесна радост. Беше толкова щастлива, че Алекса бе измислила галено име, толкова щастлива, че Алекса изобщо е мислила за нея.

— Харесва ли ти?

— О, да!

Джейн и Александър смятаха, че Кат не е най-подходящото галено име за Катрин. То отиваше много повече на Алекса с нейните поразителни зелени очи и великолепна котешка грация. Но все пак те с радост приеха новото име, защото и на Катрин ѝ харесваше и защото докато те отсъстваха от къщи, бе станало някакво чудо.

Колко дълго бяха чакали те в безмълвна, безпомощна тъга, техните дъщери да станат най-послед сестри.

Само след шест седмици Алекса щеше да се премести в Ню Йорк, останалата част от семейство Тейлър щеше да се прибере в Топека. Но през тези седмици двете сестри прекарваха колкото се може повече време заедно. Началото бе крехко — колеблива среща на двама странници, които се опитваха да станат приятели. Алекса канеше Кат в спалнята си, Кат сядаше на леглото, докато Алекса крачеше възбудено из стаята и непрекъснато бърбореше, а Кат слушаше внимателно, очарована от способността на сестра си да говори непринудено, остроумно, интригуващо. През повечето време Кат просто я слушаше, но понякога тя превъзможваше своята стеснителност и когато го правеше, Алекса разбираше, че малката ѝ сестра е откровена и... забележително мъдра.

— Мисля, че трябва да простим на Хилари — предложи тя плахо, седмица преди края на учебната година.

— Ти се шегуваш! — възрази Алекса и погледна сериозните сапфирени очи, които никога не се шегуваха. — Не, Кат, в никакъв случай.

— По-скоро би трябвало да я съжаляваме, Алекса.

— Да я съжаляваме?

— Да, защото тя сигурно изпитва нужда да бъде жестока. Сигурно е много нещастна, щом е толкова жестока.

Алекса впери поглед в Кат, като търсеше доказателство в сериозното изражение на младото лице, че малката ѝ сестра говори всъщност за нея, че иска да ѝ прости на нея, а не на Хилари. Но Алекса не долови никакви прикрити послания в честните сини очи. Чудеше се дали трябва да си признае. „Правя си, Кат, Хилари сигурно е много нещастна, щом е тъй жестока. Също както аз бях нещастна, когато те мразех. Двете с Хилари си приличаме. Разбираш ли? Ние се нуждаем от чуждото възхищение и обожание. И когато някой се изпречи на хоризонта ни, тъмни зловещи чудовища изпълзват от сърцата ни, готови да погълнат тези, които ни застрашават.“

Но Алекса не направи това признание пред Кат, нито пък прости на Хилари. Тя просто се опита да забрави всичко, свързано с Хилари Саманта Балинджър, защото като си спомняше своя враг, своя най-достоеен противник, тя си спомняше за най-грозната част от себе си, онази част, за която се надяваше, че вече не съществува.

Но сега Хилари бе омъжена за човек, който бе много добър приятел на Джеймс. И Алекса съзнаваше, че единствената причина, поради която не искаше да се срещне с Хилари, бе страхът, че като види стария си враг, тя отново ще види собственото си жестоко отражение.

Огледалце, огледалце...

Но нали онази стара Алекса си бе отишла? Поне така се надяваше, но дали бе убедена в това? Тя бе прекарала толкова малко време с истинската Алекса и вместо това се бе превъплъщавала в образите на жени, от които се възхищаваше. Страхуваше се да провери дали чудовищата все още се спотайват в тъмните кътчета на сърцето ѝ. Алекса не знаеше дали чудовищата са си отишли, но откакто се запозна с Джеймс, в душата ѝ се прокрадна надежда. Той я познаваше много по-добре от всеки друг и тя бе започнала да вярва на думите му, че е „страхотна“, нежна и добра, и чувствителна.

„Джеймс те харесва, защото не те познава“ — долетя отнякъде суров и дрезгав глас — огненият гневен дъх на чудовището, което никога нямаше да бъде забравено. Натъжена, Алекса тихо въздъхна. Явно трябваше да се примири със съдбата си. Ще трябва да разкаже всичко на Джеймс и вероятно той ще научи повече, отколкото би искал да знае. „Но ако се изповядаш пред Джеймс, който ти е близък приятел — се обади тихо, но предизвикателно гласът на надеждата, — тогава може би някой ден ти ще признаеш всичко на сестра си и завинаги ще прогониш чудовищата.“

Докато говореше със Сан Франциско, Джеймс наблюдаваше Алекса и успя да долови панорамата от чувства, които се изписаха по красивото ѝ лице. Когато затвори телефона, той не помръдна от мястото си, защото не искаше да прекъсва нейното очевидно толкова важно емоционално пътуване. Но щом дочу въздишката и забеляза помръкналото ѝ тъжно лице, той не се стърпя и стана. Не му даваше сърце да я гледа толкова тъжна, мразеше страданието ѝ, но най-вече мразеше факта, че през цялото време то се е криело вътре в нея, спотаено, заплашващо. За нея би било по-добре, ако му разкаже всичко, нали?

Джеймс прекоси стаята и когато тя усети сянката му и вдигна поглед към успокояващите му очи, той каза с тих и благ тон:

— Хайде да тръгваме, любима моя.

ГЛАВА 6

— Това е нещо ново — тихо каза Джеймс, когато видя пианото „Стайнуей“ във всекидневната. Думите му нарушиха мълчанието, което ги бе съпътствало от офиса до нейния апартамент.

— Реших, че за Кат ще е по-добре, ако тук има пиано. Така че да не се налага да ходи до Джулиард всеки път, щом ѝ се иска да посвири. — Алекса си представяше как малката ѝ сестра броди из Манхатън по всяко време на денонощието, примамена от далечното пиано и музиката, която толкова много обича, пренебрегвайки зловещите опасности на големия град. — Надявам се, че апартаментът е солидно построен и тя ще може да свири по цяла нощ, без да безпокои съседите. Но може би някой път ти ще ми помогнеш да направим проба. Например да изсвириш някоя бурна мелодия, докато аз съм на гости у съседите.

— Защо не. — Настъпи кратко мълчание и после той тихо добави: — Много мило от твоя страна.

Алекса смутено сви рамене и се приближи към пианото. Докосна полираното дърво, после плъзна дългите си фини пръсти по клавишите и в стаята се чуха богатите чисти тонове.

— Не винаги съм била мила към Кат — призна тя приковала поглед в клавишите.

— Но тя заема важна част от живота ти, нали?

— Да. Така е.

— Разкажи ми за нея.

Джеймс протегна ръка към нея да я приласкае на сигурно място, докато тя споделя мрачните си тайни. Но Алекса не отиде при него. Вместо това тя седна на столчето пред пианото, учудена, че Кат прекарва толкова много време на това твърдо и неудобно място. После разказа на Джеймс историята за сестрите Тейлър, още от самото начало, от мига, в който за първи път видя Кат. С безпощадна жестокост към себе си тя разкри порочните си чувства и непростимите престъпления.

— Кат беше съвършено бебе. Винаги спокойна, лъчезарна, царствена... като истинска принцеса. Никога не плачеше.

— Все някога е плакала — възрази Джеймс, като за първи път я прекъсна. Още от самото начало му се искаше да прекъсне болезнения поток от думи, но съзнаваше, че Алекса нямаше да се вслуша в нежните му увещания, докато не му признае цялата истина. Но сега я прекъсна, защото тя за миг бе спряла задъханото самообвинително излияние и защото му се искаше да я убеди, че образът, който си бе изградила за сестра си, бе прекалено идеален, за да бъде истински. — Всички бебета плачат, Алекса.

— Не и Кат. Наистина, Джеймс, тя никога не е плакала. — Алекса впи дългите си пръсти в дланите, сякаш да си припомни болката, която бе искала да причини на сестра си. — Дори се опитвах да я разплача.

— Като ѝ казваш, че я мразиш? Но, Алекса, тя е била толкова малка тогава, едва ли е разбрала нещо, едва ли си спомня за това.

— Дано да е така — прошепна Алекса. Как ѝ се искаше само Кат да не си спомня нищо! Нищо. — Веднъж се опитах да ѝ причиня физическа болка, за да я разплача. Толкова много исках да докажа, че не е съвършена.

— И как си се опитала да я нараниш? — попита Джеймс със спокоен тон, макар че внезапни тревожни тръпки минаха през тялото му, щом забеляза страданието по красивото ѝ лице. Зелените ѝ очи бяха тъмни, почти черни и меките интригуващи бръчици, издаващи уязвимостта ѝ, станаха по-дълбоки, по-тревожни и по-угрижени. До този миг не му бе минавало през ум, че, тя може да е сторила нещо наистина жестоко, някое престъпление, което напълно подхождаше на измъченото ѝ красиво лице. — Каж ми, Алекса. Как?

— Като я щипех. Не толкова силно, че да останат следи, но достатъчно безмилостно, за да разплача едно двегодишно дете. Първо пробвах върху себе си и бях убедена, че тя ще се разплаче. Но Кат не се разплака. Погледна ме с големите си сини очи, в които забелязах само изненада и... прошка.

Алекса сведе поглед към скръстените си ръце, не смееше да вдигне глава към Джеймс и се чудеше дали ще чуе стъпките му по плюшения килим, когато той си тръгне. Не, едва ли, защото кръвта яростно бушуваше с оглушителен ритъм в мозъка ѝ. Нямаше да го чуе,

но когато набере кураж да вдигне поглед към него, той ще си е заминал.

— Това ли е всичко? — тихо попита Джеймс, съзнавайки, че за Алекса това бе престъпление, безпощадно жестоко, истинско престъпление.

— Всичко? — повтори Алекса, стъписана от думите му и още по-стъписана от това, което видя в тъмните сини очи — нежност, не разочарование. — Нима не е достатъчно? Нима това не е непростима жестокост?

— По-скоро ми прилича на съперничество. Ако искаш да ме убедиш, че си била жестоко малко момиче, ще трябва да ми кажеш още много неща.

— Няма какво да ти кажа повече. От онзи ден нататък аз просто я игнорирах от съзнанието си.

— А дали това я е засегнало?

— О, не, едва ли. Животът ѝ бе прекрасен, пълен с нейната музика и любовта на родителите ни.

— Значи някога ти много, много си ревнувала от своята малка сестричка. Но нима не разбираш, че тогава и ти си била малко момиче? И цели шест години си била единственото дете, което твоите родители са обожавали. Всичко е ясно и просто. Освен това, Алекса, тази история ми се струва доста остаряла. Когато говориш сега за Кат, аз не долових нито ревност, нито омраза. Само любов и гордост. — „И несигурност“ — каза си той.

— Аз наистина се гордея с Кат и я обичам... макар че двете едва се познаваме.

— Което означава, че някога нещо се е променило?

— Да. — Алекса смутено поклати глава, когато си спомни кой бе причината за тази промяна.

— И какво точно се случи?

— Появи се Хилари Саманта Балинджър.

— О?

— От момента, в който започнах да уча в Балинджър, Хилари съвсем явно демонстрира пред всички, че аз не съм достойна за нея, нито за нейното училище.

— Разбирам — отвърна тихо Джеймс. Сега като зряла жена, а и като съпруга на Робърт, Хилари се бе научила да прикрива презрението

си към онези, за които смяташе, че стоят по-долу от нея. Но си представяше какво е представлявала Хилари тогава и как съвсем явно е показвала ненавистта си към красивото впечатляващо момиче от Канзас. Добре си представяше и болката на Алекса.

— Аз определено не бях достойна за компанията на Хилари, но нейните приятели, включително и момчето, в което бе влюбена, ме приеха и ме харесваха.

— Откраднала си приятеля на Хилари?

— О, кражбата не беше голяма, Джеймс. Той сам дойде при мен, по собствено желание.

— А какво стана, след като го омагьоса и го отмъкна от Хилари? Заслужаваше ли си усилието?

— Разбира се, че не. В крайна сметка той беше влюбен в Хилари, което означава, че преценката му е била погрешна.

— Значи това е било само игра?

— Не, Джеймс, това беше война.

Алекса му разказа за онзи априлски съботен следобед...

— Хилари те е нарекла „бедна уличница“? — попита той, като едва сега започваше да разбира значението на враждата между наследницата на Балинджър и момичето от Канзас.

— Да. Не знам до каква степен Кат е схванала смисъла на тези думи, но веднага скочи в моя защита, като малък смел териер срещу хищна тигрица.

— А ти какво направи?

— Прегърнах малката си сестра, която не бях докосвала от десет години, и се прибрахме вкъщи.

— А защо сега аз да не те прегърна? — предложи Джеймс и тръгна към нея. Алекса стана и се приближи към него, благодарна, че той все още я иска в прегръдките си.

— Благодаря.

— Удоволствието е мое — измърка той в копринената ѝ златиста коса. Миг след това той я поведе към дивана и я насърчи да довърши историята за сестрите Тейлър. — И след това двете с Кат станяхте приятелки?

— Не знам, Джеймс — отвърна тихо тя. — Мисля, че това бе началото на едно приятелство, поне това си спомням от последните шест седмици, преди да се преместя в Ню Йорк. Оттогава сме се

виждали много рядко — няколко кратки срещи по Коледа и през ваканциите — и всеки път откривахме, че животът ни се е променил. През последните осем години Кат се превърна от малко момиче в зряла жена, а аз...

— А ти стана суперзвезда. Може би Кат се намира малко в сянката на звездата.

— О, не. Нейният талант е много по-голям от моя.

— Как можеш да бъдеш сигурна в това?

— Така е, Джеймс. Вярно, че кариерата ми е блестяща, че публиката е свидетел на успехите ми, но... аз ти споменах за конкурсите, които тя спечели, за концертното турне и албума, който ще се издаде не от друг, а от най-престижната агенция „Фордис“. Дарбата на Кат е много по-голяма, Джеймс, но е вярно и това, че навсякъде славата е мой спътник. Когато се прибирам вкъщи, в Топека, в дома ни непрекъснато се изсипват приятели и съседи и когато веднъж отидох при Кат в Оберлин, там ме очакваше тълпа от нейни колеги, които искаха да се запознаят с мен.

— И ти затова гориш от нетърпение Кат да се премести в Ню Йорк? Защото тук на знаменитостите не им обръщат толкова много внимание?

— Да. Да... това е едната причина и още, защото за първи път чувствам, че с Кат сме на една възраст. През детството шест години са голяма разлика, но сега и двете сме пораснали, и двете сме далеч от къщи, в преследване на успешна кариера. — Когато отново заговори гласът ѝ бе пълен с надежда: — Мисля си, че дори и тя да е тук, а аз във Вашингтон, ще направим всичко възможно да се виждаме често. Ще хвана самолета и ще обядваме заедно в Плаца или тя ще дойде при мен във вилата. — Алекса сви рамене. — Може би това са само фантазиите на една сестра.

— Но сигурно и Кат го иска!

— Не, не знам. Кат трябва да бъде в Ню Йорк и е съвсем логично да отседне в моя апартамент за шестте месеца, през които ще бъде тук. Това е всичко.

Джеймс не сваляше поглед от красивите ѝ очи, в които проблясваше надежда и... несигурност. Искаше му се да я убеди, че Кат наистина очаква с нетърпение мига, в който ще дойде при сестра

си. Но тъй като не знаеше дали е прав, той реши, че уверенията му ще прозвучат доста фалшиво.

— Наистина ли тази събота Кат ще навърши двадесет и една години? — попита той, като си спомни извинението, което Алекса смънка пред Робърт.

— Да.

— Ще отидеш ли в Оберлин?

— Не. — Алекса се намръщи. — Родителите ми ще бъдат там, и въпреки че предложих на мама, след като мине представлението ми в събота, да хвана самолета до Оберлин, за да присъствам на вечерята, все пак останах с впечатлението, че не съм поканена, макар че се опитвам да превъзмогна това усещане.

— Тогава защо да не измислим нещо по-специално за съботната вечер? Защо да не отпразнуваме сами рождения ден на Кат? И — нежно добави той — защо да не отклоним поканата на Робърт и Хилари за утре вечер.

— Наистина ли?

— Да, наистина. — Джеймс се усмихна и докосна меките ѝ устни. — Толкова много ми липсваше.

— И ти на мен.

— Когато днес дойде в офиса ти спомена нещо за сделка? А защо не едно приятелско сливане?

Докато Джеймс я водеше към спалнята, където бавно и изкусно щеше да я съблече, Алекса си мислеше колко много ѝ бе липсвал... и знаеше защо. Заради тяхната омагьосваща взаимна страст, но и заради нещо друго, много по-важно — тяхното великолепно Приятелство. През последните часове те бяха станали дори още по-близки. Той я бе изслушал и все още вярваше в нея, и беше нежен към нея, а може би някой ден и тя ще повярва в себе си. Докато размишляваше за прекрасното им приятелство, останало на заден план, и то заради нейната себичност.

Щом влязоха в романтичната розова спалня, Джеймс се обърна към Алекса. Обхвана тънката ѝ талия с ръцете си, в очакване да види познатата страст и сладостното предчувствие от удоволствието, което двамата щяха да изпитат. Но когато тя вдигна поглед към него, той забеляза мрачното ѝ изражение и сериозните зелени очи.

— Какво има? — ласкаво попита той.

— Робърт ти е близък приятел, нали?

— Да.

— Като брат?

— Така мисля.

— И между вас не е имало съперничество? И не е имало грозна, непочтена война?

— Не — засмя се Джеймс. — Никакви войни, за нищо. Дипломирахме се в Харвард, Робърт бе пръв по успех, а аз — втори. Но дори и това не сложи край на приятелството ни.

— Чудно ми е как си се примирил да бъдеш на второ място?

— Робърт заслужаваше да бъде преди мен — тихо отвърна Джеймс. — Какво знаеш за него, Алекса, освен че е женен за Хилари?

— Не много. Той е основната тема за разговор във Вашингтон, разбира се, но заради Хилари аз обикновено се измъквах, щом някой спомене името му. Въпреки това знам, че всички — изглежда това е мнението и на двете политически партии — смятат, че той ще стане президент.

— Да.

— Което означава, че трябва да знам нещо повече за него. — Алекса въздъхна и се усмихна. — И кой по-добре от теб би могъл да ми го каже? — Тя го целуна, стана и се отдръпна от него. Седна на ръба на леглото и с нетърпението на дете, което очаква обичайната приказка преди лягане, тя каза: — Слушам.

Докато чакаше Джеймс да се настани в креслото и да събере мислите си за това, което щеше да й разказва, Алекса се опита да си представи каква ще бъде историята за красивия и неотразим сенатор. Безспорно това щеше да бъде история за богатството и привилегиите, за безоблачния живот, на златното момче, живот лишен от борба и страдание. Беше убедена, че точно това ще чуе и през ум не й минаваше, че може да греши...

— Така... — започна Джеймс — той е роден в селските райони на Вирджиния. Баща му ги е напуснал, когато Робърт е бил на две години, точно шест месеца преди да се роди сестра му Брин. Семейството било изключително бедно и от време на време се налагало Робърт, макар че бил още дете, да работи, за да издържа майка си и сестра си. Той е невероятно умен — споменах ти, че беше

първенец на випуска в Харвард, но оценките му в гимназията не били високи.

— Сигурно защото е работил, за да подпомага семейството.

— Предполагам, че е така. Във всеки случай той не успял да получи стипендия от колежа, а нямал възможност и време да работи толкова много, че да се издържа в училище и да изпраща пари вкъщи. Така че решил да се запише в армията.

— Защо не е порботил няколко години и след това да отиде в колеж?

— Защото Робърт е на тридесет и осем — четири години по-голям от мен — и тези четири години са били съвсем критични. Той завършил гимназия по време на войната във Виетнам. А тогава всеки здрав осемнадесетгодишен младеж, който не учи в колеж, подлежал на военна служба. Той се записал в армията, преди да му изпратят повиквателна, но всичко било само въпрос на време. Армията осигурявала малък, но стабилен приход, който той изпращал на майка си и на Брин, и същевременно е получавал малка заплата, когато са го изпратили във Виетнам.

— Бил е във Виетнам? — прекъсна го Алекса. По време на войната във Виетнам тя беше съвсем малка, от съвсем друго поколение, прекалено малка, за да си спомня обществените вълнения и разногласията в онези години. Представата ѝ за Виетнам — предимно от това, което бе чула, гледала и прочела — бе един неясен, мъгляв калейдоскоп от образи, обрисувани под различен ъгъл, непрекъснато променящи се, дори и сега след толкова много години. Холивуд бе започнал вече да разказва тази мрачна история, но по-скоро през погледа на политиците, а не на историците. Представата ѝ за Виетнам си бе останала все така мъглява, но в едно бе сигурна: животът на мъжете, които са участвали в тази война, бе безвъзвратно променен. — И той се е бил там?

— Бил е войник, Алекса, и естествено, се е бил. — Джеймс въздъхна тихо и за пореден път се замисли колко лек е бил собственият му живот, колко приятен, колко щастлив. Това усещане бе станало още по-силно от мига, в който се сприятелиха с Робърт. — От битките за оцеляване във Вирджиния, Робърт попаднал в ужаса на войната във Виетнам. Това, разбира се, е мое тълкуване. Той никога не говори за детството си, нито пък за Виетнам. Това, което знам за детството му,

научих от сестра му Брин. А за участието му във войната разбрах от статиите, написани за него.

— И какво пише в статиите?

— Естествено, споменават за медалите, които е получил, но най-впечатляващи са преценките на войниците, с които е служил — че е бил изключително смел и с невероятната способност да ръководи и увлича хората след себе си.

— Значи е герой.

— Да, така е, макар че той никога не се е смятал за такъв. Още преди да се върне от Виетнам, майка му починала, а Брин била стипендиантка в Университета във Вирджиния. Той също решил да учи във Вирджиния, като участник във войната имал право да учи в колеж и го завършил с отличие. В Харвард се представи също така блестящо. Имаше възможност да започне работа, в която и да е фирма в страната, но още в юридическия факултет той бе решил да гради кариера като държавен служител. Щом се дипломира, започна работа в областната прокуратура в Ричмонд. Пожъна небивал успех и беше на път да стане областен прокурор, но силните на деня му предложиха друга алтернатива — да изостави местната политика и да стане сенатор.

— Кое то той направи с главозамайващ успех и сега всички мислят, че един ден той ще стане президент — добави тихо Алекса.

— Точно така — отвърна също така тихо Джеймс.

Настъпи мълчание, като и двамата се отдадоха на мислите си. Алекса наклони глава, усмихна се загадъчно и каза:

— Все още не си ми казал най-лошото за него?

— Не съм ли?

— Не. Не си ми казал как любящият син и брат, героят от войната, родолюбецът, блестящият прокурор и самоотверженият държавен служител е попаднал на Злата Вещица от Дивия Запад.

— Робърт се е запознал с очарователната, изискана, красива Хилари в Далас, когато се е срещнал с баща ѝ, Сам Балинджър, за да обсъди кандидатурата си за Сената.

— И бившият губернатор му е обещал да подкрепи кандидатурата му и евентуално да му помогне да влезе в Белия дом, ако се ожени за дъщеря му? — подкачи го Алекса. После красивото ѝ лице придоби сериозно изражение и тя продължи, като разсъждаваше

на глас: — Несъмнено Сам е знаел, че един разумен, амбициозен мъж не би се оженил за Хилари, без да си направи тази сметка. Парите от нефта не са били достатъчни. Трябвало е да осигури няколко гласа, може би дори вота на целия щат Тексас в президентската предизборна кампания:

— Хитро, но не е така. Робърт Макалистър е човек, който взема сам решения. Запознал се е с Хилари и е направил своя избор да се ожени за нея.

— А Хилари? Тя никога не е си е падала по такива като нас, със скромен произход. Допускам обаче, че ако бедното селско момче ѝ осигури еднопосочен билет до елита на Вашингтон, да не говорим за Белия дом, тя ще пристъпи принципите си.

— Може би, Алекса, Хилари е усетила и признала безспорните качества на Робърт.

Алекса въздъхна. Знаеше какво трябва да направи, макар че се страхуваше. Но нали ще бъде с Джеймс и ще ѝ бъде много по-леко.

— Мисля, че утре ще трябва да вечеряме с Робърт и Хилари.

— Сигурна ли си?

— Да предположим, че и Хилари го иска. Джеймс, никак не е случайно, че три години, откакто съм във Вашингтон, нито един път не съм се срещала със семейство Макалистър.

— Сигурен съм, че Робърт няма ни най-малка представа за познанството ви с Хилари. Ако знаеше нещо, щеше да ми го каже.

— Е, може би наистина не знае. Но Хилари знае и трябва да ѝ бъде даден шанса да откаже тази съвместна вечеря.

— Добре. — Джеймс се приближи към Алекса и я притегли към себе си. Прегърна я през талията, а тя сложи ръце на раменете му. — Сигурна ли си, че го искаш?

— Абсолютно — отвърна тя, възвърнала увереността си, когато забеляза радостното послание в сините му очи, което беше безкрайно ценно: той се гордееше с нея. Почувства опиянението и сигурността, знаеше, че скоро щяха да се любят, защото и в неговите очи проблясваше страстно желание. Прошепна със закачлив тон: — Разбира се, аз няма да подкрепя кандидатурата на Робърт за президент.

— А защо не?

— И той е сгрешил в преценката си — като се е влюбил в Хилари — също както някога бе направил приятелят ѝ. А такава

преценка малко ме притеснява за един бъдещ президент.

— Разбирам — измърка той, докато я целуваше. — Точно затова малките деца не гласуват, Александра. Трябва да пораснеш, за да имаш право на глас.

— А не съм ли пораснала? — нежно попита тя, като въздъхна от удоволствие, когато устните му предприеха сладострастното си пътуване надолу по врата и, а обиграните му пръсти намериха копчетата на роклята.

— Може и да си — прошепна той. — Я да видим сега какво правят възрастните...

ГЛАВА 7

— Довечера Джеймс ще дойде с Алекса Тейлър — каза Робърт на Хилари след разговора си с Джеймс. — Очевидно двете се познават.

— Да. Джеймс и Алекса?

Джеймс не бе обяснил защо Хилари трябва да знае, но сега, след като забеляза явното недоволство по красивото лице на жена си, Робърт попита:

— Имаш ли нещо против, Хилари?

— Не, разбира се, че не — отвърна тя и едва-едва се усмихна.

Веднага щом Робърт се съсредоточи върху документите, които бе започнал да преглежда преди Джеймс да му се обади, усмивката на Хилари изчезна. „Нямам нищо против да се видя с Алекса — мислеше си тя, — макар че ще ми бъде крайно неприятно.“ До момента тя ловко бе избягвала срещата със своята стара съперница. Но с всяка измината година името на Алекса се появяваше все по-често в списъка на важните гости, което определено дразнеше Хилари и тя все по-трудно намираще повод да не присъства там, където беше Алекса. „Нима са забравили, че тя е само една актриса, една преходна знаменитост, която по рождение няма право да се появява в елитните кръгове на Вашингтон?“ Очевидно никой не обръщаше внимание, но Хилари знаеше, че това е само въпрос на време.

И сега моментът бе настъпил.

Докато се настройваше за неизбежната среща, по устните ѝ се плъзна лека, хитра усмивчица. Да, те щяха да се видят довечера, когато Алекса е с Джеймс. „И когато се срещнем следващия път, на някой благотворителен прием във Вашингтон, на Джеймс отдавна ще му е писнало от нея и тогава ще се наслаждавам на страданието ѝ, на нейната неспособност да задържи богатия, изискания, неудържимия Джеймс Стерлинг.“

Алекса беше безупречно облечена, непокорната златиста коса бе стилно прибрана на кок, зеленият копринен шал — семпъл и елегантен, златните бижута — фини и изискани. Той тържествено бе обещал да не я оставя сама с Хилари, а тя тържествено бе обещала да се държи „невероятно мило“, но когато наближиха La Cote Basque, Алекса почувства, че я обзема паника. Нима наистина си бе мислила, че ще може да се държи, сякаш нищо не се е случило? Ами ако Хилари я поздрави с „Колко се радвам, че те виждам отново“? Тъкмо се канеше да признае пред Джеймс, че е направила голяма грешка, че с негова помощ тя бе надценила своята зрялост, когато срещу тях се зададоха Робърт и Хилари.

И когато застанаха една срещу друга, първа проговори Хилари:

— Вероятно си се надявала, че никога няма да ме видиш отново, Алекса.

Алекса се стъписа от нейната прямота и от хладнокръвието, с което изрече тези думи. Не, това не беше извинение, нито елегантно предложение за примирие. Това беше просто начин да продължат старата война. „Единственият начин“ — помисли си Алекса, не без завист и възхищение.

— Вероятно и ти си се надявала на същото.

— Разбира се.

Спомените ѝ за Хилари бяха толкова ясни, толкова живи и все пак, докато гледаше старата си съперница Алекса разбра, че тези спомени отразяваха по-скоро мрачните осакатени чувства, грозните кътчета от сърцето, а не външния вид на Хилари. Спомените бяха толкова зловещи, толкова грозни, че Алекса бе забравила колко е красива тази чернокоса, черноока наследница.

Хилари наистина беше красива и Робърт наистина беше неотразим, и семейство Макалистър наистина бяха идеалната двойка. Той я слушаше внимателно и тя го слушаше внимателно, и всеки приемаше мнението на другия с одобрителна усмивка и уважение.

„Идеалната двойка — мислеше си Алекса. — Ако Холивуд се заеме да направи филм за Първата двойка от ерата на големия бум, то президентът ще е невероятно красив ветеран от войната във Виетнам, а Първата дама ще е прелестна, интелигентна жена, която не се страхува да изрази собственото си мнение. Изразителните очи на президента ще напомнят за ужасите на войната, в която е участвал, но същевременно

ще се усмихват и в тях ще проблясва гордост и възхищение от съпругата, чието мнение той високо цени. Накратко казано, Холивуд ще снима Робърт и Хилари Макалистър. Но Робърт и Хилари не бяха актьори, които се бореха за роля във филм. Те бяха истински — бъдещите обитатели на Белия дом — и тяхното държание беше великолепно «Как ли пък не великолепно!» — помисли Алекса, учудена от внезапното откритие, че е сгрешила в преценката си. «Идеалната двойка бе наистина идеална, нали?» Да разбира се, въпреки че идеалните усмивки на възхищение и уважение бяха по-скоро заучени, отколкото искрени. Липсваше спонтанната нежност, лекият и сърдечен смях. Липсваха многозначителните погледи, предизвикани от някоя случайна реплика, която пробужда интимните спомени.

«Благоприличие!» — каза си тя. Благоприличие достойно, съвършено държание. А самите актьори? Откровен чувствен, сериозен, Робърт Макалистър беше прекалено идеален, за да е истински. Сенаторът бе напълно доволен от собствения си «Оскар». Играеше ролята си доста убедително и наистина заслужаваше малката златна статуетка, но за съжаление на талантливия актьор са му дали абсурден сценарий. Който и да го е написал — най-вероятно самият Робърт — очевидно е забравил да вметне в него поне един малък недостатък, някакво доказателство, че героят е истински.

На Алекса ѝ се искаше да повярва на изключителната подкупваща чувственост в изразителните тъмни очи, но не можеше. Тя все повече и повече откриваше, че Робърт не ѝ допада. «Колко е дръзко и непочтено — възмути се тя — толкова явно да се преструваш, че си искрен и чувствителен.»

А бъдещата Първа дама? Тя поне бе по-откровена. И сега, както преди осем години, красивата наследница съвсем явно демонстрираше презрението си към Алекса. Естествено, сега ненавистта на Хилари бе прикрита под дебелия слой на безупречните маниери, но дори и тази заучена снизходителност не бе достатъчна да скрие факта, че тя въобще не се е променила. Тя бе все същото жестоко момиче от Далас, което Алекса познаваше...

— Разкажи ни за твоята кариера, Алекса — учтиво предложи Хилари, когато вече пиеха кафето. Вечерта бе преминала учудващо

приятно, в разговори на неутрални теми — поне до сега. — След като се дипломира се премести в Ню Йорк, така ли?

— Точно така. — Алекса очарователно се усмихна, макар да бе сигурна, че Хилари е запозната с подробностите на нейната кариера и сега просто устройваше хитър капан. — Учих една година в Джулиард и след това получих първата си роля в телевизията.

— В някой сладникав сериал, нали?

— Да — спокойно отвърна Алекса, въпреки че Хилари почти се изкикоти, когато каза «сладникав сериал». Алекса се усмихна пленително и Джеймс ѝ намигна окуражаващо, когато незабелязано тя пхна ръка под масата и заби нокти в бедрото му. — До преди три години участвах в «Моите деца», а след това се появи «Пенсилвания Авеню».

— Алекса е играла в театъра и разбира се, се е снимала в киното — намеси се Джеймс. Той не сметна за нужно да уточни в кой филм е участвала Алекса, но сините му очи красноречиво напомняха за великолепната роля, която Алекса бе направила в «Нейно Величество».

— Нима «Нейно Величество» е първият ти филм? — попита Хилари. — Мислех си, че преди това е имало и други.

— Имаш предвид второкачествени филми? — отвърна на предизвикателството Алекса, съзнавайки, че споменаването на «сладникав сериал» бе само началото. Хилари хитро пренасочваше разговора от посредствените, но порядъчни мелодраматични сериали към по-пикантните, по-непристойните аспекти на шоубизнеса — сексът и еротиката. Сигурно бедната уличница от Канзас не е имала никакви скрупули по пътя към успеха. Алекса усети гневните вълни, които преминаха през тялото ѝ, почувства се като войник, готов за атака, и едва се сдържаше да не наруши обещанието си за «невероятно мило» държание. Успя да се овладее, но допусна грешка, като погледна към Робърт.

За един кратък миг Алекса бе убедена, примамена, че в тъмните кафяви очи имаше и болка, и извинение. Но тя побърза да си напомни, че тази чувствителност е фалшива. Той не бе нито засегнат, нито пък се извиняваше за неочакваната безмилостна атака на Хилари.

С внезапна ярост Алекса осъзна, че ако изобщо имаше някакво истинско извинение в наранените кафяви очи то беше по-скоро извинение заради нейния собствен непристоен морал, а не заради

безпощадните нападки на Хилари. В крайна сметка той, бедното селско момче, бе превъзмогнал всички трудности с чест и достойнство, докато тя, зле възпитаното селско момиче, не е била толкова силна и е направила недопустими компромиси, за да се изкачи по бляскавата стълбица на успеха.

Когато разказа на Джеймс истината за онази година в «Балинджър», Алекса бе споделила вината с Хилари за войната помежду им. Но дали Хилари, когато е разказвала същата тази история на Робърт е признала собствената си ревност и жестокост? Разбира се, че не. Тя вероятно е обяснила на съпруга си, че е била просто учудена и смутена от решението на Балинджър да допуснат Алекса в училището. Хилари сигурно е изложила пред съпруга си само собствената си пренебрежителна версия за историята на бедната уличница, а и той сигурно е налял масло в огъня, като се е сетил за прелъстителните двусмислени реплики на Алекса в офиса на Джеймс.

И сега Робърт я гледаше със съжаление не заради жестокостта на Хилари, а заради трогателната съдба на Алекса — как от бедна уличница, непристойно и безскрупулно, тя бе станала актриса благодарение на еротичните филми.

Колко арогантно! Колко потресаващо! Колко осъдително!

Алекса едва прикри гнева си, когато се обърна към Робърт и без да сваля поглед от дръзките му кафяви очи каза:

— Най-хубавото нещо на актьорската професия е, че не се налага човек да нарушава нравствените си принципи. Това е напълно излишно.

Тя млъкна, една добре обмислена драматична пауза преди следващата реплика, но Робърт Макалистър твърде бързо се намеси, като ѝ открадна репликата:

— За разлика от политиката, нали?

«За разлика от политиката» — бе намислила да каже Алекса, но Робърт я изпревари, като спаси и нея, и вечерта, за което тя дори още повече го намрази.

— О, — с престорено изумление възкликна Алекса, усмихна се чаровно и добави: — Е, да, щом ти го казваш, Робърт... за разлика от политиката.

— Съжалявам — тихо каза Алекса, когато един час по-късно седяха с Джеймс сами в апартамента ѝ. Разпусна дългата си златиста коса и добави: — Не можах да изиграя добре ролята си на зряла жена.

— Ти се държа чудесно.

— Но ѝ позволих да ме обиди, а не трябваше. О, аз наистина не я харесвам.

— И имаш право. Не мисля, че и ти ѝ харесваш. Никой не те кара да станете приятелки. Ти се държа чудесно и вечерта беше приятна. — Джеймс се усмихна окуражаващо, но тревогата не бе изчезнала от красивите зелени очи. — Какво има, Алекса?

— И двамата не ми харесват, Джеймс.

— И Робърт ли? — попита той, изненадан.

— Да, и Робърт.

— Защото успя да пресрещне стрелата ти още във въздуха?

— Не още преди това. Той е толкова арогантен.

— Арогантен? Робърт?

— Да, Джеймс, арогантен. Държи се като Бог към простосмъртните.

— Грещиш, Алекса — възрази той с тих, но категоричен тон. — Робърт Макалистър не е арогантен.

— Нима не го забелязваш?

— Не, Алекса, познавам Робърт много добре.

Алекса погледна към сериозните сини очи и разбра, че в този спор тя няма да излезе победител.

— А какво ще кажеш за Хилари?

— Признавам, че Хилари не ми е съвсем по вкуса.

— Е, добре, и това е нещо. И така, трябва ли да се виждаме с тях отново? Да прекараме още една забавна вечер?

— Не — усмихна се Джеймс многозначително. — Всъщност се надявах, че ще прекараме един забавен уикенд.

— Шегуваш ли се?

— Не. Не се тревожи, ще има и други хора.

— Кога? Къде?

— През август в Инвърнес. Родителите ми ще се върнат от Париж за няколко седмици. Всяка година те устройват прием на открито, в градината. Тържеството ще се състои в неделя и е едно наистина забележително събитие, но предния ден ще се съберем в

тесен кръг в къщи. Поканени са Робърт и Хилари, Брин и нейният съпруг Стивън, и Елиот Арчър, който е много близък приятел на семейството. Мисля, че ще има достатъчно хора, които ще бъдат като буфер между теб и госпожа Макалистър.

— Ти ме каниш и на двата приема? Правиш планове за три месеца напред? — попита Алекса, приятно изненадана.

— Да. Ти си поканена и ако искаш можеш да доведеш и Кат.

— Моля те, обясни ми, Хилари. — Думите на Робърт нарушиха мълчанието, което ги съпътстваше от ресторанта до апартамента им в хотел «Плаца».

— Какво да ти обясня, Робърт?

— Защо се държа така грубо с Алекса? Непрекъснато се опитваше да омаловажиш успеха ѝ. Мисля, че доста я обиди.

— Нима? — Хилари се усмихна. — Чудесно.

— Чудесно?

— Отдавна познавам Алекса, Робърт. Тя е една уличница и нищо повече.

— Мисля, че тя е една много приятна и изискана жена.

— Приятна? Изискана? Наистина се учудвам, че Джеймс се среща с нея. Тя въобще не му подхожда. — Хилари се намръщи и сетне сви безразлично рамене. — Е, връзката им няма да трае дълго. Знаеш как се държи Джеймс с жените и мисля, че Алекса много скоро ще му омръзне.

Хилари се обърна и се запъти към спалнята, но гласът му, тих и леден, я прикова на място.

— Все още чакам да ми обясниш защо се държа така грубо, Хилари.

— О, Робърт — Хилари тихо въздъхна и се извърна към него, — хайде да не си губим времето в разговори за такива хора като Алекса Тейлър. Повярвай ми, тя не го заслужава. — Хилари се усмихна прелъстително, приближи се към него и зарови пръсти под ревера на сакото му. — Хайде да си лягаме.

Робърт я хвана за китките и сърдито махна ръцете ѝ от гърдите си. Тъмните му неспокойни очи, в които проблясваха гневни искри я гледаха предизвикателно.

— Ще изляза да се поразходя — каза той.
— Да се поразходиш? Посред нощ, в Манхатън?
— Точно така.

— Ало, добър ден.

Алекса се намръщи, макар че го очакваше. Всички разговори в Оберлин се водеха на френски, но все пак това ѝ се струваше прекалено. За студентите, които живееха там, беше чудесно да говорят само на френски, но на нея не ѝ харесваше да участва в тази игра. Не че тя участваше, разбира се, защото никога не отговаряше на френски.

Още от първия миг, в който Кат бе чула този звучен език, тя се бе влюбила в него. И сега този мелодичен език на любовта се лееше леко и непринудено от устните ѝ, тъй както музиката се раждаше от талантиливите ѝ пръсти.

— Добър ден — отвърна Алекса на английски. — Бихте ли ме свързали с Кат Тейлър?

— Разбира се, един момент, моля.

Катрин заговори на английски, защото по звъна на телефона разбра, че разговорът е междуградски.

— Ало?

— Здравей, Кат, Алекса се обажда. Честит рожден ден.

— Здравей, Алекса. Благодаря.

— И как се чувства човек на двадесет и една години? Пораснал ли е? — Алекса се притесни от изтърканата фраза. Всеки съвсем непознат човек би могъл да зададе такъв банален въпрос.

— Мисля, че не се усеща никаква особена разлика — смънка Катрин и се намръщи, докато търсеше думи, които да каже на сестра си. — Какво става с пиесата, в която играеш?

— О, всичко е наред. Много е забавно. — Забавно? Какво забавно имаше в една история, в която едно момиче се самоубива от любов? — Кога пристигат мама и татко?

— На обяд.

— Това е чудесно.

— Да, много мило от тяхна страна, че ще бият толкова път, за да ме видят.

Алекса се чудеше дали Кат знае, че и на нея ѝ се искаше да бъде там, но майка ѝ съвсем категорично отклони намерението ѝ да присъства на официалната вечеря. Алекса пропъди неприятния спомен и се отърси от старото чувство, че е нежелана. Опита се да забрави миналото и насочи мислите си към бъдещето, пълно с надежди, поне за нея.

— Реши ли кога ще дойдеш в Ню Йорк?

— А на теб кога ще ти е удобно да дойда?

— Когато и да е. Ангажиментите ми с «Пенсилвания Авеню» започват на трети юли и ще трябва да бъда в Мериленд, но се надявам в зависимост от твоята програма, разбира се, че ще можем да прекараме една седмица заедно в края на юни. Ще те разведа из Манхатън.

— О, това е чудесна идея.

— Добре. Кога можеш да дойдеш?

— Последният ми изпит е на двадесет и трети сутринта, а следобед ще защитавам курсовата си работа по френски...

— Значи още същата вечер или на следващия ден можеш да хванеш самолета. Ще те посрещна на летището. Става ли?

— Да. Благодаря ти.

Джеймс се появи в кухнята точно когато Алекса приключваше телефонния разговор. Несигурността в гласа и телефонният кабел оплетен и усукан от неспокойните ѝ пръсти, му подсказваха, че тя говори с малката си сестра.

— Как е Кат? — попита той, когато Алекса затвори телефона.

— Добре. На двадесет и една години. Свършва училище на двадесет и трети и веднага след това ще пристигне тук.

— Чудесно — отвърна Джеймс, като пресметна наум, че краят на юни е идеалното време за дългата му командировка в Калифорния.

— Изглеждаш така, сякаш смяташ да си тръгваш.

— Позна. Днес имам много работа. Няма да мога да дойда довечера в театъра.

— Чудесно! Чудя ти се как можа да гледаш толкова много пъти «Ромео и Жулиета».

— Доставяше ми удоволствие, но днес няма да мога.

— Май ще трябва да променим плановете си — предложи Алекса, усещайки безпокойството му. Знаеше, че той все още не бе

наваксал работата, която се бе натрупала, докато беше в Токио.

— Искаш да отменим празнуването в чест на Кат? В никакъв случай.

Като наближи театъра, Алекса изведнъж се закова на място. Там, на опашката от хора, които се надяваха да намерят билет за днешното представление на „Ромео и Жулиета“, стоеше сенаторът Робърт Макалистър.

„Какво прави тук? — питаше се Алекса и внезапно обхваната от противоречиви чувства, се възмути: — Как се осмелява!“

Несъмнено Робърт смяташе, че кариерата ѝ е съвсем безсмислена и тривиална. Добре, това си беше негово мнение. Но защо не го запази за себе си и не се махне оттук, от това толкова важно за нея място? За нея кариерата на актриса е от съществено значение, както и тази пиеса. Имаше чувството, че той нахално се намъква в личния ѝ живот.

„Това е свободна страна — горчиво си мислеше тя. — И макар че не го искам тук Робърт Макалистър, невероятният родолюбец, се възползва от трудно извоюваните права на свободните хора, които са избрали да присъстват тук, за да се насладят на свободното слово и на най-великите, най-талантливите драматурзи.“ И все пак не я напускаше чувството, че именно свободата на Робърт нарушава нейните права. Докато Алекса разсъждаваше за правата на свободния гражданин и за това дали Робърт има правото да дава арогантната си оценка за нейната работа, една неочаквана щастлива мисъл мина през съзнанието ѝ. Гневът и се уталожи и по устните ѝ се плъзна лека самодоволна усмивчица.

Робърт Макалистър нямаше да може да влезе в театъра. Дори и някой да го разпознае, дори и заради неписаните привилегии на сенаторите, билетите за представлението бяха отдавна продадени. Алекса наблюдаваше Робърт, който беше седми на опашката, но не можа да долови нито нетърпение, нито скришни погледи, пълни с надеждата, че някой ще го познае, нито притеснение, че тъмната му коса бе разрошена от вятъра. Робърт никак не изглеждаше арогантен. Дори, както призна тя пред себе си, в този момент неотразимият сенатор беше невероятно красив, невероятно привлекателен.

„Но все пак — повтаряше си Алекса — изражението на красивото му лице и непринуденото държание несъмнено бяха внимателно заучени.“ Питаше се какво ли би станало, ако Робърт не успее да си купи билет за днешното представление. Дали ще се вбеси, че е пропилял скъпоценното си време, като е стоял на опашката? Разбира се, Алекса дори не си въобразяваше, че той ще се разстрои, ако не може да види играта ѝ. А дали, ако все пак успее да гледа пиесата, влиятелният сенатор ще реши, че съвсем си е изгубил времето?

Е, няма значение. Така или иначе на днешното представление Робърт нямаше да бъде сред публиката. Тази мисъл накара Алекса да се почувства по-добре... но и малко виновна. Бе обещала на Джеймс да се държи мило с приятеля му. И ще удържи обещанието си! Никакви сцени! Просто ще влезе в театъра през задния вход и на никого няма да каже, че го е видяла.

Но точно в този миг Робърт вдигна поглед и я съзря, а в тъмните му очи тя забеляза тревога и безпокойство. „Добре заучени — повтори си тя, — за да предизвикат възхищението на женската аудитория, която с готовност да гласува за него.“ Погледът му съвсем малко притесни Алекса, просто, защото тя нямаше как да се измъкне незабелязано. Приблужи се към него.

— Добър ден, Робърт.

— Добър ден, Алекса.

— Сам ли си?

— Да, Хилари е на пазар. — Робърт впери поглед в очите, които още от първия миг в офиса на Джеймс — а и все още — му се струваха безумно красиви и невероятно студени. Настъпи мълчание, което миг по-късно гой наруши: — Искah да се насладя на твоята игра, но имам чувството, че ти предпочиташ да не го правя.

— О, грешиш, Робърт, напротив, поласкана съм — излъга Алекса. — Не мога да ти предложа билет, но мога да сложа един стол на пътеката между редовете или да ти намеря място някъде зад кулисите. И двете възможности не са за предпочитане и няма да ти се обидя, ако ми откажеш, но съм убедена, че няма да успееш да си вземеш билет за днешното представление.

— Много бих искал да гледам тази пиеса. Държиш ли още на предложението си?

— Разбира се.

Алекса бе признала пред Джеймс, че когато играе Жулиета се чувства като измамница заради циничното си отношение към любовта. Но още от първото представление нейната Жулиета бе убедителна и великолепна. Публиката вярваше в любовта на двамата млади, искаше тя да е вечна и се надяваше — като предварително се извиняваше на великия Шекспир — че трагичният край трябва да бъде заменен с щастлива развръзка.

Както всеки път и този съботен следобед, когато Робърт Макалистър гледаше спектакъла, двамата влюбени умираха, но тъкмо днес Жулиета бе пресъздадена от Алекса по-незабравима и впечатляваща от всякога. Новият нюанс в образа на романтичната героиня бе предизвикателство. Естествено, предизвикателството бе отправено от Алекса, докато тя красноречиво доказваше на арогантния сенатор огромната стойност на своето изкуство. Но предизвикателството напълно подходеше на Жулиета, която още по-смело и страстно се бореше, с достойнство и гордост предизвикваше неумолимата съдба.

Алекса не можеше да види отвъд ослепителните прожектори дали Робърт седеше сред омагьосаната публика, за да аплодира забележителната и актьорска игра, но докато завесите се спускаха, тя се питаше дали ще дойде при нея зад кулисите, за да изрази впечатленията си. Не че го беше поканила, но никой не би го спрял, ако той пожелаеше да я види. Очевидно той нямаше такова намерение. Алекса не получи нито бележка, нито набързо драснати похвални думи върху парче хартия. Знаеше, че той ще трябва да се приготви за важния прием, на който щяха да присъстват политически знаменитости, и преди представлението, ѝ бе благодарил многократно, но все пак би могъл да намери малко време, за да изрази удоволствието си от нейното представяне. Днес тя наистина изигра ролята си блестящо, но вероятно той не искаше да го признае.

„Не че има някакво значение какво мисли Робърт Макалистър“ — мислеше си тя, докато седеше в гримьорната и си почиваше, защото днес представлението ѝ се стори прекалено дълго. Не я беше грижа за

мнението на Робърт и все пак, някак си необяснимо, тя се чувстваше неспокойна от факта, че той бе изчезнал, без да ѝ каже и дума.

Когато най-сетне излезе от театъра, час и половина след нестихващите аплодисменти, мислите ѝ бяха все още заети с въображаемия разговор между нея и арогантния сенатор...

Арогантният сенатор... който търпеливо я чакаше пред театъра... и който въобще не изглеждаше арогантен.

— Здравей.

— Здравей.

— Искях само да ти кажа, че беше великолепна.

— О — въздъхна тя и всички въображаеми тиради за миг изчезнаха от съзнанието ѝ. — Благодаря. Не знаех, че ме чакаш. Можеше да дойдеш в гримьорната.

— О... е, аз... — Робърт сви рамене. — Нямах нищо против да те изчакам отвън.

— Обикновено си тръгвам от театъра много по-рано — смотолехи тя. „Но, знаеш ли, бях толкова обидена, толкова сърдита, че не дойде да ме поздравиш“. Тя срещна благия му и несигурен поглед.

— Нямах нищо против да те изчакам отвън — повтори Робърт. Усмихна се нежно и добави: — Но сега по-добре да тръгвам. Ти наистина беше великолепна, Алекса.

— Благодаря ти, Робърт.

Той си тръгна, след като вече бе закъснял за важния прием, а тя остана лице в лице с потресаващата истина. Преценката ѝ за Робърт Макалистър бе съвършено погрешна. Той наистина не беше арогантен. И държанието му не бе фалшиво.

Той беше просто същият забележителен, чувствителен, сериозен човек, за когото се представяше.

ГЛАВА 8

Долината на Лоара, Франция... май 1989

Изабел стоеше до прозореца в своята вила, построена в стила на седемнадесети век. Лъчезарните ѝ сини очи гледаха отвъд великолепната гледка на реката и ливадата, сякаш се надяваше да зърне онова далечно място, където се намираше любимата ѝ дъщеря, която днес щеше да узнае истината. Как удивително бързо минаха тези двадесет и една години! Споменът от малкото скъпоценни дни, които прекара с дъщеря си, бе съвсем жив. Толкова често мислите ѝ се връщаха две десетилетия назад и онези далечни дни, които се бяха запечатали в паметта ѝ много по-ясно, отколкото последвалите ги години. И сега, на този ден, нейното малко момиченце, вече зряла жена, щеше да научи истината за онези отдавна отлетели дни. Но дали щеше да усети голямата любов, с която бяха изпълнени те?

— Изабел? Донесох ти чай.

Гласът на Луи-Филип я изтръгна от мислите и. Щом го чу, тя извърна поглед от прекрасната гледка на долината и се обърна към мъжа, който от десет години бе неин съпруг. Луи-Филип бе изгубил любимата си съпруга, също както Изабел бе загубила любимия Александър. Връзката им бе започнала като нежно разбирателство на взаимната им загуба и самота и бе прераснала в нежна и всеотдайна любов.

Луи-Филип знаеше тайните на Изабел и бе живял с тъмните сенки на Жан-Люк — хората, които злодеят бе изпратил да я следят. В началото му се искаше да се отърват от зорките зловещи погледи, но тревогата му изчезна, щом като разбра колко успокояващо бе тяхното присъствие за Изабел. Щом мъжете бяха там и я наблюдаваха, надявайки се, че тя ще ги отведе при дъщеря си, значи безмилостното преследване на Жан-Люк бе все още безуспешно. Той все още не бе открил изчезналата принцеса. Тя беше в безопасност.

А преди шест години — две седмици след като самолетът, в който пътуваха Жан-Люк и втората му жена, потъна в Средиземно море — сенките изчезнаха. Според вестниците самолетната

катастрофа не беше случайна, макар че самоличността на саботьора си остана загадка. За Изабел не бе от значение кой от враговете на Жан-Люк е решил да го убие. По-важното бе, че чудовището е мъртво... и сенките бяха изчезнали.

Цели петнадесет години зловещите копои не я изпускаха от погледа си. „Но какво означава тяхното изчезване? — отново и отново се питаше тя. — Защо Ален им е заповядал да се махнат? Дали знае той за тяхната злокобна мисия?“ Или може би новият монарх бе похитър от баща си? Дали момчето, което несъзнателно спаси живота ѝ, се бе превърнало в мъж, по-зъл, по-опасен, по-жесток от Жан-Люк? Дали Ален Кастел не е решил да я заблуди, че вече не я грози никаква опасност, с надеждата, че ще може да я проследи до принцесата, която представляваше заплаха за престола му?

Изабел се изкушаваше... толкова много се изкушаваше да потърси дъщеря си, но не биваше да рискува. Дори когато разбра, че новият принц е възстановил великолепието на Острова, както беше по времето на Александър — един рай, в който се носеше музика и уханье на цветя — тя все пак имаше чувството, че това е хитра клопка. В края на краищата Ален беше син на Жан-Люк. Той бе прекарал детството си в двореца, който се бе превърнал в непревземаема и мрачна крепост. Уроците, които Ален бе получил от баща си, бяха уроци по властолюбив, алчност и терор, а не уроци по любов, радост, музика и поезия.

О, как копнееше да види дъщеря си! Но не, не биваше да поема такъв риск. Беше невъзможно да я открие. А и дълбоко в себе си тя знаеше, че това няма да бъде справедливо, независимо от умолителния отчаян зов на сърцето ѝ. Също както не бе справедливо и това, което ставаше днес. Изабел пое с треперещи ръце чашата с чай, която Луи-Филип ѝ донесе. Едва доловимото тракане на финия порцелан издаваше чувствата, завладели сърцето ѝ. Не че съпругът ѝ не се досещаше какви са те.

— За какво мислиш, любов моя.

— Точно сега си мислех, че не биваше да моля да ѝ кажат истината. Нямах такова намерение, но когато я предадох в ръцете на другата жена и осъзнах, че моето момиченце никога няма да разбере за моята любов... Молбата ми беше твърде егоистична, направих го заради себе си, а не заради нея. Ако можех, щях да поправам станалото,

но сега само се моля истината да не я нарани и да не предизвика омразата ѝ. Споменът за онези кратки мигове, когато бяхме заедно, е толкова топъл, пълен с любов и нежност...

Изабел сви рамене. Споменът за дъщеря ѝ бе най-ценното нещо в живота ѝ. Как ѝ се искаше този спомен да бъде споделен, между майка и дъщеря, но... това беше невъзможно. Нима едно малко бебе може да има спомени? И каква ли ще бъде реакцията ѝ, когато днес узнае истината? Гняв? Измяна? Тъга? Изабел не искаше дъщеря ѝ да страда, в никакъв случай и все пак мисълта, че това вече пораснало момиче може да приеме фактите само с едно безразлично вдигане на рамене, като една забравена история без последици, терзаше душата ѝ. О, как копнееше мълчаливото послание за любов да достигне до нейното момиче, но това бе само още едно доказателство за собствената ѝ сантиментална наивност.

— Убедена ли си, че ще ѝ кажат истината?

— О, да. — Изабел знаеше, че красивата жена с искрящите зелени очи ще спази обещанието си, също както през последните двадесет и една години живееше с убеждението, че тази жена ще удържи всички обещания, които бе дала, особено най-важното: „Винаги ще я обичаме“.

— Има нещо, което ние с татко трябва да ти кажем, скъпа моя. — Джейн говореше нежно на доверчивите невинни сини очи. Най-последният бе настъпил. Тримата бяха прекарвали един прекрасен пролетен следобед, разхождайки се в двора на Оберлин, и скоро трябваше да отидат в близкия ресторант, за да отпразнуват рождения ден, но първо трябваше да ѝ кажат истината в тихата мотелска стая, защото красивата чувствителна Катрин бе доловила вече тревогата в очите им.

— Какво е то? — попита Кат нетърпеливо. Предчувствията ѝ се оправдаха и сега изведнъж се уплаши от това, което щеше да чуе. Може би някой от родителите ѝ е сериозно болен? Или пък нещо лошо за Алекса?

— Това е нещо, което се случи доста отдавна — започна Джейн, като извърна очи от Катрин, защото тревожното изражение напомняше толкова ясно за майката, която бе срещнала преди двадесет и една години. Джейн погледна умолително Александър, който бе обещал да ѝ

помогне в трудната задача. Джейн и Александър разказаха историята заедно, като всеки продължаваше мисълта на другия. Започнаха от самото начало. От онзи великолепен пролетен ден и пътуването до Канзас. Докато Катрин слушаше за внезапния кръвоизлив, за линейките, за дъщерята и майката, настанени в интензивното, тя бе потресена и натъжена, че раждането ѝ е причинило толкова неприятности на майка ѝ и толкова тревоги на баща ѝ. Катрин не бе изненадана, че родителите ѝ досега не бяха говорили за това пред нея, но се чудеше защо точно днес са решили да ѝ разкажат всичко това.

— Бебето почина на петия ден. — Гласът на Александър бе ласкав и тих, но думите му я стреснаха.

— Почина? — повтори Катрин като в унес, без дори да схване смисъла на това, което казваше баща ѝ.

Мълчеше, в очакване да чуе за чудото, което е станало. Дали бе оживяла, след като са я обявили за мъртва? Или пък е била близначка на момиченцето, което се е родило първо и е починало? Ами да, сигурно е близначка. Катрин бе чела за близнаците — как единият страда, когато другият е починал при раждането. Опитваше се да усети далечната си сестра близначка, момиченцето, което е мъртво, но странно, усещането за загуба го нямаше. Чувстваше липсата само на една сестра и цял живот се бе борила с това усещане, но тази сестра беше Алекса.

Алекса, която с радост я очакваше в Ню Йорк, поне така бе прозвучал гласът ѝ по телефона. Алекса, с която през последните осем години я свързваше крехко, но ценно приятелство, поне така се надяваше.

— Имала съм близначка, нали?

— Не, скъпа — отвърна нежно Джейн. Красивите ѝ очи се наляха със сълзи и тя погледна към Александър. Но съпругът ѝ не можеше да разкаже тази част от историята. Защото само тя знаеше думите, познаваше чувствата на жената, която ѝ бе поверила любимата им Катрин. — В деня, когато ме изписаха от болницата, реших да отида до отделението за новородени и да погледам бебетата, преди да си тръгна. Имах нужда от смелост, за да се изправа с лице към своята загуба и смелост, за да помогна на татко ти да кажем на Алекса за момиченцето, което бе починало. Отидох в отделението, за да потърся кураж и сили, но вместо това открих едно чудо. Открих теб.

Внимателно и нежно Джейн разказа за невероятното чудо, което се бе случило в онзи ден. Само някакво далечно кътче в съзнанието на Катрин долавяше думите, вълнението и ги съхраняваше в паметта ѝ, но единствената истина, която в този миг се врязва в съзнанието и, бе силната болка, а не невероятното чудо...

— Значи не съм ваша дъщеря. — „Това бе някакъв едва доловим шепот, деликатен, колеблив също като измамното затишие, предвещаващо силна буря. Не съм ваша дъщеря. Не съм родна сестра на Алекса, макар че цял живот тя ми е липсвала.“

— Напротив, Кат, ти си наша дъщеря! — намеси се Александър, а гласът му бе пресипнал от вълнение. — Може и да не сме твоите биологични родители, скъпа, но ти наистина си наша дъщеря.

Джейн и Александър бяха обсъждали помежду си думите „биологични“, „рождени“, „кръвни“, „истински“, но бяха отхвърлили всички варианти, с изключение на „биологични“. Те бяха истинските родители на Катрин.

— Вие сте ме осиновили.

— Да. — Джейн поясни: — Това не беше официално осиновяване. Майка ти не ми даде акта ти за раждане. Ти си родена в един и същи ден с моето бебе, което почина и затова...

— Значи моят акт за раждане е всъщност на бебето. И тя ли се е казвала Катрин?

— Не, скъпа. Тя се казваше Мери. Почина, преди да се запише името ѝ в акта за раждане, така че в Бюрото за статистика ние просто дадохме името Катрин.

Името, вписано в смъртния акт на бебето, беше Мери. Джейн и Александър се бяха разтревожили, че смяната може да бъде разкрита, но регистрирането на раждането и смъртта се правеха независимо едно от друго и данните не бяха вкарани в компютър. Освен това и двамата бяха решили, че този вариант е по-безопасен, отколкото официалното осиновяване, защото тогава нямаше да се проведе разследване, което да разкрие причината за страховете на майката на Катрин.

В стаята настъпи тягостно мълчание. Джейн и Александър се опитваха да проникнат в мислите на дъщеря си, с която нямаха генетична връзка, но с която са били винаги здраво свързани. Свързваше ги не само любовта им към музиката, но и спокойните безоблачни отношения и забележителните послания на сърцата им.

Преди, още от самото начало всеки разбираше безпогрешно мълчанието на другия. Но сега, докато се опитваха да проникнат в мълчанието на Катрин, Джейн и Александър усещаха как техните чувства рикошираха обратно в тях, блокирани от една нова, невидима стена.

— Кат — прошепна безпомощно Александър.

— Защо ми го казвате сега? — попита тя, а въпросът ѝ прозвуча като тих упрек и като още по-тиха безмълвна молба: „Защо никога не сте споменавали за това?“

— Защото обещах на... майка ти... че ще ти кажа истината, когато навършиш двадесет и една години.

— Защо? За да не разбере, че не ме е искала?

— О, не, скъпа, тя наистина те искаше. Трябва да ми повярваш. Толкова много те обичаше.

— Но е била много млада и бедна, така ли?

— Не — призна Джейн — не беше нито млада, нито бедна. Обясни ми, че е опасно да останеш при нея. Не знам защо, скъпа, но знам, че някой я преследваше и тя много се страхуваше от хората, които не изпускаха от поглед и нея... и теб.

— Как се казва? Коя е тя? — „Коя съм аз?“

— Не знам, Кат. Нищо не ми каза за себе си, освен, че е твоя майка, и че много, много те обича. — Джейн замълча и после тихо добави: — Мисля, макар да не съм сигурна, че баща ти се е казвал Александър. За нея беше много важно второто ти име да е Александра.

„Но второто ми име е Александра заради татко!“ Тази мисъл дойде спонтанно, почти несъзнателно, защото цял живот тя бе вярвала и се бе гордяла с факта, че е кръстена на баща си, Александър Тейлър — скромният талантлив, прекрасен човек, от когото бе наследила толкова много неща включително своята невероятна музикална дарба. Тя бе кръстена на него, нейната сестра се казваше Александра и това бе едно прекрасно доказателство, че принадлежи към това семейство.

А сега?

Сега се молеше всичко това да е една жестока шега! Желанието ѝ бе абсурдно, защото родителите ѝ никога не са били жестоки, дори и на шега. Но тя предпочиташе да живее с откритието, че Джейн и Александър имат някаква тъмна страна, някаква зловеща перверзност в съзнанието си, която ги кара да ѝ разказват всичко това. Би могла да

го преживее само и само да получи обратно всичко, в което бе вярвала и което бе считала за истинско!

Но уви, това не беше жестока шега и докато Катрин гледаше майка си и баща си, които тъй много обичаше, случи се нещо ужасно. Усещаше, че се отдалечава от тях... и пропастта ставаше все по-голяма и по-голяма... Искаше да спре, но не можеше... Сякаш бе попаднала в лавина и колкото повече се бореше, толкова повече се задушаваше под снежната маса. Не ѝ стигаше въздух, виждаше Александър и Джейн като през някаква мъгла и те изглеждаха толкова различно! Не, те не бяха нейните родители. Те бяха мили, щедри, обичливи хора, които бяха спасили едно сираче, застрашено от някаква загадъчна опасност, и бяха приели с любов този малък, безпомощен посетител в своя живот. Те са били толкова сърдечни и отзивчиви към малката си гостенин, че я бяха накарали да се чувства като член от семейството.

Но тя не принадлежеше към това семейство! Тя беше натрапница! Тя беше гостенка в дома им, в сърцата им, и живота им и се бе озовала случайно там. Не беше резултат от страстния съюз между мъжа и жената, които са решили с любов да създадат един нов живот. Алекса беше плод на любовта им, както и момиченцето Мери, което бе мъртво, но тя... тя...

Катрин се опита да пропъди мислите си, но се оказа безсилна пред тях. Те връхлитаха върху нея като разбушувана река, поглъщаха я, носеха я надолу по течението, далече, далече от всичко онова, което ѝ бе познато и с което бе живяла досега. Миналото — това чудесно кътче, където живееше, обградена с любов — се превърна в един далечен спомен, в прекрасен сън, завинаги прогонен от истината.

Истината. Тя не беше тяхна дъщеря. Тя беше изоставеното бебе на една загадъчна жена и един мъж на име Александър. А дали е била плод на любовта им? Или нежелана грешка? Едва ли имаше значение, защото, каквото и да е представлявала тя за мъжа и жената, които са я създали, явно не е имала достатъчно голяма стойност за тях, щом са били готови да я дадат на чужди хора.

— Опитвали ли са се да ме открият? — прошепна Катрин.

— Не, скъпа, поне ние не знаем. Мисля, макар че тя не го каза, че баща ти е бил мъртъв, когато си се родила. За нея е било почти невъзможно да те открие, Кат, а да не забравяме и опасността.

— Каква опасност? Как може да е опасно за едно бебе да бъде с майка си?

— Не знам, любов моя — отвърна нежно Джейн. — Но вярвам, че опасността наистина е съществувала. Непрекъснато я следяха и тя положи големи усилия, така че мъжът, който я следеше, да не разбере какво става. Ето защо ние с татко ти също трябваше да бъдем много внимателни. Не сме разказвали на никого тази история.

— Не е вярно! Казаха сте на Алекса! Тя е знаела всичко.

— Не, скъпа, Алекса нищо не знае.

„Да, знае“ — изписка един глас вътре в нея. Някога гласът бе толкова познат, един постоянен спътник, но напоследък безмилостните му забележки бяха заглушени от надеждата. А сега натрапчивият глас се бе върнал, ясен и безпощаден, носейки със себе си старата болка. „Тя знае, че не съм малката ѝ сестричка, и затова никога не ме е обичала...“

— Алекса не знае — повтори Джейн.

— Обещай ми, че никога няма да ѝ кажете.

— Обещавам — съгласи се Джейн, като ѝ се искаше да добави, че за Алекса това е без значение, но все пак думите ѝ нямаше да прозвучат убедително. Да, гласът на Алекса издаваше и любовта, и гордостта, която изпитваше към Кат сега, но Джейн никога нямаше да забрави първите дванадесет години, през които двете момичета бяха заедно, нямаше да забрави потресаващата реплика на Алекса, когато за първи път видя Кат: „Тя не е моя сестра“.

Катрин успя някак си да прикрие болката си, да овладее чувствата си, като уверяваше родителите си, че всичко е наред, че за нея тази новина няма никакво значение. И когато Джейн и Александър си тръгнаха, тя остана сама, наистина сама с истината и нейните бляскави символи: великолепната сапфирена огърлица и невероятно голямата парична сума. Александър бе вложил стоте хиляди долара доста предпазливо, но за двадесет и една години дори и най-консервативните вложения се бяха превърнали в значителна сума. Сега Кат притежаваше един милион долара! Но тя не искаше нито цент от тях! Искаше само да се върне към времето, когато знаеше коя е тя и на кого принадлежи.

Но това време безвъзвратно си бе отишло. Още по-лошо дори, то никога не е съществувало. Докато мислеше за своята самоличност, Катрин изведнъж осъзна колко просто и ясно беше преди. Катрин Александра Тейлър беше, била е, три важни неща: дъщеря... сестра... музикантка. Това беше всичко и бе напълно достатъчно, дори повече от достатъчно. А сега... тя не е нито дъщеря, нито сестра.

Но все още е музикантка.

Минаха две седмици, докато Катрин набере кураж да седне отново на пианото. Толкова се страхуваше, че може да е изгубила тази последна част от себе си, тази тънка нишка, която я свързваше с миналото.

Досега винаги бе смятала, че е наследила дарбата от талантливия си баща, когото толкова много обичаше. Но когато отново засвири и разбра, че всичко, което е било преди, е само начало на удивителния ѝ талант, тя усети някакво ново изумително привличане, забележителна непозната връзка с великите композитори, чиято музика свиреше. Корените ѝ се намираха някъде дълбоко във вековете, в някой друг живот, от който бе наследила и дух, и сърце, и душа. Винаги се бе възхищавала от гения на Моцарт, Бах и Бетховен, но сега усещаше как тяхната страст и вълнение живеят вътре в нея, и сега разбираше истински тяхната болка, тяхната тъга и самота. Катрин свиреше така, както не бе свирила никога досега. Свиреше някаква нова музика — поразително трогателни композиции, които се раждаха от нейната наранена, объркана душа.

Катрин яростно се бе вкопчила в своята музика — единственото нещо, което не бе изчезнало — и отчаяно се опитваше да се примири с жестоките загуби. Тя не беше дъщеря на Джейн и Александър, не бе свързана с тях така, както досега си е мислила. Тя за първи път се сблъска с истината, но те отдавна са я знаели. Винаги са я знаели и въпреки това винаги са обичали своята втора „дъщеря“. И тя ги обичаше, и то много, но все още се чувстваше далеч от тях, чувстваше се смутена и несигурна. Вярваше че след време отново ще се сближи с родителите си, към които бе силно привързана.

А Алекса? Какво ще стане със сестрата, която толкова много обичаше и която всъщност не ѝ беше сестра?

„Ти не си нейна сестра“ — напомняше ѝ гласът на истината.

„Но тя не знае нищо!“ — отвърщаше отчаяно сърцето.

„Не, не знае — съгласи се гласът на истината. — Но скоро ще разбере, веднага щом те види. Нима си мислиш, че можеш да скриеш чувствата си? Ти си се променила. Сякаш на челото ти е изписана буквата «О» — осиновена. Алекса веднага ще разбере... и ще си отдъхне с облекчение. Тя никога не те е искала, забрави ли?“

„Но тя все още не знае, бих могла да запазя тайната в себе си и някой ден, някой далечен ден да я разкрия, когато за Алекса истината ще бъде без значение.“

„И кога е този далечен ден? Когато с Алекса ще бъдете близки приятелки? Фантазии!“

„Ами ако не са фантазии? Ако наистина се сприятелим? Трябва да разбере дали това ще стане. Трябва! А дотогава някак си, някак си ще трябва да крия истината.“

Но как ли би могла да крие истината, която непрекъснато я тормозеше и се превръщаше в кошмари В редките мигове, когато успяваше да заспи! Алекса веднага щеше да забележи болезнената истина в нейните невинни, измъчени, тревожни очи.

Докато се бореше да овладее стихията, разбушувала се в сърцето ѝ, Катрин подсъзнателно търсеше други начини, с които да запази тайната дълбоко в себе си. Изведнъж ѝ хрумна да си пусне дълга коса. Сапфирените ѝ очи бяха нежно обградени от меки черни като абаносови къдрици. Фигурата ѝ леко се закръгли, напомняйки, че преди това бе символ на цветущо здраве. Новият външен вид, замислен като защитна черупка, която да прикрива чувствата ѝ, бе всъщност толкова нездрав и измъчен, че съвсем красноречиво издаваше огромното ѝ страдание.

О, колко се бе радвала, че ще се мести в Ню Йорк, колко бе щастлива, че Алекса я очакваше с нетърпение и колко много се бе надявала, че най-после ще станат близки! Но сега, през седмиците, които ѝ оставаха до срещата със сестра ѝ — която всъщност не ѝ беше родна сестра — Катрин отчаяно събираше сили, за да се отправи на най-важното пътешествие в живота си.

ГЛАВА 9

Манхатън... юни 1989

— Здравей, Кат.

— Здравей, Алекса.

— Тъкмо се опитвах да разбера кога точно пристига самолетът ти.

Гласът на Алекса бе бодър и жизнерадостен, макар че бе доловила категоричния тон на Катрин. Същата категоричност както преди две седмици, когато се бе обадила, за да разбере дали сестра ѝ е направила резервация за самолета. И тази категоричност не бе изчезнала дори сега, два дни преди Кат да пристигне в Ню Йорк. Поне такъв бе предварителният план.

— Кат?

— Май няма да мога да дойда в петък.

— О, наистина ли?

— Да, все още не съм приключила с курсовата работа по френски.

— О — отвърна Алекса, въпреки изумлението си. Тази курсова работа бе от голямо значение за Кат и за оценката, която щеше да получи по френски. Но как така все още не е довършена? Какво ли е попречило на нейната толкова дисциплинирана сестра? — Да не си била болна?

— Не. Мисля, че просто съм отделила повече внимание на другите предмети. — Това беше истина, макар че тя се бе съсредоточила едва през последните дни, когато бе учила доста сериозно, за да вземе последните си изпити.

— В такъв случай кога ще дойдеш?

— Не знам.

— Не можеш ли да довършиш курсовата си работа тук?

— О, да, това е идея — отвърна колебливо Катрин, макар да знаеше, че тя трябва да довърши курсовата си работа в Ню Йорк. Трябваше да работи още седмици върху нея, а занятията в Джулиард започваха само след десет дни. Ню Йорк... десет дни... все още всичко

й се струваше абсурдно. — Чудя се дали мога да наема собствен апартамент?

— О, разбира се, ако искаш — прошепна Алекса, опитвайки се да прикрие разочарованието. — Но, Кат, този апартамент ще бъде твой. Всъщност той вече е твой. Аз се преместих в Мериленд.

— Не искам да се натрапвам.

— Но ти не се натрапваш, ни най-малко! Ще се радвам много, ако отседнеш тук, наистина. Освен това тук има и пиано.

— Пиано?

— Да. Ще можеш да свириш, когато си искаш, без да се притесняваш за съседите... не че те ще имат нещо против да те слушат. Защо не отседнеш тук, Кат, поне в началото? Ако апартаментът не ти хареса, винаги можеш да се преместиш, заедно с пианото.

— Сигурна съм, че апартаментът ще ми хареса. Просто не исках да се натрапвам.

— О, хайде, стига. Така че, кога ще дойдеш?

— Наистина все още не знам.

— Добре, какво ще кажеш да ти изпратя ключовете? Ще можеш да дойдеш, когато решиш. Ще ти ги изпратя с нощната поща и до петък ще ги получиш.

— Сигурна съм, че ще пристигна чак следващата седмица.

— Добре. Когато ти е удобно. Ще бъда във вилата си в Мериленд.

Щом разговорът приключи, Алекса се опита да преодолее разочарованието. Колко бързо и безмилостно, бе разрушен планът им да прекарат десет дни заедно! Техният план? Или нейният план? Очевидно Кат не гореше от желание да прекара времето си с нея. И защо ли пък да иска?

Телефонът звънна, докато Алекса пишеше бележка, която заедно с ключовете щеше да изпрати с нощната поща до Оберлин. Беше Джеймс, който вчера бе заминал за дванадесет дни в Калифорния, Джеймс, който веднага усети тъгата в гласа ѝ.

— Изглежда преместването в Ню Йорк предизвиква доста противоречиви чувства у нея — му каза Алекса.

— Може да ѝ е мъчно за колежа, или пък да се чувства несигурна във всички тези нови планове за бъдещето си, или пък се страхува да напусне спокойствието и тишината в Оберлин и да ги замени за хаоса и напрежението в Ню Йорк.

— Не, нито едно от тези неща не би обезпокоило Кат.

— Нима такива естествени човешки проблеми не биха я разтревожили? — настоя Джеймс, удивен както винаги от образа, който Алекса бе изградила за съвършената си сестра.

— Мисля, че колебанието ѝ е предизвикано по-скоро от факта, че ще отседне в моя апартамент.

— О, едва ли. — Тонът му стана ласкав, когато добави: — Аз например нямам нищо против да бъда в твоя апартамент. Струва ми се, че през почивните дни ще бъдеш свободна.

— Да, но нали в събота ще заминаваш за Каталина.

— Освен ако не получа по-изгодно предложение. — Джеймс замълча за миг и после добави: — Е, ще получа ли по-изгодно предложение? В събота вечерта мога да бъда или в Ню Йорк или във Вашингтон.

— Предпочитам Ню Йорк. Кат ще пристигне чак идната седмица. Казвала ли съм ти някога какъв добър и мил човек си ти?

— Искам да ми отговориш честно — сериозно каза Алекса, когато влязоха във всекидневната в събота в десет вечерта.

— Дадено.

Джеймс веднага разбра за какво го молеше Алекса. Блестящото пиано бе украсено с най-различни сатенени панделки в пастелни тонове, вързани на голяма фльонга, на която с красивия почерк на Алекса бе написано: „Добре дошла, Кат.“

— Тъй като няма да бъда тук, когато Кат пристигне — обясни смутено Алекса. — Не мислиш ли, че е прекалено... имам предвид... глупаво?

— Напротив, много е красиво — увери я тихо той и се усмихна, като забеляза тревогата в искрящите зелени очи, която винаги се появяваше, щом Алекса заговореше за сестра си.

Пианото наистина беше красиво, макар хрумването на Алекса да бе твърде детинско, но нали точно тогава бе започнало крехкото

приятелство между двете сестри — Алекса е била на осемнадесет, а Кат само на дванадесет години. Джеймс гледаше пианото, което, обвито с тези панделки, приличаше на красиво опакован подарък и се чудеше какво ли би си помислила Кат. Дали щеше да оцени тази проява на сантименталност, или просто щеше да я сметне за ненужна и глупава? Надяваше се, че малката сестра, която означаваше толкова много за Алекса, ще се зарадва на сърдечния прием. Надяваше се, че Кат е мила и внимателна и се гордее със сестра си. Но колкото повече размишляваше за Кат, толкова повече се убеждаваше, че не си е изградил реална представа за нея. И как ли би могъл? Това, което знаеше за нея, го бе научил от Алекса, чиято представа за малката ѝ сестра бе замъглена от собствените ѝ сложни объркани чувства. И от тази неясна, макар и розова представа, тя бе създала един невероятен образ на съвършенство. Джеймс бе слушал за идеалното бебе, за спокойната малка принцеса, която не чувства болка и никога не плаче и каква изключително надарена музикантка бе станала тя, но се питаше каква ли е истинската същност на Кат Тейлър. Естествено тя е красива, също като по-голямата си сестра. Дали поразителната ѝ увереност се поддаваше на очарователна уязвимост, както беше при Алекса? Или пък тя е — както се опасяваше той — прекалено погълната от себе си и се смята за истински талантива, както я описваше Алекса. Дали пренебрегва несъмнената дарба на сестра си?

— За какво мислиш? — попита Алекса, изненадана от нежността, която неочаквано се бе изписала по красивото му лице.

— Мислех си за своята малка сестра. — „И колко много се надявам, че тя няма да те нарани.“ Придърпа Алекса към себе си и тихо добави: — Всъщност май те излъгах. По-скоро си мислех за голямата сестра на своята малка сестра.

Това бе някакъв импулс, едновременно унищожителен и примамлив, и тя се поддаде на силния магнит, който я привличаше още от сряда вечерта, точно след разговора с Алекса. Взе последните си изпити, приготви колети с дрехи и книги, които щеше да изпрати по пощата, натъпка два куфара с най-необходимите неща: ноти, курсовата работа по френски, която трябваше да защити в края на август, и малко

дрехи. В събота вечерта тя беше на летище Клийвланд, в очакване на дълго отлагания полет до Ла Гардиа.

По разписание самолетът трябваше да пристигне в Ню Йорк в девет часа, но скоро стана ясно, че няма да бъде там по-рано от полунощ. Катрин беше доволна, че все пак не се обади да предупреди Алекса. Ако се беше обадила, сестра ѝ сигурно щеше да вземе самолета за Ла Гардиа и вече щеше да я чака на летището. Катрин наистина се радваше, че не ѝ се обади. Утре, когато се настани в апартамента, тя щеше да уведоми Алекса, че е пристигнала.

„Вземи такси от Ла Гардиа. Дай адреса на шофьора — и то така, сякаш винаги си живяла там — и му кажи да тръгне по моста — бе написала Алекса в бележката, изпратена заедно с ключовете. — Ще трябва да платиш не повече от дванадесет долара. Обикновено оставям два долара бакшиш.“

Катрин бе научила наизуст инструкциите на Алекса, но когато самолетът се приземи петнадесет минути след полунощ, тя се притесни, че няма да успее да намери такси толкова късно вечерта. Скоро обаче разбра, че градът бе доста оживен в събота през нощта. Докато пресичаха моста и пред погледа ѝ се разкри ярко осветеният силует на Манхатън, тя изведнъж усети изненадващи тръпки на възбуда, предвкушвайки живота, който я очакваше. През следващите шест месеца тя ще опознае Ню Йорк, а после ще посети други вълнуващи, бляскави градове. И може би, с течение на времето, тя ще бъде спокойна и самоуверена, като истинска светска дама, когато пристигна нощем в най-очарователния, най-блестящия град на света.

Когато даде адреса на шофьора, тя не бе нито спокойна, нито самоуверена, но когато таксито спря пред червената тухлена сграда и броячът бе показал точно същата сума, която Алекса бе предвидила, тя остави по-голям бакшиш, доволна, че всичко бе минало толкова гладко.

Алекса бе залепила листчета на всеки един от трите ключа — един от тях бе за входната врата на сградата, а другите два — за вратата на апартамента ѝ. Катрин не сметна за необходимо да погледне още веднъж плана на апартамента. И него, както и адреса, го бе научила наизуст. Докато вървеше по застлания с плюшен килим

коридор, който водеше към всекидневната, тя откри, че апартаментът бе много по-голям, отколкото си бе представляла... и много по-приветлив и светъл.

Очите на Катрин се насълзиха от вълнение, когато видя панделките и топлите приветствени думи на пианото. Тя остави куфара и се приближи до великолепия инструмент. Деликатните ѝ пръсти докоснаха първо надписа, после красивата фльонга и се плъзнаха по гладката повърхност на скъпото дърво.

Чувстваше се изтощена, но знаеше, че на всяка цена трябва да посвири тази вечер. Трябва. Два дни не бе свирила и изпитваше отчаяна нужда от своята музика. Да, тя щеше да посвири, въпреки умората, въпреки ясното съзнание, че започне ли веднъж, ще остане на пианото цяла нощ. Но първо ще си вземе душ, ще разопакова багажа и тогава...

Когато прекоси всекидневната, за да вземе куфара и да намери коридора, който водеше към спалнята ѝ, погледът ѝ попадна на масичката за кафе. Там, близо до вазата с розите, се мъдреха портмонето на Алекса и един мъжки портфейл. Значи Алекса беше тук и не беше сама. Тя съвсем неразумно бе смутила спокойствието на Алекса! Трябваше да се обади предварително, макар сестра ѝ да бе казала, че ще бъде в Мериленд.

„Е, май изгубих увереността си“ — тъжно си помнени Катрин и тихо се оттегли в красивата си люлякова спалня, далеч от стаята, където Алекса спеше заедно със своя среднощен гост.

Както винаги, когато бяха заедно, Джеймс се събуди доста преди Алекса. Взе душ, облече се и застана до леглото. Когато тя се протегна като малко котенце и отново потъна в сладка дрямка, той зави нежно красивото ѝ голо тяло и целуна усмивката, която се появи на съблазнителните ѝ устни.

— Вече се съмва, нали?

— Да. Ще изляза да взема „Таймс“, кроасани и кафе. Съгласна ли си?

— Ммммм — измърка Алекса. Тя си позволяваше този лукс веднъж седмично, балансираше напрегнатото ежедневие с един сънлив, мързелив ден, в който се зареждаше със сили и енергия.

Доколкото познаваше Джеймс, той никога не презареждаше изключително мощните си батерии, поне не със сън. Алекса реши, че не сънят, а плаването с яхта компенсираше напрежението и претрупаната му делова програма. Джеймс никога не спеше до късно, дори когато бяха заедно, но той щеше да се върне в леглото и... — После ще дойдеш да ме събудиш както трябва, нали?

— Знаеш, че ще го направя.

Портфейлът му бе във всекидневната, но преди да стигне до масичката, той се закова на място. Силуетът ѝ се очертаваше на златистите утринни лъчи, които се прокрадваха през дантелените пердета. Косата ѝ бе като неговата, гарвановочерна и лъскава, и също като неговата бе влажна от утринния душ. Щом тя приведе глава към клавиатурата, воалът от бляскави, богати, черни къдрици закри профила ѝ. Лицето ѝ бе скрито, но той прекрасно виждаше ръцете ѝ. Фините бели пръсти танцуваха, галеха ласкаво клавишите. От пианото не долиташе никакъв звук, но това едва ли имаше някакво значение. Танцът на прекрасните ѝ пръсти го омагьосваше... Джеймс не искаше да наруши тази вълшебна тишина и дълго я наблюдаваше, но примамливата възможност да види лицето ѝ, не му даваше покой и той се запъти да вземе портфейла си. Искаше да види тази чернокоса Алекса, а и достатъчно дълго време бе стоял незабелязан, нарушавайки нейното уединение. Прекоси стаята, като очакваше, че движенията му ще я стреснат, но тя бе потънала във вълшебната музика, която несъмнено звучеше в съзнанието ѝ, макар в стаята да бе тихо. Той стоеше, без да сваля дръзкия си поглед от нея, и чакаше тя да усети присъствието му. Не му се искаше това да стане скоро, защото му доставяше удоволствие да я гледа, също както на нея ѝ доставяше удоволствие да слуша своята музика. Виждаше лицето ѝ — една прекрасна гледка — черните къдрици бяха прихванати със златна шнола и в този миг той осъзна, че противно на неговите очаквания двете сестри никак не си приличаха. И все пак между тях имаше едно поразително сходство — пленителната комбинация от решителност и надежда, упоритост и мечти, възискателност и магия. Също като Алекса, Кат беше и изпълнител, и публика. Съсредоточаваше силите си върху своето изпълнение, стремеше се да постигне съвършенство и същевременно потъваше във вълшебството на своето творение. Алекса

влагаше и душа, и разум, и живот в красивите думи на своите героини. Кат правеше същото с музиката, която свиреше.

Значи това е сестрата на Алекса.

Катрин усети присъствието му и грациозните ѝ пръсти неочаквано прекъснаха великолепия танц. И сякаш музиката бе спряла да звучи. Безмълвната стая потъна в още по-дълбока тишина. Магията бе изчезнала.

Докато най-после тя вдигна поглед към него.

И се появи нова, твърде неочаквана магия, когато той видя лъчезарните сини очи, под които имаше сенки от недоспиване — учудени, питащи, очарователно невинни.

Алекса му бе описала очите на Кат — сияйно сини като зимно небе след буря — но той бе пренебрегнал това описание, също както всички забележителни думи, с които тя бе представила малката си сестра. Сега Джеймс не сваляше поглед от тези невероятни очи, съзнавайки, че думите на Алекса бяха създали само най-бегла представа за Кат. Да, те наистина бяха с цвета на зимно небе, но в прекрасните сапфирени очи имаше нещо повече... кристална чистота, искрици светла надежда и удивителна непорочност.

Джеймс си припомни опасенията, че сестрата на Алекса може да е самоуверена, безчувствена, изцяло погълната от собственото си аз. Но сега разбираше, че нито едно от тези неща не бе вярно. Тя бе доста плаха и когато трябва — доста смела, също както в онзи априлски ден на игрището. Той веднага забеляза това съчетание от плахост и смелост, защото, въпреки че лазурните ѝ очи издържаха на дръзкия му поглед, пълен с възхищение, по снежнобелите ѝ страни се бе появила лека, плаха руменина.

— Добро утро. Вие сигурно сте Катрин — най-после продума той, поколеба се за миг и добави: — Или може би предпочитате да ви наричам Кат?

— По-добре Катрин — отвърна тя.

— Чудесно. Аз съм Джеймс.

— Много ми е приятно. — Катрин се усмихна неуверено на красивия мъж, който я гледаше толкова настойчиво.

Тя не бе виждала никой от „мъжете“ на сестра си. Когато Алекса се връщаше в Топека, тя винаги беше сама, като шеговито обясняваше на съседите, че всички красиви мъже, за които пресата намеква, че

имат интимна връзка с нея, са просто нейни добри приятели. „Нищо особено — казваше през смях тя. — Все още съм омъжена за моята кариера!“ Алекса никога не водеше приятелите си в Топека, но сега Катрин беше в Ню Йорк, в апартамента на сестра си и ето този красив мъж стои тук, вперил поглед в нея и...

„Кой знае какво мисли за външния ми вид!“ — каза си Катрин, като се усети, че косата ѝ е все още влажна, че е облечена с дънки и тениска, а и тези килограми отгоре ѝ...

Дали любопитството в очите му не бе предизвикано от контраста между нея и красивата предизвикателна жена, с която бе прекарал една страстна нощ? Дали да не си признае: „Да, аз съм грозното пате, но това едва ли би се отразило на Алекса, защото тя не е моя родил сестра...“?

Катрин би могла да изрече набързо това признание или просто да се втурне към спалнята си, но неконтролируемите чувства, които я подтикваха да остане, се оказаха по-силни от импулса ѝ да се скрие и всички не изречени думи потънаха дълбоко в непреодолимия и свян. Тя не избяга, но стоеше безмълвна. Деликатните ѝ пръсти откопчаха шнолата и буйните черни къдри прикриха очите ѝ. Стоеше без да помръдне, макар че сърцето ѝ лудо биеше.

Джеймс също беше неспокоен. Усещаше забързания ритъм на сърцето си още от мига, когато нейните учудени очи срещнаха погледа му и той долови нейното смущение. Нейното смущение и своето смущение...

Красивото голо тяло на Алекса бе завито, но тя спеше доволна в спалнята, където се бяха любили и където дрехите бяха разхвърляни по пода — един красноречив признак за неутолимата страст. Джеймс не можеше да изпрати това младо невинно момиче в спалнята на Алекса и дори се чувстваше неловко да отиде там сам и да събуди спящата сестра. Интимната му връзка с Алекса бе съвсем очевидна и в невинните сини очи той долови не укор или възмущение, а само разбиране, но все пак...

— Алекса спи — най-сетне продума той, като даде тържествена клетва пред себе си, че никога няма да се люби с Алекса в едната спалня, докато Катрин спи в другата. — Отивам за вестник, кафе и кроасани. Елате с мен, Катрин.

Това беше заповед, макар и изречена с благ тон. Но дори Джеймс да я бе поставил под формата на въпрос, тя щеше да отиде с него, защото въпреки предупрежденията на вътрешния ѝ глас, който напомняше за външния ѝ вид, въпреки малкия шанс да намери подходяща тема за разговор с него, някаква странна сила я караше да се подчини.

ГЛАВА 10

Все още нямаше седем, но юнското слънце вече разпръскваше топлите си лъчи. Огрян от топлината на лазурното синьо лятно небе, суровият, и понякога страшен град, изглеждаше приветлив и безопасен. Ароматът на прясно опечен хляб заличаваше спомена от отровните газове и бензиновите изпарения, а из въздуха се носеха песните на чайките и приглушеният звук от маратонките на ранобудниците, които правеха обичайните си утринни обиколки.

Купиха неделното издание на „Таймс“ от павилиона на ъгъла, а от близката фурна взеха кроасани и прясно сварено кафе. Джеймс искаше да даде време на Алекса да се събуди и да разбере за пристигането на Кат, преди да са се върнали, и затова предложи да седнат на една пейка близо до реката.

— Алекса много ще се зарадва като те види — каза Джеймс, когато двамата с Кат седнаха на пейката.

— Мислиш ли? — попита тя, като светлият лъч надежда бързо угасна, когато си спомни, че бе нарушила интимното уединение на Алекса с този красив мъж. Вероятно това натрапничество щеше да вбеси сестра ѝ.

— Сигурен съм. Сега ще можете да прекарате известно време заедно преди тя да замине за Вашингтон и преди да започнат занятията ти в Джулиард.

— Тя ти е казала за Джулиард?

— За Джулиард, за албума, който ще запишеш, и за предстоящото ти турне. Очевидно ще бъдеш твърде заета.

Катрин сви рамене, усмихна се някак смутено, но изключително чаровно и се загледа в реката. Въпреки ранния час няколко боядисани в ярки цветове лодки се плъзгаха по блещукащата вода.

— Обичаш ли да караш лодка? — попита Джеймс.

— Не. Всъщност не знам. Никога не съм го правила.

— Значи можеш да опиташ.

— Сигурно. Изглежда толкова приятно.

— Така е. Много е хубаво.

— А ти? — попита тя смело, като отново обърна погледа си към него.

— О, аз съм страстен почитател на плаването. Което означава, че когато решиш да опиташ, аз ще бъда този, който ще те научи.

— О, не...

— Не?

— А Алекса?

— Алекса също ще се научи, макар че се чувства несигурна и неспокойна, когато е на яхта или в лодка. Но сега, след като ти си тук, това няма да представлява никакъв проблем. — Джеймс млъкна, щом забеляза изненадата в очите ѝ. Тя очевидно не вярваше, че присъствието ѝ ще успокои сестра ѝ. Той се усмихна и попита: — Би ли искала някой път да опиташ?

— Да, с удоволствие — тихо отвърна Кат.

— Чудесно. Сигурно ще бъде много трудно да синхронизираме деловите си ангажименти, но през август моите родители дават прием в Мериленд, на който и ти си поканена, и тогава можем да започнем първите уроци по плаване. Приемът ще бъде на деветнадесети...

— Кат!

— Алекса — прошепна Катрин. Обърна се по посока на познатия глас и се изправи, когато Алекса се приближи към тях. — Здравей.

— Здравей. — Алекса прегърна Катрин, с усилие задържа усмивката на лицето си, като се опитваше да не издава с поглед безпокойството си. Нещо се бе случило! Тъмните кръгове под очите на Катрин подсказваха безсънните нощи, а закръглената ѝ фигура, която преди бе признак за здраве, жизненост и чувственост, сега излъчваше някаква странна болезненост и тревога. Какво ли е нарушило равновесието на иначе толкова спокойната Кат? Дали Кат щеше да ѝ го каже? Алекса се надяваше да е така. Усмихна се на уморените сини очи, скрити под черните къдри. — Толкова се радвам, че си тук.

— И аз. Апартаментът е чудесен, спалнята ми също, а пианото... Благодаря ти.

— Няма защо. — Алекса се обърна към Джеймс, като му благодари с усмивка и се пошегува: — Когато се събудих и разбрах, че Кат е пристигнала едно птиченце ми подсказа, че може би сте дошли да погледате лодките.

— Тук човек може да се наслади на утринното слънце.

— Джеймс е луд на тема плаване — обърна се Алекса към Катрин.

— Тя вече го знае — отвърна Джеймс с усмивка. После погледна към Кат и добави: — И се надявам, че вече е приела поканата за тържеството в Инвърнес.

— Да — отвърна Кат, като се усмихна чаровно и се изчерви.

Джеймс се върна в апартамента, за да изпие едно кафе с тях, и после елегантно се извини, че трябва да тръгва, както бе решил още когато Алекса се появи на пейката до реката. Отдавна знаеше колко е важна тази среща за Алекса, а сега бе разбрал, че и за Катрин тя беше от голямо значение. Той бе забелязал нейната реакция, когато Алекса извика името ѝ — едно внезапно напрежение, фините пръсти се свиха в юмруци — и явното ѝ облекчение, когато видя искрената радост, изписана по лицето на Алекса.

Джеймс добре познаваше едната сестра, а за другата все още нищо не можеше да каже, но му се искаше и двете да ги убеди: „Всичко ще бъде наред, ще видите, защото и двете се надяват да станете приятелки.“ Но знаеше, че това не бе достатъчно. Защото и Катрин, и Алекса си имаха своите тайни и опасения. Някак си те трябва да намерят път през измамното минирано поле на техните емоции от миналото. А дали щяха да се справят? Джеймс не знаеше. Не беше сигурен. Единственото, което можеше да направи, бе да ги остави сами, така, че и двете да направят първия опит.

Джеймс си тръгна, Алекса и Катрин останаха сами и...

— Много мило от твоя страна — шепнеше Катрин, докато разглеждаха картите, които Алекса бе направила, за да улесни живота на малката си сестра в Манхатън. Най-безопасните маршрути до Джулиард и звукозаписното студио, най-безопасните маршрути до забележителностите на града, до най-хубавите магазини или до местата, където просто можеше да седне и да почете на спокойствие.

„Много мило“ — казваше Катрин на жената, която толкова много обичаше, от която се възхищаваше и която изглежда наистина се радваше, че са заедно. Но дали топлината на Алекса няма да се превърне в бучка лед, когато разбере, че е посрещнала не сестра си, а едно съвършено чуждо момиче? Този въпрос не излизаше от

съзнанието на Кат, тормозеше я, измъчваше я, разтърсваше я. Толкова много мразеше измамните, а ето, че сега тя мамеше Алекса! Но не биваше да ѝ казва истината, не, все още не! Страданието парализираше цялата ѝ енергия и вместо да намери други теми за разговор, тя стоеше безмълвна, вцепенена.

— Какво мислиш за Джеймс? — попита Алекса, след като свърши с инструкциите си по картите. Гореше от желание да попита Кат какво се е случило и защо красивите ѝ очи бяха тъй силно разтревожени. Може би някой ден ще зададе такъв въпрос, и може би някой ден нейната малка сестра ще ѝ се довери и всичко ще ѝ разкаже. Но Алекса с тъга си припомни, че Кат все още нямаше причина да повярва в нея. Затова, за да наруши неловката тишина, тя избра неутрална тема на разговор: Джеймс, един близък спомен, споделен от двете сестри Тейлър, топъл, приятен и неопетнен от миналото.

— Прекрасен е — бързо отговори Катрин, спокойна, че поне сега не ѝ се налагаше да лъже.

— И аз така мисля.

— Ти си влюбена в него, нали? — добави тихо Кат. Това беше по-скоро твърдение, а не въпрос, защото привързаността между Джеймс и Алекса бе очевидна. Макар и да не бяха проявили пред нея чувствата си, погледите, усмивките, нежността издаваха това, което ставаше в душите им. Алекса обичаше Джеймс и Джеймс обичаше Алекса. Дори нещо повече — любовта на Джеймс към Алекса хвърляше вълшебната си мрежа толкова надалеч, че докосваше и нея, Катрин, с нежността, която искреше в тъмните му сини очи. — И той е влюбен в теб.

За миг Алекса се почувства обърквана, изненадана от думите и от откровеността на Катрин. Но докато гледаше сапфирените очи, сериозни и искрени, тя неочаквано видя в тях дванадесетгодишното момиче и крехкото приятелство, което бе започнало в онзи пролетен ден. И тогава Кат беше откровена, едно малко момиче, което все още не бе научило хитрите игри на зрялата жена. Тази прекрасна неопетнена честност бе все още там, може би защото през целия си живот Кат бе свирила музиката, която обича, и не бе имала време да научи светските игри.

— Бях забравила колко си пряма, Кат — пошегува се Алекса. Но дори очевидната нежност на Алекса не можа да предотврати тревогата, която проблесна в очите на Кат.

— О, съжалявам. Май не трябваше да...

— Напротив — възрази Алекса и добави: — Много бих искала да споделяме важните неща в живота ни, Кат.

— И аз го искам.

— Наистина ли? Много се радвам. — Алекса се усмихна, като се опитваше да задържи усмивката, макар че самообладанието ѝ се изпари, когато се помисли какво точно ще каже на Кат за Джеймс.

Той наистина беше едно от най-важните неща в живота ѝ, но сестра ѝ бе заявила с учудваща сигурност, че двамата с Джеймс са „влюбени“, а Алекса знаеше, че това не е вярно. Те бяха и скептични, и цинични по отношение на любовта. Нито единият, нито другият вярваше, че може да се влюби. Честно казано, тя вече бе на мнение, че един ден нейният нежен, прекрасен, скептичен приятел ще падне в плен на любовта и дори се бе питала коя ли ще е жената, която ще открадне сърцето на Джеймс. Алекса бе убедена, че един ден Джеймс ще открие истинската всеотдайната любов. А тя? Дали и за нея съществува такава възможност, както за милия, скептичен Джеймс? Не, още не. И все пак благодарение на Джеймс тя бе започнала да вярва в нещо, което преди ѝ се струваше абсурдно — бе започнала да вярва в себе си и в своите достойнства.

Един ден скептикът, вероятно и циникът ще опита вкуса на любовта. Но въпреки, че бяха чудесни приятели, чудесни любовници, тя и Джеймс не бяха влюбени. Как ли би могла да обясни истината на тези невинни сини очи, които сега бяха приковани в нея? Алекса не се и съмняваше, че сестра ѝ вярва в любовта, и че ще открие съвършената любов. Не се съмняваше, че Кат ще се влюби в мъжа, който е не по-малко съвършен от нея.

„Но аз не съм съвършена, Кат — мислеше си Алекса. — И никога не съм била. И тържествено обещавам, че ще бъда откровена с теб, дори недостатъците ми да те разочароват.“

— Джеймс играе важна роля в живота ми — започна тя — и отношенията ми с него винаги ще бъдат от съществено значение за мен. Не мисля, че с Джеймс ще бъдем заедно цял живот, Кат, но знам,

че каквото и да се случи между нас, аз винаги ще държа на него и на неговото щастие.

— Но това е любов, нали?

— Нима?

— Така мисля. Мисля, че когато обичаш някого, ти искаш той да е щастлив, независимо, че не сте заедно.

— Била ли си някога влюбена, Кат? — попита Алекса, като тревожно се питаше дали пък някоя злощастна любовна връзка не бе причинила страданието на съвършената Кат.

— Аз? — Очите ѝ се разшириха от изненада. — О, не...

— Всичко наред ли е? — настояваше Алекса, макар и с ласкав тон.

— Ще бъде — тихо отвърна Кат. „Моля те, моля те, моля те.“ — Радвам се, че съм тук.

— Аз също. Както и Джеймс. Сега, след като вече го познаваш, ще ти дам телефоните му в службата и вкъщи. Съвсем спокойно можеш да му се обадиш, когато поискаш. Знам, че и той ще ти се обажда.

— Не! Моля те, нека да не ме търси. Знам, че е много зает, а аз ще се справя. Няма смисъл да се тревожи заради мен.

— Той сам пожела да ти се обажда, Кат. Не съм го молила аз.

— Тогава, моля те, кажи му да не го прави.

— Добре, щом така искаш.

— Да, моля те.

— Добре — повтори Алекса. Замисли се и попита: — А какво ще кажеш за приема в дома му в Мериленд?

— Бих искала да отида... ако и ти си там.

— Разбира се, че ще бъде там. Продуцентът тържествено ми е обещал, че ще бъде свободна тогава. Кат, трябва да знаеш, че и Хилари Балинджър ще бъде там. Тя е съпруга на сенатора Робърт Макалистър, който е много близък приятел на Джеймс.

— Ти видя ли я?

— Да, веднъж. Е, срещата не беше блестяща, но все пак поносима.

— Значи и за мен ще бъде поносима.

— Е, и? — попита Джеймс, когато се обади от Сан Франциско в сряда вечерта.

— Прекарваме времето си чудесно.

— Добре. Да не би нещо да ви преча?

— Не, аз съм в спалнята си и чета сценария, а тя свири на пиано.

— Успя ли поне малко да опознае Манхатън?

— Докато заминем за Мериленд, ще трябва да разучи поне необходимите маршрути. В събота вечерта ще бъдем във вилата ми, а после тя ще се върне сама и двете ще се потопим в дългото, горещо, претрупано с работа лято.

— Знаеш, че съм на разположение, ако тя се нуждае от нещо. Ще й го кажеш ли?

— Вече го направих. Тя те намира прекрасен, но...

— Но?

— Помоли ме да ти кажа да не й се обаждаш.

— Каза ли защо?

— Не. Но мисля, че тя е... очарована от теб и май че... се притеснява за външния си вид.

— За външния вид?

— За килограмите си. Има намерение да се подложи на диета това лято, освен всичките други неща.

— Не съм забелязал да има излишни килограми — учуден каза Джеймс. Загриженият тон на Алекса го накара да повярва, че Катрин наистина е понапълняла. Но той, мъжът, чиито любовници бяха най-елегантните и красиви жени, не бе забелязал нищо, нищо. Това, което се бе запечатало в съзнанието му ясно и живо, бяха сините очи, бялата като сняг кожа, гарвановочерната коса, фините танцуващи пръсти и невинността, едновременно и плаха, и смела. Такъв бе споменът му за Кат, нежен и прекрасен. Но нейният спомен за него очевидно бе твърде смущаващ и объркан. — Смята ли да дойде на приема в Инвърнес?

— Да. Всъщност точно тогава ще приключат всичките й важни ангажименти.

— Май няма да можеш да прекараш доста време с нея това лято?
— отбеляза Джеймс, макар че не долови разочарование в гласа на Алекса.

— Не. Едва ли ще се видим до тържеството в Инвърнес, но имаме намерение да изхарчим доста пари за телефонни разговори.

Независимо, че досега не бе пазила диети, Катрин знаеше как да го направи разумно. В резултат на манията за елегантност, обхванала цялата нация, и препоръките до каква степен е допустимо да отслабнат младите момичета, в учебната програма на повечето училища бяха включени и проблемите за рационалното хранене и разумното спазване на диети. Катрин знаеше как да пази диета — ядеше малки порции пълноценна храна, правеше упражнения, променяше някои от вредните навици в стереотипа си. Но това беше само през първата седмица. После, макар да знаеше, че е опасно, тя се подложи на гладна диета. Решението да отслабне колкото се може повече и по-бързо, бе също така необмислено и непредпазливо, както и решението въобще да започне диетата. Тя винаги е била закръглена и досега никой не я бе сравнявал, с елегантната Алекса. Но ако беше слаба дали хората щяха да търсят прилики между нея и Алекса? Дали ако свали излишните килограми, фигурата ѝ, лицето ѝ няма да бъдат толкова различни от тези на сестра ѝ, че дори да предизвикат изненада и съмнения у Алекса?

Това бе тревожна, ужасяваща мисъл, но тя бе невероятно бързо заличена от примамливото желание да изглежда възможно най-добре. Заради себе си, която и да е тя. Заради Алекса, която може би ще се гордее с нея. И... заради Джеймс.

След като два дни не бе слагала нищо в устата си, гладът спря да я тормози и Катрин почувства някаква удивителна чистота и лекота. Сетивата ѝ се изостриха. Светът изглеждаше по-светъл, по-жизнен, музиката звучеше с невероятна чистота, топлият летен вятър я галеше нежно, сънят бе истинско удоволствие и водата бе изненадващо сладка...

Понякога тази чистота биваше нарушавана — неочаквано се задъхваше, виеше ѝ се свят, когато стои права, чуваше някакви странни смутени, гласове. Катрин разбираше какво означават тези признаци — имаше нужда от храна — и се подчиняваше, зареждаше с малко гориво тялото си, което се нуждаеше от повече енергия, защото запасите се бяха изчерпали.

Катрин знаеше, че тази енергия ѝ е необходима за учебните занятия, за новите музикални творби, които разучаваше, за курсовата

работа по френски, за честите срещи с менажера във Фордис, който уреждаше концертното турне.

Увисналите дрехи подсказваха на Катрин, че тя наистина слабее и когато се къпеше, ръцете ѝ сапунисваха едно ново, съвсем различно тяло. Единствените признаци, които напомняха за закръглената ѝ фигура, бяха меките пълни гърди и заоблената извивка на ханша, но талията ѝ бе станала съвсем тънка, по бедрата нямаше и следа от излишни мазнини. Тя вече добре познаваше новото тяло, което се бе оформило след стопяването на ненужните килограми, но десет дни преди приема в Инвърнес Катрин нямаше и представа дори как изглежда новото ѝ лице.

Когато най-после се реши да седне пред огледалото, тя видя лицето на жена... на една съвършено непозната чужда жена. Не приличаше нито на Алекса, нито на малкото закръглено момиче, чийто образ се бе запечатал в съзнанието ѝ през последните двадесет и една години в редките случаи, когато сядаше пред огледалото. Тази жена с буйна гарвановочерна коса, с високи аристократични скули, огромни сапфирени очи и пълни, предизвикателни устни беше съвсем непозната — една непозната, безумно красива жена, която привличаше погледи и предизвикваше усмивки, също като изненадващо одобрителните усмивки, които бяха съпътствали всяка нейна поява на публично място в Манхатън през последните няколко седмици.

Първоначалната оценка на Катрин за тази красива и непозната жена бе аналитична, отнасяща се само до външния вид. Но после, съвсем неочаквано, вглеждайки се още повече в себе си, Катрин достигна до едно изумително откритие: „Ето това съм аз.“ През май бе разбрала, че не е нито дъщерята, нито сестрата, за която толкова години се бе мислила. Но сега, докато гледаше новото си лице, за първи път се чудеше каква ли е майката, която я е изоставила.

„Приличаме ли си?“ — безмълвно попита тя образа в огледалото. После съвсем импулсивно извади сапфирената огърлица от чекмеджето на тоалетката и я сложи на тънката си бяла шия. Втренчи се в отражението на скъпоценните камъни, напълно в тон със сапфирените ѝ очи, като се питаше дали и очите на майка ѝ са такива и затова ли нейният баща ѝ е подарил тази огърлица.

Докато гледаше отражението си в огледалото, измъченият от глад образ се замъгли, промени, остаря... Дали образът в огледалото не

беше на майка ѝ? Дали имаше въпроси към тази красива жена?

— О, да, имам въпроси към теб, мамо — прошепна тя. — Какво те накара да се откажеш от мен толкова лесно? Какви са били недостатъците ми, че ти не си ме обичала достатъчно, за да ме задържиш? Знаеш ли, мамо — тихо попита тя, — колко много те мразя?

— Изключително изящна изработка! — възкликна бижутерът от „Тифани“, докато изучаваше сапфирената огърлица през лупата си. — Камъните са истински, нали?

— Не знам.

— Пробата ще покаже. — Той забеляза смущението ѝ, като се чудеше дали тази красива жена с провиснали дънки не е някоя крадла, дошла в „Тифани“ за да продаде това изключително произведение на изкуството. В началото бе решил, че тя е собственичката на бижутото и вероятно любовница на някой от богатите влиятелни мъже в Манхатън. Нарочно се е облякла така, за да не и разпознаят. Любовната ѝ авантюра е приключила и сега тя иска да продаде подарената огърлица, защото има нужда от пари за кокаин — единствената храна, с която поддържа слабото си тяло.

— Няма проба. Тя ми е подарък.

— Да. Разбира се. Искате ли да я продадете?

— Не.

— А да направим проба?

— Искях само да разбера дали сте я виждали преди. Надявах се да открия първоначалния собственик.

— О, дизайнът е съвсем традиционен. Всички добри бижутери правят подобни огърлици. По-скоро впечатление правят изключителното качество и цветът на сапфирите и това би могло да бъде ключ към загатката, но зависи какво си е отбелязал дизайнерът.

— Нямам представа кой е дизайнерът — тихо каза Катрин. Също както нямаше представа защо е тук. Знаеше само, че нещо непреодолимо — вероятно гняв, а не топло чувство — я бе накарало, минути след разговора ѝ със замъгления образ в огледалото, да изхвърчи от апартамента си и да дойде тук.

— Аз мога да ви кажа кой е дизайнерът. Всички бижутери гравират инициалите си, обикновено на закопчалката. Нека да видя.

Откакто бе започнала гладната диета, сърцето на Катрин бе затуптяло в нов ритъм — бърз и болезнен. Сега, докато чакаше да научи името на бижутера, сърцето ѝ заби още по-лудо, главата ѝ се замая, задъхваше се от вълнение. Мълчаливо си обеща, че ще хапне малко захар и масло веднага щом научи името.

— Това вероятно не е оригиналната закопчалка — най-последно каза бижутерът. — Изглежда съвсем нова.

— Огърлицата не е била носена двадесет и една години.

— Е, сигурно просто закопчалката е сменена, защото не можах да открия инициалите на бижутера. Знаете ли, че върху закопчалката са гравирани думи?

— Думи? Не. Какво пише?

— Нещо на френски.

— Мога ли да погледна?

Катрин взе лупата, като се молеше ръцете ѝ да спрат да треперят, поне за миг, колкото да може да разчете дребните златни букви.

Надписът гласеше: „Винаги ще те обичам.“ Беше гравирани на езика, който тя, малкото момиче от Канзас, непонятно много обичаше и на който говореше по-добре и с по-голяма лекота, отколкото на английски.

„Винаги ще те обичам.“ Дали нейният баща бе дал това обещание на майка ѝ? Ами да, разбира се. Очевидно тези думи не бяха предназначени за нея. Или пък дори тази клетва във вечна любов да е дадена от майка ѝ, тя е фалшива. Тя не е нищо друго, освен една лъжа.

Когато излезе от „Тифани“, Катрин беше наясно, че сапфирената огърлица никога няма да я отведе при майка ѝ. Всъщност отговорът „Няма смисъл!“ бе твърде успокояващ и би възпрял всякакви бъдещи изменнически импулси, идващи от сърцето ѝ, които биха я подтикнали отново да търси някой, когото всъщност не желаше да намери.

ЧАСТ ВТОРА

ГЛАВА 11

Имението Инвърнес, Мериленд... август 1989

— Родителите ти са чудесни. Очевидно приличаш на тях — каза Алекса на Джеймс, докато той я караше с колата към вилата ѝ след неделната вечеря с Артър и Марион Стерлинг.

— Благодаря. И ти им хареса. И това никак не ме учудва. Може пак да прекараме някоя вечер заедно преди големия прием.

— С удоволствие. А, като спомена приема, снощи говорих с Кат и тя ме попита какво да си облече... но аз нищо не можах да ѝ кажа.

Джеймс долови несигурността в последните ѝ думи и я погледна скептично.

— Е, добре, признавам, че съм едно провинциално момиче от Канзас и такива увеселения на открито са ми познати само от филмите. Вашият прием ще прилича ли на пикника в Дванадесетте дъба в „Отнесени от вихъра“? Нали знаеш, пристегнати в корсети жени, които флиртуват безскрупулно, не ядат нищо и се оттеглят да подремнат, докато мъжете пушат пури, пият бренди и обсъждат политиката. Или може би по-скоро ще бъде като една от мистериите на Агата Кристи, в която няколко човека, свързани с неразгадани тайни, са се събрали в някое отдалечено имение, където сърбат шампанско и се гледат един друг злобно, докато чакат развързката на трагедията?

— Нито едното, нито другото, макар все още да не си ми обещава, че няма да гледаш злобно Хилари.

— Знаеш, че не мога да ти обещаая такова нещо, скъпи — отвърна Алекса, като имитираше провлачения южняшки акцент на Хилари и пърхаше с дългите си мигли.

— Смятам, че държанието ти трябва да бъде безупречно заради Брин, която много ще ти допадне, заради родителите ми и сестра ти и...

— Сигурна съм, че ще се справя! А какъв трябва да бъде безупречният ми тоалет, за да подхожда на държанието ми?

— Приемът в неделя ще бъде стилин и изискан, като най-официална сватба на открито, но в събота можеш да облечеш каквото

си искаш — бански, плажна рокля, бермуди.

— Бански — повтори Алекса предизвикателно. — Чудя се как ли изглежда Хилари в бански.

— Неотразимо, предполагам. Не толкова неотразимо като теб, но все пак... Така или иначе Хилари няма да се появи по бански.

— Нима? А защо? Да не би това облекло да е неподходящо за една бъдеща Първа дама? — подразни го Алекса, но шеговитото ѝ настроение се изпари, когато забеляза сериозното изражение на красивото му лице. Усети, че той се бореше със себе си до каква степен да ѝ разкрие истината. После тя наруши мълчанието и тихо попита: — Има нещо общо с Робърт, нали? Той има белези от Виетнам, нали?

— Да.

— О! — Алекса се намръщи и по лицето ѝ се изписа съчувствие. И тя нямаше намерение да бъде по бански, и то заради Кат. Сестра ѝ бе казала, че диетата е успешна, но дори и да имаше съвършено тяло, стеснителната Катрин би се чувствала неудобно по бански сред непознати хора. Не искаше да облече бански костюм заради Кат, а сега и заради бедното селско момче, което бе заменило кошмара на детството си с още по-големия кошмар на войната. — Значи без бански костюми, наконтени в неделя и небрежно елегантни в събота. Няма никакви проблеми. Ще уведомя Кат.

— Как е тя?

— Гласът ѝ звучеше бодро и щастливо. Курсовата ѝ работа по френски е готова, справя се със занятията в Университета, научила е музикалните творби, които ще свири, и е доволна от диетата.

— Чудесно. О, напомни ѝ — а и за теб важи — да си вземе дънки, пуловер и маратонки за нашето плаване.

— Слушам, капитане.

На Катрин много ѝ се искаше да прекара петък вечерта преди приема при Алекса, във вилата ѝ „Скалата на розите“. Много ѝ се искаше отново да види красивата градина с рози и копнееше да бъде една вечер сама с Алекса. Но Катрин съзнаваше, че няма сила да изкачи трите реда стръмни стълби до вилата на сестра си. Така че в събота сутринта отлетя до Вашингтон и когато пристигна на летището, до приема оставаше точно толкова време, колкото да отидат с кола до

Инвърнес. Когато самолетът се приземи и пътниците започнаха да слизат, Алекса бе вече пред изхода. Тя се усмихваше, възхитена от поразително красивата жена, която се приближаваше към нея... която ѝ се стори непозната... която беше нейната малка сестричка.

— Кат! Страхотна си! Но...

— Какво, но? — попита тревожно Кат.

— Но ти доста си отслабнала за такъв кратък период от време... нали?

— Не. Чувствам се прекрасно, наистина, Алекса.

— Е, ти наистина изглеждаш превъзходно. — Алекса наклони русата си глава, като внимателно изучаваше лицето на Кат, без да обръща внимание на тревожните искри в сапфирените очи. Най-после се усмихна и добави: — Преди не съм го забелязала, но ти си наследила скулите на мама — високи, аристократични, изваяни. Винаги съм искала аз да ги имам, но сега виждам, че на теб ти стоят по-добре.

— Благодаря — тихо каза Кат, като си отдъхна с облекчение. Но изведнъж вълната на облекчение се изпари. Усмивката на Алекса замръзна и Катрин усети жестоките безпощадни лапи на страха, които я сграбчиха за вечно празния стомах. Дали Алекса е разбрала, че е прибързала с възторжената си оценка за промяната в по-малката си сестра? Дали все пак няма да каже, че тези аристократични скули съвсем не са наследени от Джейн? Всъщност тя на никого не приличаше, на никого от семейство Тейлър.

Но мрачното изражение на Алекса не беше прелюдия към обявяването на Катрин за натрапник в семейството. То беше по-скоро тревога — искрена тревога на една сестра.

— Ти просто си спряла да ядеш, нали? Не, не ми казвай нищо. Познавам твоята невероятна самодисциплина. Но, Кат, ти вече доста си отслабнала, нали?

— Предполагам — отвърна Катрин, макар да не беше съвсем сигурна. Беше започнала да слабее много бързо, защо пък да не свали още няколко килограма? Не чувстваше глад, ядеше само когато усети, че се задъхва и ѝ се вие свят. И щом поемеше необходимата храна, необичайната тежест, която чувстваше в стомаха си, я караше да мисли за храната като за лекарство, а не като за удоволствие.

— Аз пък съм сигурна, че трябва да престанеш. Не бива да прекаляваш. Не би могла да изглеждаш по-красива от това. О, почакай само да те види Джеймс!

— Здравей, Алекса, скъпа — сърдечно ги посрещна Марион Стерлинг, когато пристигнаха в Инвърнес. Приветливата усмивка на Марион и блестящите ѝ сини очи първи поздравиха сестрите Тейлър. — Вие сигурно сте Катрин. Добре дошла. Много се радваме, че ще бъдете с нас през почивните дни.

— Благодаря — прошепна Катрин. Също както с Джеймс, така и с майка му, Кат веднага усети топлината, вълшебната мрежа от сърдечност, която бе предназначена за Алекса, но улови и нея. И това ѝ достави удоволствие. — Много мило от ваша страна да ме поканите.

— Удоволствието е наше.

— Да не би да сме последни? — попита Алекса. — Задръстването по пътищата надмина моите очаквания.

— Вие сте последни, но в никакъв случай не сте закъснели. Обедът няма да бъде сервиран по-рано от час. Моля настанете се и после заповядайте при нас на южната веранда.

Един от прислужниците заведе Катрин и Алекса до двата съседни апартамента, в които бяха настанени. Алекса вече знаеше, че няма да бъде в една стая с Джеймс в източното крило на имението. През тези два дни, на този прием в Мериленд, само женените спяха в едно и също легло. Алекса го знаеше... и одобряваше. Инвърнес бе домът на Марион и Артър, и въпреки че нейните родители бяха доста по-млади от тези на Джеймс, правилата щяха да бъдат същите и в Топека. Освен това, фактът, че стаята на Кат е до нейната, ѝ доставяше удоволствие. Можеха да стоят до късно и да споделят впечатленията си от деня.

Алекса бързо разопакова малкия си куфар, разреса с четка дългата си златиста коса, погледна се критично, но одобрително в огледалото и излезе от стаята, за да потърси Кат. Тя все още разопаковаше багажа си, без да забележи внезапната поява на Алекса, която стоеше на прага. Няколко минути Алекса просто я наблюдаваше, отново слисана от промяната във външния вид на сестра си. Закръгленото, жизнено, чувствено, красиво момиче се бе превърнало в

още по-красива жена, елегантна и загадъчна. Дори жестовете на Кат се бяха променили. Движенията ѝ сега бяха по-бавни и грациозни като на балерина. Алекса въобще не подозираше, че тази нова грация на сестра ѝ — толкова изискана, толкова царствена — бе просто резултат от липсата на сили и несъзнателния стремеж на залянялото ѝ тяло да запази това, което е останало от енергията му.

— Здравей — най-после продума Алекса, когато разбра, че Кат едва ли ще забележи присъствието ѝ. — Стаите са разкошни, нали?

— Здравей — Отвърна Кат и добави: — О, да, наистина, прекрасни са.

— Готова ли си?

— Смятах да се преоблека.

— Така ли? — попита изненадана Алекса. Кат изглеждаше толкова красива в елегантната си бежова копринена блуза и синята ленена пола. Нямаше нужда да се преоблича. — Мисля, че изглеждаш превъзходно и в тези дрехи.

— Благодаря, но сякаш предпочитам да си облека рокля. Марион спомена, че обедът ще бъде сервиран не по-рано от час. Така че има достатъчно време, нали?

— Разбира се. Има много време.

— Тогава ще се преоблека — настоя Кат и се запъти към дрешника, където висяха окачени новите ѝ дрехи. Колко много време ѝ бе нужно, докато избере тоалетите за този уикенд! Изборът бе лично неин, макар че във всеки един магазин на Пето Авеню продавачките нетърпеливо предлагаха помощта си. Повечето от тях предположиха, че тя е новото откритие на Айлийн Форд, и се опитаха да облекат слабото ѝ като на манекен тяло по последна мода. Катрин изглеждаше великолепно в летните колекции на Армани, Каран и Клайн, но обясни с тих извинителен тон, че ултрамодерните дрехи не са съвсем по вкуса ѝ. През целия си живот тя се бе обличала по необходимост, без да се съобразява с модата, но сега новото ѝ тяло изискваше нови тоалети, нов стил. Откри, че има определени предпочитания и те бяха насочени към елегантния класически стил. Извади от дрешника една много приятна, много женствена, семпла рокля на цветя и я подаде на Алекса. — Мисля това да облека.

— Красива е. — Алекса се смути, не знаеше как да постъпи. Обикновено сестрите се събличат една пред друга, но сестрите Тейлър

никога не са го правили. — Да изляза ли?

— О, не — възрази тихо Кат. — Ако нямаш нищо против, изчакай ме.

— Добре.

Алекса седна на леглото с категоричното решение да не извърща глава, нито да гледа към сестра си, докато тя се облича. Но завладяна от непреодолимата сила на любопитството и загрижеността, беше почти невъзможно да не хвърли поглед към Кат. Първо загрижеността привлече погледа на Алекса, защото тялото на Кат изглеждаше още по-фино, след като свали прикритието на копринените и ленени материи. А любопитството бе предизвикано от невероятното откритие, че формите на малката ѝ сестра нямаха нищо общо с нейните. Леко загладеното, съвършено, златисто тяло на Алекса бе създадено за оскъдни бикини и предизвикателни рокли.

Кат не притежаваше тази златиста загладеност, но снежнобялата ѝ кожа и меките извивки издаваха съвършената чиста женственост.

— С нетърпение ли очакваше тези дни? — попита Алекса, като усети, че прекалено дълго бе мълчала, без да сваля поглед от Катрин.

— О, да, разбира се. Познаваш ли гостите?

— Всички с изключение на Брин, сестрата на Робърт, и съпруга ѝ Стивън. Според Джеймс и двамата били много симпатични, макар че всъщност няма да можем да опознаем Стивън добре. Той е архитект в Ричмонд — там живеят с Брин — и сега е точно в разгара на някакъв проект, заради който ще пристигне чак утре вечер. Така че днес ще бъдем с Брин, със семейство Стерлинг — Артър е не по-малко приятен от Марион — с Макалистър и Елиот Арчър.

— Елиот Арчър?

— Може и да не съм ти споменала за него, защото Джеймс не беше сигурен дали Елиот ще успее да дойде. Той е нещо като специалист по тероризма — национален, предполагам и световен. Петдесет и няколко годишен ерген, но изглежда много по-млад от възрастта си и е много привлекателен. Мисля, че е започнал кариерата си като таен агент, един истински Джеймс Бонд, и все още притежава този интригуващ чар. Много е приятен. Запознах се с него миналата седмица. Сигурна съм, че ще ти допадне. — Алекса изведнъж млъкна и после тихо възкликна: — Роклята ти стои великолепно!

— Благодаря. Чудех се дали...

— Да?

— Е, никога не съм си слагала грим. Посетих щандовете за козметика в някои магазини, но когато ме гримираха, реших, че изглеждам прекалено... Може би ти ще ми предложиш нещо?

Гласът на Катрин колебливо замря и Алекса също млъкна, трогната от плахата молба на сестра си и нетърпелива да ѝ помогне, но за един миг се изправи с лице към истината: блестящи сини очи с дълги черни мигли, привлекателна руменина по страните и пълни червени устни. Най-после продума, като каза откровено:

— Нямах нужда от грим, Кат.

— Наистина ли?

— Да. Аристократичните ти скули са като на мама и също като мен си наследила естествения тен на татко.

— Ето ви и вас — поздрави ги Марион сърдечно, когато Алекса и Катрин излязоха на верандата. Появата на красивите сестри Тейлър прекъсна разговорите и вниманието на всички бе привлечено от двете гостенки.

— А сега, нека да видим кой с кого се познава?

— Аз познавам Алекса — призна с усмивка един много красив мъж с посребрени коси, който стоеше до Марион.

— Здравей, Артър — поздрави Алекса. — Артър, бих искала да ти представя моята сестра Кат.

— Добре дошла, Кат.

— Благодаря, Артър — тихо отвърна Катрин.

— А това е Робърт — каза Артър, като махна с ръка към мъжа до себе си и продължи представянето на гостите, сякаш бяха на сватба.

— Здравей, Робърт.

— Здравей, Кат. — Докато Робърт се усмихваше на поразително красивата сестра на Алекса, той се чудеше — не за първи път през последните три месеца — как ли ще се държи към него самата Алекса. До онзи следобед в театъра той се бе сблъсквал само със студения ѝ поглед. Но през онези кратки моменти след представлението, ледът се стопяваше и се превръщаше в нещо още по-великолепно — един топъл, приветлив, искрящ, зелен блясък. Приветлив и незабравим. Робърт много добре си спомняше тези мигове и се надяваше, че и днес

ледът ще се стопи. Сега, след като извърна поглед от лъчезарните сапфирени очи и срещна другите, искрящите, смарагдовите, той разбра, че и те не са забравили онзи късен съботен следобед. — Здравей, Алекса.

— Здравей, Робърт — тихо отвърна тя, като се наслаждаваше на усмихнатите тъмни очи. Най-после успя да се откъсне от тази приветлива топлина, за да срещне студеното презрение на жена му и с добре заучен нехаен тон попита: — Спомняш си Кат, нали, Хилари?

— Разбира се. Много ми е приятно, че отново те виждам Кат.

— И аз се радвам, че те виждам, Хилари — отвърна Кат учтиво, макар че само при вида на красивата жена на сенатора кръвта нахлу в мозъка ѝ, усети, че ѝ се вие свят и то много по-силно отколкото през последните три гладни седмици. Катрин се бе страхувала да се види с Алекса, защото Алекса би могла да се досети, че не ѝ е истинска сестра. Беше се страхувала да се види с Джеймс, страхуваше се и все пак бе нетърпелива да го види по причини все още съвсем непонятни за нея. Но най-големият ѝ страх за днешния ден бе срещата с Хилари. Ами ако жестокото момиче от Далас бе станало жестока жена, която би могла да се обърне към другите гости, тъй както се бе обърнала към приятелите си през онзи априлски ден на игрището, за да попита най-безцеремонно: „Е, питам ви, всичките, нима тези двете са наистина сестри? Нима не виждате? Те въобще не си приличат. Едната е лъжкия!“ Докато тези мисли измъчваха Катрин, тя посрещна смело погледът на Хилари и усети снизходителното ѝ одобрение. Одобрение...

— Майка ми е на седмото небе от радост, че си се съгласила тази пролет да свириш още една седмица с Даласката филхармония — учтиво каза Хилари. — Не че две седмици са достатъчни, но поне е по-добре от една.

— О, радвам се — измърмори Катрин, без да знае, че се е съгласила да свири още една седмица в Далас. По време на еуфорията, която я бе обхванала, докато гладува, тя просто бе упълномощила „Фордис“ да се заемат изцяло с турнето ѝ, без да оставят свободна минутка, и те го бяха направили. Не знаеше, че трябва да прекара две седмици в Далас през пролетта, но беше доволна, много доволна, че Хилари бе обърнала внимание на таланта ѝ, а не на външния ѝ вид.

— А това е сестра ми Брин — намеси се Робърт. — Брин, това са Алекса и Кат.

Нямаше съмнение, че Брин и Робърт бяха брат и сестра. И двамата имаха буйна черна коса, изразителни тъмни очи и фини, изваяни черти. Но както си помисли Алекса в този миг, беше наистина забележително, че чертите, тъй мъжествени и красиви у Робърт, ставаха деликатни и меки при Брин. Тъмните очи на Брин бяха лъчезарни и топли и цялото ѝ същество излъчваше великодушие и сърдечност. Да, явно Джеймс беше познал: тя веднага хареса Брин.

— Здравей, Брин.

— Здравей, Алекса. Здравей, Кат.

Докато Алекса, Кат и Брин си разменяха обичайните любезности, като говореха за впечатленията на Кат от Ню Йорк, за възхищението на Брин от изпълненията на Алекса в „Нейно Величество“ и „Пенсилвания Авеню“, за интересния архитектурен проект, който за съжаление щял да задържи Стивън в Ричмонд, Елиот Артър чакаше реда си да бъде представен.

От всички необходими умения, които бе придобил през дългогодишния си опит в разузнаването, способността на Елиот да не издава чувствата си беше може би най-ценното му качество. Неведнъж — дори много пъти — изкуството му да скрива истинските си чувства бе спасявало неговия живот, както и живота на други хора. В началото това умение бе дълго упражнявано, но сега след толкова много години, то бе станало условен рефлекс, природен инстинкт. И все пак, ако някой го бе наблюдавал, когато за първи път погледна Катрин Тейлър, веднага би забелязал краткотрайния шок, последван от безпогрешната панорама на чувствата — любов, скръб и ярост, проблеснали в очите му. Но никой не бе гледал към Елиот в този миг, защото всички бяха очаровани от поразителните сестри Тейлър. И той бързо заличи всички видими признаци на емоциите, които за миг бяха парализирали съзнанието му.

Защото Катрин Тейлър толкова много приличаше на принцеса Изабел Кастел. Бяха минали повече от тридесет години, но споменът на Елиот за красивата принцеса, приютила жената, в която бе влюбен, бе все още жив и ярък. Косата на Изабел бе златиста, а тази на Катрин — гарвановочерна, но невероятните сапфирени очи, начинът, по който замислено накланяше глава, топлатата усмивка и още по-топлият глас

удивително напомняха за Изабел. Ако Изабел и Александър имаха дъщеря, то несъмнено тя щеше да прилича на Катрин Тейлър. Но Елиот добре знаеше, че принцът и принцесата на Острова бяха бездетни. Тази красива млада жена просто приличаше на Изабел и това невероятно сходство събуждаше у него болезнени спомени, макар че, когато Алекса представи по-малката си сестра, неотразимият разузнавач отново беше спокоен, усмихнат, непроницаем.

— Радвам се да се запозная с вас, Кат.

— И аз се радвам да се запозная с вас, Елиот. — Катрин отвърна на усмивката му и в следващия миг неспокойното ѝ сърце, смело и плахо, я зовеше да продължи нататък. Трябваше да поздрави още един човек, един красив мъж, заради когото ѝ се искаше да изглежда безупречно. Така, че Джеймс да се гордее със сестрата на Алекса. Така, че тя да събере кураж да го заговори. Защото елегантните красиви жени винаги са били смели и самоуверени, нали?

— Здравей, Джеймс — каза тя на изразителните тъмносини очи.

— Катрин — тихо отвърна Джеймс, като изведнъж му се прииска да ѝ каже хиляди неща, някои нежни, някои по-остри, но в крайна сметка само попита тихо: — Донесе ли си дънките за нашето плаване?

— Да.

— Чудесно. — След дълъг миг мълчание той свали поглед от нея и се обърна към останалите гости: — Надявам се, че всички сте си донесли дънки. Тази вечер времето ще бъде идеално за плаване. Ще има пълнолуние, а вятърът ще бъде свеж и тих.

Докато следобедът се точеше приятно, Алекса си помисли, че това не приличаше нито на пикника в Дванадесетте дъба, нито пък беше прелюдия към една от загадките на Агата Кристи. Това беше като Коледа, когато се събират любими хора, чиято единствена цел е да прекарат времето си заедно. Другите гости са били тук много пъти и сега тя и Кат бяха сърдечно приети в този кръг. Следобедът беше вълшебен, сякаш Инвърнес бе обсипан с приказен прах, който правеше всички радостни и щастливи. „Разбира се — разсъждаваше наум Алекса — «магията» може би се състои в това, че успявам да се нося от разговор на разговор, без да се окажа лице в лице сама с Хилари...”

— Ходихте ли до Острова, Марион? — попита Хилари, когато се събраха в трапезарията за вечеря. — Спомням си, че имахте такива намерения.

— Да, ходихме.

— И? Наистина ли този романтичен остров е рай, както говорят всички?

— Да, така е. Много романтичен. — Марион погледна с обич към Артър. — И наистина е рай.

— Острова? — попита Брин, като в очите ѝ проблясваха пламъчета. Въобще не се смути, че не знае за какво става дума въпреки забележката на снаха ѝ „всички“.

„Браво, Брин“ — зарадва се Алекса, като тъкмо се чудеше как да зададе същия въпрос. Беше чувала за островното кралство в Средиземно море, любимото място на най-богатите, най-известните личности в Европа, както и на кралските особи. Питаше се дали става въпрос за същия Остров. Ако е така, тя бе твърде заинтригувана от факта, че Марион и Артър са били там и гореше от нетърпение да чуе впечатленията им.

— Цялото име на острова е Островът на дъгите — обясни Марион. — Той е разположен в Средиземно море, срещу южното крайбрежие на Франция и също като Монако се управлява от принц. Кралската фамилия е Кастел, същата, която притежава бижутерийната империя Кастел, макар че е трудно човек да си представи по-красиво бижу от самия остров. Природата е най-разнообразна — бели плажове, разкошни градини, гъсти тропически гори и всяко едно от тези очарователни места се свързва със следващото чрез пътеки от бял мрамор, покрай които растат безброй гардении. Всеки художник би се насладил на такава гледка и съм убедена, че в цветята и залезите на Острова видях такива нюанси на виолетово, розово и златисто, каквито никога досега не съм виждала.

— Разбирате, че Марион е очарована, нали? — намеси се Артър, когато Марион спря да си поеме дъх. Когато тя го погледна въпросително и закачливо, той призна през смях: — Както между прочем и аз.

— Разкажи им за „Бижуте“, Артър.

— Добре. „Бижуте“ е хотел, единственият на Острова. И както всичко останало и той е собственост на Кастел, и както всичко

останало той е безупречен, украсен с изключителен вкус — персийски килими, нефритени статуи, античен порцелан и великолепни произведения на изкуството. Гостите там се чувстват превъзходно и са на почит, сякаш са лично поканени от принца и принцесата. С Марион сме на едно мнение, че никога не сме отсядали в по-красив и по-разкошен хотел от „Бижуто“.

— Това е изключително признание — обади се Робърт, като се усмихна на категоричното им заявление. Марион и Артър бяха отсядали в най-хубавите хотели по цял свят и щом поставят този хотел на първо място сред най-елитните, това наистина си беше изключително признание.

Елиот слушаше разказа за Острова и по лицето му бе изписано едно нехайно любопитство, макар че всъщност тази дискусия доста го вълнуваше. Никога не бе споменавал пред Марион и Артър за своята голяма любов, Женевиев Кастел, нито пък за трите незабравими седмици, които бе прекарал със своята любима в романтичното островно кралство. Сега беше доволен, че не бе казвал и дума, защото спокойно можеше да пита за Ален Кастел. Ален... синът на Жан-Люк — когото Елиот все още мразеше, дори шест години след смъртта му... синът на Женевиев, която все още обичаше, макар че бяха изминали повече от тридесет години откакто Жан-Люк я уби.

— Срецнахте ли се с принца?

— Да. Запознахме се и с Ален, и със сестра му Натали. Когато Ален разбра, че сме отседнали в „Бижуто“, той настоя да се преместим в двореца. Артър вече ви обясни, че хотелът беше несравнимо разкошен, но дворецът бе дори още по-красив. А Ален и Натали бяха изключително любезни домакини. Държаха се така, сякаш единственото им занимание бе да ни развеждат из вълшебния остров. Разхождахме се заедно по мраморните пътеки, а те ни разказваха за чудесните легенди и митове за Острова.

— Легенди и митове?

— Има много, но най-известната от тях е легендата за дъгите. — Марион се усмихна загадъчно и продължи: — Всеки следобед, точно преди чая, сияйното синьо небе изведнъж притъмнява, сякаш отнякъде са се появили черни градоносни облаци. Този внезапен мрак е малко страшен, но иначе много привлекателен. Температурата на въздуха остава същата и е все така топло и естествено дъждът е добре дошъл,

защото той напоява омайните тропически цветя. Затъмнението трае по-малко от час и когато облаците се разпръснат, на небето се появяват дъги.

— Не една, а няколко дъги — наблегна Артър, като му се искаше думите им поне малко да дадат представа за това невероятно природно чудо. — Понякога се появяват пет, шест, седем дъги, които се смесват, докато накрая цялото небе е озарено от невероятните цветове.

— Дъгите започват от морето и се извиват към центъра на острова, където потъват в една огромна пещера. — Марион продължи да разказва легендата: — Някога пещерата е била пълна със скъпоценни камъни — рубини, смарагди, аметисти, сапфири — които според легендата са били част от дъгата.

— Прекрасно! — тихо възкликна Катрин.

— Да, наистина. На една от разходките ни Ален и Натали ни заведоха при пещерата.

— И?

— Нямаше скъпоценни камъни. Някога е имало, както обясни Ален. Само че не били части от дъгата. Поради стратегическото положение на острова — по старите търговски маршрути — предците на Кастел, мошеници и крадци, причаквали корабите със скъпоценни камъни и ги обирали, после скривали камъните в пещерата. И точно тук Ален цитира Балзак. — Марион погледна въпросително към добре образования си син и се пошегува: — Знаеш ли цитата, Джеймс?

— Поне мога да го позная — възрази закачливо Джеймс.

— Кат го знае — промърмори на себе си Алекса. Нямаше намерение да въвлича сестра си в разговора, но да попиташ Кат за някоя френска фраза, бе все едно да я помолиш да ти изсвири някоя популярна мелодия.

Френският бе нейна втора природа.

Катрин наистина го знаеше, макар че предварително се извини:

— Тъкмо вчера изпратих курсовата си работа по френски до Оберлин. Тя е върху произведения от Балзак. Мисля, че имате предвид този цитат: „Зад всяко голямо богатство се крие голямо престъпление.“

— Да, точно този.

— Колко честно от страна на Ален да признае за престъплението — обади се тихо Елиот, макар че сърцето му се сви, когато се сети за

историята на рода Кастел — история, пълна с големи богатства и още по-големи престъпления.

— Ален е много мил младеж.

— Дали Ален е творческият гений на империята Кастел? — попита Хилари.

— Предполагам, че Ален е този, който държи на безупречното качество. Но смятам, че Натали е всъщност талантливият дизайнер. Когато отидохме до студиото за дизайн на острова и до скъпия магазин за бижута в хотела, оказа се, че тя е специалистът.

— Е, — въздъхна Хилари и протегна лявата си ръка — бих искала да благодаря на този, на когото дължа брачната си халка. Освен на Робърт, разбира се.

— Пръстенът от Кастел ли е?

— Да. Робърт го откри в бутика на Кастел в Далас две седмици преди да се оженим.

— Много е красив — каза Алекса. Беше забелязала пръстена на Хилари още онази вечер в ресторанта и скришом му се бе наслаждавала. Диамантите и смарагдите, обградени с блестящото злато, бяха изключително стилни, елегантни и сигурно не ужасно скъпи, като се имаше предвид, че преди да се оженят, Робърт е бил само прокурор.

— Благодаря ти, Алекса. — Изражението на Хилари по-скоро подсказваше одобрение, а не благодарност за комплимента на Алекса. — Не знам кога двамата с Робърт ще имаме време да посетим Островът на дъгите, но наистина бих искала да благодаря на принцеса Натали. Ще се видите ли скоро с нея, Марион?

— Да. Ален ни покани да прекараме Коледа в двореца. Джеймс има намерение да дойде с нас, като ще плава от Ница до Острова. — Очите на Марион топло проблеснаха, когато тя се обърна да погледне любимия си син. — Имам една чудесна идея. Би било прекрасно, ако някой път отидем заедно на Острова. Знам, че всички сте заети, но нали ще бъде хубаво, ако стане?

ГЛАВА 12

— Е — каза Джеймс, когато синьото лятно небе стана розово, — време е за яхтата, Алекса.

— О, не, благодаря — въздъхна доволно тя. — Чувствам се като разглобена, не мога да мръдна.

Джеймс получи подобни отговори и от другите, включително и от Артър, който бе страстен почитател на плаването. При всеки отказ той свиваше снизходително рамене и накрая усмихнат се обърна към блестящите сини очи, които бяха приели поканата му още преди седмици. — Е, ти какво ще кажеш, Катрин?

— О... е, може би... — Тя бързо млъкна, когато усети настойчивия му поглед.

— Ще те чакам тук, докато се преоблечеш — категорично каза Джеймс, а очите му изпращаха същата нежна команда, както в първия ден на тяхното запознанство: „Ела с мен, Катрин.“

— Добре — съгласи се тихо тя, като едва успя да прикрие страха, който неочаквано я обхвана. С нетърпение бе очаквала този момент. През целия ден се чувстваше напрегната, почти не говореше, но това не бе от значение. Другите бърбореха, а тя участваше в разговорите с чаровната си усмивка и изразителните си очи и това бе всичко, което се изискваше от нея. Беше прекрасно... вълшебно, вълшебно, защото Джеймс няколко пъти й се усмихна и тя си помисли, че може би той все пак одобрява външния й вид.

О, как бе очаквала мига, в който ще се качи на яхтата! Джеймс и Алекса щяха да си разговарят по техния непринуден, остроумен начин, а тя щеше да ги слуша, да се усмихва, а сега... сега се оказа, че ще бъдат сами двамата с Джеймс! Катрин вече бе разбрала, че промяната в нея е само външна, все още не умееше да общува свободно и естествено. Сега дори още повече се притесняваше от Джеймс, защото тъмносините очи бяха още по-настойчиви и дръзки от преди. Разумът я подтикваше да възприеме остроумието и непринудеността, на Алекса. Съвсем елегантно и естествено да му каже, че е изморена и не иска да се качи на яхтата. Това трябваше да направи, но не го стори. И

докато си обуваше дънките с бавни, грациозни движения, тя се питаше, уплашена, как ще събере сили да разговаря с него, да измисля теми за дискусия, като през цялото време се опитваше безуспешно да успокои бесния ритъм на сърцето си.

Катрин се питаше, но не можеше да намери отговор. Само знаеше, че не може да му откаже.

„Не бива да го правиш! — предупреждаваше я разпалено съзнанието ѝ, когато двамата с Джеймс слизаха по стръмните стълби към залива, където бе закотвена «Нощен бриз». — Можеш да слезеш по стълбите, но как ще ги качиш обратно! Спомняш ли си защо се отказа да прекараш една вечер при Алекса във вилата «Скалата на розите?»

«Ще се справя! — отвръщаше предизвикателно един друг глас. — Ще се справя.»

Когато стигнаха, Катрин седна да си почине, докато Джеймс отвързваше яхтата. Тя се възхищаваше от силните му ръце, а когато Джеймс се качи при нея и поеха през облечения в лунна светлина залив, душата ѝ долови нови звуци, нови мелодии.

Без да промълвят и дума те дълго плаваха и се наслаждаваха на чудната мълчалива сила, с която яхтата се плъзгаше по тъмните води.

— Е? — най-после попита Джеймс. — Как ти се струва?

— Прекрасно.

— И аз така мисля.

— Алекса каза, че възнамеряваш да направиш околосветско пътешествие за една година.

— Надявам се — усмихна се Джеймс. — Мисля, че на сестра ти това ѝ звучи като едногодишна присъда в затвор.

— Наистина ли?

— Предполагам, че и ти така го възприемаш.

— Не — отвърна тихо тя. — Защо?

— Това би означавало за една година да се лишиш от музиката си. Или може би твоята музика е винаги в теб? — попита той, припомняйки си онова юнско утро, когато фините ѝ пръсти нежно целуваха клавишите и стаята бе наситена със страст и чувство, макар че пианото бе безмълвно. — Звучи ли в теб, когато не свириш?

— Да — бавно отвърна тя — моята музика е винаги в мен, дори когато не свиря, но тогава тя е по-скоро чувство, отколкото звук.

— Чувство на покой?

— О, да. — «Един съвършен покой — помисли си тя. — Единственият покой, единственото място, към което със сигурност принадлежа.» — И ти ли така възприемаш плаването? То успокоява ли те?

— Да. — «Това е моят малък свят, много спокоен, много личен» — помисли си той. Така го чувстваше поне, когато бе сам. Но когато имаше и други хора, усещането неизбежно се променяше. Самото присъствие на чужд човек смущаваше абсолютния покой, нарушаваше уединението му — дори този човек да е най-близък приятел. Джеймс бе разбрал, че съвършеният мир не може да бъде споделен с друг човек. Поне така го чувстваше досега. В този миг усещаше невероятното спокойствие с Катрин, но едновременно с това нейното присъствие предизвикваше някакво особено вълнение. Едно ново и доста удивително вълнение, едно непреодолимо желание да отплава навътре, навътре в океана... сега, заедно с Катрин.

Джеймс бе вперил поглед в озарените от лунна светлина сапфирени очи, за да разбере дали и те усещат същия съвършен мир... и може би същото омагьосващо вълнение... но в натежалата тишина сякаш тъмна сянка бе помрачила красивото ѝ лице. Сякаш тя търсеше нещо, бореше се, страдаше...

— За какво мислиш? — ласкаво попита той.

«За това, че не знам за какво да разговарям с теб. Опитвам се да измисля нещо, но всичко ми се струва глупаво и наивно. Ех, ако...» Катрин най-после отвърна на въпроса с въпрос:

— Говориш ли френски?

— Не много. Една година го учих в гимназията и знам само няколко фрази. Защо?

— Защото си мисля, че говоря по-добре френски, отколкото английски. — «Може би, Джеймс, ако говорим на френски, ще се чувствам по-сигурна, ще бъда по-остроумна. Как ли пък не — остроумна!» — призна си тя нещастна.

— Английският ти е превъзходен, но е твърде любопитно, че знаеш също така добре френски.

«Той е генетично заложен в мен.» Тази мисъл мина като светкавица през ума ѝ, но Катрин бързо пропъди нежеланата мъчителна истина.

— През последните три години живях в общежитие, където се говори само на френски. Дори мислех на френски, курсовата ми работа е написана също на френски.

— Мислиш на френски?

— Да. — Тя замълча за миг и после обясни: — Когато някой ми каже нещо на английски, аз несъзнателно го превеждам на френски. И винаги си мисля първо как ще отговоря на френски и след това си го превеждам на английски.

— И сега ли правиш така?

— Да. — Катрин тихо въздъхна. — Понякога чувствам, че пропускам нещо в превода.

— Така ли? Аз не съм съгласен, Катрин. — Джеймс се усмихна, я му отвърна с усмивка, една колеблива, но очарователна усмивка. После, като се опита да я извади от неловкото положение, Джеймс проговори на лош френски, за да ѝ докаже, че това няма никакво значение. — *Voulez-vous* чаша горещ шоколад? Ти трябва да отговориш «да» — *oui* — защото не може да плаваш нощем, без да изпиеш чаша горещ шоколад.

— *Alors, oui, merci.* — Очите ѝ радостно проблеснаха и колебливата усмивка веднага се изпари. — Да го направя ли?

— Не. Сега е твой ред да управляваш.

— Аз? Как?

— Ела тук.

Джеймс ѝ махна с ръка да дойде на неговото място. Тя се подчини, хвана с фините си бели пръсти дървеното кормило, затоплено от силните му ръце.

— Сега — започна инструкциите си той, докато гледаше златистата лента, която се простираше по мастиленочерната вода — просто следвай лунния лъч.

Предложението за горещия шоколад не бе случайно и Джеймс бе решил твърдо да настоява за него. За Бога, трябваше да я подкрепи с няколко калории! През целия ден я бе наблюдавал как се преструва, че яде, но всъщност почти нищо не слага в устата си. Докато чакаше водата да заври, той се чудеше дали да напълни и една чиния със

сирене, бисквити, съомга и плодове, които бе донесъл на яхтата още предния ден. Най-накрая реши, че това може да я притесни. Нека изпие горещия шоколад, приготвен от него, и засега това е добро начало.

— Това е рецептата на майка ми — обясни той, когато се върна при нея, за да ѝ подаде чашата. — Сложил съм и малко канела.

— Благодаря — отвърна тя и с удоволствие му отстъпи кормилото. Пое с изящните си ръце огромната топла чаша. — Майка ти, родителите ти са много симпатични.

— Благодаря. И аз така мисля.

— Държиш много на тях, нали?

— Много. А какви са отношенията ти с твоите родители? — Джеймс предварително знаеше отговора, разбира се. Алекса му бе разказвала за невероятната близост между тихите талантиливи родители и тяхната тиха талантилива дъщеря. По-голямата сестра бе споделила с него мрачните тайни на сърцето си, тайни, които той се бе заклел никога да не издава, особено, особено пред Катрин. И никога няма да наруши клетвата си. Бе задал този въпрос за родителите ѝ, защото знаеше, че Катрин с удоволствие и радост, с щастливо проблясващи очи ще му разкаже за тях. Но Джеймс не долови радост, а само тъга и силна, силна болка.

— Катрин?

— С родителите ми бяхме много близки — призна тихо тя.

— Но нещо се е случило?

— Да, нещо се случи и после аз се преместих в Ню Йорк, и... — И от месец май тя не бе говорила с Джейн и Александър. Беше им писала, разбира се, защото не искаше да ги тревожи. Но тези писма вече нямаха нищо общо с дългите, вълнуващи писма, които преди им бе изпращала. Бяха съвсем кратки, лишени от емоции, сякаш не искаше да се натрапва в живота на родителите си, чувстваше, че няма право да отнема от времето им.

— Липсват ли ти?

— Да, много ми липсват.

— А те знаят ли?

— Не съм сигурна. Мислех си да им се обадя, но...

— Мисля, че трябва да им се обадиш, Катрин. Мисля, че те очакват да им кажеш какво изпитваш към тях.

Плаваха до полунощ. След като Джеймс закотви «Нощен бриз», започнаха да се изкачват бавно към имението.

«Можеш!» — съзнанието или може би сърцето на Катрин решително напомняше на тялото ѝ. Но бързо, много бързо тялото, на което тя изневери, сега на свой ред ѝ отвърщаше със същото. Това беше бунт, всяка гладна негодуваща клетка едновременно пищеше и издъхваше. Дробовите ѝ се бореха за въздух, но сякаш нямаше достатъчно! Разтуптяното ѝ сърце се понесе надалеч, понесе се заедно с нея, надалеч, надалеч!

— Катрин! — Силните ръце на Джеймс веднага я хванаха, миг преди тя да се строполи. Притисна я до себе си, близо... още по-близо, за да усети кошмара на сърцето ѝ — уплашено врабче, което лудешки се опитваше да избяга от гърдите ѝ — и хладната кожа, и крехкото тяло, което бе ужасяващо леко. Леко и слабо, меко и красиво. Притискаше я до себе си, сякаш допирът с неговото силно тяло би могъл да прелее в нея енергията, от която тя отчаяно се нуждаеше. Но уви, безуспешно. Той усещаше как силите съвсем я напускаха. Докосна с устни копринената ѝ коса и промълви: — Ела тук, на пейката, ела седни.

Тя седна, но той все още не я пускаше и усещаше нейните неистови усилия да овладее сърцето и дробовите си. Сякаш мина цяла вечност, цяла вечност, изпълнена с безмълвни молитви докато най-накрая дишането ѝ се забави, тя успя да вдигне замаяната си глава и каза:

— Мисля, че нещо не съм във форма.

— По дяволите, Катрин, прекалила си с гладуването! — Гласът му трепереше от гняв, предизвикан от непреодолимия страх.

— Не, не съм — тихо отвърна тя и се отдръпна.

— Да. — Джеймс беше убеден в това, още когато я видя, и цял ден се бе чудил какво да предприеме. Дали да говори с Алекса, или с Катрин? Алекса го бе попитала насаме: «Кат изглежда страхотно, нали?», но той бе забелязал тревогата в очите ѝ, което означаваше, че тя също се страхува за сестра си. Джеймс бе решил да сподели наблюденията си с Алекса, като я насърчи да говори открито с Катрин, но все още не бе успял да го стори. А сега, когато това вече

беше въпрос на живот и смърт, той реши да поговори направо с Катрин.

Но едва след като усети, че тонът му е твърде рязък и забеляза ефекта върху красивото ѝ лице, той осъзна, че не обсъждаше приятелски нейния проблем, а направо я обвиняваше. Отново я бе уплашил, както през юни, но този път смущението ѝ далеч надхвърли руменината по бузите и плахата усмивка. По красивото ѝ бледо лице се изписа мъка, болезнена мъка и дори още по-лошо... в лъчезарните сапфирени очи проблясваха сълзи.

Сега той, който бе толкова загрижен за нея, се бе държал като жестокото момиче Хилари — бе разплакал Катрин.

— Катрин — прошепна той, — свалила си много килограми, и то твърде бързо.

— Никога преди не съм пазила диета. Но като започнах, само след няколко дни ми се стори много лесно.

— Все по-лесно и по-лесно, нали?

— Да — призна Катрин нещастна, осъзнавайки, че бе позволила на гладувания си мозък да взема неразумни решения. Беше много лесно ги да изпълни, въпреки че някъде дълбоко в нея един глас настойчиво протестираше и предупреждаваше. Тя не се бе вслушала в него и сега обхваналата я слабост наистина я ужасяваше. Но този смъртен кошмар бе заглушен от страха за това какво би си помислил Джеймс за нея. Джеймс, най-вече Джеймс. Ами ако реши, че непредпазливото ѝ гладуване се дължи на нещо патологично, на някакво нервно разстройство? — Джеймс, аз не съм... нищо не съм направила...

— Знам — увери я той с ласкав тон. — Ти, Катрин Тейлър, просто споделяш волята и решителността на сестра си. Знаеш ли какво ми каза веднъж Алекса, когато имаше намерение да прекара цяла вечер, упражнявайки репликите си, и аз ѝ подхвърлих, че практиката води към усъвършенстване?

— Да, знам какво ти е отговорила: „Не, Джеймс, съвършената практика води към усъвършенстване.“

— Имам чувството, че това е мотото на сестрите Тейлър. И предполагам, че и с диетата ти се е получило така.

Катрин се усмихна колебливо, но с благодарност.

— Трябва отново да започна да се храня и когато събера сили, ще започна упражнения, така че тялото ми да запази тези килограми, но да бъде здраво и силно.

— Изглежда, че си чела книги по този проблем.

— Да. Знам как да го направя разумно. Просто прекалих. Благодаря ти, че ми помогна. — Гласът ѝ се превърна в нежен шепот, когато си спомни как Джеймс я хвана. Спомни си усещането от здравите му ръце, топлата сила на тялото му, допира на устните и туптенето на сърцето му. Отново почувства леко замайване и вълнуваща възбуда, която нямаше нищо общо с глада и кошмара.

— Разбира се — отвърна Джеймс. И в неговото съзнание се появи този толкова примамлив, толкова прекрасен спомен. Миг след това той каза с тих, но категоричен тон: — А сега ще те нахраня. Още една чаша шоколад и малко закуска. Ще си устроим пикник тук и после бавно ще се изкачим по стълбите. Съгласна ли си?

— Да. Благодаря ти.

— Няма защо. — Джеймс се усмихна и преди да се върне на „Нощен бриз“, за да приготи среднощния пикник, красивото му лице стана сериозно и той тихо добави: — Катрин, обещавай ми, че отново ще започнеш да се храниш.

— Обещавам.

Джеймс не сваляше поглед от нея.

— Не знам какво те накара да започнеш тази диета. — Той замълча, защото веднага долови красноречивото послание на сините ѝ очи, озарени ѝ от лунната светлина. Невинно и откровено те му казваха, че той е причината. Миг след това Джеймс продума: — Сега си много красива, но и преди също беше много красива.

Имаше още какво да ѝ каже, още едно много по-важно нещо. „Твоята поразителна красота, Катрин, се крие в твоята истинска същност, там някъде дълбоко в теб.“

Но Джеймс не ѝ го каза.

И как ли би могъл да го направи?

ГЛАВА 13

Лекото потропване на вратата събуди Алекса. Лунната светлина, която струеше през отворените прозорци, осветяваше часовника до леглото ѝ — беше дванадесет и половина. Вероятно Кат идваше да ѝ разкаже за яхтата на Джеймс. Или може би самият Джеймс? „Не — реши Алекса докато връзваше копринения халат на тънката си талия, — в крайна сметка ние с Джеймс не сме ученици, които искат тайно да се любят.“

Освен това онази вечер във вилата ѝ тя и Джеймс успяха да наваксат предварително времето, когато щяха да спят в отделни легла. Приемът и задълженията на Джеймс като домакин щяха да продължат чак до неделя късно вечерта. Дотогава тя вече ще е изпратила Кат на летището и ще се е върнала в „Скалата на розите“. В понеделник следобед Джеймс щеше да замине за Денвър за четири дни, а след това за Чикаго, където щеше да остане и през почивните дни. Щяха да бъдат разлепени поне за десет дни и все пак Алекса знаеше, че не Джеймс, а някой друг чука на вратата. О, сигурно този среднощен гост е малката ѝ сестра и те ще си побъбрят дълго за прекрасния ден.

Но не беше Кат, а Брин. Една съвсем различна Брин от жената, с която Алекса бе прекарала приятни часове през деня. Розовите страни на Брин бяха пребледнели, искрящите кафяви очи бяха мрачни и тревожни, а от лъчезарното ѝ същество не бе останало и следа. Само преди три часа Брин се бе извинила, че се чувства изморена, и се бе оттеглила в стаята си. Да, тя очевидно бе поспала малко, но сега вместо с нощница и халат тя бе облечена с дънки и накриво закопчана памучна риза.

— Брин, какво се е случило?

— Трябва да видя Робърт. Извинявай, Алекса, не знаех в коя стая са той и Хилари.

— Е, добре, аз знам. Преди час заедно се качихме по стълбите. Защо не влезеш да почакаш, докато го извикам?

— О, добре. Благодаря ти.

Алекса закрачи бързо по плюшения ориенталски килим, който покриваше излъскания дървен под. Щом се приближи до спалнята на Робърт и Хилари, тя се сети, че е боса, че косата ѝ е разрошена, но сега нямаше значение как изглежда. Нито пък ѝ пукаше, че може да наруши страстната интерлюдия между привлекателния сенатор и аристократичната му съпруга. Сега най-важното бе, че сестра му е в беда. По-малката му сестра, която бе тръгнала да го търси, защото се нуждаеше от помощта му. Припомни си гласа на Брин, когато тя каза: „Трябва да видя Робърт.“ Брин имаше нужда от Робърт и Алекса не се съмняваше, че той ще помогне на сестра си.

Почука на вратата и реши, че ако се наложи, ще повика Робърт по име. Но вратата веднага се отвори. Черната му коса бе разрошена, от страст или от сън, бе наметнал халат върху пижамата си и също като Алекса беше бос.

— Здравей — усмихна се той загадъчно.

— Брин има нужда от теб. Не знам какво е станало, но...

— Къде е тя? — усмивката му изчезна и в тъмните очи се появи тревога.

— В моята стая.

Алекса го поведе към спалнята си, но на прага се спря, за да може първо той да влезе в стаята. Робърт се втурна към Брин, която седеше на ръба на един стол и коленичи пред нея, така че да я погледне в очите.

— Какво става, скъпа? — попита той, като взе ръцете ѝ в своите.

— Пометнах бебето.

— О, Брин, не знаех.

— Никой не знаеше. Дори и Стивън. Трябваше да опитам, Робърт, за последен път. Вярно, че няхах такова намерение, но бях убедена, че този път... Просто трябваше да опитам. — Тя се разплака и сълзите се търколиха по измъченото ѝ лице.

— Знаем. Всичко е наред, Брин — успокои я той. — Всичко е наред.

Алекса се приближи към Робърт така, че той да я види, и когато тъмните му очи, тъй загрижени за малката му сестра, срещнаха нейните, тя тихо попита:

— Да извикам ли Марион?

— Брин, искаш ли Алекса да доведе Марион?

— Не, няма смисъл да притесняваме Марион. Просто трябва да отида до най-близката болница.

— Не знам къде наблизко има болница, Брин. Ще трябва да извикам Джеймс...

— Аз знам къде е болницата — намеси се Алекса. — На десет мили оттук, в Марлборо. Ще отидем с моята кола, аз ще карам.

— Благодаря ти. — Робърт се изправи, като все още държеше ръцете на сестра си. — Отивам да се облека, Брин. След пет минути се връщам.

След като Робърт излезе, Алекса бързо се облече с дрехите, които бе приготвила за плаването с Катрин и Джеймс. Докато обуваше маратонките, Брин се изправи и... залитна.

— Брин? — втурна се към нея Алекса и я накара да седне пак на стола.

— Искан да отида да си взема чантата.

— Аз ще ти я донеса. Стой тук. Ето, сега се връщам.

Алекса намери чантата на нощното шкафче. Грабна я и после някак импулсивно се върна да вземе пуловер или сако. Въздъхна, когато забеляза нощницата и халата на Брин. Бяха целите в кръв.

Когато пристигнаха в болницата в Марлборо, веднага закараха Брин в спешното отделение. Робърт и Алекса стояха в чакалнята, която беше в съседство с отделението. Четиридесет и пет минути по-късно лекарят на Брин се появи, за да ги уведоми за състоянието ѝ.

— Изгубила е бебето.

— Разбирам — с тих, но развълнуван глас отвърна Робърт.

— Бих искал да я задържа, докато излязат кръвните проби. Ако резултатите са такива, каквито очаквам, Брин ще може веднага да се прибере вкъщи. Предполагам, че това ще стане най-късно след два часа.

— Добре. Мога ли да я видя?

— Разбира се. Тя също иска да ви види. Мисля, че е по-добре да не стоите дълго време при нея. Тя е доста изтощена и се надявам, че ще поспи малко, ако остане сама.

— Добре. — Робърт се обърна към Алекса и попита: — Имаш ли нещо против да ме изчакаш?

— Не, Робърт, разбира се, че нямам нищо против.

— Ще тръгваме ли? — попита Робърт, след като излезе от стаята на Брин.

— Да тръгваме?

— Да, за Инвърнес. Да те изпратя и да взема моята кола.

— Да вземеш колата си... и Хилари?

— Хилари? — повтори Робърт изненадан. Миг след това тихо отвърна: — Не.

„Не?“ — Алекса изведнъж почувства гняв към стария си враг. Робърт беше тук заради Брин, за да ѝ помогне, да я подкрепи, да ѝ съчувства и, макар че това му костваше доста усилия, защото бе много разстроен, той умело прикриваше мъката си, за да бъде силен заради малката си сестра. Той беше тук заради Брин, а кой беше тук заради Робърт? Къде е сега неговата любяща съпруга? Дали наистина Хилари беше толкова себелюбива и толкова суетна, че не можеше да жертва няколко часа от здравословния си сън, за да помогне на съпруга си? Дали наистина не изпитваше съчувствие към Брин, която претърпя такава жестока загуба? Или може би самата мисъл да прекара няколко часа в претъпканата, наситена с цигарен дим чакалня противоречеше на нейното аристократично достойнство?

Чакалнята наистина беше твърде неуютна. Беше препълнена, както ставаше обикновено в събота вечер, когато буйни и предимно пияни пациенти търсеха медицинска помощ за раните и цицините, получени по време на някоя кавга или сбиване. В момента чакалнята не беше място, където човек може да жали и да размишлява за загубата на тъй желаното бебе. Стаята на Брин бе изолирана от шума, но нима Робърт можеше да намери спокойствие тук?

„А той се нуждае от спокойствие — мислеше си Алекса, докато гледаше неговите изразителни, тревожни очи. — Хилари може и да я няма, Робърт, но аз съм тук... искам да бъда тук.“

— Имам една идея, Робърт. Вилата ми е съвсем наблизо, много по-близо от Инвърнес. Можем да дадем телефонния номер на лекаря и да почакаме там, ако искаш. — Тя се усмихна нежно на тъмните очи. Той сякаш се притесняваше да не би да ѝ досажда и все пак изглеждаше изкушен от поканата. — Може и да ти звучи нахално,

Робърт, но съм убедена, че кафето, което се сервира в „Скалата на розите“, е много по-хубаво от това тук в кафе машините.

— Сигурен съм, Алекса, но... — Колебливото му възражение всъщност показваше, че той не иска да протестира срещу предложението ѝ.

— Освен това, Брин има нужда от нова нощница — тихо добави тя. — И тъй като случайно съм затрупана със съвсем нови меки, удобни нощници, с удоволствие бих дала една от тях на Брин.

Предната вечер „Скалата на розите“ бе приятна и забавна тема на разговор. Вярно, че малката вила не можеше да се сравни с великолепия Инвърнес, нито пък с Клермонт, всеизвестното имение в Арлингтон, което бе сватбен подарък на Робърт и Хилари от Сам Балинджър. Но както обясни Алекса с грейнали очи, също като в Инвърнес името „Скалата на розите“ бе издялано върху гранитен блок, който се намираше в подножието на стълбите, водещи към вилата. Надписът бе идея на Джеймс и след като Алекса, приятно изненадана, бе одобрила предложението му, той се бе заел с изпълнението на тази задача.

— Значи това е „Скалата на розите“ — каза Робърт и се спря, за да погледа възхитен облечения от лунна светлина надпис.

— Да, това е — повтори тихо Алекса.

Тя поведе Робърт нагоре по стълбите към омайната градина с рози и романтичната вила, която се намираше зад нея. Направи кафе, както бе обещала и също както бе обещала, му предложи невероятното незаменимо спокойствие нощем в „Скалата на розите“. Седяха на верандата под звездното небе, меката лунна светлина огряваше лицата им, слушаха песента на щурците, вдишваха от свежия нощен въздух, наситен с уханието на розите, разговаряха тихо за щурците, за розите, за луната и звездите и от време на време потъваха в спокойствието на мълчаливите паузи.

Най-накрая думите или може би мълчанието уталожиха тревогата на Робърт и той тихо каза:

— Искам да ти разкажа за Брин.

— Да — отвърна също така тихо Алекса. „Искам да чуя за Брин, Робърт... искам да ми разкажеш и за себе си“ — помисли си тя.

— Брин и Стивън са женени от дванадесет години и дълго се опитваха да имат деца.

— И накрая тя забременя? И после изгуби бебето?

— Не. Нещата са много по-сложни и много по-трудни. Брин забременяваше, но не можеше да износи бебето докрай.

— Поради някаква незнйна причина?

— Да, поради някаква незнйна причина. Брин и Стивън ходиха при най-добрите специалисти, подложиха се на всякакви изследвания и процедури. Марион също им помогна, но дори и последните постижения на медицинската наука не успяха да дадат никакъв отговор. Ето защо през всичките тези години те все се опитваха... като се надяваха, че някой ден... — Робърт въздъхна. — Брин почти веднага разбира, че е бременна, привързва се към новия живот, който се заражда в нея, надява се, радва се и когато изгуби бебето, страданието ѝ е голямо.

— О, Робърт — прошепна съчувствено Алекса. — Брин би била чудесна майка.

— Да, и Стивън би могъл да стане чудесен баща. Не е ли ирония на съдбата това, че в една епоха, когато жените могат да се занимават с каквото искат — когато те не са длъжни да прекарат живота си само като майки и когато това първо призвание на жената е обезценено — единственото, което моята малка, умна сестричка иска, или поне досега искаше, е да стане майка.

— Да, така е, Робърт — съгласи се Алекса, — но дори Стивън и Брин да не могат да имат деца, те биха могли да си осиновят, нали?

— Опитваха се. Но тъй като Брин на няколко пъти забременя и все се надяваше, че ще може да износи бебето, те все отлагаха възможността за осиновяване. А сега вече Стивън приближава четиридесетте и шансовете им пред обществените агенции все повече намаляват. — На огряното му от лунната светлина лице се появи нежна ласкава усмивка и той продължи: — Предполагам, вече си разбрала, че в известен смисъл Брин и аз сме „осиновени“ от семейство Стерлинг. Също както Марион се бе погрижила Стивън и Брин да отидат при най-добрите специалисти, така и Джеймс, щом се повдигна въпросът за осиновяване, веднага изрази желание да се свърже с най-добрите адвокати в страната, които се занимават с проблемите на осиновяването.

— И това не помогна ли?

— Почти помогна... два пъти. Но и при двата случая биологичните майки промениха решението си — първият път още двадесет и четири часа след раждането на бебето, а втория — шест седмици след като бебето бе живяло при Брин и Стивън.

— Но няма това е възможно?

— Напълно възможно. Епохата на тайната при осиновяването вече отминава. Джеймс се почувства ужасно. Среещна се и с двете майки, които бяха решили да приберат децата си, и наистина им повярва, че са категорични в решенията си.

— А Брин?

— За нея това беше ужасно болезнено, още една загуба, но тя прекрасно разбираше, че една майка може да промени решението си, когато става въпрос за детето ѝ. Двата неуспешни опита за осиновяване ги накараха да бъдат по-предпазливи. Помислих си, че вече са се отказали да имат деца — собствени и осиновени. За Брин това бе голямо мъчение. Последният път, когато говорихме с нея, след спонтанния аборт през март, тя ми каза, че е решила да сложи край на всичко... на всичко — и на мечтите, и на страданието.

— Но е решила да опита още един последен път.

— Да, един последен път. — Настъпи мълчание, нарушавано само от веселите песни на щурците. Когато най-сетне Робърт проговори, гласът му бе съвсем тих и думите му отлетяха към блещукащите звезди: — Чувствам се толкова безпомощен.

— Безпомощен ли, Робърт?

— Бих направил всичко, за да сложа край на страданието на Брин, но...

— Но нищо не може да се направи — увери го Алекса. — А и ти наистина ѝ помагаш. Разбираш я, споделяш мъката ѝ, толкова си нежен и внимателен с нея. Явно Брин ти има голямо доверие.

— Когато бяхме малки, аз години наред закрилях Брин, опитвах се да я защита от неприятностите и сега толкова много ми се иска да залича болката ѝ, но не мога.

— Не, не можеш — съгласи се тя. И после неочаквано почувства невероятната сила на емоциите, така умело прикрити от Робърт, дълбоко, дълбоко в него. Тази сила бе невидима и все пак тя я усещаше, сякаш неговата безпомощност, неговото страдание бяха

вътре в нея. Миг след това тя си позволи откровението: — Това ти причинява мъка и на теб, Робърт, нали?

— Да — призна той, като свали поглед от звездите и го насочи към сериозните красиви смарагдови очи. И после отвърна на откровението с откровение: — Обикновено не признавам пред никого такива неща.

Погледите им се срещнаха и тогава се появи нова невидима сила, дълбоко скрита и в двамата, поне досега. Докато тъмните изразителни очи изучаваха искрящите зелени очи, разтуптените им сърца не можеха повече да сдържат силните чувства в техните скривалища и непреодолимото желание и копнеж с радост бликнаха на повърхността, опасно смели, безразсъдно предизвикателни.

— Не признаваш такива неща? — повтори като в унес Алекса, развълнувана.

— Да, Алекса.

Луната ги наблюдаваше, и сякаш с одобрение, защото ги обгръщаше в златиста мъгла, в която всичко беше възможно, нямаше опасения, нямаше страхове, беше разрешено да се споделят най-съкровени тайни и желания на сърцата. И в тази златиста мъгла Алекса усети желанието на Робърт да бъде с нея, едно силно и чудно желание, което се бе родило много отдавна и се простираше отвъд този миг. И в радостните лунни смарагдови очи Робърт видя отражението — на желание, което бе също така силно, чудно и всеобхватно като неговото.

В този миг всичко бе спокойно, този миг даваше воля на всички тайни желания и Алекса с удоволствие и радост би приела ласките на ръцете и устните, както сега се наслаждаваше на нежността в тъмните изразителни очи...

Но точно тогава телефонът звънна. Тя трябваше да остави Робърт и да замени златистата мъгла с прекалено ярката светлина в кухнята. Той тръгна след нея и няколко минути по-късно, след като му каза, че Брин е изписана от болницата, Алекса влезе в спалнята си, за да вземе нощница за неговата малка сестра.

Когато се върна в кухнята, тя завари Робърт да бърше чашите от кафето, които току-що бе измил.

— Нямаше нужда да го правиш, Робърт.

— Просто исках да го направя. Освен това ми е и навик.

— Навик? — „Останал от бедното и тежко детство? Или от времето, когато е бил войник? — чудеше се Алекса. — Не вярвам той или Хилари да мият чинии в Клермонт.“

— Имам един малък, неромантичен, безименен апартамент близо до Капитолия — обясни Робърт с усмивка. — Пътят ми до Арлингтон е деветдесет минути, без да се имат предвиди задръстванията и тъй като често ми се налага да работя рано сутрин или късно вечер, обикновено оставам да спя в града, в апартаментата, където сам мия чашите от кафе.

— Разбирам — тихо отвърна Алекса. И сигурно Робърт би забелязал, ако тя не бе свела глава и не бе прикрила красивите си очи, рискованите желания на сърцето ѝ. „Значи много нощи ти си далеч от Хилари и може би в една от тези нощи ще поискаш да дойдеш тук, за да поговорим и да... О, Господи, за какво си мисля аз?“ Добре, че бе свела златистата си глава и когато най-сетне продума, тя говореше на меката памучна нощница, която държеше в ръцете си: — Ето, това е за Брин. Мисля, че тази нощница на розите е доста жизнерадостна...

Тя изведнъж млъкна, усетила допира му и потрепера от нежността, с която той докосна златистата ѝ копринена коса. Робърт също трепна, когато вдигна красивото ѝ лице към себе си и прошепна:

— Благодаря ти.

— Благодаря ти — повтори Брин думите на брат си час по-късно.

Стояха в спалнята на Брин в Инвърнес и Робърт вече им бе пожелал лека нощ, а Алекса бе останала, за да се увери, че Брин се чувства добре. Тя седеше в разкошното легло, облегната се на пухкавите възглавнички и изглеждаше много млада и хубава в нощницата на Алекса.

— Няма защо, Брин. — „Бих искала да направя за теб много повече“ — мислеше си Алекса, без да сваля поглед от тъмните очи на Брин, които отново се натъжиха. — Съжалявам.

— Знам, Алекса. Благодаря — тихо отвърна Брин.

Алекса се поколеба за миг и после, като усети, че вероятно Брин иска да говори, тихо и предпазливо добави:

— Изглежда ужасно несправедливо. От теб щеше да излезе чудесна майка.

— О... — благодаря ти. — Лицето ѝ помръкна и тя тихо призна: — И аз мисля, че е несправедливо. Наистина вярвам, че ние със Стивън можем да дадем много любов. — Тя поклати смутено глава. — Но поради някаква причина, ние сме обречени да нямаме деца.

— Каквато и да е причината, тя е жестока към вас. — Тонът на Алекса бе ласкав, но все пак негодуванието от незначайната съдба, която бе отредила такъв тежък жребий за Брин, бе съвсем очевидно.

— Да, така е — съгласи се Брин и се усмихна на прямотата на Алекса, благодарна, че може да признае открито тази несправедливост. — Хубаво е, че разговарям за това с някой друг, а не със Стивън или Робърт. Този проблем ни причини толкова много мъка, Алекса, че ние отдавна не сме изливали яда си върху капризната съдба.

— Бих се радвала да остана тук и да говорим цяла нощ или поне няколко минути.

— Благодаря. Бих искала да поговорим още малко.

Впуснаха се в утешителен разговор, споделяха думи и емоции, съществени и маловажни, докато накрая, макар и неохотно, Брин трябваше да отстъпи пред изтощеното си тяло, което се нуждаеше от сън.

— Ще дойда утре да те видя — обеща Алекса.

— Аз ще бъда с вас на приема.

— Наистина ли? Няма ли да останеш в леглото?

— Не. Ще се оправя. Може би ще седя повечко под розовите чадъри и няма да се разхождам из имението, но до утре ще се оправя. Не искам да казвам на никого за аборта, дори и на Стивън. Той не знаеше, че съм бременна...

— Разбирам — тихо каза Алекса. Тази вечер тя бе научила, че Брин много обича съпруга си и разбираше желанието ѝ да му спести страданието. — Добре.

— Благодаря, че беше с мен тази вечер, Алекса.

— Няма защо, Брин.

Докато вървеше към своята стая, Алекса погледна затворената врата на спалнята на Кат. Беше си представяла, че тази вечер ще си

побъбри със своята по-малка сестра, но вместо това тя бе стояла при сестрата на Робърт. Може би утре щеше да научи за плаването на Кат и Джеймс.

Джеймс... Чудеше се какво ли би казал той, ако тя се промъкне до неговата стая в другото крило на имението и му признае всичко? Как ли би възприел спомена ѝ за лунната магия в „Скалата на розите“ и факта, че сърцето ѝ все още лудо бие заради Робърт? Джеймс, нейният добър приятел, който не бе влюбен в нея, просто би обяснил, че каквото и да е видяла в изразителните тъмни очи на Робърт, то е било само илюзия, защото очевидно е била заслепена от вълшебната лунна светлина. Това би казал Джеймс, нали? Той не би се почувствал наранен, нали? Алекса искрено се надяваше да е така.

И все пак тя не отиде при Джеймс. Но призна пред себе си, че се страхува да го направи. Не защото щеше да види болка в тъмносините очи, едва ли щеше да има болка в тях, а защото Джеймс сигурно щеше да ѝ каже, че всичко е било илюзия, плод на нейното въображение. И така, вместо да отиде при Джеймс, Алекса се прибра в спалнята си и привлечена от златистия лунен лъч, застана до прозореца.

„Здравей, Луна — поздрави мълчаливо тя, а искрящите ѝ очи гледаха с надежда към усмихнатия свидетел на това, което се случи в «Скалата на розите». — Помниш ли ме? Кажи ми, моля те, забеляза ли изражението на кафявите му топли очи? Не съм сгрещила, нали? Моля те, кажи, че не съм сгрещила. И тъй като ти си видяла много, а аз все още нищо не знам, можеш ли да ми кажеш дали прекрасните чувства, които бушуват в мен, дали тръпките на щастие, радост и желание, дали тези великолепни усещания са предвестници на любовта? Да? И аз така мисля. Моля те, кажи ми още нещо. Дали и той е в плен на тези прекрасни чувства?“

Най-влиятелните хора на Вашингтон прекараха тази неделя в Инвърнес. Разхождаха се сред розите в елегантното и стилно имение, обсъждаха злободневните теми, бърбореха за незначителни неща, пиеха шампанско и вкушаха от деликатесите, подредени върху лъскави сребърни подноси.

Сенаторът Макалистър и съпругата му бяха заедно през целия ден и разбира се, всеки искаше да размени дума с бъдещата Първа

двойка, както и много хора искаха да се запознаят с Александра Тейлър. На Алекса и Робърт не им се удаде възможност да говорят насаме, но неведнъж, сякаш по някакво мълчаливо разбирателство, погледите им се срещаха и се усмихваха.

Алекса не говори с Робърт. И Катрин не говори с Джеймс. Тя имаше намерение да му благодари, но когато се появи на закуска, той вече помагаше на Артър да провери дали масите с розовите чадъри са подредени, дали тенис кортът е измит и басейнът почистен. Преди Катрин да намери сгоден момент да поговори с него, гостите започнаха да пристигат и Джеймс влезе в ролята на любезен домакин. И когато държавният секретар, страстен почитател на музиката, разпозна в красивата млада жена момичето Катрин Тейлър, което спечели конкурса „Ван Клибурн“, тя също се оказа много заета.

— На моите приеми гостите не са длъжни да се подчиняват на заповеди — намеси се Марион, когато подочу, че секретарят е предложил на Катрин да направи импровизиран рецитал на рядко използваното, но безупречно поддържано пиано „Стайнуей“. Марион се усмихна на висшия чиновник, който бе близък приятел на семейството от много години, и добави: — Без значение кой издава заповедите.

— Нямам нищо против, Марион. Стига ти да не възразяваш.

— Скъпа моя Катрин — отвърна Марион, приятно изненадана, — самата аз едва се въздържах да не те помоля за същото.

Катрин посвири, позволявайки и на другите да се наслаждават на таланта ѝ, без въобще да се притесни от взискателната и претенциозна публика. Импровизираният рецитал се превърна в един вълшебен следобед на музиката. Отначало гостите, привлечени от блестящото ѝ изпълнение, просто слушаха, очаровани, омагьосани. Но после, в отговор на предложението ѝ да им изсвири каквото поискат, към нея се изсипа порой от молби. Репертоарът ѝ бе най-разнообразен и тя с удоволствие свиреше всякакъв вид музика — от Бах и Шопен до Гершуин и рокендрол.

Катрин свиреше с радост и както винаги безупречно... докато не се появи Джеймс. Миг преди това с едно закачливо намигване към съпругата си, президентът бе попитал Кат дали знае „Загубвам самообладание“. Тя естествено го знаеше и тъкмо бе започнала да свири, когато в стаята влезе Джеймс. „Колко подходящо!“ — помисли

си нещастна тя, защото винаги губеше самообладание, когато усети проникателния син поглед върху себе си. Страните ѝ поруменяха, сърцето ѝ трепна, но не заради гладната диета. Тя вече не пазеше диета, днес бе хапнала съвсем малко, но тялото ѝ веднага бе отвърнало с благодарност и тя бе усетила живителните сили в организма си.

Катрин знаеше, че винаги когато Джеймс се появи, страните ѝ се изчервяват, а сърцето ѝ ускорява ритъма си. Но сега, докато свиреше, тя усети, че изключителният ѝ талант започва да губи самообладание, да се разпада на парчета. Един от фините ѝ пръсти докосна грешен клавиш един път... втори път! Естествено само тя забеляза това съвсем незначително препъване на своите красиви и грациозни ръце, които изпълняваха великолепия танц на пианото. Искаше ѝ се да свири красиво, блестящо... заради Джеймс. Но не успя! Нито пък имаше смелост да вдигне глава и да срещне погледа му, да му се усмихне и да му благодари. О, да, тя можеше да се усмихва чаровно на президента на САЩ и смело да издържи възторжения му поглед, и дори да говори с него докато пръстите ѝ танцуват върху клавишите. Но не можеше да погледне Джеймс, не и докато свири.

Джеймс постоя в стаята съвсем малко. Беше се разбрал с някои от гостите да вечерят на яхтата... И те все още плаваха — едно синьо-бяло петънце в далечината — когато Катрин и Алекса си тръгнаха от Инвърнес.

— Мамо?

— Кат — въздъхна Джейн. Очите ѝ се насълзиха, а гласът ѝ радостно трепна от вълнение. Колко търпеливо и отчаяно тя и Александър бяха чакали мига, когато дъщеря им щеше да се върне при тях. Как копнееха да се втурнат към нея, да я притиснат в прегръдките си, повтаряйки отново и отново колко много я обичат. Но Джейн и Александър знаеха, че не те, а Катрин трябва да направи първата стъпка. Знаеха, че това нейно завръщане към дома... към любовта... то ще бъде дълго и мъчително. Но поне сега, най-после, Кат поне бе започнала това пътуване. В гласа на дъщеря си Джейн долови искрица надежда, а и самото „мамо“ бе смела стъпка напред. От месец май писмата на Катрин започваха със „Здравейте“ или „Bonjour“, а не с толкова познатото „Скъпи мамо и татко“ или дори „Мили мои“.

— Здравей. Татко там ли е?

— Качва се по стълбите и ще ти се обади от другия телефон.

Почакаха мълчаливо, докато Александър вземе слушалката, и когато продума, Джейн се питаше дали Кат е усетила вълнението в гласа на баща си.

— Как си, Кат?

— Добре съм, татко. Искях просто да се обадя, за да видя как сте.

Говориха цял час и в моментите, когато Катрин разказваше за Ню Йорк, за новите музикални творби, които бе научила, за уикенда в Инвърнес, сякаш всичко си беше постарому, и отношенията им бяха прекрасни, топли, сърдечни, както в миналото. Един натрапчив признак от миналото... който всъщност не съществуваше. Възторжените думи на Катрин често биваха прекъсвани от болезнения спомен за истината, който нахлуваше нежелан в съзнанието ѝ. Тя спираше по средата на изречението, настъпваше тягостно мълчание и през това време Джейн и Александър повтаряха наум отчаяни молитви. Но всеки път Катрин започваше отново да говори. Да, тя ще изпрати записи на новите творби, които щеше да свири. Ще изпрати и снимките, на които, президентът, Първата дама и Алекса са се облегнали на пианото, докато тя свири. И най-вече обещава, че отново ще им се обади.

Ще се обади отново. Това беше най-прекрасното обещание. Защото това означаваше, че смелото завръщане на Катрин към родителите ѝ, към тяхната любов наистина бе започнало.

ГЛАВА 14

— Вие сте получавали значителни суми като подкупи, сенаторе, за да подкрепите предложенията по договора за сигурността.

— Това, госпожице Уинслоу, е абсурдно, да не говорим за клеветническите обвинения, за които сигурно нямате никакво доказателство.

— Имам доказателства, сенаторе — документите, които си мислите, че са унищожени, всъщност сега са у председателя на сенатската комисия по етика. Случайно разполагам с копия от тях, ако искате, разбира се, да ги видите.

— Няма да се измъкнете безнаказано за тези клюки и лъжи, госпожице Уинслоу.

— Не се и опитвам да се измъкна. Вие обаче си мислехте, че ще го направите. И сега, слава Богу, успяха да ви хванат.

В очите на Алекса — в очите на Стефани Уинслоу — проблясваха гневни пламъчета при вида на стъписания и възмутен „сенатор“. Тя не сваляше поглед от него, а красивите ѝ очи горяха от неприязън, докато накрая режисьорът извика:

— Стоп. Много добре — похвали ги той, когато актьорите замениха враждебните погледи с доволни усмивки. — Засега стига. Време за обяд. Алекса, след обяда бих искал да започнем онази сцена, която се разиграва в твоя офис. Готова ли си да го направиш?

— Разбира се.

— Сенатор Макалистър! — Репортерите се втурнаха към него и веднага го наобиколиха, щом той излезе от заседанието на сенатската комисия по разузнаването. — Разбрахме, че една от точките в дневния ред на днешното заседание е ситуацията със заложниците. Има ли някакво развитие?

— Знаете, че не мога да ви кажа нищо — напомни дружелюбно той.

Репортерите, разбира се, го знаеха и тъкмо затова много от техните колеги преследваха другите сенатори, които бяха присъствали на заседанието. Понякога сенаторите с непредпазлив жест или необмислена реплика се изпускаха и разкриваха нещо, което е трябвало да остане в тайна. Някои от тези „изпускания“ не бяха случайни, а съвсем умишлени разкрития, направени заради лични или теснопартийни интереси. Сенатор Робърт Макалистър беше един от най-новите членове на сенатската комисия по разузнаването и въпреки това той никога не си бе позволявал неблагоприятни коментари, нито случайно, нито преднамерено. Репортерите не очакваха, че Робърт ще прояви небрежност или ще се втурне в непочтена политическа игра. Но се надяваха, че ако има нещо, което законно може да бъде споделено извън закритите врати на заседанието, те биха могли да го цитират, защото коментарите на фотогеничния и уважаван сенатор от Вирджиния винаги са били интересни за вечерните новини.

Много проблеми бяха разисквани на заседанието, но Робърт смяташе, че дори и най-неутралните реплики биха навредили на националната сигурност. Той виждаше различни нюанси в проблемите, които за много от неговите колеги бяха само в чернобели краски.

— Съжалявам — извини се Робърт.

С чаровната си усмивка той подсказваше на скупчилите се репортери, че отлично разбира техния стремеж да си свършат добре работата, както впрочем и той се опитваше да свърши своята. После се прибра в офиса си, за да прекара обедната почивка в разговори, да се срещне със своите съмишленици, да прочете огромния куп от документи, който пристигаше на бюрото му всеки ден и да се опита, както безуспешно се опитваше всяка секунда през последните пет дни, да не мисли за нея.

Но как ли би могъл да не мисли? Тя се бе докоснала до онези кътчета в сърцето му, които някак си бяха оцелели след опустошителното минало, деликатни и оптимистични кътчета, които по някакво чудо си останаха незасегнати и невредими. Робърт добре познаваше своите дълбоки, прикрити белези, защото тъкмо той ги бе причинил, притискайки нежните рани на своя живот с твърда безкръвна тъкан, за да се предпази от бъдещо страдание.

Досега, докато не срещна Алекса; той бе вярвал, че единственото истински уязвимо място в сърцето му принадлежи само на неговата

малка сестра. Бе прекарал детството си и младежките си години, като закриляше Брин от мрачната реалност на техния беден живот, скриваше собствените си сълзи и с обич я уверяваше, че нейният живот ще бъде щастлив, макар самият той отдавна да се бе простил с надеждите и мечтите си.

Още от малък Робърт беше силен заради Брин. Едва осемнадесетгодишен, той беше силен заради мъжете, с които служеше във Виетнам. Неговата спокойна, зряла натура бе единица мярка за разум и самообладание в един безумен свят. Обявиха го за водач и герой и той наистина бе проявил храброст, спасявайки и живота, и сърцата, и духа на много, много хора. Но Робърт знаеше истината. Неговите болезнени викове от кошмара, на който бе станал свидетел, бяха неуловими за мъжете около него, но те го разкъсваха отвътре, докато накрая той успяваше да ги заглуши и притисне под дълбоките белези — заровени надълбоко и завинаги.

Робърт се бе върнал от Виетнам с твърдото намерение да се посвети на каузата за мира в света. Смяташе да води тих и уединен живот, изцяло отдаден в служба на обществото и за изпълнението на своята идея за мир. Сърцето му бе твърде дълбоко наранено, той знаеше, че никога няма да се влюби и докато не срещна Хилари, никога не се бе замислял сериозно да се жени. Но красивата, жизнерадостна Хилари промени, и то много лесно, намеренията му. Някак прекрасно, примамливо тя съвсем ясно му показа, че иска да бъде с него. Като дъщеря на губернатор тя отлично познаваше обществения живот, който всеки политик трябва да води, и изглеждаше нетърпелива и готова да го сподели. Изглеждаше също, че тя истински вярва в неговата кауза и неговите мечти. Връзката им беше един зашеметяващ романс, една блестяща златна нишка, втъкана в почти готовия гоблен на неговата кампания за място в Сената.

Робърт не се бе оженил за Хилари заради това, че е дъщеря на влиятелния губернатор. Бракът му не бе, поне за него, проява на политическа амбиция. Той просто искаше да се ожени за красивата, изискана, сърдечна жена, която така чаровно го бе убеждавала, че съдбата не му е предопределила да живее сам. До деня на сватбата им двамата с Хилари не бяха оставали много често насаме, не бяха имали възможността да споделят най-интимните тайни на сърцето си. Тъкмо затова, докато изричаше тържествено брачната клетва към своята

чаровна съпруга, той даде пред себе си друга, също тъй важна клетва — да сподели с Хилари всичко, което криеше в себе си. Дори се закле, ако тя поиска това от него, да разкрие своите едва зараснали рани, да изживее отново болката.

Но скоро след като тя стана госпожа Робърт Макалистър, той разбра, че Хилари въобще не се интересува от момчето, което е било принудено да стане мъж още докато е било едно уплашено, гладно дете. Тя не искаше да узнае нищо за мълчаливите писъци на войника, предизвикани от изживения кошмар. Тя се интересуваше само от бляскавите символи — ослепителните златни медали на героя, а не от грубите грозни белези на човека.

Хилари не желаше емоционална близост, нито пък вече искаше да бъде топлата, сърдечна, любяща жена, която той бе ухажвал. Разбира се, тя много пъти влизаше в тази привлекателна роля на обществени места и хората се възхищаваха на техния идеален брак. Понякога, особено в първите години на съвместния им живот, тя се превъплъщаваше в тази роля и заради него. Робърт разбра, че е измамен. Но се чувстваше длъжен към клетвите, които бе дал, чувстваше се длъжен пред онази Хилари, която познаваше от незабравимите месеци ма техния красив зашеметяващ романс. Какво ли не направи, за да ѝ помогне отново да стане онази привлекателна, топла жена — заради себе си, заради брака им, заради самата нея — но след време разбра, че тази жена е била фантом. Тя не бе нито истинската Хилари, нито тази, която искаше да бъде. Неговата съпруга бе напълно доволна, че е студената, суетна и себична жена, която винаги е била.

Сърцето на Робърт остана незасегнато от Хилари. Тя не успя да се докосне до него. Той можеше да прекара целия си живот без любов, без дори да усети липсата на любов, без да се опита да я потърси, без дори да си мисли, че ще получи радостта и щастието, които обещаваха на Брин. Но сега се появи Алекса. Той не я бе търсил, не знаеше дори, че съществува, но ето тя беше тук и той имаше нужда от нея. О, как само се нуждаеше от нея!

И какво ли би рискувал блестящият сенатор, чиято съдба бе да стане президент, заради тази жена, която едва ли толкова много държеше на него?

Отговорът беше прост и ясен.

Всичко.

— Алекса, за теб е. — Операторът направи жест с ръката, в която държеше телефонната слушалка.

— О, благодаря — Алекса се усмихна и се запъти към телефона зад кулисите. — Ало?

— Здравей, Алекса. Робърт се обажда.

— Здравей — нежно прошепна тя.

— Чудех се дали... — Той млъкна, за да си поеме дъх, след като чу нежния ѝ глас. Нежност — почти облекчение, сякаш е очаквала този разговор, но дори не се е осмелявала да се надява.

— Да.

— Да? — повтори тихо той, а сърцето му ликуваше от радост. Алекса казваше „да“, без да знае какво ще ѝ предложи. Той дори не бе мечтал за такава реакция от нейна страна, но сега умът му трескаво работеше. Днес беше четвъртък, довечера има прием, а след това възнамеряваше да спи в апартамента си в града. — Довечера. Ще дойда у вас чак в единадесет часа.

— Чудесно. Ще те чакам в единадесет.

Алекса го посрещна на обляната в лунна светлина пътека от рози. В първия миг те само се гледаха, докосваха се само с погледи, които красноречиво показваха радостта им. После треперещите му ръце нежно погалиха лицето ѝ, а нейните треперещи ръце погалиха неговото. После тя се озова в прегръдките му, устните им се сляха, приветствайки желаното чудо и поразителната необходимост да бъдат заедно. Той искаше да я гали, да я притиска до себе си, да я целува, да я люби, искаше да я обсипе с думи, които тя трябваше, непременно, трябваше да чуе. Тези слова идваха от най-съкровено място в сърцето му — смелото, пълно с надежди кътче, което предизвикателно бе оцеляло невредимо, защото сякаш бе предчувствало, че един ден ще се появи Алекса.

— Липсваше ми, Алекса — прошепна той между целувките. — Цял живот ми липсваше.

Не, те не можеха да се любят бавно и спокойно. Те имаха нужда един от друг прекалено много, и то точно сега, и не бяха способни да направят своите открития бавно и чувствено. И когато нежно, много нежно стигнаха там, където винаги са искали да бъдат, те откриха нещо много по-забележително от тяхната невероятна страст — когато бяха заедно, когато бяха едно, те се докоснаха до най-нежния покой, до най-тихата радост, до най-съвършеното щастие.

Фините пръсти на Алекса нежно погалиха огромния белег, който пресичаше корема му. Миг по-късно тя го докосна с устни нежно и ласкаво, без да задава въпроси, но готова да разбере онова, което той искаше да ѝ каже.

— Имам и други белези, Алекса, невидими, но много по-големи.

— Ако искаш да ги разкриеш, Робърт, може би ще целуна и тях.

— О, скъпа моя Алекса, ти вече го стори. — Робърт нежно я притисна до себе си и отметна красивата ѝ коса, за да види искрящите очи. Вгледа се в тях и добави: — Обичам те, Алекса.

— О, Робърт, и аз те обичам. — Устните ѝ докоснаха неговите и за един миг страстта отново ги завладя, но сега имаше един въпрос, който трябваше да бъде зададен и на който трябваше да се даде отговор, заради него, заради тях — за да може той да се увери, че любовта ѝ към него е всеотдайна, без значение какви тайни или кошмари витаят в миналото. Тя тихо попита: — Има ли нещо, което искаш да ми кажеш за войната, Робърт?

— О, не, любов моя. Нищо особено, никаква срамна тайна — увери я той. — Аз съм като всеки друг мъж, който е бил войник. Това е всичко.

— Не мисля, Робърт Макалистър — нежно отвърна тя, преди да се поддаде на примамливото желание, което проблясваше в изразителните му очи, — че ти си като всеки друг мъж.

— Здравей, Джеймс.

— Алекса?

— В неудобно време ли се обаждам? — Беше събота, шест часа вечерта, чикагско време. Тя го бе намерила в апартамента му в хотел

„Дрейк“.

— Не, ни най-малко. За днес съм приключил с деловите срещи.
— Джеймс леко свъси вежди, като си припомни, че последната среща бе приключила преди два часа. В която и да е било друга събота през последните пет месеца, откакто познаваше Алекса, той отдавна щеше да е хванал полета от О'Хеър до Нешънъл, за да прекара вечерта в „Скалата на розите“. Но днес, през тези два часа, той просто стоеше до прозореца, втренчил поглед в прелестната гледка на езерото Мичиган и мислеше... за Алекса и за нейната малка сестра.

— Е... мога ли да се кача при теб?

— Да се качиш?

— Аз съм във фоайето на хотела.

— Здравей.

— Здравей. Влизай.

— Благодаря.

Джеймс я наблюдаваше с изненада и интерес, когато тя — след кратка, неловка усмивка и без да го целуне — мина покрай него и влезе в изисканата всекидневна на просторния му апартамент. Алекса определено идваше с някаква цел.

— Е? — попита той, когато я последва във всекидневната и седна на канапето срещу нея.

— Джеймс... случи се нещо.

— Да, чакай да позная — отвърна тихо той. После, без да сваля поглед от смутените красиви зелени очи, добави: — Нещо хубаво, макар да не си сигурна как ще го възприема аз.

— Да — прошепна тя, удивена от неговата прозорливост и притеснена заради това, което бе дошла да му каже, и заради неспособността си да го убеди в една необходима лъжа.

— Нима съм познал? Честно казано, не мога да си представя какво е то.

— Не можеш, защото е трудно да си го представиш. Срецнах един мъж, Джеймс, и се влюбих в него. Той също ме обича.

— Влюбила си се? — повтори той тихо. От едно далечно кътче на съзнанието му долетя невероятната мисъл, която така настойчиво бе потискал в себе си цяла седмица, но сега тя изхвърча свободна и

започна своя празничен танц предизвикателно. „И аз се влюбих.“ — Влюбила си се? Ти, с твоето цинично отношение към любовта?

— Да, аз, циничната. Естествено, вината е твоя — каза тя. Беше си намислила да каже колкото се може повече истини. Джеймс беше виновен, защото тъкмо той я запозна с Робърт, но освен това той носеше отговорност за нейната любов в много по-широк и по-важен смисъл. И тя искаше Джеймс да го узнае. — Ти, Джеймс Стерлинг, ме накара да повярвам в себе си. Ти безмилостно ми повтаряше, че съм добра, а не жестока, че заслужавам да бъда обичана, и че съм способна да обичам. Не знам дали наистина вярваш в това. Ако не, значи си създал едно самозаблуждаващо се чудовище, което е полудяло от любов.

— Добре знаеш, че вярвам в това, което съм ти казал.

Сериозните му сини очи красноречиво доказваха, че говори истината. Алекса се вгледа в него, търсейки други послания, но сега той бе в ролята на изкусния адвокат, поразително красивото му лице бе абсолютно безстрастно — хладнокръвно, непроницаемо, студено. Тя бе дошла до Чикаго, за да му каже, лице в лице, че тяхната връзка е приключила и считаше за редно да го уведоми. Не очакваше Джеймс да прави сцени, нито пък го искаше, но в очите му не се забелязваше дори краткотрайно разочарование или съжаление. Всъщност нямаше ли нотки на облекчение, когато каза: „Влюбила си се?“ Алекса не искаше да нарани Джеймс, но все пак... тази негова реакция...

— Какво? — възкликна той и се засмя, като не успя да проумее внезапната ярост в очите ѝ.

— По дяволите, Джеймс! Нима това, което ти казвам няма никакво значение за теб? Въобще ли не ти пука за нашата връзка? Може би не е честно да те питам, но...

— Алекса! Разбира се, че нашата връзка ме интересува. Нима не го знаеш? — Джеймс изчака, докато погледът ѝ се смекчи и в очите ѝ се появи отговорът „Да, знам“. Сетне тихо добави: — Аз много държах на нашата връзка. И винаги ще държа на теб Александра Тейлър, и ще се радвам, ще се грижа за твоето щастие.

— Това е определението на Кат за любовта — тихо промърмори Алекса.

— О?

— Да. Тя казва, че любовта е онова чувство, което те кара винаги да се грижиш за другия, за щастието на другия, без значение дали съдбата е предопределила да бъдете заедно. Точно такова чувство изпитвам аз към теб, Джеймс. Така че...

— Така че?

— Ние се обичаме, дори да не сме си го казвали никога.

— Дори да не сме си го казвали преди — поправи я Джеймс. — Трябва ли от дистанция да се интересувам от твоето щастие или можем да си останем приятели? Бяхме чудесни любовници, Алекса, бяхме... дано да си останем чудесни приятели.

— О, Джеймс — прошепна тя — толкова се радвам, че искаш да бъдем приятели.

— Винаги. — Джеймс подкрепи обещанието си с блага усмивка. После реши да се пошегува, за да разтовари и себе си, и нея от напрежението и вълнението: — Е, Алекса, приятелко моя, разкажи ми за него.

— Няма много за казване. Срецнахме се в четвъртък — преди два дни — и това е всичко. Любов от пръв поглед. — Алекса най-сетне изрече необходимата лъжа, без да трепне. Дори се усмихна глупаво, когато си призна, че е попаднала в плен на романтичното чувство, което преди презираше. Беше решила, че лъжата наистина е наложителна. Джеймс не биваше да знае, че е влюбена в Робърт. Тя мразеше да лъже, но още повече мразеше причината, поради която се налагаше да излъже — защото Джеймс можеше и да не одобри избора ѝ. Ами ако той, въпреки думите за любов и приятелство, смята, че тя не е достойна за Робърт? Или поне, че не си заслужава Робърт да рискува важната си политическа кариера заради връзката си с нея? Чудовищата, спотаени в сенките на сърцето ѝ, символи на нейните неуспехи и недостатъци в миналото, бяха все още там, притиснати от любовта на Джеймс и на Робърт. Притиснати, но не и прогонени, а може би никога нямаше да бъдат прогонени.

— Как се казва той?

— Ромео. Подходящо име, не мислиш ли, тъй като из изцяло промених отношението си към любовта на Ромео и Жулиета. Освен това, позволявам си да цитирам младата госпожица Капулети: „Какво значение има едно име?“

— Този неуспешен опит да се измъкнеш означава, че той попада в категорията на „напълно неподходящите“ — отбеляза Джеймс с усмивка. Веднъж Алекса, колкото шеговито, толкова и сериозно, му бе развила своята теория за мъжете, които тя според нея са напълно неподходящи за сериозна романтична връзка и с които не би имала нищо общо, ако въобще някога изчезне циничното ѝ отношение към любовта. Актьорите, както и политиците попадали в тази категория. Характерно и за двата типа било не особено привлекателното съчетание от суетност, егоцентричност и способността им да се измъкват от всяка ситуация, дори с цената на мъжкото си достойнство. Преди да срещне Джеймс, Алекса поставяла и адвокатите в тази категория, както и всички мъже с аристократичен произход. „Ако нейната нова любов е актьор или политик, или адвокат, тя би разтърсила златистата си коса и със смях би си признала грешката — мислеше си Джеймс. — Но тя мълчи. Защо мълчи?“ Като забеляза смущение и опасение в красивите ѝ очи, Джеймс тихо попита: — Той е женен, нали?

— Да — призна Алекса. Още много лъжи би могла да му наговори, но всъщност му бе казала най-важната — че съвсем скоро се е запознала със своя любим — и изглежда, че той бе повярвал. Тя не се осмеляваше да предизвиква съдбата, засипвайки го с други не, толкова съществени лъжи.

— Мислех си, че женените мъже са предварително обречени на провал пред теб, Алекса.

— Да, преди беше така. Но сега е различно, за него това не важи. Трябва да изживея тази любов, Джеймс, колкото се може по-дълго, каквото и да стане.

— Опасно е.

— Знам. Опасно и глупаво... а да не говорим, че не е редно. Това наистина е дълбокото старомодно убеждение на едно провинциално момиче от Канзас.

— Старомодно може би, но много, много разумно.

— Да, но Джеймс, аз вярвам в любовта си към този човек повече от всичко друго, в което съм вярвала досега. Спомняш ли си, преди ти казвах, че никога няма да се влюбя всеотдайно, безумно, истински. Но сега разбирам, че съм сбъркала.

— Да, разбирам — беше толкова очевидно. Алекса цялата грееше, беше по-красива от всякога, от нея бликаше радост и топлина. — Просто бъди внимателна, Алекса.

— Дори това не мога да обещавам, Джеймс — тихо отвърна тя. Естествено, тя и Робърт ще положат усилия да скрият любовта си, но тя вече нямаше власт над сърцето си. То вече не ѝ принадлежеше.

Тя бе дала сърцето си на Робърт. То беше изцяло подчинено на неговата воля.

Алекса отклони поканата на Джеймс да остане за вечеря. Извини се, че е безкрайно уморена, което бе факт, и че се налага да се върне във Вашингтон, защото на другата сутрин ще правят снимки, въпреки че е неделя. Но отказа от вечерята най-вече защото се страхуваше, че ако остане по-дълго време, Джеймс ще ѝ задава въпроси и както умееше да изкопчва от нея истини, скоро щеше да се досети за Робърт.

Алекса си тръгна, а Джеймс прекара вечерта и безсънна нощ, като мислеше само за Катрин. Цяла седмица тя обсебваше мислите му, които така ненадейно изплуваха на повърхността без предупреждение, че дори — изумително наистина — бяха отвлели вниманието му по средата на преговорите за милиарди долари. Мислите бяха в него и той се бе опитал да ги овладее, колкото се може по-добре, като им позволяваше един кратък примамлив полет към далечното въображение и после ги принуждаваше да се върнат, там, където им е мястото. В края на краищата съвсем скоро прекрасните еретични мисли ще трябва да бъдат прогонени, завинаги забранени.

Забранени завинаги — един акт на любов и воля, заради Алекса, която той обичаше и не искаше да нарани. Ако бе срещнал друга жена и се бе влюбил, да, тогава, разбира се, той би отишъл при Алекса и би си признал, както направи тя пред него, че чудото е станало. И тя би се зарадвала заради него, тъй както той се зарадва, че тя най-после е намерила любовта.

Но Катрин не беше просто друга жена. Тя беше малката сестра, чието появяване на бял свят бе причинило такъв хаос в живота на момичето Алекса, и сега връзката между двете сестри бе изключително важна, толкова сложна, толкова крехка. Джеймс бе абсолютно убеден, че никога не би могъл да каже: „Знам, Алекса, че

такъв циник като теб и такъв скептик като мен никога не са вярвали, че ще се влюбят. Но, виждаш ли, има нещо толкова прекрасно, чудотворно и вълшебно в твоята сестра...”

Но сега Алекса бе открила своята чудотворна любов.

И може би... може би тъкмо нежността, която той и Алекса изпитваха един към друг, бе отворила сърцата им за тази по-голяма и силна любов. Тя му бе казала: „Вината е твоя“ — една своеобразна благодарност, че той я бе накарал да повярва в себе си. Но истината бе, че докато се грижеше за Алекса, докато се любеше с нея, той бе направил много важни открития за себе си. Винаги е имало хора, които обича — родителите му, Елиот, Робърт и Брин. Но това, което изживя с Алекса, нежността и разбирателството, не бе го имал с други жени. Пет пари не даваше за предишните си любовници, но се интересуваше и обичаше Алекса. И тъкмо защото държеше на нея, той бе открил чудото — че е способен да бъде грижовен, нежен и влюбен.

— Твоя е вината, Алекса, че съм влюбен в малката ти сестра — тихо прошепна той, загледан в бляскавата панорама на Чикаго. После тихо добави: — Благодаря ти.

Примамливите вълнуващи мисли за Катрин, сега напълно освободени, танцуваха лудо в съзнанието му, въртяха се шеметно и скачаха от радост... докато накрая изведнъж се разбиха.

„Ами Катрин? — обади се някакъв глас отвътре, вероятно гласът на разума. — Забрави ли колко е млада и колко невинна? Нима не помниш, че всеки път, всеки път — когато сте заедно — тя се изчервява, смутена от теб? Ти я плашиш, объркваш. Алекса ти го каза още в началото и последната ви среща в Инвърнес го доказа. Всъщност — как си могъл да не обърнеш внимание на този факт? — само преди седмица ти разплака Катрин. И не си ли спомняш каква бе реакцията ѝ на следващия ден, когато ти влезе в стаята да я послушаш как свири? Тя дори не се осмели да те погледне!“

„Да, Катрин е невинна, но аз ще бъда толкова нежен, толкова внимателен — обещавахе влюбеното му сърце. — Да, млада е и все пак не чак толкова. Понякога сапфирените ѝ очи са толкова мъдри, сякаш Кат познава страданието и униятието на цели поколения. О, да, да, аз наистина я смущавам и много съжалявам за това. Знам, че я плаша. Може би и двамата сме просто в плен на магията. Тя също го усеща, сигурен съм, че го усеща. Виждам чудото в нейната усмивка и в

лъчезарните ѝ очи. Мисля, че знам защо не ме погледна, когато свиреше на пианото. Причината се крие в същото чувство, което ме караше да потискам мислите си за нея, докато работех тази седмица. Въображението е толкова силно, толкова непреодолимо, омагьосващо и всепоглъщащо, че изисква цялото внимание.“

„Ти си много убеден в своите чувства към Катрин — противопостави се гласът на разума. — Но знаеш ли какво иска тя?“

„Да, убеден съм в моите чувства. Да, вярвам, че тя иска точно това. Но заклевам се, че ако Катрин не иска нашата любов, ще я оставя на мира. Ще направим това, което тя поиска. Изборът на сърцето ще бъде неин.“

Джеймс копнееше да отиде при нея, още сега, но за последен път се подчини на разума и реши, че между връзката му с Алекса и любовта му с малката ѝ сестра трябваше да мине време.

Време... седмици... ценно време далеч от безценната Катрин.

ГЛАВА 15

Манхатън, октомври 1989

— Здравей, Катрин. Джеймс се обажда.

— Здравей, Джеймс.

— Как си?

— Благодаря, добре. — Би могла наистина да каже нещо повече.

— Чувствам се отлично, Джеймс, не съм напълняла, а съм силна, и здрава и в много добра форма. — Но Катрин знаеше, че той не търси нея, не в никакъв случай. Той се обаждаше заради Алекса. Макар Алекса да я уверяваше, че Джеймс не страда, очевидно не беше така. И сега той сигурно се обаждаше, за да търси помощ от нея.

— Чудесно. Чудех се дали ще дойдеш с мен да покараме лодка в събота.

— О — прошепна тя, разкъсвана от противоречивите чувства, които Джеймс винаги предизвикваше у нея. „Да, защото искам да те видя. И не, защото не мога да ти помогна. Алекса е много, много влюбена.“

— Или пък в неделя? Кога предпочиташ?

— В събота — чу гласа си тя, смел и глупав отговор, който идваше от сърцето ѝ.

— Добре. Ще взема на заем лодка от един приятел. Тя е закотвена в клуба Саутхемптън на Лонг Айленд. Ще тръгнем от Манхатън към единадесет. Става ли?

— Да, чудесно.

— Здравей.

— Здравей. — Джеймс се усмихна, щастлив, че я вижда, и за един кратък вълшебен миг той потъна в нейните лъчезарни сини очи. Те проблясваха, щастливи, че го виждат, но блестящите сапфири бяха обградени с тъмни кръгове, а винаги розовите ѝ страни бяха съвсем бледи. — Катрин? Какво ти е? Болна ли си?

— Добре съм. Нищо... ми няма. Денят е прекрасен за плаване, нали? Трябва да си взема само сакото от дрешника, и съм готова.

— Добре — съгласи се той и се почувства неловко, че отново я бе смутил.

Кат тръгна към дрешника и той забеляза, че елегантното ѝ тяло е напрегнато, а фините бели пръсти са безпощадно впити в снежнобелите длани „Тя страда. Болката сякаш изведнъж я сковала и пронизва“ — мислеше си Джеймс, докато наблюдаваше как тялото ѝ за миг се отпусна, а деликатните ѝ пръсти се разтвориха, за да вземат сакото от закачалката. Да, болката ту идваше на огромни мъчителни вълни, ту си отиваше, но бледото ѝ лице и сенките под очите красноречиво доказваха, че цяла нощ тази болка е била в нея.

— Катрин? Опитвала ли си да се свържеш с мен, за да отложим това излизане? Цяла сутрин си бях в офиса.

— Не. Не съм те търсила.

— О — Значи каквото и да става тя не иска да отлага срещата си с него. Тази мисъл го изпълни и с тъга, и с радост. — Може би трябваше да отложим тази среща за друг път?

— Да, трябваше. — Катрин затвори вратата на дрешника и го погледна смело в очите. — Искаш ли да ме питаш нещо за Алекса?

— За Алекса?

— Да, за Алекса и... — Тя сви рамене, сякаш искаше да се извини за намесата.

— За Алекса и за нейната нова любов? Не, нищо. Защо?

— Помислих си, че затова се обаждаш.

— Не. Често разговарям със сестра ти, но се притеснявам, както сигурно и ти, да не направи нещо неразумно. Макар че се радвам на щастието ѝ, като се надявам то да е вечно. — Той спря погледа си на нейните красиви учудени очи и тихо добави: — Поканих те да излезеш о мен, Катрин, защото исках да те видя.

— О! — Нежното щастливо възклицание изведнъж се превърна в тежка въздишка, остра като нож, който безпощадно разкъсва тялото ѝ отвътре.

— Катрин, моля те, нека да ти помогна — тихо каза Джеймс. — Знаеш ли какво ти има?

— Да, знам и след няколко часа ще се оправя. — Трябваше вече да се оправи! Ужасните спазми обикновено траеха само осем часа, а

вече бяха минали дванадесет. Бе прекарала всеки един мъчителен миг от безсънната нощ, успокоявайки се, че до сутринта ще ѝ мине, преди той да дойде. Щеше да е прекалено уморена за разходката, но поне спазмите щяха да са изчезнали. Но те все още пронизваха корема ѝ! Острите нокти се забиваха в нея, сграбчваха я и когато хватката им ставаше по-силна и здрава, те започваха да се извиват на всички страни, като ѝ причиняваха още по-силна болка, спираха дъха ѝ, отнемаха силите ѝ.

— Случвало ли ти се е преди?

— Да — призна тя и само за един кратък миг страните ѝ поруменияха. — Не е нищо страшно, Джеймс, просто... просто съм в ежемесечния си период.

Когато руменината от бузите ѝ изчезна, изсмукана от поредната вълна на болка, той усети странно противоречиво чувство в себе си, съчетание на безпомощност и очарование. Безпомощност, защото искаше да спре страданието ѝ незабавно. Очарование, защото сега беше векът на рекламите за тампони и на коктейлите, където се разговаряше за менструалния синдром, но тя някак си бе останала далеч от всичко това. За красивата Катрин това беше нещо много лично, много интимно.

— Катрин — обърна се нежно към нея той, когато с облекчение разбра, че болките ѝ се бяха уталожили. — Нали знаеш, че майка ми е гинеколог? Вярно, че менструалните периоди не са обичайна тема за разговор по време на вечеря, но... — Той млъкна, защото думите му предизвикаха нейната колеблива усмивка. Менструалните периоди никога не са били тема за разговор в Инвърнес и това, което знаеше по този въпрос, го бе научил от подробните и образни описания на жените, с които бе имал връзка. Но все пак... — Аз не съм притеснен, Катрин. Моля те и ти да се отпуснеш. Винаги ли е толкова болезнено?

— Да, въпреки че този път периодът ми трае повече време. Това е първата ми менструация от месец юни Докато пазех диета не ми е идвало.

— Ходи ли на преглед?

— Да, ходих при една лекарка в здравния център в Оберлин. Тя смята, че не се касае за ендометриоза, но все пак ме посъветва да отида при специалист и вероятно ще се наложи да вземам хапчета за регулиране на менструацията.

— Даде ли ти името на специалиста?

— Да и тази седмица ще си уредя час при него.

— Добре. А сега какви лекарства имаш за успокояване на болката?

— Аспирин. Не ми помага особено, но мисля че спазмите скоро ще престанат.

— Имаш ли нещо за пиене?

— За пиене?

— Водка? Уиски?

— Не, защо?

Джеймс потисна изненадата си. От години, още когато беше в гимназията, той знаеше, че алкохолът успокоява спазмите при менструация. Но очевидно Катрин не бе научила тази подробност от приятелите си в гимназията и в колежа. Нито пък бе говорила с по-голямата си сестра, която — Джеймс е бил свидетел — лекуваше силните болки през първия ден на периода си с две чаши „Дом Периньон“.

— Алкохолът помага — обясни той. После се усмихна нежно и тихо добави: — Е, Катрин, да ти предложи ли нещо за пиене?

— Добре. Не знам дали има... — Тя наклони замислено глава, сякаш искаше да покаже това, което и двамата знаеха, че Джеймс е по-добре запознат с апартамента на Алекса, отколкото тя. Миг по-късно тя тихо каза: — Да, май ще приема предложението ти.

— Защо не отидеш във всекидневната, а аз ще намеря нещо за пиене и ще ти го донеса. Имаш ли някакви предпочитания?

— Не. Всъщност никога не съм пила повече от една глътка, каквото и да е то.

— Добре. Тогава ще ти донеса малко бърбън — Джеймс знаеше, че в апартамента има бърбън, любимата му марка — меко, ароматно, превъзходно на вкус. Веднага щом Катрин излезе от стаята и се запъти към всекидневната, той намери бутилката с бърбън, взе една кристална чаша и наля питието чисто, без сода и без лед.

— Ето, пийни — каза той, когато отиде при нея във всекидневната, където тя седеше на канапето.

— Благодаря.

Катрин пиеше от скъпата течност под зоркия поглед на Джеймс и от време на време му се усмихваше стеснително и извинително сякаш

искаше да каже „Може би няма да усетя ефекта, може би...“

Алкохолът нахлу в изтощения от безсъние и болки организъм, като я заля с топла, успокоителна вълна, блажено се разля по тялото ѝ, окъпа я, леко я пренесе до едно място, където съзнанието ѝ свободно се рееше и нямаше следа от болката. Свирепите нокти, които безмилостно се бяха забили в нея през последните дванадесет часа, като по чудо се махнаха и нежните рани, причинени от тях, се обляха с успокояваща алкохолна топлина. Изведнъж ѝ олекна и тя се почувства някак удивително, невероятно спокойна и самоуверена.

— По-добре ли си? — попита Джеймс, докато гледаше как очите ѝ се разширяват.

— Да. Не мога да повярвам. Благодаря ти. — Тя остави чашата с бърбън на масичката и обяви: — Готова съм за плаване.

Много му се искаше да я заведе на разходка с лодката, както бе възнамерявал да направи. Но Джеймс знаеше, че възбуждащия ефект на алкохола, съчетан с еуфоричното облекчение, че болката е преминала, скоро ще отстъпи пред умората от безсънната нощ.

— Мисля, че е по-добре да си легнеш, нали?

За един вълшебен миг му се стори, че сапфирените ѝ очи го погледнаха така учудено, сякаш си е помислила, че той ѝ предлага да си легнат заедно и тя е готова да приеме предложението му с желание и радост. Но когато този миг потъна зад дългите черни мигли и поруменелите ѝ страни, Джеймс се питаше дали това не е било само мираж. Мираж, който бе накарал сърцето му лудо да бие.

— Да — отвърна тихо тя. — Май е по-добре да си легна.

— Ще ми се обадиш ли, когато се събудиш, независимо по кое време?

— Добре. Но нямам телефонния ти номер.

— Затова ли не ми се обади да отложим срещата?

— Не. Просто не исках да я отлагам.

— Защото мислеше, че искам да говорим за Алекса?

— Да. — Тя го погледна смело в очите и тихо доба ви: — И най-вече защото исках да те видя.

— Здравей, Джеймс. Катрин се обажда. Ти ми каза, че мога да ти звънна по всяко време. — Вече минаваше полунощ и тя току-що се бе

събудила, отпочинала, освежена — болката бе изчезнала.

— Да. Как си?

— Добре. Току-що се събудих и се чувствам чудесно. Благодаря.

— Радвам се. Значи можем да обядваме утре... всъщност днес? Мислех да ти предложа да се поразходим с лодка, но метеоролозите уверяват, че наближава буря. Какво ще кажеш за прочутия обяд с шампанско на Лонг Айлънд? Сервират го в зала „Азалия“ в клуба Саутхемптън, което означава, че можем да се приготвим и за плаване, в случай, че времето е подходящо...

— По-добре да не пия — каза Катрин с усмивка, фините и пръсти докоснаха кристалната чаша с шампанско, която бе току-що поставена на розовата ленена покривка.

— Не искаш шампанско?

— Вчера разбрах, че алкохолът ме прави прекалено откровена.

— Откровена? — попита тихо Джеймс, като се чудеше какво ли е накарало Катрин да реши, че е била прекалено откровена. Дали признанието ѝ, че е приела поканата му за разходка, защото е искала да го види? Или предизвикателните учудени сапфирени очи, когато той и предложи да си легне? И каква ли неизречена истина я кара днес да не пие шампанско? Дали не е нейната версия за сложната история на сестрите Тейлър? — Наистина ли е възможно да си била прекалено пряма с мен?

— Мисля, че трябва да мине време, докато се кажат някои истини — бавно отвърна тя.

— Да, и аз така смятам — съгласи се той. Знаеше, че е прекалено рано да ѝ разкрие истината за своите чувства към нея, някой ден, когато е готова, той ще и каже всички онези прекрасни, радостни истини. И някой ден, както той се надяваше, тя ще му разкрие тайните, които не са толкова радостни, но очевидно дълбоко я засягат. „Имаш достатъчно много време, красива моя Катрин, но моля те, искам да знаеш, че можеш да ми довериш всички тайни на сърцето си.“ — Ти пи съвсем малко алкохол вчера.

— Знам.

Катрин съзнаваше, че ѝ бяха нужни само няколко капки бърбън, и магията на питието бе прогонило болката. Но какво да си мисли за другата магия — топлите, възбуждащи, радостни вълни и прекрасния смях, който бликаше весело от бляскавия фонтан на щастието, скрито

дълбоко в нея? Съвсем ясно разбираше, че тази магия няма нищо общо с алкохола. Тази магия беше Джеймс. Толкова нежно неговите тъмни сини очи и топлата усмивка я бяха примамили да преодолее свенливостта си, приемайки с удоволствие всички нейни думи, всички нейни мисли, всички нейни истини.

Но имаше и думи, които тя все още нямаше куража да му каже. „Аз съм осиновена. Истинската ми майка не ме е обичала достатъчно, за да ме задържи. Не знам коя съм, Джеймс, все още не знам, но всеки ден научавам по нещо за себе си.“ Катрин не бе събрала смелост да го посвети в тази тайна, все още не, или може би тя все още нямаше сили да му каже останалото. „Има нещо, което разбрах за себе си, Джеймс, едно чудесно откритие. Разбрах, че когато съм с теб, аз съм всичко това, което искам да бъда.“ Катрин не разкри своите тайни на Джеймс в този мрачен дъждовен ден. Вместо това те разговаряха за музика и яхти, за дъжда и розите, за буреносните облаци и вълните. И сред този следобед от ласкави усмивки и нежен смях се прокрадваха поканите за бъдещи срещи. Да, тя с удоволствие щеше да отиде с него на опера и много ще се радва да вечерят заедно в най-очарователните ресторанти на Манхатън. Да, ще отидат заедно да разгледат изложбата на импресионистите и ще отидат...

Катрин отговаряше с „да“ на всички предложения, едно щастливо радостно „да“, и нейните красиви, честни очи му казваха нещо повече — най-важната истина, която той искаше да узнае „Да, Джеймс, искам да бъда с теб.“

ГЛАВА 16

Вашингтон... декември 1989

— Целият уикенд? — повтори тихо Алекса.

Беше първият вторник от декември. През трите месеца на тяхната любов тя и Робърт никога не бяха прекарвали цял уикенд заедно. Срещаха се само вечер, в редките безценни часове, откраднати от мрака. И в тези блажени късни нощни часове те споделяха вълнуващата интимност, която бе тъй нежна, тъй ласкава. Изживяваха заедно и неутолимата страст, която бе все така отчаяна, настойчива и пламенна, както през онази първа нощ.

Тяхната неистова страст бе символ на това, което и двамата знаеха, но никой не казваше на глас — щастието им нямаше дълго да издържи. Поне така си мислеше Алекса. Любовта им засега беше в безопасност, беше лесно да прикриват тайната, защото никой не се бе опитвал да я търси. Вашингтонската преса преследваше безмилостно Робърт, с надеждата да цитира репликите на най-ярката политическа звезда на нацията. Но на нито един репортер, дори и на най-агресивния журналист от клюкарските рубрики, не му бе хрумвало да разследва личния живот на сенатора. И защо ли да го прави?

Всички във Вашингтон, които бяха виждали блестящата двойка, знаеха, че бракът на Робърт и Хилари беше идеален.

Тайната любов на Робърт и Алекса щеше да бъде в безопасност... докато Робърт се кандидатира за президент. Тогава всяка подробност от живота му, колкото и интимна да е тя, щеше да стане обществено достояние. Щяха да го преследват непрекъснато и политическите журналисти, и легионът от шпиони, нает от опозиционната партия, с непосилната задача да открият най-малкото петънце в безупречния живот на сенатора. Ако Робърт стане кандидат на своята партия за изборите през 1996, както предричаха политическите наблюдатели, тяхната тайна любов щеше да бъде в безопасност още четири години, може би и пет. И ако той не се кандидатира до 2000 година, тогава...

А дали тя бе готова да приеме тази среднощна, отчаяна, открадната любов още четири години, или дори още осем? О, да. Тя щеше да бъде с него, когато може и колкото може по-дълго.

А сега той ѝ казваше, че ще прекарат цели три дни заедно.

— Да, целият уикенд — прошепна Робърт, докато нежните му целувки правеха своето пътешествие от насълзените ѝ очи до влажните от целувки устни. — Целият уикенд, любов моя.

— О, не!

— Скъпа?

— В събота съм на работа! Ще снимаме в сградата на Върховния съд. В петък съм свободна цял ден, но в събота ще трябва да работя.

— Тогава в петък ще приготвиш ти вечерята. Ще бъда точен, обещавам. — Робърт я целуна и продължи: — А в събота аз ще се заема с вечерята. А в неделя, любов моя...

Да, той ѝ бе обещал целия уикенд и в смарагдовите ѝ очи проблеснаха радостни искри. О, с какво нетърпение очакваше Робърт мига, когато щеше да ѝ обещае, че ще бъдат заедно цял живот.

„Може би този уикенд ще успее да ѝ дам това обещание“ — мислеше си той, когато няколко часа по-късно я притискаше в прегръдките си, докато тя спеше. Тя беше съвършеният образ на спокойствието и щастието. Златистата ѝ коса обграждаше като ореол красивото ѝ лице, една нежна усмивка спеше кротко на устните ѝ. Когато докосна нежно златистата коприна, тя се усмихна още повече и в съня си се протегна към него, сякаш сънуваше това, за което той си мислеше — времето, когато най-после щяха да бъдат заедно завинаги.

Робърт не бе споделял с нея радостните си планове да прекарат остатъка от живота си заедно, но разбира се, тя сигурно се досещаше за тях. А и той все още не искаше да ѝ обещава нищо, докато Хилари не се съгласи да му даде развод. Беше решил да почака до Коледа и тогава да разговаря с жена си. Сенатът щеше да бъде във ваканция, Алекса щеше да замине за Топека и ако всичко върви добре, Хилари както винаги щеше да замине за Далас, за да присъства на разточителните приеми, които толкова много обичаше, а той щеше да си остане във Вашингтон и да се изнесе от къщата. Решението да почака до Коледа беше практично и в никакъв случай не бе жестоко. За

сенатора и за госпожа Макалистър Коледа нямаше никаква сантиментална стойност, както всъщност и нито един от останалите празници.

Но сега, докато Робърт държеше в прегръдките си жената, която обичаше, и размишляваше за предстоящите безбройни вашингтонски приеми, на които двамата с Хилари трябваше да присъстват, той взе друго решение. Ще говори с Хилари за развода съвсем скоро, този четвъртък, вечерта преди тя да замине за минералните извори, където щеше да прекара почивните дни. Той не можеше, не биваше да продължава повече тази игра.

Робърт и досега се чудеше как никой не бе успял да разбере, че съвършеният сценарий, по който играеше бъдещата Първа двойка, беше добре прикрита измама, един безсърдечен, бездушен спектакъл. Преди да срещне Алекса, той добре играеше ролята си, защото тогава сърцето му бе празно и фалшът за него нямаше значение. Но сега сърцето му преливаше от любов и ако в миналото тази измама не бе очевидна, скоро тя щеше да стане съвсем прозрачна, защото напоследък той една гледаше Хилари. И въпреки това във Вашингтон все още се говореше за съвършената двойка.

Беше крайно време този спектакъл да приключи и ако всичко върви добре, това наистина щеше да стане. Но все пак съществуваше едно голямо „ако“. Робърт знаеше, че Хилари няма да му „даде“ развод. Той ще трябва да си плати за това. А цената можеше да се окаже твърде висока, защото той искаше нещо повече от развод, искаше раздялата им да стане без излишен шум. И то не заради политическата си кариера, а само заради Алекса. Съзнаваше, че един широко огласен развод, в който талантливата актриса щеше да играе ролята на „другата жена“, би съсипал кариерата ѝ.

Робърт беше наясно, че Хилари ще поиска да бъде възнаградена заради неговите намерения. Той ще трябва да събере сили, за да посрещне достойно всичките ѝ обиди, гнева и яростта, докато тя се съгласи да постъпи, така както той иска. И тогава, заради Алекса, заради нейната сигурност и нейното щастие, той трябва да бъде подготвен да заплати.

— Обичам те — тихо прошепна той на своята спяща красавица. „Обичам те, скъпа, и може би само след три дни ще имам чудесна новина за теб.“

Хилари винаги прекарваше първия уикенд от декември в Уилоус, супер луксозния курорт край минералните извори, на четиридесет мили северно от Савана. Там ходеха най-богатите жени от Юга. Поне четири пъти годишно тя гостуваше в разкошното, реставрирано след Гражданската война имение, една традиция, която бе започнала като подарък от майка ѝ за шестнадесетия ѝ рожден ден. Хилари никога не бе усещала никакви подобрения след почивките си в Уилоус. Наистина, на специалистите от курорта, които се занимаваха с красотата, здравето и добрата форма на своите клиенти, им бе много трудно да открият никакви недостатъци в съвършеното лице, идеалната кожа, безупречния маникюр и елегантното тяло на Хилари. Но тя всеки път упорито се връщаше в Уилоус, защото богатите, красиви и влиятелни жени като нея винаги го правеха.

Сега за първи път Хилари се чудеше дали може да отмени резервацията за този уикенд, който предхождаше тъй важните светски събития през коледните празници. Съзнаваше съвсем ясно, че ако прекара почивните дни в Уилоус, Робърт щеше да отиде при Алекса в „Скалата на розите“. Ами ако отмени резервацията? Робърт щеше да си остане в Клермонт и да работи в кабинета си, а когато се хранеха мълчаливо, тя щеше да вижда в сериозния му поглед горещото желание да бъде с другата. А можеше да забележи и нещо много лошо — мрачния необуздан порив, който я караше да се страхува, че Робърт ще ѝ разкаже за връзката си с Алекса.

Като че ли тя не знае! Преди няколко месеца Хилари го бе проследила до малката вила, кацнала на скалите. И месеци наред тя бе подхранвала към Алекса такава омраза, пред която предишните ѝ чувства към старата съперница изглеждаха безлични и тривиални. Мразеше и Робърт заради това, което ѝ причиняваше. Знаеше, че жалката им връзка скоро ще приключи, но това едва ли щеше да уталожи гнева на Хилари. Та Робърт е рискувал да предизвика скандал, рискувал е кандидатурата си за президент... заради Алекса! Как е могъл да го направи? Как се осмелява!

В крайна сметка Хилари реши да не отлага почивката си в Уилоус. Колкото повече време Робърт прекарваше с Алекса, толкова по-скоро щеше да се отегчи от нея. Застанала пред огледалото, тя

мрачно се питаше дали наистина това, което вижда по безупречната си кожа, са малки бръчици. Бръчки от тревога, бръчки от омраза? Ето още един повод да подхрани омразата си към Алекса и Робърт, и още един повод да прекара разкошен, освежителен уикенд край минералните извори.

В четвъртък вечерта, преди да замине за Савана, Хилари седеше във флорентинската стая в Клермонт, втренчила празен поглед в куп гравирани, позлатени по краищата покани. Тя прехвърли наум всички соарета, приеми, галапредставления и благотворителни балове, като веднага отдели по-важните обществени и политически прояви и отхвърли по-незначителните, които не попадаха в категорията на първокласните светски събития. И докато ги подреждаше, тя планираше с коя от бляскавите си, изискани рокли да се появи на всеки един прием, без тоалетът ѝ да се повтаря. Намръщи се, като си представи разговора с Робърт, в който той щеше да се противопостави на екстравагантните ѝ хрумвания, като отново щеше да ѝ предложи да носи повече тоалети и от американските модни къщи, за сметка на оригиналните модели на „Живанши“, „Шанел“ и „Ла Кроа“.

Гневът на Хилари — как смее той въобще да прави някакви предложения? — се засили, когато съзря поканата от „Пенсилвания Авеню“ за благотворителния спектакъл „Пожелай си нещо, щом видиш звезда“, който щеше да се състои в събота на шестнадесети декември. Започна яростно да къса поканата, но една гениална мисъл уталожи гнева ѝ.

Тази година сенатор и госпожа Робърт Макалистър ще отидат на гала представлението. Естествено, Алекса щеше да присъства, облечена в някой безвкусен аленочервен сатен, с деколте до пъпа. А тя щеше да облече новата си копринена рокля е цвят на слонова кост, обшита с малки перлички и сребърни топчета — като капки роса върху рози — стилна, елегантна, изискана. Ще прибере лъскавата си черна коса на кок, за да се открие красивото ѝ лице и смарагдовите обици, единственото бижу, което щеше да сложи, освен, разбира се, най-важното украшение — златната брачна халка със смарагди, която щеше да напомня и на заблудения ѝ съпруг, и на неговата безсрамна уличница, коя и каква е Хилари.

Бляновете ѝ бяха прекъснати от шума на приближаващи стъпки. Робърт? Вкъщи в четвъртък вечерта? Предпочел е да се прибере

вкъщи, вместо да отиде в „Скалата на розите“? „Чудесно, най-последно“ — помисли си победоносно тя.

— Здравей, Робърт — поздрави го тя студено с неприкрита изненада, когато той се появи на прага. Не стана от коприненото канапе, както обикновено правеше, а отново прикова вниманието си в огромния куп от покани.

— Здравей, Хилари. Дойдох, за да поговорим.

— О?

— Ще ми обърнеш ли внимание?

— Да. — Усмивката ѝ бе изкуствено чаровна, когато вдигна поглед към него. — Разбира се.

— Добре тогава, причината да се прибера вкъщи тази вечер е да ти кажа, че искам развод.

— Шегуваш се, нали?

— Не. Знаеш, че не се шегувам. Освен това знаеш, че нашият брак е една зла шега. И двамата го разбрахме доста отдавна.

— Наистина ли си мислиш, че ще ти дам развод, Робърт?

„Не — каза си той. — Знам, че не искаш да го направиш. Но тъкмо затова съм тук, за да разбере каква е цената за моята свобода и за сигурността на Алекса.“

— Нямах избор, Хилари — тихо добави той. — Мога да приготвя документите много бързо и лесно, също както и ти. Надявах се... надявам се, че ще достигнем до приятелско споразумение.

— Има друга, нали? — неочаквано попита тя, сякаш едва сега ужасната мисъл стигна до съзнанието ѝ. — Тя е причината, нали?

— Причината, Хилари, е, че нашият брак съществува само условно и трябва да приключим с него. Да, срещнах една жена и смятам да се ожения за нея, но тя не е причината за неуспешния ни съвместен живот. Бракът ни се провали много отдавна, много преди да я срещна.

— Коя е тя?

— Няма значение.

— Нима? Искрено се съмнявам, че репортерите, които ще разгласят нашия грозен, скандален развод, ще се съгласят с теб. Предполагам, че те ще проявят голям интерес към всяка една долна и мръсна подробност от живота на твоята любовница. Нашият развод ще бъде много грозен, много скандален, Робърт, обещавам ти. Твоите

избиратели имат право да узнаят що за човек си всъщност ти. Известно ти е предполагам, че в наше време женкарите нямат големи шансове в изборите. — Хилари се изправи и бавно се приближи към него, изчаквайки унищожителния ефект от заплахата си, докато се наслаждаваше на своя триумф. После се обърна снизходително към мъжа, който очевидно бе забравил — удивително наистина — че не може да я напусне: — Ако се разведеш с мен, сенатор Макалистър, това ще ти коства президентството.

Робърт спокойно издържа нейния гневен и въпреки това победоносен поглед, и после съвсем тихо отговори:

— Тогава нека бъде така.

Тихите му думи веднага унищожиха и самоувереността и гнева ѝ, като оставиха само един парализиращ страх. Робърт наистина щеше да я напусне и тя беше безсилна да го спре, защото той бе готов да се откаже от всичко, всичко, за да прекара живота си с нейния най-голям враг.

Тя се отдръпна от него, изведнъж почувства нужда да подпре някъде треперещото си тяло, направи няколко бавни крачки встрани и се облегна на мраморната полица над камината. Погледът ѝ се спря вяло на скъпите украшения върху италианския мрамор — вази, античен часовник, кристална роза. О, как ѝ се искаше да го удари с тях! Но ако го направи, той щеше да си тръгне сега веднага и завинаги. Щеше бързо да пригответи документите за развода и всичко щеше да бъде загубено. Тя имаше нужда от време да помисли, да скрои план, да намери някакъв начин, по който да спре развода веднъж завинаги.

Пред Робърт не минаваха нито гневните закани, нито сълзите, нито заплахите, а и опитите ѝ да го прелъсти бяха предварително обречени на неуспех, и то от доста време насам. Но той беше честен и разумен човек, и тя го знаеше. В дългите мълчаливи паузи, преди да се обърне към него, съзнанието ѝ трескаво се луташе да намери изход и най-сетне успя — да отправи честна и разумна молба към своя честен и разумен съпруг.

— Не искам да се караме — тихо рече тя, когато най-после се обърна с лице към него.

— И аз не искам, Хилари.

— Ще ти дам развод, без да го оспорвам и без да го правя публично достояние, но искам да ми дадеш време. Не се притеснявай,

не говоря за помиряване. Но все пак имам малко гордост, нали? Имам нужда от малко време да се приспособя, да реша какво ще правя и дали ще се чувствам добре, ако остана във Вашингтон.

Сърцето на Робърт подскочи при думите „без да го оспорвам“ и „без да го права публично достойние“. Хилари се бе съгласила, по принцип да се разведат без много шум и сега започваше да му обяснява каква е нейната цена.

— Колко време имаш предвид? — попита той с учудващо спокойствие.

— До края на май.

— Това са почти шест месеца.

— Дай ми време, Робърт. Освен това не забравяй, че тържеството в чест на рождения ден на баща ми ще се състои на тридесети май в Далас. Знаеш колко е важен за него този ден, а и ти вече си дал съгласието си да произнесеш една от най-добрите си речи там. Ако можем поне дотогава да спазваме приличие пред хората, аз спокойно ще обмисля бъдещите си планове, а празникът на баща ми няма да бъде помрачен.

Робърт усети в себе си надигащата се ярост заради това „приличие пред хората“, но със сигурност щеше да издържи по-лесно публичния фарс, щом като вече домашният фарс бе приключил.

— Нищо няма да се промени дотогава, Хилари.

— Знам.

— Искаш ли нещо друго?

— Да. Някой знае ли за... нея?

— Не мисля. Не, никой.

— Тогава имам една последна молба. Бих искала да съм сигурна, че хората няма да клюкарстват зад гърба ми.

— Искаш да не се виждам с нея, докато не се разведем?

— Да.

Сега вече той знаеше цената на тихия развод — шест месеца без Алекса. Шест месеца. Това беше много време, но той знаеше, че молбата не е лишена от разум. Това би помогнало на Хилари да се примири с новото положение. Неговата суетна, разглежена съпруга не бе свикнала да ѝ отказват и, въпреки че тя не страдеше от любов по него, претенциозната и амбициозна Хилари губеше страшно много. Без Алекса. Дали пък цената не бе прекалено висока? Не, той знаеше,

че Алекса ще се съгласи. „Ние сме се чакали цял живот, Робърт — щеше да каже тя нежно и красивите ѝ очи щяха да грейнат от радост. — Нима не мога да издържа шест месеца заради цял един живот? Естествено, че мога.“

— Трябва да я видя още веднъж, Хилари, за да ѝ обясня.

— Разбира се.

— И ако се споразумеем да не се виждаме с нея в края на май ще се разведем тихо и без скандали — настоя той, без да сваля поглед от Хилари, търсейки в очите ѝ признак за измама, но не го откри.

— Добре, Робърт — отвърна тя тихо. — Обещавам, че ще удържа на думата си.

„Шест месеца — мислеше си Хилари, като крачеше нервно из спалнята си. — Шест месеца, какво ще направя през това време? Нищо, освен да се надявам, че Робърт ще дойде на себе си, или че Алекса ще изгуби търпение да го чака и ще си намери нова любов.“

Хилари продължаваше да крачи из стаята и когато зимната нощ стана по-студена и по-тъмна, мислите ѝ станаха също така черни и мрачни. Студени, мрачни, черни... и изведнъж блесна лъч надежда. Може би нещо ужасно... ужасно и чудесно щеше да се случи с Алекса.

Може би Алекса ще умре.

На сутринта Робърт можеше да тръгне и без да види Хилари, но малко преди седем, тъкмо когато си допиваше кафето, преди да потегли от Арлингтон към столицата, телефонът звънна и няколко минути по-късно тя се появи в кухнята.

— Добро утро, Робърт.

— Добро утро, Хилари.

— Май чух телефонът да звъни.

— Да. Налага се да отида до Кемп Дейвид за уикенда.

— Сега ли тръгваш?

— Заминавам в два следобед. Кога е полетът ти до Савана?

— В десет.

„Но аз няма да замина за Уилоус“ — помисли си тя. Все още не знаеше какво ще направи, но чувстваше, че точно сега ѝ се предоставя

шансът да вземе съдбата си в свои ръце.

Веднага щом Робърт излезе, Хилари проведе два телефонни разговора. После, след като се облече елегантно, тя тръгна с колата за Вашингтон, право в студиото на „Пенсилвания Авеню“. Даде името си на охраната в студиото и заяви, че Алекса я очаква. Обясни, че и тя се занимава с благотворителни балове, чиито приходи отиват за бездомните. После без никакви усилия излъга, че Алекса е проявила готовност да присъства на това събитие.

— Сигурно има някаква грешка, мадам. Госпожица Тейлър не е на работа днес.

— Сериозно ли говорите? — Красивата усмивка на Хилари се превърна в красива, разочарована гримаса, когато проследи погледа на пазача, който се бе съсредоточил върху разписанието на актьорите. Тя видя, че Алекса е работила снощи до късно, че днес е почивният ѝ ден и ако е забелязала правилно, утре също щеше да бъде на работа. „Добре... чудесно.“ — Говорих с Алекса миналата седмица. Вероятно програмата ѝ се е променила и тя е забравила да ми се обади.

— Може би. Да ѝ предам ли, че сте я търсили.

— Не, благодаря. Сама ще се свържа с нея.

Докато Хилари шофираше бясно от Вашингтон към Мериленд, тя забеляза една полицейска кола, скрита близо до шосето. Погледна към стрелката на километража — сто и двадесет километра! — после към огледалото и натисна спирачките. През следващите десет напрегнати секунди тя очакваше да види зад себе си полицейската кола с надута сирена и проблясващи фарове и събираше сили да изслуша снизходителна лекция от типа на „Вижте сега, госпожо Макалистър...“ Но когато разбра, че полицаите не са я последвали, тя се закле да поглежда по-често към стрелката, за да е сигурна, че златистият мерцедес няма да полети право в „Скалата на розите“, както летяха мислите ѝ.

„По-бавно“ — каза си тя. И докато намаляваше скоростта и възвръщаше самообладанието си, тя успя да овладее и мислите си. Беше се втурнала към студиото, защото ѝ се струваше наложително да поговори с Алекса преди Робърт да я е изпреварил. Но после осъзна, че това нямаше никакво значение. Когато тръгна нагоре по стръмните

стълби до уединената вила на Алекса, тя бе вече напълно спокойна. И защо ли пък не? Дори планът ѝ да се провали, тя не би могла да изгуби повече, отколкото вече е изгубила — всичко, а ако успее, нейният най-голям враг може несъзнателно да ѝ стане съюзник. Докато се качваше по стълбите, Хилари забеляза розите. Сега те не цъфтяха, бодлите им бяха скрити. „Трябва да скриеш бодлите си — помни си тя. — Трябва.“

— Хилари.

— Може ли да вляза? — Спокойствието на Хилари се наруши, когато зърна Алекса — нейната златиста коса се спускаше свободно по раменете ѝ, халатът бе стегнат около тънката талия. Пренебрегнатата съпруга още повече се смути, когато влезе в романтичното гнездо на влюбените.

— Разбира се. Изненадана съм, че те виждам. Съпругите и любовниците обикновено не пият кафе заедно, нали? — попита тя, като с облекчение откри, че думата „любовници“, изречена с отявлено презрение, ѝ въздейства някак успокояващо, като ѝ помага да възвърне самообладанието си. — И аз мисля, че е невъзможно. Е, но защо пък да не изпием по едно кафе.

— Хилари, не знам какво...

— За Бога, хайде да не си губим времето, като се преструваме, че нищо не знаем! Аз знам всичко за теб и Робърт. Той все още не ти се е обаждал тази сутрин, нали? — Тя замълча, сякаш да обмисли въпроса си и после добави с хитра усмивка: — Или може би ти се е обадил, но ти все още не знаеш какво се е случило? Точно по този повод съм тук, Алекса. Робърт може и да не ти е казал, но аз държа да узнаеш истината.

— Истината? — повтори Алекса.

— Да. — Хилари се усмихна. Чувстваше се превъзходно сега и тържествуваше, че е поставила натясно винаги самоуверената Алекса. „Внимавай — каза си тя — да не проиграеш шанса си. Бъди високомерна и пренебрежителна.“ — Робърт случайно не ти ли е казвал защо тъкмо теб е избрал за любовница?

— Не. — „Избрал? Никой от нас не е избирал. Нашата любов я има, защото е трябвало да я има.“

— Не беше случайно. Робърт искаше да ме накаже. Аз му разказах за времето, когато с теб учехме в Балинджър и той знае, че

най-много би ме наранил, ако ми изневери е теб.

— Защо Робърт е искал да те накаже?

— Защото аз го нараних. Той не ти е споменавал за това, нали? Разбира се, че не, защото би могла да заподозреш мотивите му. Робърт се захвана с теб, за да бъдем квит... заради връзката, която имах аз с друг мъж. Ни най-малко не се гордея с това, което извърших. Бях отегчена и се дразнех, че той работи много и не ми отделя достатъчно време. И забрави ли, Алекса, за разлика от теб, аз не съм си прекарвала времето, като лягам с всеки, който носи панталони. Така че, позволих си една глупава любовна авантюра. Едва снощи разбрах, че Робърт е знаел за нея. — Тя въздъхна тихо, тъжно, а в черните ѝ очи се четеше съжаление, че се е държала толкова глупаво. — По сенките под очите ми можеш да разбереш, че цяла нощ не съм спала. И двамата прекарахме една безсънна нощ и разговаряхме за това, което сме направили, и за това, което искаме да направим. А нашето желание е да имаме бебе, след като прекараме известно време сами, двамата. Досега отлагахме заради Брин, защото тя отчаяно иска деца, но не може да има. А и това не е твоя работа. Трябва да знаеш само едно — всичко свърши, Алекса, не между мен и Робърт, а между теб и Робърт.

— Но поради някаква причина ти си мислиш, че той няма да ми каже нищо.

— Той ще сложи край на връзката ви, но едва ли ще изтъкне истинската причина. Той е доста дипломатичен, а и малко объркан. Ще се измъкне съвсем елегантно. Убедена съм, той няма да признае, че те е използвал, или че нашият брак е по-блестящ от всякога.

— Но ти ми го казваш.

— Да. Защото дълго време с теб бяхме врагове, Алекса, и искам да знаеш, че в тази последна и най-важна битка ти загуби. Удоволствие е за мен да ти го кажа и не мисля, че много рискувам.

— Не смяташ, че мога да уведомя общественото мнение за това.

— Не, не смятам. Съмнявам се, че би могла да разрушиш кариерата на Робърт, дори и наистина да посмееш. Ролята на другата жена — безскрупулната прелъстителка — не предизвиква особено съчувствие. Ти, разбира се, си звезда, както между другото е и Робърт, но освен това той е голямата политическа надежда на много, много хора. Ако го унищожиш, дори ако се опиташ да го сториш, това безспорно ще съсипе и твоята кариера. Може би не ти пука или пък

нямаш достойнство и си готова да си признаеш за жалката любовна афера, в която ти си потърпевшата. Но помисли за сестра си.

— Какво имаш предвид?

— Тя ще те защити, сигурна съм, както го направи преди години, но се питам дали наистина искаш да опетниш и нея, и кариерата ѝ? Твоята малка сестра е дама. А ти, Алекса, си уличница. И винаги ще си бъдеш такава.

— Махай се.

— Добре — продължи Хилари, без да се смущава, пренебрегвайки гневната команда на Алекса. Погледна към часовника, сякаш да се увери, че така или иначе трябва да си тръгва. — По-добре да тръгвам наистина. Днес Робърт ще се прибере по-рано от работа, към два часа, за да можем да стигнем в Далас навреме за романтичната вечеря със свещи и шампанско. Май си изненадана, Алекса? О, да, ти трябваше да прекараш уикенда с Робърт, докато аз съм в Уилоус. Е, променихме плановете си. Ще бъдем в апартамента за младоженци в „Меншън“, хотелът, където прекарахме нашата първа брачна нощ. Идеята е на Робърт. Много романтично, не мислиш ли?

Махай се.

— Да, имаме такава резервация — потвърди администраторката от прочутия хотел „Меншън“ в Далас, когато Алекса се обади, преструвайки се, че е секретарката на сенатор Робърт Макалистър. — По заявка на сенатора сме запазили апартамента за младоженци.

— Благодаря.

Ръцете ѝ трепереха, докато оставяше телефонната слушалка. Да, тя знаеше, че очите и самоувереният тон на Хилари не я лъжеха, но до този миг не бе повярвала на унищожителните ѝ думи. Все още не им вярваше. „И няма да повярвам, докато не ги чуя от Робърт. Той ще ми каже истината, каквато и да е тя, знам, че ще ми я каже.“

През всичките месеци на тяхната връзка Робърт нито един път не бе споменавал нищо за Хилари, нито за техния брак. Алекса просто бе приела, че бракът му е нещастен, въпреки че щеше да оцелее, трябваше да оцелее заради политическата кариера на Робърт. И тя беше готова, копнееше да бъде тайната любима на Робърт, завинаги, защото толкова силно вярваше в тяхната любов.

Но ако той наистина обича Хилари? Ако е дошъл при нея, както я убеждаваше Хилари, само за да нарани съпругата, която му е причинила страдание? Ако отчаяната му страст е фалшива, една маска, с която да прикрие чувствата си към Хилари?

— Не! Не вярвам! — предизвикателно извика Алекса към сивото небе, странно притъмняло, въпреки, че приближаваше обяд. — Обади ми се, Робърт, моля те. Моля те, кажи ми истината, каквато и да е тя. Моля те, кажи ми, дори и Хилари да е права.

Робърт се обади в един и половина. В цялата бъркотия през деня, под натиска на многобройните задължения, той не бе успял да се обади по-рано. Телефонът в офиса му звънеше непрекъснато, включително и няколко анонимни обаждания, при които от другата страна на линията някой мълчеше, макар и да не затваряше телефона. Отвън го чакаха хора, на които трябваше да отдели време. Денят беше изключително натоварен, но всеки път, когато усещаше, че силите го напускат, изтощен от безсънната нощ, Робърт си припомняше обещанието на Хилари. Искаше да го сподели с Алекса, но нямаше време. Мислеше си, че има думи, които трябва да бъдат изречени тихо, нежно, между целувките, докато я притиска в прегръдките си за последен път преди шестмесечната раздяла.

Докато набираше номера на Алекса, Робърт усещаше топлината и радостта от тяхната любов и това сякаш противодействаше на всички проблеми и неприятности в живота му.

Гласът му стана топъл и нежен, когато тя вдигна слушалката.

— Здравей, скъпа.

— Робърт! — Изстрадалото й тяло трепна от нежността в гласа му и тя прогони спомена за Хилари. „Е, нищо не се е случило. Това бе само мираж, измама.“ — Как минава денят ти? Мислиш ли, че ще можеш да дойдеш за вечеря?

— О, Алекса, няма да можем да се видим.

— Защо? — „Не! Моля те, недей!“

— Президентът иска да бъде в Кемп Дейвид.

— Нещо свръх секретно? — „Няма начин да бъде доказано или отречено.“

— Какво? А, да, предполагам. Алекса, много съжалявам. Ще се върна в неделя късно вечерта. Ще ти се обадя. Съгласна ли си?

— Да.

— Обичам те, Алекса. „И аз те обичам.“

ГЛАВА 17

Анонимните обаждания в офиса на Робърт бяха дело на Хилари. Тя записа гласа му, учтивото „Ало“ и после по-настоятелните нетърпеливи „Ало? Ало? Кой се обажда?“ направи записите на първокласен портативен касетофон, един от многото, които Робърт държеше вкъщи, за да записва част от изказванията си. След това записа две много приятни „Ало, ало?“, остави пауза, напрегната и обезпокоителна, и записа собствения си глас, като мъркаше прелъстително: „Робърт, кой се обажда? Кажи им да изпратят още шампанско!“

После Хилари приготви багажа си в един огромен куфар и взе лимузина до летище Нешънъл. В късния следобед тя вече седеше в първа класа на самолета до Далас, и мълчаливо вдигаше тост с шампанско за международната криза, която бе принудила Робърт да замине за Кемп Дейвид. Няколко часа по-късно госпожа Макалистър влезе в луксозното фоайе на „Меншън“, като се приготвяше да обясни на администратора, че нейният съпруг ще дойде с по-късен полет, но всъщност нямаше нужда от обяснение. Очевидно всички просто приемаха, че важният и много зает сенатор е бил възпрепятстван да дойде навреме.

После тя се качи в апартамента за младоженци, Планът ѝ бе изпълнен, оставаше ѝ само да си спомня и размишлява за вълнуващия победоносен ден. С невероятно спокойствие тя бе извършила всяка една фаза от отчаяния си план, стимулирана от мощните вълни на адреналина и от успеха на рискованите си трикове. „Аз, а не Алекса, трябваше да стана актриса — си бе казала тя след спектакъла, който разигра в «Скалата на розите».

— Или таен агент — размишляваше тя, след като направи записите. — Или престъпник, един оригинален изкусен престъпник, който е толкова умен и хитър, че престъпленията му са винаги изпипани.“

Опиянението я държеше, докато траеше въздействието на адреналина. Трескави вълни я заливаха след преодоляването на всяка

една пречка от пъкления ѝ план. Но когато най-после се озова в хотелския апартамент и всички пречки бяха отстранени, адреналинът се изпари, а заедно с него и еуфорията.

Реалността я смаза бързо и безпощадно. Ето, сега тя седи тук, сама в апартамент за младоженци, защото е нежелана, и пие, „Дом Периньон“, потънала в глупави размишления за призванията си на актриса, таен агент и престъпник. „Твоето призвание — напомни ѝ безмилостно реалността — е това, за което са те отгледали — да станеш съпруга на влиятелен човек като Робърт Макалистър. И ти се провали. Отчаяният ти план ще рухне. Може би си посяла зрънцето на съмнението в сърцето на Алекса, но ти не измисли нищо друго, освен няколкото идиотски записа, надявайки се на почти невъзможния шанс Алекса да се обади. След тази абсурдна и вероятно безполезна задача, ти купи два скъпи билета за самолет и след това замина за Далас, за да се настаниш в луксозния апартамент с невидимия, въображаемия партньор. И ето, сега си тук! Сама в красивата стая, обградена с шампанско, хайвер и цветя, с глупавата касета, заредена в касетофона, стратегически поставен до телефона. И дори си се облякла в предизвикателен копринен тоалет! Заради кого? Заради твоя въображаем партньор, разбира се...”

Защото Робърт не те иска.

Робърт иска само Алекса.

Хилари изпи шампанското, като се опитваше да съживи прекрасните чувства, които я бяха стимулирали да изпълни мисията си, но вместо да се напие, тя сякаш стана още по-трезва, вместо да се ободри, изпадна в още по-голяма депресия.

Когато на другата утрин се събуди, всички илюзии се бяха изпарили. Тя не беше вече талантлива актриса. Тя бе просто дубльор, който безстрастно четеше реплики те си, завинаги лишен от шанса да изиграе собствена роля. Поръча закуска за двама, яйца по бенедиктински и „Дом Периньон“, погледна към леглото с копринени чаршафи, където трябваше да прекарат с Робърт един страстен уикенд. „Алекса, Алекса, колко много те мразя!“

Телефонният звън я стресна. Администраторът? Може би иска да провери дали всичко е наред? Или пък домакинът на хотела иска

учтиво и дискретно да разбере дали влюбените не желаят нови копринени чаршафи, плюшени хавлии и нови халати? Не, никой в хотела не би се осмелил да наруши уединението им. Сърцето на Хилари лудо биеше. Някой се обажда отвън.

И това може да бъде само един човек.

Тънките ѝ пръсти с добре поддържан маникюр забавиха смутено движенията си, докато се опитваше да включи касетофона в момента, когато вдигна слушалката на телефона. Намали звука, сякаш телефонът нахално е нарушил интимността им. Докато слушаше убедителния запис на Робърт и после собствения си глас, който прелъстително молеше за още шампанско, сърцето ѝ запрепуска в лудешки ритъм. От другата страна отговаряха с красноречиво мълчание. Минута по-късно сърцето ѝ щеше да експлодира, когато чу звука от затваряне на слушалката в другия край на линията — едно мълчаливо, печално прекъсване на връзката, дълго преди края на записа.

„Алекса! О, Алекса, нима моят отчаян, съвършен план успя?“

Тя пак усети адреналина, който също празнуваше нейния триумф. Хилари закрачи по дебелия килим, но преди адреналинът да се изпари, тя сама уталожи еуфорията си, защото все пак оставаше още една сцена, на която тя нямаше как да присъства — финалната сцена между Робърт и Алекса. О, как ѝ се искаше да бъде там!

Но нямаше как. Тя бе направила всичко, което зависеше от нея. А сега ѝ оставаше само да се надява.

— Здравей — каза Робърт, когато Алекса най-сетне вдигна телефона в неделя през нощта. Обикновено тя отговаряше още при първото иззвъняване, но сега никой не вдигаше телефона и страхът бавно се промъкна в съзнанието му, вцепеният страх, че някой маниак е нападнал Алекса в отдалечената вила, където тя се чувстваше в пълна безопасност. — Беше ли заспала?

— Не. — От петък вечерта тя не бе мигнала, а след като се обади в апартамента в „Меншън“, цяла нощ плака и се кори за глупостта си. Някакъв импулс на мазохизъм я накара да попита: — Как беше командировката?

— Успешна, предполагам. Скъпа, имам чудесна новина за теб. — Робърт млъкна, очаквайки тя да го покани въпреки късния час, но тя мълчеше. — Алекса? Да дойда ли при теб?

— Не. Утре рано сутринта имам важен телефонен разговор. Не можеш ли да ми съобщиш новината по телефона?

— Алекса?

— Моля те. — „Моля те, свършвай по-бързо. Не мога да те видя. Не мога да понеса учтиво, нежно сбогом.“

— Добре. Е, скъпа моя Алекса, ще се омъжиш ли за мен?

„Да“ — избърза да отговори сърцето ѝ, но измореното съзнание отвърна горчиво:

— Да се омъжа?

— Да, разбира се. — Гласът му бе нежен, любвеобилен, но смутен от нейната изненада и разтревожен от особените нотки в тона ѝ.

— Ти вече си женен, Робърт.

— Хилари се съгласи да ми даде развод.

— И кога се е съгласила?

— В четвъртък вечерта.

— Каза ли ѝ за мен?

— Казах ѝ, че обичам друга жена.

— Каза ли ѝ, че аз съм другата?

— Не.

„Лъжеш!“ — изпищя вътрешният глас.

— И тя се съгласи на развод просто така?

— Не. Помоли ме да останем заедно до края на май. Искане да ѝ дам време, докато реши какво да прави, а и баща ѝ ще празнува рождения си ден в Далас в края на май. Веднага щом това свърши, тя обеща, че ще ми даде развод, без скандали, без излишен шум.

— Разбирам. И през това време ние не трябва да се виждаме, така ли?

— Тя ме помоли за това.

О, значи така ще действа той. Дали наистина вярва, че любовта ѝ към него е толкова променлива, че след по-малко от шест месеца тя ще си намери някой друг? Или може би тъкмо молбата на Хилари щеше да я накара да го отхвърли и да скъса с него? Очевидно, той смята така да приключи връзката им. А това означава, че той не знае колко много го

обича тя. Не шест месеца, а шест години би го чакала, но явно той си мисли, че шест месеца са достатъчни, за да се отърве от нея. Ами ако реши да каже: „Добре, ще почакам?“ Дали ще ѝ се обади през май, за да я помоли да удължат този период? Или може би ще се обади, за да я уведоми с печален тон, че Хилари е бременна, че е спал с нея само веднъж — идиотска грешка наистина — защото му е било мъчно за нея.

Алекса не вярваше, че страданието, което преживя през уикенда, може да стане още по-силно, но явно се бе измамила. Защото, в този миг загубата бе още по-голяма. Това не беше просто краят на една любов, не, каквато и да е била Любовта им, тя бе безскрупулно, брутално предадена. Беше жестоко, безумно жестоко от негова страна да ѝ направи предложение за женитба! От болката ѝ се роди забележителна сила, предизвикателна и горда. Тя няма да позволи на сенатор Робърт Макалистър да се надсмива над наивността ѝ. Тя беше актриса и винаги умело бе прикривала огорчението и болката дълбоко под маската на удивителното самочувствие.

— О, Робърт — тихо измърка тя — очарователно, макар и заплашително мъркане на тигрица, която примамва плячката си. — Толкова съм поласкана от предложението ти.

— Поласкана?

— И смутена. Това беше игра, Робърт, игра между мен и Хилари. От доста време двете сме яростни съпернички. Не ти ли е разказала историята на нашата война. Учихме заедно в гимназията „Балинджър“ в Далас. Тя ме накара да се почувствам нежелана там, а аз ѝ го върнах, като отнех приятелите ѝ, включително и момчето, което бе влюбено в нея. Може и да ти звучи като глупава детска игра, но те уверявам, че емоциите, които се криеха зад нея, никак не бяха глупави.

— Какво искаш да ми кажеш, Алекса? Че си имала връзка с мен заради някакво съперничество с Хилари? Че аз съм пионката в някаква мръсна, жалка игра?

— Не се гордея с това, Робърт, но честно казано, не знаех, че ще отидем толкова далеч. Ако ми бе хрумвало, че мислиш да се ожениш за мен...

„Как не си разбрала това? — питаше се Робърт, изумен, потресен. — Нима всеки страстен, отчаян миг от нашата любов не ти подсказваше, че искам да бъда с теб цял живот?“ Но тези безценни,

божествени мигове бяха изживени с Алекса, а не с тази непозната жена, която му говореше с мъркащ тон.

— Робърт, моля те, разбери ме правилно — продължаваше страният глас. — Нашата връзка бе изпитание за мен. Наслаждавах се на всяка минута, когато бях с теб. Ти си прекрасен мъж, но ти не си мой тип, а на Хилари. Моля те, бъди сигурен, че съм загрижена за политическата ти кариера и никога не бих ти навредила.

„Но ти ме нарани, и то много. Обичам те, Алекса, о, как те обичам, а за теб моята любов е била само игра.“

— Алекса — прошепна той, нежно, ласкаво, така, както ѝ шепнеше в леглото, любовен шепот към жена, която някъде я има, нали? Той копнееше да отиде при тази красива, любяща жена, още сега. — Алекса!

„О, Робърт“ — отвърщаше измъченото ѝ любящо сърце. О, как обичаше този мъж, който така нежно ѝ говореше, който се нуждаеше от нея, както тя от него. Как би могла да повярва до края на живота си, че този мъж е съществувал някъде дълбоко в душата на сенатор Робърт Макалистър, едно чудотворно кътче в сърцето му, което я бе обичало така, както тя го обичаше. Защо този мъж не може да си вземе едно тъжно, но истинско „сбогом“? Тя никога не би го предала. Нима той не го знае?

— Съжалявам, Робърт. Сбогом.

— Свърши се, Кат — каза Алекса, когато след десет дни се обади на сестра си в апартамента на Ривърсайд Драйв.

— Свърши?

— Връзките с женените мъже не са дълготрайни. Знаех си, че ще стане така.

— Добре ли си, Алекса?

— Разбира се — бодро отвърна тя, макар че с всеки изминат миг ѝ беше все по-трудно да поддържа ведрия си тон, който ѝ изневеряваше въпреки огромните усилия и изсмукваше силите ѝ така, че сега беше като болна. В този миг се чувстваше още по-зле, отколкото преди десет дни. Шокът бе преминал и след него оставаше непоносимата болка. Минута по-късно тя тихо си призна, като едва сдържаше сълзите си: — Не, Кат, не съм добре. Много ми е мъчно.

— О, Алекса. Мога ли да ти помогна?

— Можеш само да ми припомниш, когато започна да се самосъжалявам, че съм си получила това, което заслужавам.

— Но аз не мисля, че е така!

— Знам — отвърна Алекса, с чувството на благодарност. Още от самото начало нейната малка сестра, както и Джеймс, желаеха само тя да е щастлива.

— Ти си го обичала, Алекса, а любовта не е греховно чувство. И... ти не с нищо не си заслужила такова страдание.

— Благодаря. Раната е все още прясна. Мисля, че единственото, от което имам нужда е време... много време. — Тя въздъхна и добави: — Искам да се махна от този град. Очаквам с нетърпение коледните празници в Топека.

— И аз.

— И после, след като свършим снимките с „Пенсилвания Авеню“ за следващия сезон, смятам да направя едно околосветско пътешествие. И преди имах такива планове, но все бях претрупана с ангажименти. Сега ще бъда свободна, дори месец повече, защото няма да пускаме шоуто преди август. Така че имам на разположение шест свободни месеца. — „Няма да правя нищо друго, освен да изпълня най-последното обещание, което дадох пред себе си — да опозная истинската Алекса.“ Тя потисна краткотрайната паника, която я обхвана и продължи: — След шест седмици ще разполагам с много време за себе си, от което отчаяно се нуждая. Но сега имам най-вече нужда от Джеймс.

— Джеймс? — тихо повтори Катрин. „Но... — протестираше сърцето ѝ, когато се намеси разумът: — Какво но? Нима си мислиш, че Джеймс е твой? Едва ли! Той дори не те е целувал, забрави ли? Просто те кара да се чувстваш доволна и щастлива. И то защото той е прекрасен, необикновен мъж — прекрасен, необикновен мъж, който се грижил за наивната малка сестра на изтънчената жена, която винаги е обичал. А сега Алекса е свободна и иска да го види отново, а когато самоуверената красива Алекса махне с ръка... — Имаш нужда от Джеймс?“

— Да. Искам да ме придружи на галапредставлението „Пожелай си нещо, щом видиш звезда“ — нехайно обясни Алекса, въпреки че ужасно много се нуждаеше от присъствието на Джеймс. Сенатор и

госпожа Макалистър щяха да се появят на благотворителното шоу, беше убедена в това. Тази година Хилари не би се лишила от удоволствието да покаже своя триумф, а Робърт не би си позволил да пропусне такова събитие вече четвърта поредна година. — То ще се състои тази събота. Не си спомням кога Джеймс възнамеряваше да лети за Париж.

Катрин знаеше какви са плановете на Джеймс. Знаеше, че още довечера ще замине за четири дни в Ню Орлийнс и ще се върне в събота, за да вечерят заедно. А в неделя ще лети за Париж, за да прекара празниците на Острова заедно с Марион и Артър. И вероятно след събота вечерта тя няма да го види отново, защото след коледните празници в Топека тя трябваше да пътува за Сан Франциско, където в новогодишната нощ щеше да изнесе първия си концерт.

Джеймс я бе питал няколко пъти дали ще му даде копие от програмата и маршрута на единадесетмесечното си турне в Северна Америка и Европа. И я бе увещавал няколко пъти да се срещнат, в която и страна да е тя. Но Катрин не се осмеляваше да повярва, че това ще се случи. Само смело бе подготвила сърцето си тази събота, когато бъдат заедно, да каже сбогом на Джеймс. А сега дори и тази прощална вечеря нямаше да се осъществи, защото в събота вечерта Алекса искаше да бъде с него.

— Не си ли говорила с него?

— Не още. Предполагам, че ще ми се обади довечера.

— Да, сигурно.

Искаше само да се сбогува с него. Сбогом и благодаря. Докато се промъкваше бързо през тълпата, се сети, че е забравила шала, който оплете за него, и копието от програмата и маршрута, които приготви днес в последния момент. Но ако иска да го хване, преди да тръгне за летището, няма време да се връща вкъщи, за да ги вземе. Няма значение! Той едва ли имаше нужда от копието сега, или пък от шала — сантиментален спомен за среднощната им разходка с яхтата миналото лято. Може би някой ден тя ще му изпрати шала, заедно с писмо, в което ще му благодари много по-лесно, отколкото, ако му го каже направо.

— Аз съм Катрин Тейлър — каза тя на секретарката, която тъкмо си тръгваше. — Дали мога да видя господин Стерлинг, ако все още е тук?

— Момент, моля. — Секретарката натисна бутона, който свързваше телефона ѝ с този в неговия офис. — Госпожица Тейлър е тук. О, добре. Ще ѝ кажа да се качи веднага.

Джеймс предположи, че е Алекса. Вероятно се е опитвала да се свърже с него сутринта, за да му каже, че тази вечер пристига в Ню Йорк и иска заедно да вдигнат тост за празниците, да пият горещ ром и да погледат фигуристите, които ще се пързаят в Рокфелер Сентър под звуците на коледарските песни. Докато я чакаше, той се подготвяше за разочарованието ѝ, когато разбере че той заминава за Ла Гардиа. Но красивата жена, която се появи на прага, не беше онази, която миналата пролет с прелъстителен глас му предложи предизвикателна сделка.

Това беше нейната малка сестра, която не бе толкова самоуверена, но бе не по-малко привлекателна и предизвикателна.

— Катрин — изненада се той. Усмихна се приветливо на сапфирените очи, приближи се към нея и като ѝ помогна да съблече палтото си, добави: — Здравей.

— Здравей. Благодаря. — Тя усети приятната топлина от неговата усмивка и от учудените му сини очи, които бяха щастливи, че я виждат. — Говори ли с Алекса?

— Не. Обаждала се е сутринта, но не успяхме да се свържем. — Джеймс закачи палтото и се обърна към нея: — Защо?

— Връзката ѝ е приключила.

— О! — каза съчувствено той. Знаеше какъв унищожителен ефект би имало това върху Алекса. Забеляза отражението на огромната загуба в красивите очи на нейната малка сестра. — Как е тя?

— Много тъжна. Джеймс, тя има нужда от теб.

— Мисля, че има нужда и от двама ни.

— Искате да я придружиш на благотворителното представление във Вашингтон, което ще се състои тази събота.

Джеймс знаеше, че Катрин не е споменавала на сестра си за техните срещи. Алекса щеше да му го каже. Той се чувстваше добре така, дори чудесно. Харесваше му да бъде само с Катрин, без никой да подозира за връзката им. Но сега...

— Каза ли на Алекса, че имам други планове за събота?

— Не. Мислех си, Джеймс, че ако искаш да отложим вечерята, аз ще те разбера.

— Какво имаш предвид под „разбера“, Катрин?

— Бих разбрала за теб и Алекса. Сега тя е свободна и...

— Мислиш, че с Алекса ще започнем оттам, откъдето сме спрели, сякаш нищо не се е случило? — тихо попита той, а сърцето му се разтуптя, щом зърна надеждата в красивите ѝ очи. „Мисля, че трябва да мине време, преди да бъдат казани някои истини“ — му бе казала тя в онзи дъждовен следобед и той се бе съгласил. „Но сега, скъпа Катрин, е ударил този час, нали?“ — Това ли искаш?

— Не — едва изрече тя истината на мъжа, който бе толкова внимателен към нея, който бе оставил изборът на сърцето да бъде неин. Но сега сините очи не бяха тъй внимателни. Казвах ѝ съвсем красноречиво, съвсем настойчиво, че я обичат и желаят. — Не, Джеймс, не искам това.

— И аз, Катрин — тихо отвърна той. — Знаеш ли, аз съм омагьосан от малката сестра на Алекса.

— Наистина ли?

— Знаеш, че е така.

Топлите ѝ меки устни не се бяха целували преди, но знаеха подтиквани от един дълбок, чуден инстинкт, как да посрещнат устните на мъжа, когото обичаше. В началото срещата бе тиха, кротка, а после все така нежна, но по-гореща, по-страстна. Деликатните ѝ снежнобели пръсти погалиха лицето му и нежно потънаха в гарвановочерната му коса. Докосвайки Джеймс, пръстите ѝ откриха радост — дарба, която бе още по-великолепна от вълшебната ѝ музика.

Устните им се срещнаха, а после и телата им. Допирът бе нежен, но все по-настойчив, докато накрая сърцето ѝ туптеше съвсем близо до гърдите му, припомняйки за онзи единствен път, когато той я бе прегърнал. В онази августовска нощ пърхащото ѝ сърце бе изпращало отчаяни послания, изтощено от глада, и въпреки че сега Джеймс чуваше само силни и уверени удари, той се отдръпна и я погледна. И това, което видя, бе желанието, проблясващо в сапфирените очи, и после краткотрайните искри на изненада и разочарование, че е прекъснал целувките и после пак желанието, и щастието. Катрин бе здрава и жизнена, също като него.

„Макар че и двамата гладуваме — помисли си Джеймс — един чуден неутолим глад... който изпитваме един към друг.“

— Отдавна копнея да те целуна, Катрин.

— И аз копнеях за твоите целувки.

— Наистина ли?

— Да. Отдавна. — Тя вдигна поглед към него и се усмихна. Усмивката ѝ бе прекрасна, невинна и все пак прелъстителна, заради своето искрено послание, че го желае. — Имам нужда от целувките ти, Джеймс — прошепна тя. — Мина много време, откакто ме целуна.

— Да, прекалено много — съгласи той, засмя се нежно и докосна с устните си нейните.

После отново потъна в нейната вълшебна, възбуждаща топлина, не искаше да се откъсне от нея, но...

— О, скъпа! — тихо въздъхна той, притисна я до себе си, целуна я по копнинената черна коса и каза: — Трябва да хвана самолета. Не мога да отложам за по-късен полет, защото веднага след като пристигна, имам важна стратегическа среща. Ще ти се обадя от Ню Орлийнс, хиляди пъти ще ти се обадя и ще се видим в събота вечерта. — Погледна я в очите и добави: — Съгласна ли си?

— Съгласна съм да ми се обадиш от Ню Орлийнс, хиляди пъти да ми се обадиш — радостно отвърна тя, но красивите ѝ очи станаха замислени, когато добави: — Но Алекса има нужда от теб в събота вечерта. Можеш ли да дойдеш на обяд в апартамента в неделя, преди да заминеш за Париж?

— Разбира се, че ще дойда — нежно отвърна той, без да я попита за решението ѝ за събота вечерта, защото в красивите очи забеляза любовта — любовта към сестрата, която сега беше нещастна. Трябваше да тръгва за летището, но искаше отново да я целуне — една нежна целувка, която обещаваха, че скоро, много скоро те отново ще се срещнат. А сега наистина трябваше да тръгва, но имаше още нещо: — Катрин?

— Да?

— Обичам те.

— О, Джеймс, и аз те обичам.

ГЛАВА 18

Алекса репетираше наум гневната тирада, с която искаше да засипе Джеймс, за човека, когото той толкова много уважаваше. Но когато Джеймс пристигна в „Скалата на розите“, изражението му бе тъй загрижено и нежно, че тя само се втурна с благодарност в топлите му прегръдки. Защото повече от всичко тя се нуждаеше от някой, който я обича.

— Съжалявам, Алекса — прошепна той, когато тя се сгуши в него.

— И аз. — Вдигна поглед към него, усмихна се едва-едва и добави: — Помня твоето предупреждение.

— Знаеш, че се надявах да бъдеш щастлива.

— Знам. — Тя остана още малко в утешителните му прегръдки и с въздишка се отдръпна, предчувствайки ужасната вечер, която ѝ предстоеше, но която не можеше да избегне. — Благодаря ти, че се отзова на молбата ми, Джеймс. Просто нямам сили да отида сама.

Тихото, но изключително значимо признание подсказваше колко несигурна и неспокойна се чувстваше тя. Джеймс беше убеден, че тя ще се представи блестящо на благотворителното шоу, но сега Алекса си признаваше, че това ще ѝ струва много усилия. Трябваше да събере цялата енергия на изтощеното си тяло, за да бъде ослепителна и поразителна както винаги. Елегантно да парира мъжете, които щяха да флиртуват с нея. А те наистина щяха да флиртуват повече от всякога, защото на този спектакъл, чиято тема беше „Пожелай си нещо, щом видиш звезда“, Алекса, със своята искрящо зелена копринена рокля и златиста коса въплъщаваше романтичната представа за сбъднатите мечти.

— Ще бъда близо до теб, Алекса.

— Мислех си...

— Да?

— Ако можеш, да ме държиш за ръката и да не ме пускаш.

— Ще го направя. — Джеймс подкрепи обещанието си с усмивка. После нежно попита: — Искаш ли да ми разкажеш за онзи

негодник?

— Не, благодаря.

Джеймс удържа на обещанието си. Не пускаше ръката на Алекса. Тя черпеше енергия от силните му ръце, докато се носеха из бляскавото море от знаменитости. Още по-жадно поглъщаше от неговата енергия, когато танцуваха. Телата им се движеха грациозно с интимната, но целомъдрена близост на искрени приятели.

„Мога да го направя — каза си Алекса. — Мога да издържа тази вечер, дори Робърт да е тук. Сигурна съм.“

— Джеймс? Алекса?

Щом чу гласа на Хилари и видя семейство Макалистър, които бавно танцуваха само на няколко крачки от тях, Алекса усети как глупавото й самообладание се изпарява. Но все пак, стиснала ръката на Джеймс, Алекса прекоси дансинга, за да поздрави сенатора и неговата съпруга. И като по някакво чудо, когато проговори, тонът й бе бодър и жизнерадостен.

— Колко се радвам да те видя, Хилари — усмихна се чаровно на своя враг тя и после, все така усмихната, се обърна към Робърт: — Здравейте, сенаторе.

— Здравей, Алекса — тихо отвърна той, макар че сърцето му виеше от болка. Все още раната, причинена от Алекса, не бе зараснала и Робърт се чудеше дали това някога щеше да стане. Отмести погледа си от жената, която обичаше, към приятеля си. — Здравей, Джеймс.

— Здравей, Робърт. Хилари.

— Най-после успяхте да дойдете на нашето галапредставление — отбеляза Алекса. После, също като любезна домакиня, защото в края на краищата това беше благотворителният бал на „Пенсилвания Авеню“, тя добави: — Много се радвам.

— Ние също — отвърна също така любезно Хилари. — Хубаво е, че се срещнахме, Джеймс. Смяташ ли да прекараш празниците с Марион и Артър на Острова?

— Да. Утре излитам за Париж, а във вторник ще отплаваме от Ница.

— Чудесно — измърка Хилари. Всъщност това „чудесно“ се отнасяше по-скоро до начина, по който Джеймс държеше ръката на

Алекса и начина, по който танцуваха, притиснати един до друг. Ослепителната двойка беше привлякла всички погледи, и всичките пълни с възхищение, освен този на Робърт, който изразяваше само болка. Едва прикривайки желанието си да даде още едно доказателство за измяната на Алекса тя попита: — И ти ли ще ходиш до Острова, Алекса?

— Не. Свободна съм само пет дни. Ще прекарам Коледа в Топека, със семейството си.

— О, чудесно. Е, Джеймс, моля те, поздрави Марион и Артър. И — тихо добави тя — моля те, не забравяй да кажеш на принцеса Натали колко съм щастлива с моя романтичен брачен пръстен на „Кастел“.

Хилари вярваше, че най-после е победила. Вярваше го още преди представлението, вярваше го и сега, дори още повече, докато двамата с Робърт пътуваха към Арлингтон. Край на глупавата му авантюра с Алекса. Планът ѝ се оказа превъзходен. Тя победи... а Робърт изглежда така сякаш е изгубил всичко. Но това ще се промени. След време този злополучен епизод от техния брак ще бъде забравен, ако, разбира се, страданието в тъмните му очи не беше само болка, че той и Алекса ще бъдат разделени за пет месеца.

— Робърт?

— Мммм? — разсеяно отвърна той, макар и с облекчение, че са го откъснали от образите на Джеймс и Алекса, които бяха завладели съзнанието му и го измъчваха. Някои от образите бяха просто сцени, на които и той бе свидетел — как Алекса се шегува с Джеймс, флиртува с Джеймс, танцува с Джеймс. Но имаше и други, много по-лоши — как Алекса се люби с Джеймс, снощи, тази вечер, всички нощи, в които той не е бил с нея. Тази вечер от спокойния твърд поглед на приятеля си той бе разбрал, че Джеймс не знае нищо за връзката му с Алекса. А дали това означава, че през цялото време Алекса си е играела и с двамата? — Каза ли нещо, Хилари?

— Ти очевидно много страдаш, Робърт, и аз не мога да те гледам такъв. Ако наистина за теб е толкова мъчително да си разделен с нея, която и да е тя, през следващите пет месеца, е... ние с баща ми ще оцелеем.

— Не, това не е проблем.
— Не?
— Не. Връзката приключи.

— Жененият мъж е Робърт, нали? — сърдито попита Джеймс, докато я караше към „Скалата на розите“ малко преди полунощ.

— Какво те кара да мислиш така?

— Не си играй с мен, Алекса.

— Толкова ли беше очевидно?

— Не — призна той, тонът му стана благ, когато долови отчаянието във въпроса ѝ. Сякаш бе загубила и таланта си на актриса, освен всичко друго. — Едва ли е било очевидно за някой, който не е държал ръката ти, превърнала се неочаквано в бучка лед. Освен това — пошегува се той — имаше едни малки нокти, които отчаяно търсеха някакво съкровище, забити дълбоко в дланите ми.

— Съжалявам.

— Бих предпочел да ми беше казала.

— Страхувах се, че няма да одобриш връзката ми с Робърт.

— Щях да поставя под въпрос мотивите ти, като имам предвид чувствата ти към Хилари.

— Нямах никакви мотиви — тихо отвърна тя. — Просто го обичах. Това е всичко.

— И все още го обичаш.

— Да, Джеймс, все още.

Джеймс ѝ приготви топло мляко, докато тя вземаше душ и обличаше съвсем нова, пухкава нощница. Наблюдаваше я, докато тя си пиеше млякото, после и помогна да си легне и тактично отклони колебливия ѝ зов да се любят — зов от самота, а не от страст.

След като Алекса заспа, той потегли към Инвърнес.

„Страхувах се, че няма да одобриш“ — се бе защитила Алекса. А дали тя щеше да одобри любовта му към по-малката ѝ сестра? Вероятно не или поне не веднага. Алекса би се тревожила за неговата винаги неспокойна натура, за потребността му от предизвикателства, за собственото му признание, че едва ли някога би се влюбил. С две думи, Алекса би се тревожила за щастието на Катрин.

„Не се притеснявай — щеше да я увери той, когато настъпи този момент. — Едва ли има някой, който повече от мен да е загрижен за щастието на Катрин.“ Джеймс се питаше кога ли ще каже тези думи на Алекса. Няма значение. Засега, докато Катрин искаше да е така, тяхната любов щеше да бъде тайна, едно тяхно лично съкровище, за което никой друг не знае.

— Събудих ли те, скъпа? — нежно попита той, когато ѝ позвъни от Инвърнес, както ѝ бе обещал и както тя искаше, без значение дали е много късно.

— Не. Свирех на пиано. Как мина вечерта?

— Добре. Радвам се, че ще бъдете заедно на Коледа. Сега Алекса има нужда от всички, които я обичат. Особено от своята малка сестра. — Джеймс очакваше тих отговор, но вместо това настъпи, изненадваща тишина и той най-после прошепна: — Катрин?

— Да?

— Знаеш ли от какво имам нужда?

— Не.

— Искам да прекарам цялото време с теб, любов моя, от утре сутринта до вторник, когато ще те кача на самолета за Топека.

— Джеймс — радостно прошепна тя, като не вярваше на ушите си, — но...

— Сега в Париж е сутрин. Мисля, че мога да се обадя на родителите си и да се уговоря да се срещнем в сряда направо на Острова, вместо да тръгвам с тях от Ница.

— Смяташ ли, че ще възразят?

— Ни най-малко. — „Ако знаят причината — помисли си той, — те много ще се зарадват.“

Джеймс и Катрин бяха приготвили подаръци един за друг, подаръци на любовта, която се бе родила дълго преди да я признаят, защото и двамата знаеха за любовта си много, много отдавна.

— Весела Коледа, скъпа — пожела ѝ той, като ѝ подаде малка кутийка. Красивата опаковка — златно фолио, украсено с фини

сатенени панделки във всички цветове на дъгата — подсказваше, че подаръкът е от бижутерийните магазини на „Кастел“.

— О — прошепна тя, когато видя обиците, два сапфира, които съвършено подхождаха на невероятния цвят на очите ѝ. — Джеймс, прекрасни са.

Джеймс премести поглед от блестящите сапфири към блестящите сапфирени очи и разбра, че поръчката, която бе възложил на бижутера от магазина на „Кастел“ си заслужаваше усилията — поразителните камъни съвършено подхождаха на поразителните ѝ очи. Но когато тя се усмихна, той забеляза една малка искра на несигурност в лъчезарните сини очи.

— Катрин?

— Великолепни са. Благодаря. — Тя сведе поглед към красивите обици и се замисли. Докосна скъпоценните камъни с деликатните си пръсти, но вместо да ги сложи, тя остави кадифената кутийка на масата и взе увития подарък, който бе приготвила за него. Погледна го в очите, усмихна се и тихо каза: — Това е за теб. Не е толкова красиво...

Но щом видя шала, който Катрин бе направила за него, Джеймс си помисли, че той бе много, много по-ценен от сапфирите. — Тя сама бе измислила мотива — „Нощен бриз“, който се носи в морето по блестящ златист лунен лъч — и после с куките, танцуващи в талантливите ѝ пръсти, бе оплела шала.

— Катрин... — Той млъкна, не можеше да намери думи.

— Харесва ли ти?

— Чудесен е, скъпа. Чудесен е!

— Радвам се.

— Но ти, любов моя, май не хареса много обиците — нежно каза той. — Можем да ги върнем, Катрин. Утре ще взема други.

— О, не, Джеймс. Напротив, много ми харесват. Просто... — Тя сведе глава, тихо въздъхна и каза: — Просто има нещо, което трябва да ти кажа, за мен... и за Алекса.

„Чудесно — помисли си Джеймс. — Най-последно, скъпа моя Катрин, ще ми довериш съкровенията си.“

— Слушам те, скъпа.

— Почакай малко. Трябва да взема нещо от спалнята.

Докато чакаше, Джеймс си представяше какво ще му разкаже тя — своята версия за историята на сестрите Тейлър. Не мислеше, че ще бъде много изненадан, в края на краищата той знаеше версията на Алекса. Но когато Катрин влезе в стаята, Джеймс се стъписа. Гледаше с мълчаливо недоумение треперещите ѝ пръсти, които оставиха ослепителната сапфирена огърлица около кадифената кутийка с обиците. Огърлицата и обиците сякаш бяха комплект, бяха направени едно за друго, бяха създадени за Катрин.

— Тази огърлица е била на майка ми — започна тя, вперила поглед в бижутото, което предпочиташе никога да не бе виждала. Сетне смело погледна Джеймс в очите и добави: — Не знам коя е майка ми, Джеймс. Оставила ме е, когато съм била само на една седмица. Алекса не ми е родна сестра.

Катрин изрече простата истина много бързо. И после, през следващите няколко часа, тя му разказа за своите сложни, противоречиви чувства, за смущението и болката, за лудото отчаяние, когато се е почувствала, откъсната от Джейн и Александър, за любовта си към Алекса и непреодолимия страх да сподели истината със сестра си, за огорчението от майката, която я е изоставила.

— О, Катрин, съжалявам, че това ти е причинило толкова много страдания.

— Сега съм по-добре, Джеймс, много по-добре. В началото се чувствах изгубена, самотна, уплашена. Спомняш ли си, когато плавахме онази нощ и ти ми каза, че трябва да се обадя на родителите си и да им кажа, че много ми липсват?

— Спомням си, че ти така или иначе смяташе да им се обадиш.

— Да, но ти ми помогна, защото си мислеше, че и те искат да разберат колко много ми липсват.

— И бях прав, нали?

— Мисля, че да. Всъщност аз не им казах, че ми липсват, но съм сигурна, че са го почувствали. Оттогава сме разговаряли няколко пъти и всеки път ги чувствам все по-близки. Не съм ги виждала от май.

— Но след два дни ще се срещнете, нали? И...?

— И малко се страхувам. — Тя замълча, после се усмихна с надежда и добави: — Но най-вече съм много развълнувана.

— Родителите ти те обичат — увери я тихо Джеймс, — както и Алекса.

— О, дано. Но, Джеймс, все още е рано да ѝ кажа истината. Някой ден ще го направя, но трябва да мине време, докато се почувствам по-сигурна.

Джеймс кимна мълчаливо в знак на съгласие, той се притесняваше повече за голямата сестра. Любовта ѝ към Катрин нямаше да изчезне, но сега Алекса бе толкова несигурна и нестабилна. Беше изгубила Робърт и макар истината за Катрин да не е загуба, той знаеше, че Алекса ще я почувства точно така.

— Радвам се, че ми се довери.

— И сега, като знаеш коя съм...

— Знам коя си, Катрин. Винаги съм знаел. Ти си жената, която обичам с цялото си сърце.

— О, Джеймс...

Устните му намериха нейните, както много пъти досега в този снежен следобед, но сега целувката беше различна — по-нежна, по-страстна, стигаше до дълбините на душата... целувка без тайни и сенки... целувка на всеотдайна, вечна любов.

— Утре, скъпа, ще върна обиците — прошепна той, като неочаквано се отдръпна от нея, защото изведнъж усети, че не бе достатъчно само да целува Катрин.

— О, не, Джеймс.

Тя взе кадифената кутийка и извади великолепните обици.

— Ето — каза тя, когато закачи с фините си пръсти забележителните скъпоценни камъни. — Знам, че никога няма да сложа огърлицата, Джеймс, но винаги ще нося тези обици.

— Всъщност те не са за всеки ден, не мислиш ли? — пошегува се той.

— Не, не са — призна тя.

— Помислих си, че ще ги носиш на концертите.

— Да. На концертите и... когато се целуваме... и когато се любим прошепна тя. — Искам да ме любиш, Джеймс.

— О, Катрин, не бива да бързаме. Току-що открихме целувките. Мисля, че непрекъснато мога да те целувам.

— Непрекъснато? Само да ме целуваш?

— Не — тихо призна Джеймс — но...

— Имаме два прекрасни безценни дни пред себе си, Джеймс, и се обичаме. Защо да не прекараме тези дни, като споделим всичко,

любовта, радостта?

— Да, защо не — повтори той и се усмихна на красивите невинни очи. Толкова невинни...

— От два месеца вземам хапчета — каза Катрин, като неправилно изтълкува тревожната сянка, която мина през красивото му лице.

— Нямам предвид това. Просто не искам да те нараня и...

— Как е възможно нашата любов да ме нарани?

За Катрин това бе ново, непознато усещане, но и за Джеймс сексът с жената, която обича, бе нещо ново и непознато. Опознаваха се взаимно, всяко откритие им се струваше като безценно съкровище, удивяваха се на своята страст, на своята любов. Катрин трепваше при всеки нежен допир на любящите му ръце и топли устни, даваше му всичко, всичко от себе си, без да крие страстта и чувствеността на снежнобялото си тяло, без да се срамува от неутолимото желание, което изпитваше към него.

Когато и двамата бяха готови за върховния момент, когато копнееха да споделят всичко, което имат, по красивото му лице за миг се изписа тревога и загриженост. Тя посрещна опасенията му с нежна усмивка, притисна се в него, приканваше го щастлива, трепетна.

— Обичам те, Катрин — прошепна той. „О, не искам да те нараня.“

— Обичам те, Джеймс. — „Как би могла нашата любов да ме нарани?“

Не я заболя. Нямахше болка, само една чудновата разкъсваща топлина, която изчезна бързо, толкова бързо, забравена, защото сега те бяха едно и това бе най-невероятното чудо.

За миг сякаш бяха извън измерението на времето, не помръдваха, не говореха, дори не дишаха. Само се гледаха безмълвни, с благоговение, сякаш очите им красноречиво признаваха тяхната любов и радост.

После телата им леко се раздвижиха, защото не можеха да устоят на вълшебната нарастваща страст... и шепнеха най-нежните любовни слова... задъхано и страстно... отново и отново... Джеймс и Катрин останаха без дъх.

През тези два прелестни дни, омагьосани от близостта и страстта те се обичаха и се любеха, и правеха чудни планове за своята любов. Разгледаха маршрута на Катрин, град след град, и избираха къде да вечерят, кои забележителности да посетят, къде да се разходят. На Катрин ѝ се струваше, че той иска да бъде с нея във всеки град, всяка седмица, и когато му го каза, уж на шега, но и с мъничко надежда, той обеща така да уреди ангажиментите си, че да бъде с нея колкото може повече време.

— Може би трябва изобщо да престана да работя — предложи той — и просто да стана един от неуморимите почитатели на Катрин Тейлър, който ще я следва по петите навсякъде...

— Чудесно!

— Да, но като почитател аз ще искам да те слушам, като свириш. А единствения път, когато те слушах — тихо добави той, — си помислих, че присъствието ми те разсейва.

— О, да, така беше.

— А сега?

— Не знам. Да проверим ли?

Тя изсвири Моцартовата „Соната в до мажор“, една от творбите, които щеше да представи през новогодишната нощ в Сан Франциско. Докато я слушаше, Джеймс започна истински да оценява величието на нейния неповторим талант. Това беше дарба, дарба, която тя така щедро споделяше със своята публика, великодушно канеше всеки, който иска да направи заедно с нея едно вълшебно емоционално пътешествие. Сега той пътуваше с нея, докоснаха се до крехката надежда и после през водовъртежа на буйния водопад потънаха във всемирната тъга, и сетне полетяха във вихрен танц, подскачаха, понесоха се към блажената радост, и...

И изведнъж шеметното пътешествие приключи.

— О, Катрин — продума Джеймс тъжно, — наистина моето присъствие ти пречи.

— Мисля, че мога да го преодолеея в една концертна зала, пълна със стотици слушатели. Но днес, Джеймс — тихо каза тя, — ако аз съм тук, а ти стоиш там и ме слушаш, значи не съм, където трябва да бъда.

— Тогава ела при мен, любов моя.

Когато Катрин стана от пианото и потъна в любящите му прегръдки, тя осъзна истинското значение на това, което бе направила. Днес тя избираше Джеймс пред своята музика. Вече знаеше, без съмнение, без страх, че ако трябва да избира между Джеймс и своята музика, тя щеше да избере Джеймс... винаги.

— Отивам за кроасани — обяви той в девет и половина във вторник сутринта. После нежно добави: — Признавам, че си търся повод да сложа шала си.

— Разбирам — засмя се Катрин и го целуна за довиждане.

Докато затваряше вратата след него, тя се чудеше дали пък истинската причина да я остави сама, макар и за петнадесет минути, не бе просто подготовка за двуседмичната им раздяла, която щеше да започне днес следобед в четири часа. Вече си бяха обещали, хиляди пъти, че това е последната Коледа, която ще прекарат далеч един от друг. Но никой не предложи да променят плановете си. И за двамата тази Коледа бе много важна — всеки да бъде с родителите си, които обича.

Когато след пет минути телефонът звънна, Катрин бе убедена, че е Джеймс. Сигурно щеше да я пита дали иска кроасани със сирене, или с ягоди, но това щеше да бъде само претекстът, защото всъщност щеше да ѝ каже нещо, което тя самата чувстваше — че са били разделени само пет минути, но тя вече ужасно много му липсва.

— Ало? — обади се тя с лек и нежен смях.

— Катрин Тейлър?

— Да.

— Катрин, обажда се Елиот Арчър. Запознахме се миналото лято в Инвърнес.

— Да, спомням си. Здравей, Елиот.

— Боя се, че имам лоши новини. Преди два часа експлозия разруши лодката, с която семейство Стерлинг потегли от Ница за Острова.

— О, не.

— Най-вероятно тръбата, по която минава газта е била спукана и това е причинило експлозията. — Елиот замълча за миг, за да се пребори с внезапния изблик на чувства, който премина като вихър през

тялото му. — Не е имало шанс никой да оцелее. Робърт Макалистър предложи да ти се обадя първо на теб, в случай, че искаш да бъдеш с Алекса, когато тя разбере за Джеймс.

— За Джеймс?

— Откриха телата на Артър и Марион. Водолазите все още търсят тялото на Джеймс, но както вече ти казах, никой не би оцелял след такава експлозия.

— Джеймс не е бил на лодката, Елиот.

— Робърт го е видял във Вашингтон в събота вечерта и Джеймс му е казал, че на другия ден ще заминава за Париж.

— Да, но той не тръгна. Все още е в Ню Йорк. Смяташе днес следобед да лети за Ница.

— Сигурна ли си?

— Да.

— Слава Богу. — Настъпи пауза и после Елиот тихо добави: — Е, май ще бъде по-добре да му се обадя.

— Аз ще му кажа, Елиот. Ще му кажа и той ще ти се обади.

— О, добре, Катрин. Ще бъда в офиса си. Той знае телефонния ми номер.

След като разговорът приключи, Елиот осъзна, че това отново се бе случило. Отново Катрин Тейлър бе пробудила отдавнашния спомен за Изабел Кастел. През август спомените бяха възкресени от поразителната физическа прилика, а сега душевната красота на Катрин му напомняше за Изабел. Не друг, а принцеса Изабел бе дошла в Лондон, за да му съобщи за смъртта на Женевиер. Тя можеше да си спести тези усилия, разбира се, но въпреки това го бе сторила, защото знаеше колко мъчителна щеше да бъде за него тази новина и искаше да бъде до него и ако може да му помогне в скръбта му. А сега Елиот долови в нежния глас на Катрин същото желание, желанието да помогне на Джеймс, ако може.

— О, Джеймс.

— Какво има, скъпа?

— Родителите ти. О, Джеймс, станала е експлозия на лодката.

— Катрин?

— Мъртви са — много тихо и много нежно каза тя. Забеляза, че е потресен и макар да не задаваше въпроси, тя усети, че Джеймс иска да чуе нещо повече, нещо, което да докаже, че това е истина. — Елиот казва, че вероятно причината е в газовата печка — тихо обясни тя. — Обади се тук, като мислеше, че и ти си с тях, искаше да взема самолета до Вашингтон, за да бъда с Алекса, когато ѝ кажат за теб. О, любов моя, толкова много съжалявам.

Красивите очи на Катрин заблестяха от сълзи и когато преминаха първите вцепняващи вълни на шока, Джеймс усети топлата влага в своите очи. Сълзите бяха нещо необичайно за него, не можеше да си спомни кога за последен път бе плакал и първият му импулс бе да ги скрие.

Да скрие сълзите си от жената, която обича?

„Не — каза си той и сълзите свободно се търколиха — няма смисъл да крия сълзите си от Катрин.“

— Мама сигурно е правила прочутия си горещ шоколад — най-сетне промълви той след един час.

Катрин отвърна така, както винаги бе отговаряла на неговите думи и сълзи — с любов. Прегръщаше го, целуваше нежно мокрите от сълзи страни, а сега се усмихна заедно с него, когато и двамата си спомниха за чаровната Марион.

Мина още един час и тогава Джеймс се обади на Елиот. Двамата мъже разнищиха подробностите, без да се поддават на чувствата си. Елиот предаде накратко фактите, които знаеше, после обсъдиха набързо планове за помена в църквата, който щеше да се отслужи два дни преди Коледа. Канцеларията на протокола вече се бе заела с приготовленията за службата и приема в памет на Артър и Марион.

— След четири следобед ще излетя за Вашингтон, Елиот. Ще ти се обадя, когато пристигна.

— След четири? — попита Катрин веднага щом той затвори телефона.

— След като те кача на самолета за Топека.

— Идвам с теб във Вашингтон.

— Не.

— Да!

— Не. Послушай ме, Катрин. Трябва да бъдеш с родителите си. Думите му бяха сподавени от неочаквания изблик на чувства. О, как му се искаше да каже на родителите си причината, поради която не отиде при тях в Ница! Ако им беше обяснил, може би, докато майка му е приготвяла горещия шоколад, двамата с баща му щяха да си мислят с радост за чернокосите им синеоки внуци, които ще огласят със смях и глъчка Инвърнес. Джеймс бе имал намерение да съобщи на Марион и Артър за любовта си към Катрин. Но сега вече бе прекалено късно и когато отново заговори, гласът му бе пресипнал от вълнение:

— Скъпа, не мислиш ли, че най-важното сега е да бъдеш с родителите си?

— Ще бъда с тях, Джеймс, след няколко дни. Може би и двамата ще бъдем — добави тихо тя. — Но сега искам да съм с теб.

— Ти си с мен, Катрин. Ти си винаги с мен. Единственото, от което имам нужда, е да говоря с теб, скъпа, и всяка вечер ще ти се обаждам по телефона. Това е, от което се нуждая и което искам. — Джеймс се усмихна, без да сваля поглед от тревожните сапфирени очи. — Освен това Елиот ще бъде там, както и Робърт и Брин.

— И Алекса.

— Тя също трябва да замине за Топека.

— Да, но не преди двадесет и четвърти.

Три часа след като Джеймс целуна Катрин за довиждане, тя беше при родителите си, които не бе виждала от месец май. В съзнанието ѝ те си бяха останали все така жизнени и добросърдечни. Но сега, дори от разстояние, те изглеждаха различни, малко по-уморени, не толкова жизнерадостни и някак си тъжни. „Дали защото са остарели? Дали последните седем месеца са ги променили?“ — питаше се тя. Но когато се приближи към тях разбра, че не възрастта е причината, а несигурността, която се бе настанила в очите им.

Несигурност? Защо, заради нея? За нейната любов?

Катрин се втурна към Джейн и Александър и в следващия миг полетя над мрачната пропаст, която толкова време я бе разделяла от родителите ѝ. Когато се озова в прегръдките им, тя вече беше далеч от бездната и тихо повтаряше:

— О, мамо, о, татко, толкова много ви обичам.

ГЛАВА 19

След помена и приема в памет на Артър и Марион само най-близките приятели на Джеймс останаха в Инвърнес. Алекса, Елиот, Робърт, Хилари, Брин и Стивън седяха в огромната стая и в този печален ден всички дребнави войни и горчиви изневери бяха забравени, и всички погледи изразяваха само най-искрена скръб за загубата на Марион и Артър.

— Има нещо, което всички трябва да знаете — обади се Елиот.

— Какво е то? — уморено попита Джеймс. Беше изтощен. Беше благодарил на всички, които дойдоха да изкажат съболезнованията си и сега искаше само да се обади на Катрин. През последните дни тя ужасно много му липсваше, но нито за миг не бе поискал тя да остане с него във Вашингтон в тези скръбни, печални мигове от живота му.

— Експлозията не е причинена от спукана газова тръба, Джеймс. На лодката е имало бомба.

За един миг всички, стъписани, мълчаха, но съзнанието им внезапно бе завладяно от една и съща мисъл. Смъртта на Артър и Марион не е била случайна, не е била някаква необяснима трагедия, причинена от незначителна и капризна съдба.

Някой е знаел, че Марион и Артър ще загинат.

Някой го е искал.

Някой е причинил смъртта им.

— Бомба? — най-сетне повтори Брин.

— Откога знаеш, Елиот? — попита Робърт.

— От няколко часа. Утре ще уведоим пресата, затова исках всички вие да го узнаете още тази вечер.

— Някой поел ли е отговорността?

— Не, все още не.

— Какво знаеш ти, Елиот?

— Много малко, Джеймс.

— Защото няма следи?

— Не. Още от самото начало експлозията е разследвана като саботаж. Със случая са се заели най-добрите агенти в Европа. Но

досега нищо не сме открили. Лодката е била на пристан в едно от най-натоварените пристанища на Лазурния бряг, много кораби, много туристи, много хора, които са имали потенциален достъп до нея.

В стаята отново настъпи мълчание и отново мислите на всички се понесоха в една и съща посока — към онази лятна вечер, само преди четири месеца, когато Марион разказваше въодушевено за острова. С какво нетърпение очакваше тя да посети отново романтичния остров на дъгите, как искряха черните ѝ очи, когато си пожела един ден всички да отидат там.

Но сега мечтата на Марион никога нямаше да се сбъдне.

Защото някой бе решил, че Марион Стерлинг трябва да умре.

— Мисля, че е по-добре да си тръгвате — тихо предложи Джеймс. Той бе застанал до прозореца и тихите му думи бяха изречени към притъмнялото сиво зимно небе. — Вече се смрачава — добави той — и изглежда, че вятърът се засилва. Може да има и буря.

— Бихме могли да останем тук тази нощ, Джеймс — предложи Брин.

— Не, благодаря — прошепна той с категоричен тон. — Не.

Желанието на Джеймс да остане сам бе очевидно и всички се подчиниха. Последна си тръгна Алекса, целуна го нежно по бузата и потегли към „Скалата на розите“, за да приготви багажа си за ранния полет до Топека.

Вятърът бе много силен и много опасен, и в непрогледния мрак на зимната нощ проблясваше съвсем тънък лъч лунна светлина, но все пак той плаваше. Докато направляваше „Нощен бриз“ през измамната тъмнина, той се бореше и с тъмните измамни чувства, които се вихреха в него. Тези чувства бяха нови и много силни. Те задушаваша всяка нежност в сърцето му, всеки шепот за милост, смазваха ги, прогонваха ги завинаги — трябваше да ги прогонят, — защото всичко се бе променило.

Джеймс беше с красивия шал, който Катрин му подари, и докато „Нощен бриз“ пореше мастилено черните вълни, той вдигна ръка, за да докосне меката вълна, сякаш искаше да докосне Катрин, жадувайки за нейната утешителна нежност. Но той не можеше да усети нито топлината, нито нежността. Пръстите му бяха безчувствени, замръзнали от

ледения вятър, не бяха способни да усетят нищо друго, освен вцепеняващата болка.

Най-нежните чувства бяха прегазени от новите, по-силните и сякаш той никога нямаше да достигне до топлината и нежността... и един силен зловещ глас заглушаваше виещия зимен вятър и крещеше, че той все още не е претърпял най-голямата загуба.

— Знам за бомбата, Джеймс — тихо каза Катрин, когато той най-после ѝ се обади, пет часа след като тя бе научила потресаващата новина от Алекса. Беше се опитвала през това време да се свърже с него, но в Инвърнес никой не отговаряше. — На яхтата ли беше?

— Да.

— Джеймс? — Тя искаше да го подтикне да ѝ говори, както през онази нощ, да сподели чувствата си с нея, да сподели тъгата и безвъзвратната загуба.

— Нямам възможност да дойда в Сан Франциско за твоя дебют, Катрин.

— Не е ли много рано да кажеш това със сигурност? — тихо попита тя, като се бореше срещу зловещите тръпки на паника, чувствайки, че той се отдалечава от нея. Бореше се срещу тези издайнически тръпки и съвсем смело започна да се бори за него. — Междувременно, аз ще дойда във Вашингтон — продължи тя. — Чувствам се добре тук при родителите си, но...

— Не — прекъсна я той с рязък тон. После, осъзнал внезапната си грубост, нежно добави: — Не, скъпа. Двамата с Елиот заминаваме за Франция.

Той поне заминаваше, това бе решено, макар да знаеше, че ще има нужда от помощта на Елиот, ако пътуването има някаква стойност.

— О! Кога?

— Най-вероятно утре.

— О — Той беше вече толкова далеч от нея. Тя се опита да го достигне с любовен шепот: — Джеймс...

— О, Катрин — тихо отвърна той, — трябва да отида във Франция. Не знам кога ще се върна, но каквото и да стане, любов моя, ще се обадя в апартамента ти във „Феърмонт“ след блестящия ти дебют. Точно в полунощ, съгласна ли си?

— Да. Джеймс?

— Да?

— Все пак, всичко ще бъде наред, нали?

Джеймс долови несигурността в гласа ѝ, знаеше, че тя всъщност го питаше дали всичко между тях ще бъде наред, дали нежната им любов щеше да надмогне яростта, която бе опустошила сърцето му.

Неговата скъпа Катрин го молеше за обещание.

А Джеймс не даваше обещания, които не може да удържи.

— Ще ти се обадя, скъпа, точно на Нова година.

— Идвам с теб във Франция — обяви Джеймс, когато влезе в кабинета на Елиот в осем часа на другата сутрин.

— Аз няма да ходя във Франция, Джеймс.

— Какво?

— Снощи вече ти казах. Най-добрите агенти в Европа водят разследването.

— Ти си специалист... специалистът по тероризъм.

— И ти обещах, че щом се доберем до някакви сведения, дори и най-нищожната информация, аз веднага ще се заема със случая. Но все още няма никакви новини. Знаеш — поне би трябвало да знаеш, защото много обичах родителите ти, — че ако можех засега да помогна с нещо, отдавна щях да съм заминал със самолета.

— Да, знам, Елиот — тихо отвърна Джеймс. — Значи трябва само да чакаме?

— Какво да чакаме, Джеймс? — Елиот знаеше отговора. Знаеше желанията, които бушуваха в сърцето на Джеймс. Знаеш също, че Джеймс едва ли ще ги изрече на глас. Затова той го направи вместо него: — Да чакаме, докато терористите бъдат заловени, и после хладнокръвно да ги убием, така ли?

— Сега това звучи доста добре — тихо призна Джеймс, разтревожен от собствената си кръвожадност, но все пак спокоен, че Елиот разбира състоянието му.

— И на мен ми звучи добре. Но аз познавам опияняващата сила на отмъщението. Някак си се убеждаваш, че то ти носи удоволствие. И което е по-лошо, започваш да вярваш, че ще ти стане по-добре след това. Но уви, не е така и дори празнотата става още по-голяма. —

Елиот тихо въздъхна. — Отмъщението не променя нищо, Джеймс. Загубата си остава все същата, все така безвъзвратна, все така непреодолима. Отмъщението не облекчава болката, то дори причинява още по-голяма вреда, като опетнява с омраза и ярост паметта на тези, които обичаш.

Докато Джеймс слушаше тихите вълнуващи думи на Елиот, той осъзна колко малко всъщност го познаваше. Джеймс знаеше, че Елиот бе избрал да прекара дните си сам — без да се ожени, в постоянна опасност, рискувайки живота си и предизвиквайки смъртта с невероятно спокойствие, — но сега за първи път разбра, че причината за неговия избор бе съвсем лична и емоционална.

— Елиот?

— Знам какво говоря, Джеймс. — Елиот мълчаливо призна съществуването на такава причина, но с категоричния си тон сложи край на тази тема.

— Трябва да направя нещо, Елиот. Трябва да се включа в разследването.

— Нямам нужда от повече агенти, а дори и да имам, аз няма да ти позволя да участваш в разследването. — Елиот вдигна ръка, за да пресече възраженията на Джеймс. — Няма да ти разреша да убиваш, Джеймс, но аз мога... тази страна... може да използва помощта ти.

— Помощта ми?

— Познанията ти по международно право и умението ти да водиш преговори са много полезни за Министерството на външните работи.

— Имаш ли нещо конкретно предвид?

— Ако зависеше от мен, бих те изпратил в Централна Америка, заедно с екип от специалисти, които се връщат в средата на януари. Разговорите за примирие отново стигнаха до задънена улица и аз мисля, че имаме нужда от нова личност на масата за преговори. Но навсякъде по света съществуват голям брой също така неуспешни споразумения за прекратяване на огъня и договори за мир, да не говорим за атмосферата на враждебност, така че твоята безценна помощ може да е необходима и на друго място.

— Май си доста сигурен, че ще се справя с такава задача.

— Абсолютно сигурен. Като изключим скромната среда и сравнително малките суми, смятам, че няма голяма разлика между

задачите, които ще изпълняваш, и работата, която си вършил преди. Принципите, които управляват международните преговори, Джеймс, са съвсем същите като тези, които управляват сделките за милиарди долари между корпорациите.

— Пари, територия и власт?

— Да. Пари, територия и власт. Използваме тези три понятия като разменна монета — така се налага, — но по този начин се надяваме да запазим далеч по-неуловимите и много по-ценни съкровища.

— Като мира и свободата — тихо добави Джеймс.

— Да, мира и свободата — също така тихо повтори Елиот.

Идеята да работи като консултант към правителството се оказва много примамлива за Джеймс. Ако можеше да се направи нещо, което да унищожи тероризма и да създаде свят, в който влюбените двойки спокойно да пътуват към островите на мечтите, той би се радвал да помогне за това. Имаше и нещо друго, нещо много по-лично, което го примамваше. Той и Елиот щяха да работят заедно и Елиот щеше да го информира за развоя на разследването, и някой ден щеше да погледне в злите очи на този, който бе пожелал смъртта на родителите му, и ако все още жаждата за мъст не го е напуснала...

— Ти ме заинтригува, Елиот.

— Добре. Не ти бе хрумвало преди, нали?

— Не. Защо?

— Винаги съм си мислил, че твоята работа, особено откакто включва международни конгломерати, е била част от един добре обмисления план да се кандидатираш за министър на външните работи, когато Робърт стане президент. Родителите ти не смятаха, че е така, и май са били прави.

— Ти си обсъждал този въпрос с тях?

— С тях и с хората, които непрекъснато се интересуваха кога ще ти предложи тази работа.

— Но ти не си споменавал нищо пред мен.

— Не, защото съществува друга, доста критична разлика между тази работа и това, което си вършил досега, Джеймс. Опасността. Ще бъдеш изправен лице в лице с най-хитрите и непредсказуеми хора в света, Джеймс, ще бъдеш на тяхна територия, на някои от най-несигурните места по света.

— Значи си искал да ме предпазиш. Мен и родителите ми — тихо добави Джеймс. „А сега те са мъртви.“ Тази мисъл го върна към ужасното престъпление, той не можеше да се сдържи и попита: — Имаш ли представа кой е отговорен за бомбения атентат, Елиот?

— Не. Веднага щом светът разбере, че е имало бомба, ще ни засипят с какви ли не обаждания, но обикновено такива обаждания са просто опортюнистични. Ако наистина някоя организация е отговорна за атентата, досега щеше да го заяви. — Той се намръщи и добави: — Не знам, Джеймс, струва ми се, че има някаква лична причина.

— Лична?

— Да. Ако някой е искал да изрази несъгласието си с политиката на САЩ, то нападението щеше да стане в Париж, или близо до посолството, а не докато баща ти е на почивка, и то заедно с майка ти. Това ми прилича на отмъщение, много лично, нещо, което може да бъде направено от някой недоволен — и ненормален — служител от посолството.

— И аз трябваше да бъда в лодката, Елиот — напомни му Джеймс, думите му причиниха ново още по-силно страдание. „Ами ако...“ — Ами ако аз съм бил мишената?

— Това е нещо, което искам да обсъдим с теб, макар че е малко вероятно. Те много по-лесно биха могли да извършат покушение срещу теб. Защо трябва да рискуват да поставят бомба в едно твърде натоварено пристанище? Честно казано, не мисля, че ти си мишената. Но все пак трябва да знам с какви сделки си се занимавал през последните няколко години и най-важното, с какви сделки се занимаваш сега.

— С никакви. Миналата седмица приключих една сделка в Ню Орлийнс и сега бюрото ми е затрупано от нови предложения, които възнамерявах да поразгледам през януари. — Сърцето му се сви, като си спомни как бе планирал да проучи предложенията. Щеше да търси най-предизвикателните, разбира се, но щеше да се съобразява с програмата на Катрин и да приеме онези, които биха му позволили да се вижда със своята любима колкото е възможно по-често.

Със спомена дойде и болката, защото Джеймс съзнаваше, че всички прекрасни планове, които бяха правили с Катрин за тяхното бъдеще, никога нямаше да се осъществят. Вече бе наясно, че трябва да се сбогува с нея и с тяхната вълшебна любов. Нейният свят беше, и

винаги щеше да бъде, един нежен свят, пълен с любов и радост, а засега, вероятно и завинаги, светът, в който той бе принуден да живее беше гневният свят на убийството, терора и отмъщението. И неговият грозен свят нямаше никакви допирни точки с нейния красив свят. И засега, а вероятно и завинаги, той трябваше да посвети своето време, своите сили на този суров и измъчен свят, а не да потъне в тихия и спокоен живот, озарен от любовта му с Катрин.

— Джеймс?

— Съжалявам — извини се той за неловкото мълчание. Спомни си за какво говореха и каза: — Снощи не ми спомена, че ти е нужна информация за моята работа.

— Знаех, че тази сутрин ще дойдеш тук.

Джеймс кимна мрачно.

— Да, тук съм, Елиот. Нямам никакви наложителни планове. Така че през януари мога да отида в Централна Америка или където и да е.

— Мисля, че е настъпил моментът за това околосветско пътешествие с яхтата, за което толкова отдавна мечтаеш.

— Знаеш, че не мога да го направя. Знаеш, че ми предстоят други задачи.

— Да — тихо отвърна Елиот. — Знам. Добре. Трябва да поговоря с няколко човека. Веднага след това ще ти се обадя.

— Добре. Междувременно ще взема необходимата информация от моя офис.

— Добре. О, Джеймс, трябва да разгледаме всички съболезнователни писма, които си получил. Тези от Европа представляват най-голям интерес, но искам всичките да ги ксерографирам.

— Добре.

— Пристигна ли писмо от принц Ален?

— Честно казано, не знам. Не съм ги поглеждал.

В очакване на среднощния разговор Катрин седеше до телефона в апартамента си във „Феърмонт“, вперила поглед в стрелките на часовника, които така бавно се придвижваха към дванадесетия час. Мина време, докато осъзнае, че на вратата се чука и с неохота стана да

отвори. Може би я очакваше букет от зимни рози, придружен с кратка бележка, в която той се извиняваше, че...

Но това бе мъжът, когото обичаше, под сините му очи имаше тъмни сенки, а красивото му лице бе бледо и посърнало. Сега Джеймс бе тук, но Катрин бе убедена, че той не е бил сред публиката на концерта й тази вечер. Тя знаеше, че би напуснала сцената по средата на своето блестящо изпълнение и би се втурнала при него. И той сигурно го знаеше, и може би точно затова не бе отишъл там.

— О! — въздъхна тя и нежно докосна с деликатните си пръсти сенките под очите му. — О, ти си тук.

Катрин го покани в апартамента и в леглото си и Джеймс я последва с готовност, когато тя го поведе към вълшебството, спокойствието и радостта на тяхната любов. Беше повярвал, че това нежно и крехко чувство е изчезнало, потъпкано от чудовищните емоции, които сега бушуваха в него. Но за една нощ, нощ на интимност и страст, чудовищата бяха притихнали, кошмарите бяха прогонени, а разяждащото го безпокойство бе уталожено... Остана само необикновената нежност на тяхната любов.

— Добро утро — тихо поздрави тя, когато влезе във всекидневната и го намери застанал до прозореца.

— Добро утро — отвърна тихо той, като извърна поглед от лъчезарния син блясък на новогодишното утро към несравнимо по-вълшебния син блясък на нейните очи.

— Тръгваш ли? — Той беше облечен, а тя бе все още по халат и копринената й черна коса бе леко разрошена от любовната нощ.

— Да. Скъпа, дойдох само да ти кажа сбогом.

— Сбогом? — тихо повтори Катрин, макар че с цялото си същество чувстваше, че той е дошъл точно заради това.

— Да. Сбогом — отвърна Джеймс. После бавно и спокойно започна да обяснява, с надеждата тя да разбере защо трябва да се сбогува с нея и с тяхната любов. — Тяхната смърт... убийството... ме промени, Катрин. Аз съм разгневен, неспокоен, обладан от грозни, но непреодолими мисли и чувства. Не знам дали ще успея да надмогна яростта си, дори и да се опитам, но истината е, любов моя, че не искам да прогоня тези чувства, колкото и болезнени и ужасяващи да са те. Не искам да се успокоя и да приема това, което сториха на родителите ми.

— И аз не искам да се примиря с това, Джеймс. Тяхната смърт промени и мен. И аз съм разгневена.

— Искаш ли да откриеш убиеца, да насочиш оръжието в сърцето му, да дръпнеш спусъка и да го гледаш как умира?

— Не — отвърна тя. — И не мога да повярвам, че ти го искаш, наистина не мога да повярвам.

— Това е, което искам, Катрин. Наистина. Повярвай ми — тихо каза Джеймс. Това беше истината, грозната истина. Сигурно сега с тъжното изражение на красивото си лице тя щеше да покаже, че го разбира. Сигурно сега тя щеше да разбере, че неговите чудовищни мисли и емоции — и може би някой ден чудовищните му дела — нямат място в нейния нежен, красив свят. Но това, което видя Джеймс, не бе разбирателство, а само любов.

— С това ли ще се занимаваш, Джеймс? Да откриеш кой е поставил бомбата?

— Не. Това е работа на Елиот, макар че той ми обеща да ме информира. Междувременно, ще започна работа към Министерството на външните работи. Може би има нещо, с което ще помогна да се предпазят хората от подобни трагедии. Намеренията ми не са прекалено благородни, Катрин, просто трябва да направя нещо. Изпитвам потребност да го сторя.

— Разбирам защо искаш да се заемеш с това, Джеймс — тихо каза тя и после още по-тихо добави: — Но не разбирам защо искаш да се разделим.

— Защото, Катрин, вече не съм този, който исках да бъда заради теб, заради нашата любов. В мен вече няма и капка нежност.

— Снощи нежността ти бе все още в теб.

— Да, но се питам дали пък не взех от твоята нежност. Може би, скъпа моя, ти си способна да уталожис яростта ми за малко. Но тя веднага ще се върне и моето огорчение, моя гняв ще унищожи и двамата ни. Обичам те прекалено много, Катрин, за да допусна това да се случи.

— Ти не можеш да обичаш някого прекалено много.

— О, да, скъпа, мога. Нима не разбираш?

Докато гледаше мъжа, когото винаги щеше да обича с цялото си сърце, тя се опитваше да го разбере. Но не успя. Как би могло това да е причината за края на тяхната любов?

— А ако умираш, ще ме изоставиш ли, Джеймс? За да ми спестиш страданието?

— Аз не умирам, Катрин.

„Да, умираш! — извика сърцето й. — Умираш... твоето любящо сърце умира... и ти си решил да не споделиш тази болка и тъга заедно с мен. Защото искаш да изпиташ само радостта и щастието заедно с мен, но...“

— Но знаеш ли какво искам аз, Джеймс? — неочаквано попита тя. — Това няма ли значение за теб?

Някога той се бе заклел, едно тържествено обещание пред тяхната любов, че ще прави винаги това, което Катрин поиска, изборът на сърцето ще бъде неин. Тя все още искаше любовта им да продължи, въпреки всичко. Но той не го искаше, заради нея. И сега Джеймс наруши тържествената си клетва.

— Не, Катрин, няма значение.

Когато Катрин зададе въпроса си, на красивото й лице се изписа смущение и несигурност. Но сега, щом чу тихия и категоричен отговор, смущението и несигурността изчезнаха и той видя само разбиране... най-после.

— Доверих ти всичките си тайни, Джеймс, целия си гняв и цялата си болка, но ти не се довери на любовта ми и не пожела да споделиш с мен скръбта си.

— Не става въпрос за доверие.

— Прав си — съгласи се тя. — Става въпрос за любов. Ти никога не си ме обичал истински.

— О, Катрин, обичах те. Винаги ще те обичам.

„Винаги ще те обичам.“ Думите отекваха в съзнанието й дълго след като Джеймс си замина. О, как добре познаваше тя тези фалшиви обещания за любов! Винаги ще те обичам!

Преди много години тя бе изоставена от някой, който бе заявил, че я обича, но всъщност е излъгал. Сега тя отново бе изоставена в името на любовта. Не защото любовта е била прекалено голяма, а защото не е била достатъчно силна.

ГЛАВА 20

Имението Инвърнес, Мериленд... февруари 1990

— Елиот? Обажда се Алекса Тейлър.

— Здравей, Алекса.

— Обаждам се заради Джеймс. — Бяха минали почти шест седмици от онази тъжна, студена януарска вечер, когато го видя за последен път. В първия миг неговото „довиждане“ я бе уплашило. Беше прозвучало толкова злокобно, толкова фатално, сякаш не беше сигурен дали ще се видят отново. Джеймс бе побързал да я успокои, като я укори, че е прекалено сантиментална. И все пак в онази нощ той нежно ѝ бе напомнил, че я обича и още по-нежно бе казал, че Робърт Макалистър е глупак, щом е допуснал да се раздели с нея. — Той добре ли е, Елиот?

— Да, чувства се отлично, Алекса.

— О, чудесно. Дали е възможно да се свържа с него?

— Би ли ми казала защо?

— Не. Е, има ли някакво значение?

— Може би. Много ли ти трябва? Очаквам да се върне след по-малко от две седмици. Ще изтраеш ли дотогава?

— Да — отвърна тя, макар че не можеше да чака. Крехкият живот вътре в нея с всеки изминат ден нарастваше все повече. — Ако говориш с него междувременно, би ли му казал, че аз съм в Инвърнес?

Джеймс ѝ бе дал ключовете от имението и шифъра на алармената инсталация, като я бе уверил, че може да отиде в Инвърнес, когато пожелае да е далеч от дома си, който така горчиво напомняше за любовта ѝ с Робърт. Алекса все още бе в имението, когато три дни след разговора ѝ с Елиот Джеймс се обади.

— Говориш по телефона ми с британски акцент?

— Е, да, така е. Здравей.

— Здравей, Елиот ми каза, че си ме търсила.

— Да. Имам нужда от помощта ти, професионално.

— Алекса! Обадила си се на Елиот, защото искаш да прегледам договора ти?

— Не. Става въпрос за съвсем различно нещо. Нещо много важно. Не се опитвам да се правя на срамежлива, Джеймс. Трябва да обсъдя нещо с теб на четири очи. Обадих се на Елиот, защото трябваше да разбера дали скоро ще се върнеш.

— Да.

— Победител както винаги? — пошегува се Алекса. Една весела шега, която ги върна към щастливото време, когато бяха любовници.

— На тази арена победите не се печелят толкова лесно — призна Джеймс. — Името на играта е търпение и компромис.

— А тези понятия не се нравят особено.

— Не, но сега се уча.

Всъщност той вече бе обявен за майстор в тази област от ветераните на външното министерство. Хладнокръвието му бе както винаги непоклонимо. Той беше една изискана ледена скулптура, която никога не се топи, дори и в задушаващата горещина на джунглата, дори и когато привидно постигнатите споразумения се изпаряваха като мираж в пустинята. В крайна сметка достигаха до консенсус, че все пак има прогрес, удивителен прогрес в преговорите, и след месец те ще се върнат, и отново ще опитат. Джеймс се учеше на търпение и компромис. Разбираше също на какво се крепеше надеждата за мира в света. Той щеше да настъпи само когато всички разберат, че на всяка малка, болезнена стъпка напред може да противостои една гигантска крачка назад и тогава всеки трябваше да бъде готов отново да започне своя ход, търпеливо, твърдо и неуморно.

— Бебето на Робърт? — стреснато попита Джеймс, когато десет дни по-късно видя Алекса в нейната напредваща бременност.

— Да. Разбира се.

— Как е станало?

— По обичайния начин.

— Не по обичайния начин, Александра. Ти си била винаги толкова внимателна. Да не би да си го планирала?

— Не. Знаеш, че нищо, освен въздържанието не е сто процента сигурно. Не съм била небрежна, Джеймс — тихо и съвсем откровено каза тя. — Просто стана.

— Добре — съгласи се той и най-после тонът му се смекчи, когато погледна Алекса. Тя бе толкова крехка, толкова уязвима и толкова много се нуждаеше от помощта му. Но как ли би могъл да ѝ помогне, когато неговата душа бе тъй опустошена и наранена? И все пак някаква искрица нежност изплува на повърхността и той попита: — И сега... какво?

— Искам да се заемеш с осиновяването.

— Осиновяване?

— Искам бебето да е при Брин и Стивън, Джеймс. Знам как горят от желание да имат деца, но не могат и също така знам, че те ще бъдат прекрасни, любящи родители.

— Това е вярно, Алекса, но не мислиш ли, че ще трябва да поговориш с Робърт?

— С Робърт? Той не ме иска, забрави ли? Няма смисъл изобщо да знае за бебето. — „Освен това — помисли си тя, както непрекъснато си мислеше през последните седмици — Робърт също би се съгласил заради своята малка сестра, заради крехкото безценно съкровище, което расте вътре в мен.“ — Решението трябва да бъде само мое, Джеймс.

— Тогава смятам, че трябва да го обмислиш.

— Обмислила съм го. Откакто разбрах, че съм бременна, не съм мислила за нищо друго. Взех това решение, защото смятам, че то е най-доброто за бебето. Когато е с Брин, то наистина е част от семейството, а и при тях животът на бебето ще бъде щастлив, пълен с любов... без неловките въпроси и съмненията за изчезналия баща.

— Но какво ще кажеш за съмненията при осиновяването?

— Какво имаш предвид? — попита замислено Алекса. — Мисля, че могат да възникнат някакви съмнения у Брин и Стивън, но ти можеш да ги елиминираш, като направиш осиновяването тайно. Няма ли законен начин да запечаташ завинаги документите? Бих искала да увериш Брин и Стивън, че никой не може да им отнеме бебето.

— Мога да подготвя законно такива документи, Алекса, но не мога да ги уверя, че бебето ще остане завинаги при тях.

— Наистина ли?

— Да, скъпа — нежно отвърна Джеймс, като забеляза смутения ѝ поглед. И още по-нежно той ѝ напомни: — Защото майката на бебето, т.е. ти, знае къде ще бъде детето.

— О, да, но аз никога няма да... През август, докато вие двамата с Кат плавахте с яхтата, Брин направи спонтанен аборт. Аз бях с нея. Трябваше да бъда до нея, докато тя осъзнае, че мечтата ѝ никога няма да се сбъдне. Страданието ѝ беше прекалено голямо. Никога не бих се опитала да си взема бебето от Брин и Стивън — обеща Алекса, едно тържествено обещание, което идваше от сърцето. — Просто трябва да ми повярваш.

Докато гледаше замислените ѝ красиви очи, Джеймс разбра, че Алекса няма да наруши клетвата си, каквото и да се случи, дори и с цената на страданието, което щеше да изпита. Той би могъл да увери Брин и Стивън, че майката на бебето няма да си поиска обратно детето, но дали това означаваше, че тайната ще остане неразкрита?

— Кой друг знае за бебето, Алекса?

— Никой и никой няма да узнае, освен лекарят. Все още не съм потърсила лекар. Мислех си, че може би познаваш някого...

— Да — отвърна той, като веднага се сети за д-р Лотън, един от най-близките и най-уважавани колеги на майка му и дългогодишен приятел на семейство Стерлинг. Семейство... — Нямах намерение да кажеш на родителите си, нито на Катрин, така ли?

— Не. Реших, че е по-добре да не споменавам нищо. Мразя да лъжа, но... — Алекса сви рамене и продължи:

— Родителите ми и Кат мислят, че съм на шестмесечно околосветско пътешествие. И благодарение на Барбара Уолтърс цяла Америка ще си мисли така.

— Барбара Уолтърс?

— Тази година за своето специално издание за наградите „Оскар“ тя интервюира Мерил Стрийп, Джесика Ланг и мен. Моето интервю е записано в студиото в края на януари точно преди да приключим снимките за следващия сезон. Тогава все още не си личеше, че съм бременна, макар че бях много разстроена и едва съдържах емоциите си, които просто напиреха да излязат на повърхността. И все пак, може би защото за мен бе много важно, успях да потисна сълзите си по време на интервюто и почти през цялото време говорих въодушежено за пътешествието, което ми предстои. Предполага се, че съм тръгнала на четиринадесети февруари, а всъщност тогава се преместих тук. Платих предварително всички сметки, пощата ми се съхранява в станцията, а градинарите от

разсадника „Марлборо“ ще се грижат за розите ми. Купих си обиколен билет за самолет първа класа с неограничен престой и изтеглих седемдесет и пет хиляди долара в брой от банката.

— Защо в брой?

— Ако някой се опита да разбере къде съм била, просто ще кажа, че съм плащала само в брой и затова няма квитанция от кредитната ми карта.

— А защо някой ще иска да разбере къде си била, Алекса? Знае ли някой друг за връзката ти с Робърт?

— Просто искам да осигуря безопасността на бебето. Това е всичко — отвърна тя, като заобиколи въпроса му. После вдигна глава към него и попита с надежда: — Ще ми помогнеш ли, Джеймс?

Разкъсван от противоречиви чувства, Джеймс се колебаеше. Вярваше, че решението ѝ е категорично, едно тържествено и великодушно обещание, дадено от любов. Знаеше, че в семейството на Брин и Стивън бебето ще бъде щастливо, обградено с много грижи и любов. И колко ли много щяха да се зарадват Брин и Стивън, дори и Робърт, но...

— Джеймс?

— Да, Алекса — най-сетне отвърна той, — ще ти помогна.

„Ще ти помогна, защото Катрин, която толкова много би се натъжила от този факт, никога няма да узнае истината.“

— На кое екзотично място си сега? — попита Катрин, когато през април Алекса ѝ се обади в хотел „Четири сезона“ в Сиатъл.

— Никакви екзотични места — тихо призна Алекса. Седмици наред се бе борила със себе си дали да сподели със сестра си истината. Дебатът беше мълчалив, без участието на Джеймс, една емоционална битка между клетвата ѝ да бъде винаги откровена с Кат и навика да крие грешките си от хората, които обича, заради страха да не ги разочарова. Но сега едва ли нейната малка сестра щеше да открие нови грешки, защото сигурно смята, че от Алекса няма да излезе добра майка. — Аз съм в Мериленд. През цялото време бях тук. Кат, бременна съм.

— Бременна?

— Бебето ще се роди през юни. — Алекса замълча и после тихо добави: — И ще го дам за осиновяване.

— Осиновяване? О, Алекса, недей! — „Недей!“ — Защо?

— Защото така е по-добре за бебето.

— За бебето?

— Да. Няма да бъда добра майка.

— От теб ще излезе чудесна майка, Алекса!

— О, не, Кат — тихо възрази Алекса, а очите ѝ се насълзиха, защото не очакваше, че Кат толкова много вярва в нея. — Не. За бебето ще бъде по-добре да има майка и баща, и...

— По-добре за бебето или за теб? Страхуваш се, че ще ти е трудно да го отгледаш?

— Да го отгледам? Не.

— Тогава не го давай, Алекса. Може мама и татко да я отгледат.

— Нея?

— Бебето.

— Не, Кат. Не мога да ги моля за такова нещо. Моля те, не им казвай. Искях само ти да знаеш... — „Искях да узнаеш и да ме разбереш, и въпреки това да ме обичаш.“

— И сега, след като вече знам, ще ти помогна, Алекса. Ще отложa турнето си веднага и ще се преместя при теб в „Скалата на розите“, и след като бебето се роди, ще ти помагам да се грижиш за него.

— О, Кат, благодаря ти, но недей. Това, с което можеш да ми помогнеш, е да разбереш, че наистина мисля за доброто на бебето.

— Но аз не разбирам, Алекса.

— Няма ли да се опиташ поне? — тихо попита тя и очите ѝ отново се насълзиха. Да, това беше глупава грешка. В гласа на Кат вече не се усещаше любов и доверие, а само разочарование. — Ще ми се обадиш ли пак? Аз съм в Инвърнес.

— В Инвърнес?

— Да. Тук се крия. Лекарят, приятел на Марион, идва тук да ме преглежда. — Алекса замълча и после, като знаеше, че малката ѝ сестра винаги го е смятала за чудесен мъж, тихо добави: — Джеймс ще уреди осиновяването.

— Джеймс? — Думите ѝ прозвучаха като болезнен шепот. „Джеймс ще уреди осиновяването.“ Джеймс е с теб? — Мислех, че

Джеймс е в чужбина.

— Върна се преди три седмици. В края на другата седмица отново заминава, но ще се върне в средата на май, няколко седмици преди да се роди бебето.

Всеки ден, всяка секунда от деня, всяка нощ, Катрин мислеше за Джеймс. Тревожеше се за него, той ужасно много ѝ липсваше. Отчаяният ѝ копнеж се прероди в нейната музика и повече от всякога публиката бе омагьосана, докато пътуваше заедно с Кат от радостния екстаз, избликващ при спомена за любовта, до страданието и болката, причинени от загубата на тази любов. Напоследък в тези вълшебни емоционални пътешествия се появи нещо ново — една крехка потрепваща надежда, когато Катрин се осмеляваше да си помисли, че нейната безценна любов ще се върне.

„Винаги ще те обичам“ — бе обещал Джеймс. Засега неговото обещание бе само призрачен намек за нейната майка, която я бе изоставила. Но с тих и предизвикателен шепот сърцето на Катрин я бе накарало да повярва, че той ще се върне. Някога и тя, завладяна от непреодолими чувства, бе избягала от тези, които я обичат. Бе изпитвала нужда да е далеч от Джейн и Александър, но накрая се бе върнала при тяхната любов, защото силно, всеотдайно, истински ги обичаше.

„И Джеймс ще стори същото — смело си бе казала тя. — Той ще намери обратния път към нашата любов. Ще ми се довери и ще ми позволи да съм до него, докато се бори с мъката си.“

Но сега Джеймс се бе върнал при Алекса, за да ѝ помогне, както винаги правеше, когато тя имаше нужда от него. Джеймс помагаше на Алекса. И най-болезнената мисъл бе, че докато е с нея в Инвърнес, Джеймс позволяваше на Алекса да бъде опора в мъката му.

— Кат? — наруши дългото мълчание Алекса.

— Не бива, Алекса. Не бива да се отказваш от бебето. — „Не бива Джеймс да ти помага!“

— Кат, моля те!

— Съжалявам, но така мисля.

— Кат...

— Трябва да затворям.

— Защо ѝ каза? — сърдито попита Джеймс.

— Защото ми е сестра и исках да бъда откровена с нея, и съвсем наивно вярвах, че... — Алекса въздъхна. — Това беше грешка.

— Може би е грешка това, което смяташ да направиш, Алекса.

— Не. — Красивите зелени очи издържаха погледа му. — Не.

От самото начало погледът на Алекса бе твърд и категоричен, също като решението ѝ. Джеймс бе предложил да изчакат, докато бебето се роди и тогава да съобщят на Брин и Стивън новината, но тя бе непреклонна — настояваше да им кажат още сега. Джеймс се бе подчинил на желанието ѝ и сега понякога Алекса дори говореше за бебето така, сякаш то е на Брин. „Но нима наистина тя не усеща нежността в собствения си глас, когато заговори за детето? — питаше се Джеймс. — Наистина ли не осъзнава любовта, която я свързва с малкото създание вътре в нея?“ Когато се опитваше да ѝ го каже, красивите зелени очи ставаха леденостудени и го предупреждаваха да не се намесва.

— Отиваме на дълга разходка, Джеймс. Но ти не си поканен, защото непрекъснато се мръщиш, а това притеснява бебето.

Той наистина се бе намръщил, но след като Алекса излезе, лицето му придоби благо изражение, като се замисли за Катрин. Сигурно е ужасно разстроена. Сигурно болезнено се разкъсва между любовта си към Алекса и тайната на собственото си нежно, изстрадало сърце. Сигурно е много тъжна, много объркана и много самотна.

Джеймс искаше да отиде при нея. Искаше да я притисне до себе си, да я целува и люби, докато прогони тъгата. Но нямаше вяра в себе си. Не вярваше, че ще успее да устои на отчаяното си желание да бъде с Катрин — желание, което щеше да я повлече, така както той се давеше сега в пагубните дълбини на собствената си ярост.

Джеймс знаеше, че не може, не бива да ходи при Катрин. Но защо пък да не поговори с нея? Ще се опита да ѝ помогне да разбере сестра си. Алекса не му бе казала къде е Кат, но Джеймс пазеше програмата в чекмеджето на гардероба си, грижливо сгъната под шала, който тя му бе подарила. Разбира се, не бе взел нито програмата, нито шала на своите рисковани командировки. Не носеше със себе си нищо, което да напомня за Катрин или за тяхната любов, защото, ако случайно го вземат заложник не искаше тя да бъде в опасност.

Джеймс разбра, че Катрин е в Сياتъл. Преди да набере номера на хотел „Четири сезона“, мислите му се понесоха към чудесните планове, които заедно бяха кроили за Зеления град.

Щяха да се изкачат на върха на Спейс Нийдъл, да се разходят из Пайк Плейс Маркет, да вземат ферибота и да посетят Локс, да вечерят в „Хайрамс“ и...

Пронизващият звън на телефона не я стресна. Дори за известно време той просто се сливаше с неспокойните мисли, които също пронизваха съзнанието ѝ след разговора с Алекса. Когато най-сетне осъзна, че телефонът звъни, тя сякаш предчувстваше, че това е Джеймс, който ще чака, докато тя се обади.

— Здравей.

— Здравей, Катрин. Искам да ти помогна да разбереш.

— Всичко е наред, Джеймс — спокойно отвърна тя, като искаше, настояваше да заличи нежността в гласа му, защото това ѝ причиняваше болка. — Всичко разбирам, наистина.

— Решението е нейно, скъпа, и само нейно. А и така трябва да бъде. Тя не може да се съобразява с твоето...

— Казал ли си ѝ за мен?

— Не, разбира се, че не. Знаеш това, нали? — „Не го ли знаеш, Катрин? Нима не знаеш; любов моя, че никога не бих издал съкровената ти тайна?“

Тъкмо щеше да я попита, за да се увери, но Катрин го изпревари с един тих, но унищожителен въпрос:

— Бебето твоё ли е, Джеймс? — „О, как не ѝ се искаше да го пита за това!“ Но този въпрос я глождеше още от самото начало — един болезнен вик, който ставаше все по-настоятелен, все по-мъчителен.

— Не, Катрин, как можа да си помислиш такова нещо? — попита Джеймс, изненадан, наранен. „Когато бебето на Алекса е било заченато, ние с теб се обичахме, забрави ли?“

— Но би могло да бъде... твоё... някога би могло. — Собственият ѝ глас ѝ се стори чужд. Но скоро тя щеше много добре да го опознае. Това бе нейният нов глас, който до края на живота ѝ щеше да остане в нея, глас, в който вече нямаше надежда за любовта на

Катрин и Джеймс. Странният глас, спокойно продължи: — Ако заявиш, че бебето е твое, Джеймс, никой няма да се усъмни. Може би Алекса се страхува сама да отгледа детето и ако... — Дори новият глас, тъй както бе лишен от надежда, не успя да довърши изречението.

Катрин замълча, но Джеймс разбра какви ще бъдат думите ѝ. Настъпи дълго мълчание, което най-после той наруши:

— Това ли искаш, Катрин? Искаш да се ожения за Алекса?

„О, не, Джеймс — проплака сърцето ѝ. — Не. Но това, което искам, не мога да го имам. Искам теб, но ти си замина. И щом тази надежда рухна, в мен се роди друго желание, отчаяно желание — бебето на Алекса да бъде с майка си и ако само това е начинът то да остане при нея...“

— Да, Джеймс. Това искам.

ГЛАВА 21

Далас... май 1990

— Робърт? — възкликна Хилари, когато влезе в спалнята, която се намираше в имението на родителите ѝ в Хайланд Парк и завари съпруга си да си приготвя багажа. Беше неделя, 30 май, Денят на загиналите в Гражданската война. Тържествата по случай шестдесетия рожден ден на Сам Балинджър бяха минали блестящо, а снощи неговия зет произнесе емоционална, убедителна реч. Светското празненство бе приключило, но Хилари се бе надявала да останат още един ден в Далас. Сенатът щеше да започне работа чак във вторник, а президентът Горбачов и съпругата му щяха да пристигнат във Вашингтон в сряда вечерта. — Какво правиш?

Робърт я погледна учудено.

— Празненството свърши и аз си тръгвам, както се споразумяхме. До утре вечерта ще се изнеса от къщата в Арлингтон.

— Ще се изнесеш?

— Хайде стига, Хилари — каза Робърт с леден предупредителен тон. Беше оцелял през последните шест месеца — сам не знаеше как, живееше за този ден, когато щеше да строши оковите на безчувствения брак и когато най-после, свободен, щеше да остане сам със себе си и да жали за своята любима Алекса. — Не се преструвай, дори за миг, че си се надявала да не се разведем.

— Ти ми каза, че връзката ти е приключена!

— Да, но освен това ти казах, че бракът ни е крах и че е разрушен дълго преди да срещна нея. Фактът, че си повярвала или поне си се преструвала, че е останало нещо от брака ни през последните шест месеца, само доказва колко безсмислен е той.

— Всичко беше лъжа, нали Робърт? — попита Хилари, а черните очи възмутено и яростно проблясваха. — Тя те чака, нали? Може би не само те е чакала, а и сте се виждали през всичкото това време, въпреки обещанието, което ми даде. Ако си нарушил обещанието си, Робърт...

— Не съм, Хилари. Никой не ме чака.

— Тогава, Робърт...

— Стига — извика той, принуждавайки я да млъкне. — Направи го, Хилари, направи го, както изисква доброто възпитание. Сигурен съм, че ти искаш да приготвиш документите за развода, това напълно ме устройва, но моля те направи го по-скоро. Не искам нищо, разбира се. — „Освен свободата си — каза си той. — И то още от този миг.“ — Сбогом, Хилари.

— Робърт! — извика тя, но той си бе тръгнал, бе изчезнал от живота ѝ само защото не иска да бъде с нея. Заради Алекса. Алекса вече не присъстваше в неговия живот, но въпреки това Робърт предпочиташе да бъде сам, само със спомените за своята изгубена любов и не желаше да остане при нея нито за миг.

— О, колко те мразя, Алекса! — изсъска Хилари и запокити една кристална ваза в другия край на стаята. Старото ценно огледало се разби на стотици лъскави парченца. — Колко много те мразя!

Робърт си пое спокойно дъх едва когато самолетът се вдигна над пистата на летище Далас Форт Уърт. Питаше се дали това не бе първия път от декември насам, когато спокойно си поемаше дъх.

Яркото майско слънце пускаше лъчи през прозорчето на самолета, които се отразяваха в проблясващата златна брачна халка. Робърт се загледа в пръстена, сякаш за първи път го виждаше. Едва сега осъзна, че докато беше с Алекса, той въобще не го забелязваше, защото за него отдавна пръстенът бе изгубил символичното си значение.

Но дали Алекса го е забелязала? Дали това я е притеснявало? Дали не е трябвало го сваля, преди да отиде при нея? Робърт внезапно пропъди въпросите от съзнанието си. В крайна сметка това бяха въпроси, които се отнасяха до една Алекса, която никога не е съществувала — красивата уязвима жена, в която той бе отчаяно влюбен. Истинската Алекса — умната самоуверена жена, която просто си бе играла с него едва ли би се притеснила от брачния пръстен. Всъщност тя вероятно се е наслаждавала на пръстена върху ръката, която така нежно я бе галила, защото той бе само един златен символ на победата ѝ над Хилари.

Робърт свали халката и с усилие насочи мислите си от миналото към бъдещето... към дългоочакваното уединение, към самотата... към

своята работа, в която твърдо вярваше... и към радостното събитие, което скоро щеше да навлезе в живота му. Скоро, много скоро бебето на Брин щеше да пристигне.

На красивото му лице се появи нежна усмивка, сякаш той предчувстваше несравнимото щастие, за миг помрачено от съмнението, което бавно се промъкваше в него. Джеймс ги бе уверил, че решението на майката е категорично и окончателно, и че щом бебето отиде веднъж в семейството на Брин и Стивън, няма начин тя да открие кой е осиновил детето ѝ, но все пак...

„Всичко ще бъде наред — успокои се Робърт. — Трябва да бъде. Брин достатъчно много страда. Както и всички ние.“

— Алекса? — извика Джеймс и почука на вратата на банята. Беше два часа през нощта, лампите в стаята ѝ светеха, а водата в банята шуртеше. Нито водата, нито светлината го бяха събудили, защото между неговата и нейната стая имаше две огромни спални. Мъчителните кошмари, които бяха негови постоянни спътници от декември, го бяха изтръгнали от съня. Само в една-единствена великолепна нощ любовта на Катрин бе прогонила кошмарите. Докато гледаше втренчено през прозореца на спалнята, той бе забелязал златистия лъч светлина в стаята на Алекса. Тя също бе будна и сигурно съвсем неспокойна. Вероятно с удоволствие би поиграла на табла.

— Джеймс? След минутка излизам. Вече се обадох на д-р Лотън. Ще ни чака в болницата.

— Искаш да кажеш, че ти е дошло времето?

— Да — отвърна тя и отвори вратата. — Как ти изглеждам? Д-р Лотън каза, че боята за коса е безопасна за бебето... ще падне чак след шест седмици и... никой няма да ме познае, не мислиш ли? За теб съм взела очила с рогови рамки, ще заприличаш на професор. Джеймс?

Джеймс млъкна, шокиран от гарвановочерната ѝ коса, която все още бе мокра от боята, от почернените ѝ вежди и мигли, а с помощта на лещите очите ѝ бяха станали сини като сапфири.

— Едва сега забелязах приликата — продума Алекса, като съвсем правилно изтълкува удивлението, изписано на лицето му, че пред него стои Катрин, а не Алекса. Досега тя не бе долавяла приликата, но когато се погледна в огледалото, за да се увери, че никой

не може да я познае, Алекса съвсем ясно бе видяла своята малка сестра, която тя бе наранила с импулсивното си решение да ѝ каже истината.

— И аз — най-сетне прошепна Джеймс. Добре знаеше, че единственото сходство между сестрите Тейлър бе решителността. Нищо друго. Но тази вечер, тази вечер Алекса приличаше на Катрин и в сърцето на Джеймс се прокрадна ужасяващото чувство, че не Алекса, а Катрин ще заведе в болницата, за да роди детето, което щеше да даде за осиновяване.

— Е, ще тръгваме ли? — попита Алекса с безстрастен и безчувствен тон. — Д-р Лотън е уведомил болницата, в която ще отидем. Ние сме семейство Смит... между другото, Джеймс и Жулиета.

Не бяха обсъждали как точно трябва да се държи Джеймс, освен да я придружи до болницата и после да заведе бебето при Брин и Стивън в Ричмонд. Но както през декември, когато Алекса имаше нужда от подкрепата му, така и сега той стискаше ръката ѝ. И както през декември, и през тази нощ тя заби нокти дълбоко в дланите му. Но Джеймс дори не обърна внимание. Тази вечер той ставаше свидетел на едно чудо — чудото, за което майка му толкова често бе говорила с огромно страхопочитание.

— Едно чудесно, здраво момиченце — обяви д-р Лотън миг след като бебето се роди. Бяха се разбрали предварително с Алекса, че ще ѝ каже само пола и здравословното състояние на бебето и нищо друго.

— Красиво момиченце — въодушевено допълни акушерката.

Д-р Лотън леко се намръщи при думите на акушерката. Не ѝ бе казал, че бебето ще бъде осиновено, защото не искаше да привлече вниманието върху Алекса. Не че някой можеше да я познае, в никакъв случай, дори Джеймс изглеждаше съвсем различен с тези очила.

В този миг бебето изплака, едно потвърждение, че пътешествието от топлата утроба, където бе живяло девет месеца, е минало съвсем безопасно. Потвърждение, но и въпрос. Защо не чува туптенето на другото сърце, което така добре познаваше?

— Може ли да я видя? — тихо попита Алекса и нежността, която цяла пролет отекваше в гласа ѝ, сега се съсредоточи в най-нежни тонове.

— Разбира се — отвърна сестрата. — Нека само да я приготвя.

След няколко минути малкото момиченце, чисто и сухо, завито в одеяло, беше в топлите ръце на майка си. Докато Джеймс наблюдаваше как треперещите пръсти на Алекса леко докосваха меките бузки на детето и забеляза цялата любов, която Алекса така яростно отричаше, той започна да обмисля трудните неловки думи, които щеше да каже на Брин, на Стивън и на Робърт. Сърцето на Брин отново щеше да бъде разбито, както и сърцето на Стивън и на Робърт... Но радостта щеше да отиде при Алекса и при Катрин. Сърцата могат да бъдат разбити... и вероятно могат да бъдат излекувани.

Но докато Джеймс размишляваше върху думите, които щеше да каже на Брин и Стивън, той забеляза лека промяна в изражението на Алекса. В следващия миг тя докосна с устни челцето на дъщеря си, една нежна целувка от любов, погледна към сестрата и прошепна:

— Благодаря.

— Тя ще ви чака в отделението за новородени.

Алекса кимна разсеяно, но проследи с поглед сестрата и бебето, докато излязат от стаята. Останаха сами, тримата, които знаеха истината — д-р Лотън, Джеймс и Алекса.

— Ще мога ли да си тръгна тази вечер, докторе? — попита Алекса. Бяха решили, ако раждането мине добре, тя да се върне веднага в Инвърнес.

— Да.

— Защо не останеш тук с бебето, Алекса? — тихо предложи Джеймс.

— Не ме наричай Алекса! — предупреди го тя.

— Но нали сме само тримата...

— ... само двамата — намеси се д-р Лотън. — Ще ви оставя малко насаме.

— Алекса — повтори Джеймс, припомняйки коя всъщност е тя. Алекса, а не Жулиета. Майка, която току-що бе родила своето бебе — своето бебе, — а не романтична героиня, която блестящо бе изпълнила ролята си. — Алекса...

— Не съм променила решението си, Джеймс, и няма да го сторя. — „Дори и сърцето ми да го иска.“ Сърцето ѝ го искаше, но в тази емоционална битка Алекса за пореден път бе позволила разумът да победи. „Не бива“ — бе казала Кат и Алекса знаеше, че донякъде сестра ѝ е права. Не биваше заради нея, заради нейното сърце, но за

дъщеря ѝ това бе най-доброто. „Нали? Да. Да.“ — Моля те, обади се веднага на Брин и Стивън.

— Не.

— По дяволите, Джеймс, не постъпвай така с мен. — Очите ѝ се насълзиха.

— Искам да прекараш нощта тук и отново да я видиш.

— Не. Рисковано е. Някой може да ме разпознае.

— Добре. Утре ще я доведа в Инвърнес. Трябва да я видиш пак, Алекса, трябва отново да помислиш.

— Няма смисъл. — Споменът за мига, когато тя докосна и целуна своето малко момиченце, заченато с такава голяма любов, ще живее завинаги в сърцето ѝ... винаги. — Вече всичко съм обмислила.

— Знаеш защо искаш да я дадеш на Брин, но не си се замисляла върху причините, поради които тя може да остане при теб.

— Причините са много егоистични, Джеймс, и много емоционални.

— Може би ако се оженим... — Досега не ѝ го беше казвал. Беше убеден, че предложението му няма да промени решението ѝ, а и той си имаше своите причини — егоистични и емоционални — да не прекара остатък от живота си като съпруг на сестрата на Катрин. — Ще се омъжиш ли за мен, Алекса?

— О, ти си прекрасен човек, Джеймс — прошепна тя и погледна през сълзи приятеля си. Джеймс се измъчваше, бореше се със своите демони, и все пак бе намерил сили и чувства да я подкрепи. За един миг — една красива мечта — Алекса се замисли върху предложението му. „Бих могла да прекарам живота си заедно с моята дъщеря и да ѝ дам обичта си.“ Но тя прогони мечтата. Това беше егоистична мечта, несправедлива спрямо всички, освен нея. Нима би могла да помоли Джеймс да се преструва до края на живота си, че е баща на детето на своя най-добър приятел? Нима би могла да го лиши от шанса да изживее такава любов, каквато беше нейната с Робърт? Не, това бе нечестно спрямо него, макар, че той го предлагаше, и безкрайно нечестно спрямо бебето. Най-добре е нейната дъщеря да живее в семейство, където двамата родители се обичат така, както тя обичаше Робърт. А това е много повече, отколкото самата тя може да предложи на детето си, с или без Джеймс. — Моля те, обади се на Стивън, Джеймс. Няма да променя решението си.

— Моля те, кажи ми — каза Алекса тридесет и шест часа по-късно, когато Джеймс се върна от Ричмонд.

— Защо?

— Искам да знам дали Стивън и Брин са щастливи.

— Не са на себе си от щастие — призна Джеймс. Погледът на Брин бе удивително същият като погледа на Алекса, когато държеше в прегръдките си своята малка дъщеря — сякаш Брин бе усещала връзката си с това бебе през последните месеци. И сигурно беше така. Брин добре знаеше как се чувства една жена, когато в нея се заражда нов живот. — Много са щастливи.

— Избрали ли са име?

— По дяволите, Алекса! — изсумтя Джеймс и в следващия момент се почувства ужасно виновен. Алекса приличаше на Смъртта. След две измивания черната коса бе станала мръсно сива, а очите — слава Богу вече не сини — бяха сиво-зелени, смарагдовите искрици бяха помрачени от тъмните облаци на скръбта. Питаше се, както и преди, дали не трябваше да бъде по-настоятелен и да я накара да види отново бебето, или да приеме предложението му за женитба. Много тихо той отново каза: — По дяволите, Алекса.

— Само това ми кажи, Джеймс, и повече няма да ти задавам никакви въпроси. Знам, че ти ще я виждаш как расте, защото си достатъчно близък с Брин и Робърт. Обещавам, че няма да искам от теб да ставаш шпионин. — Това беше тържествена клетва пред всички тях — пред Джеймс, Брин, пред нейното бебе и пред самата нея. — Само ми кажи името. Моля те.

Джеймс въздъхна.

— Кръстили са я Катрин, на майката на Стивън.

— Как ще ѝ викат галено? Може би Кат?

— Не, Кати.

Дълго време Алекса не продума нищо. Само гледаше втренчено през прозореца към градината с розите и отвъд нея, а в красивите ѝ очи се отразяваше една прекрасна, недостижима мечта. Докато я наблюдаваше, Джеймс стана свидетел на един акт на воля, който бе изсмукал цялата енергия от душата ѝ. Когато най-сетне тя обърна глава към него, искрящите зелени очи бяха тъжни, но съвсем ясни.

— Ще ме заведеш ли на яхтата, Джеймс?

— Разбира се.

— Този вторник ли, Елиот?

— Да. До вторник трябва да сме в Дамаск, за да успеем да си тръгнем в четвъртък. — Елиот усети колебанието на Джеймс и тихо добави: — Няма смисъл да го правиш, Джеймс. Всъщност, може би е време да се върнеш към личния си живот.

„Личен живот?“ — помисли си Джеймс. Не. Спомените бяха все още прекалено мъчителни. Болката му заглъхваше, когато отиваше там, където вилнее омразата, а не на онези места, които му напомняха за любовта. Изпитваше нужда да работи, да гледа в очите такъв тип хора, които са способни да причинят смъртта на родителите му и тъкмо с тези зли, безскрупулни хора той трябваше бавно и решително да преговаря за мир. Беше неспокоен, копнееше да избяга от спомените си, но беше минала само една седмица откакто Алекса роди, и въпреки че тя яростно се бореше да преодолее мъката, все още бе твърде слаба и уязвима.

— Нека да ти се обадя пак, Елиот.

— Добре.

Джеймс затвори телефона и вдигна поглед към Алекса. Тя бе прекарала известно време навън, излегната под лъчите на топлото юнско слънце, надявайки се бледата ѝ кожа да придобие златист тен. Оставаха шест седмици до новата продукция на „Пенсилвания Авеню“ и тя трябваше да отслабне — една лека задача, защото въобще не изпитваше глад — и — една неизпълнима задача — да стане отпочиналата, спокойна, самоуверена, безгрижна жена, която се е завърнала от шестмесечното си околосветско пътешествие. Когато Елиот се обади, Алекса послушно бе лежала навън, но телефонният звън я откъсна от уханието на розите, защото се надяваше, че се обажда Кат.

Но едва ли Кат щеше да се обади.

— Елиот ли беше? — попита Алекса, като се укори за глупавата си надежда, че ще се помирят със сестра си. — Нещо за родителите ти?

— Не, все още нищо.

— Сигурно има нужда от теб.
— Да, но...
— Но ти се тревожиш за мен. — Тя се усмихна окуражително. — Мисля, че е време да се връщам в „Скалата на розите“.
— Ами ако някой те види...
— Никой няма да ме види. Ако ми купиш храна за три седмици, ще си остана там, а след това спокойно мога да се появя в обществото.

Джеймс знаеше, че Катрин е в Денвър. Утре ѝ предстоеше да изнесе последния си концерт от турнето в Северна Америка, а след три седмици започваше турнето в Европа. Какви прекрасни планове имаха те за тези три седмици. Няколко дни в романтичния Аспен, а после...

Джеймс прогони далечния спомен за любовта, но не успя да превъзмогне желанието си да ѝ се обади.

— Катрин, обажда се Джеймс.

— Здравей, Джеймс.

— Алекса роди момиченце... преди една седмица... и сега то е в семейството на двама чудесни, любящи родители. — Той млъкна, въздъхна едва-едва и добави: — Алекса има нужда от теб, Катрин. Алекса има нужда от сестра си.

— Тя в Инвърнес ли е? — „С теб? Ако отида да видя Алекса — о, как исках да ѝ се обадя, — ще видя ли и теб?“

— Не, тя е у дома си.

Почукването на вратата я стресна и уплаши. „Ами ако е Хилари? Ами ако е Робърт?“

Алекса се промъкна в кухнята, като се стараеше този, който е отвън, да не я забележи. Не можеше да види кой е посетителят, но се надяваше да зърне лицето му, когато си тръгва.

„Отивай си, който и да си ти!“

— Алекса? Тук ли си? Алекса?

— Кат? — прошепна тя и се втурна към вратата. — Кат!

— Здравей. — Сърцето на Катрин проплака, когато видя призрачните смарагдови очи. „О, Алекса, трябваше отдавна да дойда.“
— Може ли да вляза?

— Разбира се. — Когато отвори вратата на малката вила, Алекса тихо добави: — Кат, сама съм. Родих момиченце... и го дадох.

— Знам. Алекса, дойдох да ти се извиня. Трябваше да приема решението ти и да те подкрепя.

— Как би могла да ме подкрепиш, Кат?

Тонът на Алекса бе тъжен и смутен, но думите ѝ прорязаха като с нож Катрин, потънаха в кървящата рана на сърцето ѝ. Нима беше истина? Нима Джеймс е разкрил тайната ѝ? Нима е престъпил клетвата си?

— Какво имаш предвид?

— Искам да кажа... ти знаеш, че това, което върша е грях. Знаеш колко ми тежи. Как го разбра, Кат? Винаги си била толкова мъдра.

— Не съм мъдра, Алекса.

— Но ти знаеше, без някога да си била майка, че да изоставиш детето си... — Алекса поклати глава. Чувствата възпряха думите. Някак си го предчувстваше.

— Не — прошепна Катрин. „Не познавам майчината болка, а само страданието на детето.“ Но сега, когато усети болката на Алекса и видя тъжните очи, тя се питаше: „Дали и моята майка е страдала така? Възможно ли е наистина да ме е обичала?“

— Кат? — прекъсна мислите ѝ Алекса, когато забеляза сълзите в сапфирените очи.

— Едва сега разбрах какво изпитва една майка. Досега познавах само чувствата на детето. — Тя извърна очи от Алекса и застана до прозореца, през който се виждаха розите, небето и морето. Но Катрин не се наслаждаваше на гледката, очите ѝ се замъглиха от сълзите и тя едва чу собствените си думи, заглушавани от лудия ритъм на сърцето: — Знам как се чувства бебето, защото съм осиновена. Аз не съм твоя родна сестра, Алекса.

— Не е вярно, Кат! Аз бях в Канзас Сити, когато ти се роди. Видях те още когато те изписаха от болницата. — Споменът за този ден се бе запечатал в съзнанието ѝ. И досега си спомняше отчаяните си думи: „Тя не е моя сестра. Не я искам.“ А сега сърцето на Алекса викаше: „Искам тя да е моя сестра, моля те. Моля те.“ После тихо, умолително и нежно прошепна: — Ти си моята малка сестричка, Кат.

Когато долови нежността в гласа ѝ, Катрин се обърна към Алекса, за да направи смелото си признание:

— Не, Алекса, не съм. Но винаги съм искала да бъда. Твоята родна сестра е починала.

— Не — възрази тихо Алекса.

— Да — отвърна настойчиво Катрин. В сърцето ѝ се зароди надежда, когато Алекса прие новината с тъга и предизвикателство, а не с облекчение, както Кат се бе опасявала. — В деня, когато мама са я изписвали, тя е отишла в отделението за новородени. Искала е да събере кураж, за да ти каже какво се е случило, и тогава...

Катрин разказа всичко на Алекса, всичко, което знаеше за онзи ден. Същата история тя бе разкрила пред Джеймс, същата история, която Джейн ѝ разказа. Но сега, докато говореше за майката, която бе заявила, че я обича, но въпреки това я бе изоставила заради някаква загадъчна опасност, в гласа на Катрин се долавяше само нежност, огорчението бе изчезнало. И сега сърцето ѝ се разкъсваше от смущаващи въпроси, докато преди там се таеше само един категоричен отговор: тя не ме е обичала истински.

— Знаеш ли колко пъти се питах дали аз не съм осиновена? — продума Алекса, когато Катрин завърши разказа си.

— Ти?

— Да: Аз сякаш не принадлежах към семейството. Ти, мама и татко толкова си приличахте, всички бяхте талантиливи, надарени, а аз...

— О, Алекса, ти също беше талантилива и толкова красива, самоуверена и жизнерадостна. Винаги съм се гордяла с теб!

— Наистина ли? О, Кат, а аз толкова ревнувах от теб.

— Ревнувала си? От мен?

— Да — призна Алекса със страх. — Мисля, че бях жестока с теб именно защото ревнувах мама и татко. Не исках да си моя сестра. Не си ли спомняш?

Катрин усети и страха на Алекса, и надеждата, че няма да си спомни онези дни. Искаше да я увери: „Не, Алекса, нищо не помня.“ Но днес, от днес и завинаги, не биваше да има лъжи, дори и най-благородни лъжи, предизвикани от любов.

— Спомням си, Алекса — призна тя и продължи с тих и нежен тон: — Но те разбихах. Аз бях толкова тиха и срамежлива. Мислех си, че това те вбесява и затова не искаш да бъдеш моя сестра.

— Да ме вбесява? О, Кат, не, никога. Просто за мен ти беше съвършена, недостижима, красива принцеса. — Алекса се усмихна горчиво. — Сигурно си въздъхнала с облекчение, когато си разбрала, че не си кръвно свързана с мен.

— Не!

— Не? — „Дори и сега?“ — зачуди се Алекса, но не се осмели да попита. Вместо това, тихо и нежно тя се опита да обясни своята постъпка: — Обичам дъщеря си, Кат. Винаги ще я обичам. Дадох я, защото вярвах, че така е най-добре за нея, макар че страдам. Дадох я, но сякаш съм дала сърцето си.

Горещи сълзи се търколиха по страните на Катрин, докато слушаше Алекса. Думите бяха познати, гравирани със злато върху закопчалката на сапфирената огърлица, подарена от една друга майка на нейното момиченце: „Винаги ще те обичам.“ Имаше и други думи, забравени — отхвърлени, смятани за фалшиви — думите, които нейната майка бе казала на Джейн: „Ние с баща ѝ имахме едно сърце и сега даваме това сърце на нея.“

— Успокоявам се с мисълта, че животът ѝ ще бъде щастлив, пълен с много любов — тихо продължи Алекса. — Вероятно тя никога няма да узнае, че съществувам. Осиновяването е тайно. Всички документи са запечатани и ако решат, родителите ѝ могат никога да не ѝ кажат, че е осиновена.

— Това има ли някакво значение за теб?

— Когато я държах в прегръдките си, изведнъж почувствах, че трябва да помоля родителите ѝ да ѝ кажат. Искях да узнае, че съм я обичала и с цялото си сърце съм вярвала, че това, което съм направила е за нейно добро. И все пак не се поддадох на този импулс и мисля, че добре постъпих... поне тя няма да ме намрази.

„Или обича“. Мисълта врхлетя в съзнанието на Катрин без предупреждение, една поразителна мисъл, която вибрираше от вълнение.

— Ти мразиш майка си, нали, Кат?

— Преди може би... — „Но сега — помисли си тя — бих искала някак си тя да узнае, че я разбирам. Бих искала да я уверя, че животът ми е щастлив, както се е надявала тя, и че съм била обичана.“

— Кат, ако можеш, прости ѝ — тихо каза Алекса и още по-тихо добави: — И после, ако можеш, прости и на мен.

— Да ти простя, Алекса? Аз съм тази, която има нужда от твоята прошка. Винаги съм искала да бъда твоя сестра и въпреки това не бях добра с теб, когато ти имаше нужда от мен.

— Но ти си моя сестра — прошепна Алекса. Думите й прозвучаха като нежно твърдение, нежно обяснение в любов. — Ти си моя сестра!

ЧАСТ ТРЕТА

ГЛАВА 22

Дамаск, Сирия... юли 1990

— Кое е следващото място? — попита Джеймс, докато обядваха заедно в хотелската стая на Елиот.

Най-после бяха изпълнили задачата си така, както се бяха надявали, една малка благонадеждна стъпка напред. Но тя им костваше един месец и Джеймс трябваше да впрегне цялата си енергия, за да поддържа забележителното си хладнокръвие. А сега той се интересуваше от следващия проект.

— Какво ще кажеш за едно околосветско пътешествие с яхта? — тихо предложи Елиот.

— Не. Работата ме удовлетворява, Елиот.

— Не съм сигурен, Джеймс — тихо възрази Елиот. С всеки изминат ден той виждаше все повече нещо от себе си в Джеймс — отчаяната смелост на човек, който вече е загубил всичко и няма какво повече да губи.

— Аз обаче съм сигурен.

— Добре. Тогава можеш да помогнеш за бъдещето на свободния свят.

— Чудесно. И така, кое е следващото място.

— Колумбия, но чак в края на август. Дотогава си без ангажменти, а преговорите в Колумбия вероятно ще продължат цяла есен. Така че междувременно можеш да направиш едномесечно пътешествие с яхтата.

— Вероятно ще се откажа от плаването, но смятам да остана тук, в Европа... поне за малко.

— Добра идея.

— Мисля да отида до Острова.

— Там няма да намериш нищо, Джеймс. — Усмивката на Елиот изчезна. — Мисля, че се споразумяхме да те държа в течение на разследването, но ти да не се намесваш в него. Знам, минаха седем месеца и ние все още не сме открили нищо, по дяволите, но...

— Елиот — прекъсна го Джеймс. — Причината, поради която искам да отида на Острова, е чисто сантиментална. Те толкова много обичаха романтичното кралство. Преди не ми беше хрумвало, че бомбата може да е свързана с посещението им там. Но очевидно ти си се досетил за този вариант. Защо, Елиот? Май убийството има връзка с намерението им да отидат точно на Острова?

— Да, макар че единственото, което ме навежда на тази мисъл е кървавата история на проклетото място.

— Кървавата история? Но мама и татко винаги са описвали Острова като рай.

— Той наистина е рай, но от време на време спокойствието на това красиво място е било нарушавано от неговите владетели. Родът Кастел е имал и благородни и коварни наследници.

— Ален? — изненадано попита Джеймс. Спомни си как неговите родители говореха с възхищение за принца. Спомни си също и трогателното съболезнователно писмо, което получи от Ален след смъртта им.

— Според международното разузнаване Ален не е нито зъл, нито коварен.

— Но все пак разузнаването си е направило труда да го проучи. Защо?

— Заради Жан-Люк, бащата на Ален. Жан-Люк бе прогонен от Острова от по-големия си брат, Александър, и през годините на изгнанието на френската Ривиера той създаде една империя на власт и терор. Когато се завърна на Острова — като монарх, защото Александър почина, без да има наследник — Жан-Люк укрепил още по-силно властта си и станал още по-опасен. Като владетел на Острова терористът Жан-Люк се възползвал от привилегията на дипломатическия имунитет. Не можехме да го осъдим. Само го следяхме и се надявахме, че няма да въоръжи един от най-стратегическите острови в Средиземно море с ядрени ракети. Не можахме да го очистим, но за щастие някой се бе осмелил да го стори. Все още не знаем кой е убиецът, но Жан-Люк имал много врагове, включително и бившите му „приятели“, на които той измени. Така или иначе преди седем години той бе убит. Самолетът му избухнал и потънал в морето.

— И?

— Ален Кастел се качи на трона, и като че ли криминалните престъпления престанаха.

— Като че ли...

— Да, това беше въпросът преди седем години. Жан-Люк никога не криеше злодеянията си. Това беше част от неговата мегаломания. Той парадираше с властта си, с корупцията и се наслаждаваше на факта, че цивилизованият свят беше безсилен да го спре. Когато Ален се качи на трона, въпросът бе дали престъпленията наистина са престанали, или просто Ален беше по-хитър и следователно по-опасен от Жан-Люк? Следяхме Ален много внимателно, но не открихме никакви доказателства, че продължава престъпната дейност на баща си.

— Но все пак ми го казваш.

— Защото не искам да го чуеш от друг и да си помислиш, че си направил кой знае какво откритие. Коварството на някои от членовете на кралската фамилия, която управлява Острова, не е нещо ново.

— Познаваш ли Ален?

— Не.

— Но си ходил на Острова.

— Да. Преди много, много години. Преди Жан-Люк да стане монарх.

— Защо не дойдеш с мен? — предложи Джеймс.

Докато наблюдаваше реакцията на Елиот, той забеляза как погледът на блестящия разузнавач за миг помръкна. Беше виждал този поглед, когато Елиот му говореше за безсмислието на отмъщението. Тогава бе доловил, че зад думите на Елиот се крие нещо съвсем лично, една отдавнашна, но все още болезнена загуба. Сега отново имаше нещо лично и много мъчително... нещо, което бе свързано с Острова.

— Елиот?

— Иди сам, Джеймс — тихо възрази Елиот. — Мисля, че ще ти се стори много спокойно там.

„Спокойно?“ — питаше се Джеймс. Спомените му за спокойствие бяха далеч, много далеч. В него все още кипеше енергия, макар че през последните месеци чудовищните му емоции бяха притихнали. Сякаш притиснати от безсилието те взеха да отстъпват пред празнотата, която бе по-страшна от неукротимата ярост и някак безжизнена и безчувствена. Бурните емоции се бяха поутоложили и

той бе започнал да чува тихите гласове на нежните чувства, потъпкани, но някак по чудо все още живи, и те смело му напомняха за радостта от миналите дни, и го подтикваха да отиде при нея.

„Иди при Катрин — припяваха нежните гласове. — Иди при своята любов.“

Но Джеймс знаеше, че нямаше какво да ѝ даде. Сега празнотата и апатията се бяха вкопчили още по-здраво в него, отколкото в онази сутрин, когато се бе сбoguвал с нея. Питаше се дали, както Елиот му предлагаше, ще намери покой на Острова — покой поне от тези нежни гласове на любовта.

„Ами ако гласовете не млъкнат? Ако на романтичния райски остров песента на нежните спомени от любовта стане още по-уверена?“ Джеймс нямаше отговор на тези въпроси. Но знаеше — и гласовете също бяха убедени, че той знае — къде е Катрин. Миналата седмица тя е била в Париж, а следващата седмица ще свири пред принцесата на Уелс в Роял Алберт Хол, а тази седмица е във Виена...

Тъмните очи на Ален Кастел отлично виждаха сцената от ложата в Щатсопера във Виена и все пак, като се опитваше да успокои треперещата си ръка, принцът на Острова на дъгите взе бинокъла, който стоеше в скута на Натали.

Тя винаги носеше театралния си бинокъл. С удоволствие, макар и твърде дискретно, принцесата наблюдаваше бижутата на другите знаменитости, като хвърляше смръщени, раздражителни погледи към брат си, когато забелязваше, че бижутото не е с дизайна на „Кастел“. Натали не споделяше страстта на Ален към музиката, но с радост го придружаваше в честите му пътувания из Европа, когато той искаше да отиде на концерт.

Подаде бинокъла на Ален и с изненада и любопитство забеляза, че той гледаше към красивата пианистка, която омагьосваше публиката с блестящото си емоционално изпълнение на „Мефистофелски валс“. Докато Натали наблюдаваше брат си, красивото лице на Ален изведнъж придоби мрачно изражение. Аристократичният му профил напомняше на профила на антична гръцка статуя — сериозно, мраморно лице на някой генерал, готов да поведе своите бойци към битка, от която може никога да не се върнат, но твърдо решил да

воюват, защото единственият благороден избор е да защитаваш родината си.

„Не може да бъде! — възбудено протестираше съзнанието на Ален. — Не може да бъде!“

Но Ален не се лъжеше. Споменът за същото лице, около което се спускаха красиви златисти, а не черни коси, се бе запечатал ярко в съзнанието му вече двадесет години. Колко ясно Ален си спомняше мига, когато бе чул Изабел да обвинява Жан-Люк за убийството на майка му. Ако беше избягал — както му се искаше, далеч и завинаги! — силните ръце на Жан-Люк щяха да прекършат деликатния врат на Изабел, но не можеше да позволи тази жена да умре от ръцете на Жан-Люк, както очевидно бе погубена и майка му. С престорена невинност той бе влязъл при тях, като си даваше вид, че не е чул нищо, макар че малкото му сърце кипеше от омраза към Жан-Люк, омраза, която бе много по-силна, отколкото преди.

След като Изабел си тръгна, Жан-Люк му разказа историята за изчезналата принцеса. От този ден нататък той бе принуждаван да стои пред портрета на Изабел и да слуша маниякалните налудничави думи на Жан-Люк за нея и за изчезналата ѝ дъщеря, която представляваше заплаха за трона. Всеки път Жан-Люк му разказваше историята от самото начало — сякаш Ален не я бе чувал преди, — това беше като ритуал от една кошмарна езическа религия, в която Изабел беше и богиня, и вещица.

„Изабел заслужава да умре“ — беше повтарял Жан-Люк, а гласът му трепереше от удоволствие, което внезапно биваше помрачено от тъга, защото удоволствието — също като това на любовници, които нямаха възможност да споделят страстта си — трябваше да бъде отлагано. „Но докато не намерим изчезналата принцеса, Изабел трябва да живее. Тя ще ни отведе при дъщеря си и тогава и двете ще умрат.“

Докато стояха пред портрета на Изабел, Жан-Люк бе изкопчил тържествена клетва от момчето, което един ден щеше да стане принц на Острова. „Трябва да изпълниш мисията си, Ален, трябва да откриеш принцесата и да я унищожиш. Островът принадлежи на теб, момчето ми, и на твоята малка сестра. Натали не бива да знае за грозящата опасност. Ти трябва да защитиш кралството, трябва да закриляш сестра си. Това е твой дълг. Закълни се пред мен, че ще го сториш.“

Ален бе дал обещание с пълното съзнание, че единствената клетва, която ще спази, е тази да закриля сестра си, и през следващите шест години той живя с кошмарната мисъл за последиците от лъжите си. Сигурно заради дръзките си лъжи той щеше да отиде в ада и да заживее във вечността заедно с човека, когото така силно мразеше.

Когато стана на шестнадесет години, Ален, душата на Ален, избяга от мъчителните терзания, защото тогава разбра, че не е син на Жан-Люк. През коледната ваканция, докато беше вкъщи, той трябваше да изпълни една задача, поставена от претенциозното училище в Швейцария, в което от една година учеше заедно с други синове и дъщери от кралски фамилии. Трябваше да направи диаграма на родословното си дърво, като отбележи цвета на очите, косата и кръвната група на своите предци. Документ за кръвната група на майка му все някъде имаше, защото тя бе майка на бъдещ монарх, но не се осмели да поиска разрешение от Жан-Люк да го потърси. Но разбра, че кръвната група на Жан-Люк е О. Нямахме никакво съмнение. Само преди месец някой бе стрелял по Жан-Люк и макар раната да не бе смъртоносна, наложи се да му преливат кръв. Кръвната група на Жан-Люк бе О и тъй като в клас бяха правили вече такава проба, която бе наистина много специфична, Ален разбра, че неговата кръвна група е АВ. Което означаваше, че Жан-Люк не му е баща.

Ален се върна в Швейцария с фалшива диаграма на родословното дърво, в която бе означил, че кръвната група на Жан-Люк е А, а на майка му — В. След десет години, когато един от враговете на Жан-Люк най-сетне бе успял да го убие, Ален се завърна на Острова като принц и намери медицинския картон на майка си. Разбра, че поне част от диаграмата не бе фалшива — кръвната група на Женевиер Кастел беше В. Ален разпечата още един комплект от медицински документи, като отчаяно се надяваше да научи, че не е самозванец, че може би е син на Александър и брат на изчезналата принцеса и следователно — съвсем законен наследник на Острова. О, с каква радост би потърсил своята изчезнала сестричка! Но кръвната група на Александър, която бе отбелязана няколко пъти заради кръвопреливанията, докато боледуваше от левкемия, беше О, също като на Жан-Люк.

Във вените на Ален нямаше нито капка от кръвта на Кастел. Не беше нито брат на Натали, която, вярно, беше от друга майка, нито

братовчед на изчезналата принцеса. Той беше натрапник, самозванец. Трябваше да каже на Натали, но когато Жан-Люк почина, тя беше едва на седемнадесет години, прекалено млада, прекалено невинна, за да се справи с империята на терора, създадена от баща ѝ. Трябваше да каже и на Изабел, да ѝ предложи помощта си да потърсят заедно законната наследница на Острова. Но единственото, което направи, бе да освободи Изабел от тъмните сенки на Жан-Люк.

Ален не каза истината на никого. Само чакаше. С всеки изминат ден той все повече се убеждаваше, че тайната му ще остане неразкрита. Реши, че съдбата му е предопределила да управлява Острова, който толкова много обичаше. Той беше законен владетел, макар и самозван принц, защото тъкмо той възобнови Острова след опустошителното управление на Жан-Люк, тъкмо той възвърна красотата и островът разцъфтя отново като пролетно цвете, което се пробужда след най-суровата зима.

През седемте години на своето управление, Ален бе започнал да вярва, че Островът е наистина негово кралство.

А сега гледаше жената, която би могла да му отнеме всичко. Ален беше сигурен, че това е тя. Бе наследила красивото лице и блестящите сини очи на Изабел и носеше същата сапфирена огърлица, с която Изабел бе на портрета. Жан-Люк очевидно не бе разбрал, че Изабел е дала бижута на дъщеря си, но с часове бе говорни яростно за състоянието, което Александър бе похарчил, за да купи тези съвършени скъпоценни камъни. „Какво безумство! — беснееше той. — Каква глупава сантименталност заради една жена, която — като всички жени — трябва да се третира като собственост, да се използва, а не да се уважава и обича.“ Ален не се и съмняваше, че това бе същата огърлица. Опитното му око, дори и през бинокъла, веднага оцени рядко срещания цвят и качеството на скъпоценните камъни. Виждаше и обиците, които идеално подхождаха на огърлицата, макар че Жан-Люк нищо не бе споменавал за тях. Ален знаеше и други подробности за дъщерята на Изабел — нейната възраст, датата на раждане и изчезването и четири седмици по-късно, като следите ѝ се губеха някъде между Чикаго и Ню Йорк. Погледна в програмата, една последна, отчаяна надежда, но кратката биография на талантливата двадесет и две годишна пианистка от Канзас само потвърждаваше предчувствията му. Това беше тя, жената, която можеше да му отнеме

всичко, което той обича и да го прогони завинаги от Острова, също както на времето бе сторил баща ѝ с Жан-Люк.

Очевидно Катрин Тейлър не знаеше нищо за произхода си. Може би дори не знае, че е осиновена. Дали щеше да се натъкне на истината, докато пътува из Европа и омагьосва със забележителния си талант кралските знаменитости? Дали Рение щеше да бъде поразен от приликата ѝ с Изабел, дали щеше да се замисли като види огърлицата? Да, но красивото ѝ лице и изключителното бижу щяха да предизвикат само мигновени емоции, призрачни сладки и горчиви усещания, които щяха да изчезнат, преди да се превърнат в мисли. А дори и на някой да му хрумне мисълта — О, колко много прилича на Изабел Кастел! — тя щеше да предизвика само едно заинтригуващо впечатление. Защото никой — Ален беше убеден в това, — никой не знаеше, че Александър и Изабел имат дете. Ами Изабел? Ами ако случайно види дъщеря си? Но Изабел водеше съвсем тих живот в провинцията, заедно със съпруга си и почти никога не напускаше уединената си вила, разположена в долината на Лоара. „Ти си в безопасност — каза си Ален. — Катрин Тейлър не знае коя е и само ти можеш да ѝ кажеш истината.“

Преди двадесет и две години, когато десетгодишният Ален бе усетил опасността, която грозеше Изабел, той бе надмогнал страха си и смело се бе намесил. Сега, когато самият той бе в опасност, спокойно можеше да избяга не защото е страхлив, а защото така бе по-разумно.

Но Ален бе очарован от Катрин. Искаше от все сърце да се запознае с красивия си враг.

— Спомняш ли си къде е приемът? — обърна се Ален към Натали, когато аплодисментите след повторното изпълнение на Катрин най-после взеха да стихват.

— В хотел „Империял“. Защо, Ален, мислиш ли, че трябва да отидем?

— Изглеждаш доста изненадана.

— Само защото се носи легендата, че брат ми изпитва отвращение към такива бляскави събития — пошегува се тя.

Ален се усмихна на забележката ѝ. Наистина, въпреки че му се носеше славата на изключително изискан и любезен домакин и всички

се възхищаваха от чара му, той почти винаги предпочиташе уединението пред разточителните приеми. Почти винаги вечеряше сам или със сестра си, като избягваше компанията на непознати, макар и високопоставени личности. Но тази вечер беше изключение заради чернокосата, синеока непозната жена, която в крайна сметка съвсем не му бе чужда.

— Искам да се запозная с Катрин Тейлър — спокойно обясни той на усмихнатите любопитни очи на Натали.

— Тя наистина е талантива, нали?

— Да.

— И много красива.

— Така мисля. Чудех се дали не можем да я поканим на вечеря след приема.

— Но тя сигурно вече има планове за вечерта.

— Да. Е, тогава може би утре — примири се Ален с усмивка, която изглеждаше като колебливо извинение, макар че лицето му бе с каменно изражение. Не беше забравил, че двамата с Натали трябваше да вземат на другата сутрин самолета за Париж и да се срещнат с бижутерите от бутиците на „Кастел“ на Плас Вандом. Но тъмните му очи изпращаха едно съвсем красноречиво послание, че запознанството му с Катрин е много по-важно. — Бих искал отново да я послушам как свири.

— Ах, и ти с твоята музика, Ален! — възкликна Натали закачливо. Тя се шегуваше, защото знаеше, че нищо не би могло да промени решението на Ален и нямаше желание да му се противопоставя. — Добре. Но аз заминавам за Париж. Дизайнерите ни очакват.

— Очакват теб...

— ... и теб.

— Ще дойда вдругиден.

— В събота?

— Добре, за следващия месец ще заплануваме едно специално пътуване. Съгласна ли си?

— Съгласна.

Приемът в чест на Катрин Тейлър и нейния дебют във Виена бе организиран в Големия салон на хотел Империял. Списъкът на гостите включваше най-богатите, най-известните знаменитости, наследниците на кралски и благороднически фамилии, хората, чиято любов към музиката бе тъй истинска, както и оригиналните тоалети и блещукащите скъпоценни камъни, които носеха. Целият този елит бе дошъл да поздрави Катрин, защото тези изискани особи и покровители на изкуството бяха наистина благодарни, че тя ги бе удостоила с честта на невероятния си талант.

Когато Натали и Ален пристигнаха, Катрин вече бе заобиколена от възхитени почитатели. Тя се усмихваше чаровно и снисходително на хвалебствията, като приемаше всеки нов комплимент с благодарност, сякаш го чува за първи път. „Като истинска принцеса“ — горчиво си помисли Ален, наблюдавайки от разстояние скромното ѝ благосклонно държание, докато двамата с Натали учтиво чакаха да им се отдаде възможност да отидат при нея. С горда осанка и царствено достойнство Катрин стоеше права, облечена в дълга светлосиня копринена рокля, а гарвановочерната ѝ коса бе прибрана на кок с разкошни, бляскави черни къдрици. Законната принцеса на Острова на дъгите не носеше корона със скъпоценни камъни, а само поразителните сапфири, които красяха врата и ушите ѝ. Но когато златистата светлина от полилея се процеждаше през кристалните призми, бляскавото злато се разлагаше на многобройни ярки цветове, които се отразяваха в косата ѝ като блестяща корона от дъги.

Ален и Натали учтиво биха изчакали реда си да се запознаят с виртуозната пианистка. Но когато домакинята на приема, една баронеса, ги съзря, по аристократичното ѝ лице се изписа такова удоволствие от тяхното присъствие, че другите гости, наобиколили Катрин, проследиха доволния ѝ поглед и като разпознаха принца и принцесата, им направиха път да се приближат до тях.

Катрин наблюдаваше Ален и Натали с възторжен поглед. „Каква великолепно двойка — мислеше си тя. — Той — висок, тъмнокос, красив и изключително елегантен в черния копринен смокинг, а тя — невероятно красиво и грациозно създание, с прекрасна кестенява коса и златиста рокля от шифон.“

— Разрешете ми да ви представя принцеса Натали — обяви баронесата, като цялата грейна от щастие.

— Много ми е приятно — усмихна се топло Катрин. Забележителните кафяви очи на принцесата, в които проблясваха златни искрици, се усмихваха също така топло.

— И принц Ален — добави баронесата.

— О! — възкликна изненадано Катрин, когато чу името. „Натали“ не бе предизвикало никаква реакция в съзнанието ѝ, но в комбинация с „Ален“ то пробуди един недалечен спомен. — От Острова на дъгите?

— Да — тихо отвърна Ален, макар че сърцето му се разтуптя тревожно, когато забеляза внезапната тъга, помрачила сапфирените очи. „Тъга, а не съжаление по изгубено богатство — помисли си той, — но явно, че Островът на дъгите означава нещо за Катрин Тейлър, нещо, което скоро трябва да открия, нещо, което може би Натали не бива да узнае.“ Ален веднага промени намерението си да я покани на вечеря след приема. Реши, че някой път ще вечерят двамата сами с Катрин. Ще остане във Виена, докато му се отдаде такава възможност.

Ален, Натали и Катрин поговориха за блестящия дебют, за Виена, за безценните гоблени, които украсяваха стените на залата. Но тъй като знаеше, че много хора очакват с нетърпение да се запознаят с Катрин, Ален попита:

— Бихте ли се съгласили да вечеряте утре с мен?

— Да — отвърна тя без колебание. Катрин знаеше, че Ален е усетил нещо в реакцията ѝ спрямо Острова, и това го бе разтревожило. Тя трябваше да му обясни за Марион и Артър. Знаеше също, че трябва да бъдат на някое тихо място, сами, а не сред шума и хората на бляскавия прием. На другия ден концертът ѝ щеше да се състои следобед и затова се уговориха Ален де ѝ се обади в хотела в осем.

Побъбриха още малко, а когато Ален и Натали си тръгнаха, Катрин се запозна с още много забележителни, изтънчени хора и едва по-късно, сама в хотелския апартамент, тя имаше време да размишлява върху намерението си утре да вечеря с един красив принц. През последните шест месеца, докато разтърсваше от вълнение всяко кътче в Северна Америка със забележителния си талант, Катрин се бе срещала с много богати и много известни личности и вече отлично умееше да поддържа светски разговор със съвсем малко думи и няколко учтиви, чаровни усмивки.

Но дали това означаваше, че сега тя е онази изискана дама, появила се във въображението ѝ, когато за първи път бе видяла среднощния блясък на Манхатън? Да, може би тя вече беше тази изтънчена жена, поне видимо. Сега не се страхуваше от нищо, нито от зашеметяващите градове, нито от очарователни влиятелни особи... нито от най-красивия принц. Вече не се изчервяваше от притеснение и невинността отдавна бе изчезнала от сапфирените очи. Гъстите черни къдрици, които някога се спускаха като воал, за да прикрият плахите сини очи, сега смело откриваха лицето ѝ, завъртени на красив черен копринен кок. Спокойното изражение, изисканите маниери създаваха впечатление — или илюзия — че тя е една изтънчена светска дама. Естествено, тя знаеше истината. Бледото спокойствие идваше само от болезнената загуба на нейната любов. Нима една истинска светска дама щеше да е влюбена, все още влюбена, в мъжа, който не я обича? Не, в никакъв случай. Нито пък би позволила на вятъра да гали водопада от дълги черни коси, разпилени по раменете ѝ — сякаш плава с яхтата, — докато се разхожда часове наред, опитвайки се да облекчи раните, които се отваряха всеки път, щом свиреше своята музика.

Катрин знаеше, че изисканото спокойно изражение е само маска, но поне можеше да скрие под нея страха и стеснителността си и да вечеря с един красив принц. Да, тя наистина трябваше да види отново Ален, да обясни, че е познавала Марион и Артър, но защо ли очакваше с нетърпение утрешния ден? Защо вечерята с Ален изведнъж ѝ се стори по-примамлива от дългата самотна разходка, която бе станала така необходима след всяко емоционално, изтощително изпълнение? Защо? Защото, удивително наистина, но почти веднага тя се бе почувствала уютно в неговата компания. Но защо? И в следващия миг отговорът просветли съзнанието ѝ — защото двамата с Ален бяха разговаряли на френски. Баронесата ги представи на английски, Катрин бе убедена в това, но в някакъв момент от разговора те и двамата преминаха на френски. Кой бе изрекъл първата дума на красивия език на любовта, Ален или тя? Катрин не си спомняше. Но защо Ален не бе обърнал внимание? Не може да не се е изненадал, щом е чул едно провинциално момиче от Канзас да говори безупречно френски „Вероятно — размишляваше Кат — Ален е осъзнал този факт

по-късно, както и самата аз. Дали и той не е бил поразен, също като мен, от приятния непринуден разговор?“

Когато на другия ден вечерта в седем часа Катрин влезе в луксозния си апартамент, тя леко се намръщи. Беше по-скоро изненадана, отколкото разтревожена. Тежките брокатени завеси бяха дръпнати и не се виждаше нито летния здрач, нито прекрасната градина пред хотела. Обикновено камериерките не дърпаха пердетата и още с влизането си тя заставаще до прозореца, за да се наслаждава на синьото небе, което постепенно ставаше розово, а после сиво. Сега стаята бе затъмнена и сенчеста. Е, тази вечер тя така или иначе нямаше да наблюдава небесната палитра, а и пердетата трябваше да са дръпнати, докато се приготви за вечерята с Ален. Когато Катрин се запъти към тоалетната стая, една от сенките се размърда и скочи към нея. Тя усети безмълвното движение, но преди да се обърне, силните ръце я сграбчиха и притиснаха една кърпа силно — толкова силно, че тя не можеше да диша! — върху носа и устата ѝ. Миг преди да потъне в мрака, Катрин видя лицата на хората, които обича, и съзнанието ѝ яростно започна да вика: Обичам те, мамо! Обичам те, татко! Обичам те, Алекса!

Обичам те, Джеймс.

— Катрин!

Тя беше в някакъв унес, от който не можеше да се събуди. Над нея, някъде отвъд този унес долитаха гласове, които я зовяха, тревожни гласове, а един от тях бе по-спокоен, почти непознат, един утешителен глас, който ѝ говореше на френски.

— Ален — прошепна тя, като отвори натежалите клепачи и най-сетне откликна на приканващия му зов.

— Добре ли си, Катрин?

— Да. Какво стана? — Щом зададе въпроса, тя усети една странна гореща влага по врата си и се протегна да я докосне — кръв! Но когато погледна към деликатните си пръсти, тя видя още кръв, защото целите бяха покрити с рани.

— Крадец — отвърна шефът на охраната в хотела. В гласа му се долови и облекчение, когато Катрин се събуди, и дълбоко разочарование от това, което се бе случило в хотела. Катрин Тейлър не

беше единствената жертва на грабеж тази вечер. Крадецът бе взел секретния ключ от камериерката и докато тя се лутала да го търси, той бе нахълтал в няколко апартамента, всичките празни, освен този на Катрин, и бе откраднал пари, скъпоценни камъни и часовници.

Когато етерът, който я бе зашемети, започна да се изпарява, Катрин постепенно осъзна какво всъщност се бе случило. Тя бе изненадала крадеца, който, след като я е упоил с етер, с помощта на нож бе свалил сапфирената огърлица, един символ на любов, която все пак може наистина да е съществувала. Сега огърлицата я нямаше, както и сапфирените обици, друг символ на друга любов. Ушите не я боляха, нямаше нито рани, нито кръв. Очевидно крадецът бе имал време внимателно да извади златните закопчалки от ушите ѝ.

— Бих искал да я заведа до болницата — каза лекарят от хотела. — Слава Богу, че раните от ножа не са дълбоки, но трябва да се почистят и зашият. И въпреки че е изпаднала в безсъзнание от етера, а не от удар по главата, бих искал тя да остане под наблюдение тази нощ в болницата.

— Може ли да вляза?

— Ален. Разбира се. — Бяха минали часове, откакто я закараха с линейка до болницата, часове, през които екип от лекари и сестри съвсем внимателно я бе преглеждал. А дали Ален е чакал през цялото това време?

— Как си, Катрин?

— Добре съм. Мисля, че е излишно да стоя цяла нощ в болницата, но...

— По-добре да останеш тук.

— Да, сигурно. — Усмивката ѝ бавно изчезна, когато проследи с поглед загрижените му тъмни очи, приковани в превързаните ѝ ръце. — Раните не са дълбоки, няма засегнати нерви и сухожилия, но лекарите казват, че ще минат седмици, докато отново започна да свирия.

— Ще се върнеш ли в Щатите?

— Не знам. Не съм мислила.

— Е, тогава бих искал да те покана на Острова.

— На Острова?

— Спокойствието и красотата на Острова могат да излекуват и най-дълбоките рани. Знаеш ли нещо за кралството, Катрин? Не всеки е чувал нещо за него, но останах с впечатлението, че споменаването му предизвика у теб някакви специални асоциации. — *„Какво знаеш, принцесо Катрин, за своето вълшебно Кралство на дъгите?“*

— Не е нещо специално, Ален. Просто познавах Марион и Артър Стерлинг.

— О — прошепна Ален, — откъде?

— Сестра ми Алекса и техният син Джеймс са много близки. Миналото лято прекарах един уикенд в дома на Марион и Артър в Мериленд. Те бяха чудесни хора.

— Да, така е. Тяхната смърт е истинска трагедия. — Лицето на Ален придоби замислено и тъжно изражение, но запази красотата си. После той тихо попита: — Да не би тъжният спомен за тяхната гибел да те възпира да дойдеш на Острова?

— О, не, напротив, Ален. Много бих искала да видя рая, който Артър и Марион така много обичаха.

ГЛАВА 23

Островът на дъгите... юли 1990

— Принцът е във Виена до утре — съобщи личната секретарка на Ален, когато Джеймс се обади. Името на Джеймс ѝ бе познато и тя веднага потвърди учтивата покана, която Ален бе изпратил заедно със съболезнователното писмо. — Но принцесата е в резиденцията, мосю, и с удоволствие ще ви приеме.

Когато след час Джеймс пристигна в двореца, той бе посрещнат на главния вход и съпроводен през мраморния двор до приемната, която гледаше към морето. Там, където лазурното небе целуваше огряното от слънчеви лъчи сапфирено море, гледката бе зашеметяваща — невероятна картина в най-различни проблясващи нюанси на синьо. „Красиво, вълшебно — помисли си Джеймс, мисъл, която често го спохождаше, докато вече три дни обикаляше из Острова. — Истински рай...“

— Мосю Стерлинг?

Джеймс откъсна поглед от смайващата природна красота и го насочи към едно друго изключително съкровище на Острова — принцеса Натали Кастел. Тя наистина беше ослепителна — в красивите светлокафяви очи проблясваха златисти искрици, аристократичните черти бяха и фини, и чувствени, а буйната червеникавокафява коса блестеше с всички нюанси на огъня.

— Ваше Височество.

— Моля ви, наричайте ме Натали.

— Джеймс.

— Много скърбим, брат ми Ален и аз, за вашите родители, Джеймс. Те бяха чудесни хора. — Тонът на Натали беше благ и прочувствен. В звучния ѝ глас се долавяше лек акцент, който издаваше безупречно образование. Английският ѝ беше превъзходен, макар и доста официален, защото тя рядко говореше на този език.

— Миналата Коледа очаквахме посещението им, както и вашето, с радост и нетърпение. Добре, че поне вие не сте били в лодката.

Когато изрече последните думи, по лицето ѝ се изписа и съчувствие, и мъдрост — сякаш тя добре знаеше, че в мъчителните месеци на агония след смъртта на родителите си Джеймс неведнъж си е задавал въпроса дали наистина е късметлия, че е избягал от смъртта. След кратък миг мълчание тя прогони тъгата от красивото си лице и попита: — Сега ли пристигате? С Ален се надявахме, че ще отседнете в двореца.

— Всъщност пристигнах преди няколко дни. Настанил съм се в една великолепна стая в хотела.

— Преди няколко дни? Сигурно сте разгледали острова?

— Да. Мисля, че се разходих по най-красивите места.

— Търсили сте улики? — тихо попита Натали.

— Улики?

— Баща ми беше зъл човек, Джеймс — тихо каза тя. — Ален и аз го знаем. Преживяхме лудостта му. Разбирам, че ние като негови деца също подлежим на съмнение. Това е част от завещанието, което ни остави. Макар с Ален да не говорим за това, знам, че и двамата ровим в душите си, страхувайки се, че ще открием следи от злата природа на Жан-Люк. — Тя се усмихна чаровно и добави: — Смятам, че и двамата сме успели да избягаме от маниакалната лудост на баща ни. Нашето истинско наследство си остава спокойния остров, а не коварството на Жан-Люк. Моят брат не е терорист, Джеймс. Щом се запознаете с него, веднага ще се убедите в това. Е, значи вие сте търсили улики, но не сте открили нищо. Но нима някой ви е изпратил тук?

— Не.

— Тогава с удоволствие ще ви разкажа легендите, които са неделима част от загадъчното очарование на кралството. Ален ще се върне чак утре по обяд. Ако желаете, утре сутринта можем да се разходим с лодка в морето и оттам да погледаме острова.

През останалата част от следобед и по време на изисканата вечеря в двореца Натали разказа на Джеймс смайващите легенди и митове за Острова. На следващата утрин, докато платноходката на Ален се носеше по бляскавата повърхност на морето под умелото ръководство на Джеймс, Натали разказваше за не толкова смайващото детство на децата на Жан-Люк.

— Дворецът беше като обсадена крепост. Навсякъде имаше въоръжени до зъби стражи, във всяка стая, на всеки ъгъл, зад всяка

врата.

— А сега стражите ги няма, така ли?

— Не. Няма въоръжена охрана, в двореца, а ние с Ален се отказахме от телохранители. Това е логична реакция срещу онези години от детството, когато имахме съвсем малко свобода. Сега сме истински свободни, но разбира се, и много предпазливи, защото богатството ни прави доста примамлив обект за отвличане. Избягваме излишната публичност, а когато напускаме Острова, пътуваме винаги с частните си самолети.

— Имате два частни самолета?

— Да — призна Натали с лъчезарна усмивка. — С Ален обичаме да пътуваме заедно, но ето например този път Ален искаше да остане във Виена, а аз трябваше да замина за Париж по работа. Тръгнахме с неговия самолет, но после се наложи да извика и моя.

— Изглежда, че с Ален сте добри приятели.

— Да, така е. Мисля, че сме като бойни другари. И все пак — замислено добави тя — независимо, че с Ален преживяхме почти едно и също детство, всъщност житейският ни опит е доста различен. Ален е с шест години по-голям от мен. Още от малък той бе изпратен в училище за крале и принцове. Нямахме почти нищо общо, докато не поотраснах. Дотогава учех в пансион и ме смятаха за доста буйна. Не бях кой знае колко по-невъздържана от връстниците си, но всички намираха държанието ми твърде неподходящо за една принцеса.

— Мислили сте, че нарушават свободата ви?

— Да. Бунтувах се, опитвах се да привлека вниманието върху себе си. Никой не го забелязваше, освен, за моя най-голяма изненада, моят по-голям брат, който се отличаваеше с висок морал и царствено достойнство. Тогава с Ален се сприятелихме, макар че буйната ми природа не се укроти. На няколко пъти Ален ме предпази от необмислена и предизвикателна женитба. Той все още ме закриля, макар че отдавна съм пораснала и вече не съм така бунтарски настроена.

— Вече не мислите да се впускате в неразумна женитба.

— О, не. — Натали се усмихна непринудено. — Не мисля за никаква женитба. Аз съм само на двадесет и шест години, а и не съм сигурна, че ще ми се прииска някога да се омъжа. Моята представа за брака далеч не е примамлива. Майката на Ален е починала малко след

раждането — Жан-Люк е забранил да се споменава името ѝ, — а отношенията между моята майка и Жан-Люк не бяха от най-добрите. Естествено, в историята съществува такъв прецедент, когато дъщерите на деспотични монарси, като Хенри VIII, предпочитат да не се омъжват.

— Така е. А Ален? Той ще се ожени ли?

— Сигурно. Той трябва да се ожени, за да остави наследник на Острова. Но не мисля, че ще е скоро. Всъщност преди време Ален беше сгоден.

— О?

— Да. Тя се казваше Моник. Работеше за френското разузнаване. Един красив таен агент, който бе изпратен да проучи Ален малко след смъртта на Жан-Люк.

— И Ален я разкри?

— Не преди да се влюби в нея.

— И сигурно е побеснял, когато е открил истинската ѝ самоличност?

— Побеснял? Не. Ален никога не е се е вбесявал за каквото и да е било.

— Вие ли го предпазихте от наивните му намерения?

— О, не. Аз бях очарована от Моник. Тя беше много красива и много влюбена в Ален. Бракът им щеше да бъде идеален. Моник призна истината пред Ален и двамата правеха планове да се женят, но... — Тъжна сянка помрачи красивото лице на Натали. — Двата с Ален пътуваха с кола от Сейнт Пол де Винс до Монте Карло. Но стана ужасна катастрофа и Моник загина.

— Ален беше ли ранен?

— Не. Той и Моник пътуваха в различни коли. Възнамеряваха да оставят една от колите на летището в Ница на път за Монако. Когато е станала злополуката, Ален е карал след Моник. Просто е бил безпомощен свидетел на кошмарната трагедия. — Тя поклати леко глава. — Някой ден Ален ще се ожени, за да даде живот на следващия монарх на Острова, но съм твърдо убедена, че никога няма да се ожени по любов.

— Натали е в морето — каза Ален, като махна към лодката в далечината. — Обичаш ли да плаваш, Катрин?

— Да. — „Поне така беше преди — каза си тя. — Обичах да плавам с мъжа, в когото съм влюбена... бях влюбена.“ Тя пропъди спомена, или просто той избяга от нея, защото, щом се загледа в красивите кътчета на острова, Катрин бе завладяна от удивителното усещане за покой. Тя тихо прошепна: — Ален.

— Знаех си, че ще ти хареса.

По време на вълнуващото пътуване и докато той я развеждаше из поразително красивия мраморен дворец, Катрин само шепнеше: „Ален. О, Ален“ й непринудено се възхищаваше от впечатляващия блясък.

— А това, Катрин, е музикалната зала. Можеш да свириш тук, когато раните по пръстите ти започнат да зарастват.

— Великолепна е.

— Да, така е. Това е любимата ми стая в двореца. От тук докато седиш на пианото, можеш да наблюдаваш дъгите. Те са ей там, достигат до този прозорец и можеш да ги докоснеш.

— А къде е пещерата? Марион каза, че имало някаква пещера, която някога била пълна със скъпоценни камъни — малки блестящи късчета от дъгите.

— Намира се от другата страна на хълма. Ако искаш, ще те заведа там.

— О, да, с удоволствие.

— Марион ти е разказала легендата за дъгите, Катрин, но каза ли ти истината за съкровището, скрито в пещерата.

— Да. Но сега, след като съм тук, на този вълшебен остров, Ален, започвам да вярвам, че смайващата легенда е самата истина — тихо отвърна тя. После вдигна поглед към лазурното небе. Само след няколко часа то щеше да притъмнее от черните мрачни облаци, а после да се разплаче с горещи, съживителни сълзи и когато бурята премине, то отново щеше да се усмихне, а лазурната синева да се изпълни, с разноцветни дъги.

Когато Ален забеляза искреното възхищение на Катрин от острова — нейният остров, — той си спомни признанието, което бе направил пред Марион Стерлинг, цитирайки Балзак: „Зад всяко голямо богатство се крие голямо престъпление.“ В кралската фамилия, която

управляваше острова, е имало много крадци. Още в миналото много мъже от рода Кастел са ограбвали търговските кораби, които въпреки опасностите са идвали от Ориента, и са плячкосвали купища злато и скъпоценни камъни. Имаше и един друг, съвременен Кастел, Жан-Люк, който бе ограбил надеждите и мечтите на хората, красотата и мира.

Но сега, макар че в жилите му не течеше кръвта на рода Кастел, оказа се, че тъкмо той, Ален, бе най-коварният крадец от всички тях. Защото тъкмо той, принцът — самозванец, бе откраднал най-скъпоценното съкровище — самият великолепен остров.

— Ален!

Ален се усмихна с облекчение, когато гласът на Натали прекъсна тревожните му мисли. Катрин също се усмихна, в очакване да види отново сестрата на Ален. Но когато се обърна, усмивката ѝ полека лека изчезна.

— Джеймс?

— Здравей, Катрин — тихо отвърна Джеймс, не по-малко стъписан от нея. Натали беше споменала, че Ален може да се върне от Виена с гостенка, но...

Но тази гостенка беше Катрин. Все още красива, много красива и все пак през седемте месеца, през които не я бе виждал, тя се бе променила. Румената ѝ невинност бе изчезнала, а сапфирените очи бяха станали предпазливи и бдителни, сякаш всеки миг някой можеше да я нарани. „О, Катрин, никога не съм искал да те нараня.“ Джеймс искаше тя да забележи това послание в очите му, но Катрин не можа да издържи на неговия поглед. Най-после, неохотно, той сведе тревожните си сини очи, но тогава в тях се появи ново безпокойство. Бялата превръзка на врата ѝ бе прикрита от черната кадифена коса, която се спускаше на разкошни къдрици чак до гърдите ѝ. Но когато тя наклони глава, притеснена от присъствието му, той видя крайцеца на превръзката.

— Какво се е случило?

— Аз... О, Джеймс, ти не познаваш Ален, нали?

Двамата мъже се поздравиха учтиво и сдържано, Ален каза няколко съчувствени думи за Марион и Артър и отново се запrikaзваха за раните на Катрин.

— Крадец е нахълтал в хотелския апартамент на Катрин във Виена и е взел всичките ѝ бижута — тихо обясни Ален.

— О, не — прошепна Натали.

— Не съм пострадала много — увери ги Катрин. — Крадецът ме упои с етер и е използвал нож, сигурно съм се съпротивлявала преди да изпадна в безсъзнание. Раните по врата и пръстите ми не са дълбоки, всичко ще зарасне, но едва след няколко седмици ще мога да продължа турнето.

— И се надявам, че ще прекараш тези няколко седмици тук при нас.

— Благодаря, Натали. Ален също бе толкова любезен да ме покани. — Катрин бе приела поканата на Ален само за „няколко дни“, макар че преди да се появи Джеймс, тя се чудеше дали ще може някога да напусне това удивително красиво, спокойно място. Но сега покоят бе нарушен и тя искаше, трябваше, да избяга от тъмните сини очи, които я гледаха така загрижено и нежно.

— Какво са откраднали, Катрин? — попита Натали. После, като се намръщи, добави: — Надявам се, че не е великолепната сапфирена огърлица, която носеше на концерта. Веднага я забелязах. Цветът и качеството на сапфирите са несравними.

— Да. Точно сапфирената огърлица е открадната, както и сапфирените обици. — Катрин погледна към Джеймс, смело и предизвикателно. „Да, Джеймс, аз въпреки всичко нося обиците. Не заради някаква глупава надежда, че ще се върнеш при мен, а защото те са спомен от една любов, която имаше огромно значение за мен... дори за теб да не е толкова важна.“

— Позволи ни да заместим откраднатите бижута — каза Натали. — Спомням си дизайна на огърлицата и с твоя помощ бих могла да я скицирам. А обиците...

— Благодаря ти, Натали — прекъсна я Катрин. Отказът ѝ бе категоричен, макар и учтив, както бе отговорила на същото любезно предложение на Ален. — Нямам намерение да ги заменям с други бижута. И огърлицата, и обиците бяха символи на далечни спомени... и мисля, че е дошло време тези спомени да си отидат завинаги.

— Тогава ще измисля някакъв нов дизайн за теб — предложи Натали. — Символ на някой нов спомен — посещението ти на Острова — създаден от всички цветове на дъгата.

След богатия обяд в лятната трапезария на двореца Ален и Натали се оттеглиха в неговия кабинет, за да обсъдят срещата на

Натали с бижутерите на „Кастел“ в Париж. Джеймс и Катрин останаха сами. Настъпи мълчание, в което сапфирените очи срещнаха тъмносиния поглед. После Катрин се обърна и застана до прозореца, през който се виждаше морето. Опитваше се да намери покой в безмълвната неподвижна красота, но беше невъзможно, защото усещаше присъствието му в стаята...

— Тръгвам си веднага, щом Натали и Ален се върнат — тихо каза Джеймс, като застана зад нея. — Искях просто да се сбогуваме.

— Да се сбогуваме? — прошепна тя, без да се обръща към него, а сърцето ѝ викаше: „Колко пъти ще се сбогуваме, Джеймс?“

— Катрин?

Тя се извърна към него, защото винаги се бе подчинявала на нежните му команди и когато го стори, забеляза тревогата в сините очи.

— Може ли да погледна? — нежно попита той, като посочи към превръзката на врата ѝ.

О, каква болка ѝ причиняваше тази нежност, неговата нежност. „Моля те, Джеймс, иди си.“ Но Катрин знаеше, че той няма да си тръгне, докато тя не изпълни молбата му. Понечи да махне превръзката, за да покаже снежнобялата кожа. Но фините ѝ пръсти трепереха, не можеха да отлепят лепенката, трепереха заради него. Най-накрая неговите силни и нежни пръсти, също треперейки, нежно махнаха превръзката.

Джеймс видя, че раната не е дълбока. Крадецът бе направил с острия си нож един лек, почти хирургически разрез върху красивия ѝ врат. След време белегът почти нямаше да се вижда, но сега раната бе червена, жив спомен от скорошно престъпление. Докато гледаше раните, Джеймс усети надигащите се вълни от ярост към този, който я бе наранил и още по-непреодолимото и неизпълнимо желание да бъде с нея и винаги да я закриля.

— Останах с впечатлението, че ти не си спомняш ножа на крадеца — най-сетне изрече той.

— Не, не си спомням... нямам ясен спомен за нож или за някаква съпротива, но сигурно съм се опитвала да се отскубна. — Катрин се отдръпна от болезнено нежния допир на пръстите му и сама залепи превръзката.

— Трябва да внимаваш — тихо каза той.

— Аз внимавам, Джеймс — възрази тя, учудена от лекотата, с която излъга. Тя въобще не внимаваше. Бродеше нощем из тъмните улици на непознатите градове, пренебрегвайки опасностите, изцяло обсебена от непосилната задача да освободи сърцето си от спомените за любовта, за него.

— Добре — нежно отвърна Джеймс, като се опитваше да преодолее невъзможните желания, с пълното съзнание, че скоро трябва да си тръгне — заради себе си, заради сърцето си и заради нея, както ясно и болезнено подсказваха бдителните сапфирени очи. — Е, по-добре да тръгвам. Ще намеря кабинета на Ален и ще си взема довиждане с тях.

— Джеймс?

— Да?

— Благодаря, че ми се обади за Алекса. Ходих да я видя... предполагам, че си говорил с нея и знаеш за това. — Катрин се пребори с още една вълна на болка, когато сините му очи ѝ казаха, нежно, извинително, че той наистина знае. — Е, сега вече сме близки, много близки с Алекса и исках да ти благодаря.

— Няма защо.

— Джеймс?

— Да?

— Благодаря ти, че си ѝ помогнал. Трябваше аз да бъда при нея, но вместо мен ти я подкрепи. Съжалявам, че ти се разсърдих за това.

Докато гледаше жената, която винаги щеше да обича, Джеймс се питаше дали тя не съжалява и за нещо друго. Дали съжалява, че му е предложила да се ожени за Алекса? Дали съжалява, че любовта им е само спомен, който времето ще заличи? Въпросите бяха егоистични и самоунищожавачи, защото той знаеше отговорите. Още от първия миг, когато Катрин го видя днес, красивите сапфирени очи красноречиво показваха, че тя се пази от него. Беше очевидно, че тя е далеч, съвсем далеч от тяхната любов.

„Където всъщност трябва да бъде — напомни си Джеймс. — Нямам какво да ѝ дам. И дори никога да не я забравя, дори да не искам да я забравя, красивата Катрин трябва да забрави нашата магическа любов.“

Миг по-късно той тихо прошепна:

— Сбогом, Катрин.

— Катрин, струва ми се, че Алекса не е единствената сестра, която е била много близка с Джеймс Стерлинг — тихо отбеляза Ален седмица по-късно.

Седяха на една скала над морето и наблюдаваха великолепието на дъгите. Всеки следобед прекарваха тук, докато слънцето бе все още златисто в лазурното небе, а когато буреносните облаци се събираха и започваше да вали дъжд, те заедно търсеха подслон в близката лятна пристройка. Там, на топло и сухо, изчакваха докато бурята отмине и щом дъждът спираше, те отново се връщаха на скалата, за да бъдат възможно най-близо до дъгите, които се раждаха от сапфиреното море и докосваха легендарната пещера със скъпоценните камъни.

Всеки следобед Ален и Катрин идваха тук, за да преживеят заедно магията на дъгите, да споделят мислите си и да се усмихват нежно един на друг. Общуването с Ален даряваше Катрин със спокойствие и сигурност, които далеч не спираха само до радостта да говори с него на френски. Катрин реши, че Ален бе като острова. Топъл, приветлив, с чудната способност да облекчава раните. Тук, на този очарователен Остров на дъгите, раните ѝ зарастаха много по-бързо, отколкото бяха предrekli лекарите. Тук дори разбитото ѝ сърце усещаше магическия лек. Всички рани зарастаха, заради чудотворната сила на острова да лекува и заради чудотворната сила на неговия принц.

Наслаждаваха се на дъгите и на тихите разговори на нежните усмивки. А сега тихо и нежно Ален я питаше за тайната на любовта ѝ, която бе известна само на нея и на Джеймс. Дали трябва да сподели болезнената тайна на сърцето си с Ален? „Да — помисли си тя, когато откъсна сапфирените си очи от блестящите дъги и го погледна. — Да, ще ти разкрия тази тайна, а може би и други тайни, Ален. Но какво ще кажеш за своите тревожни тайни, принце? Знам, че те са спотаени в сърцето ти и те тормозят, макар че ти умело ги прикриваш в сенките под тъмните си очи. Ще ми се довериш ли и ти след време? Дано. А междувременно аз ще ти се доверя.“

— Прав си, Ален — започна тихо тя. — Не само Алекса беше близка с Джеймс. Преди време аз самата бях много влюбена в него...

ГЛАВА 24

Вашингтон... септември 1990

Дните бяха необичайно топли за средата на септември, но сутрин и вечер хладният въздух предупреждаваше за приближаващата есен, нашепваше за червеникаво златисти листа, за топли вълнени шалове и свежи поруменели страни. Робърт, който бягаше по брега на Потомък и вдишваше дълбоко свежия утринен въздух, свързваше вкуса на есента само със спомените за любовта. Миналата есен той беше с Алекса и в утрини като тази, красиви и свежи, щом слънцето изгрываше на есенното небе, той нежно я целуваше и с неохота си тръгваше.

Но не беше нужно есенният въздух да напомня на Робърт за Алекса. Тя беше винаги с него. И сега той чувстваше как се поддава на една вътрешна необузdana сила, с която се бе борил цяло лято. Трябваше да говори с нея, ако тя се съгласи, разбира се. Имаше нужда да се увери, че тя наистина е жената, за която се бе представила, жената, за която тяхната любов е била само игра. Робърт трябваше да я види и да се увери в това, защото все още, когато съзнанието му бе обсебено от образа на Алекса, той виждаше само образа на любовта.

Дълга и тежка нощ очакваше актьорите и екипа на „Пенсилвания Авеню“. Затова режисьорът обяви, че обедната почивка ще бъде цял час. Бяха минали само десет минути от почивката, когато един от менажерите почука на вратата на Алекса.

— Сенатор Робърт Макалистър е тук и иска да те види — съобщи той въодушевено, когато Алекса отвори вратата.

— Сенатор Макалистър? — повтори едва-едва Алекса.

— Точно така! Мисля, че той за първи път идва тук.

„Да — каза си Алекса, — за първи път забележителният сенатор от Вирджиния е дошъл в студиото на «Пенсилвания Авеню». Но защо ли е тук? Дали иска най-после да ми каже истината? Или пък е решил да започнем оттам, откъдето сме свършили, защото бракът му с Хилари отново се е разклатил, а може би е станал толкова здрав, че сенаторът се нуждае от малко промяна?“

Ако поне един от тези въпроси е причината, Алекса не желаше да го види. Беше прекалено късно да ѝ казва истината, която тя вече знае. И макар че някога тя бе готова да прекара целия си живот с него и да го обича в онези безценни откраднати мигове, ако наистина това ги очаква, днес тя смяташе, че връзката им няма шанс, макар че все още го обичаше. Преди време тя подари сърцето си на Робърт и то бе под негова закрила. Но сега това крехко, разбито от мъка нещо, чиито признаци на живот бяха само пронизващите болезнени трепети, беше отново нейно и Алекса знаеше, че трябва да го предпази от бъдещи рани.

Но ако Робърт е разбрал нещо за Кати? Ако посещението му е свързано с щастието на дъщеря ѝ?

— Е, да му кажа ли, че искаш да го видиш?

— Да. Кажи му.

Минути преди Робърт да почука, Алекса извика на помощ целия си талант и позволи на спомените си да се върнат към онова време преди любовта им, когато красивите ѝ очи проблясваха с ледено презрение към неговата арогантност.

Но той не изглеждаше арогантен сега! Уморените му кафяви очи изразяваха само тъга и съмнение. И смарагдовият лед, един съвсем тънък слой, веднага се стопи от топлината, която премина през тялото ѝ, малки предизвикателни въгленчета на любовта, които никога нямаше да угаснат.

— Здравей, Алекса.

— Здравей, Робърт.

— Чудех се — започна той, — чудех се дали можем да поговорим някой път.

— За какво, Робърт?

— За нас.

Гласът му бе нежен, но думите му ѝ се сториха като най-тежък товар, който притисна крехките ѝ рамене и елегантните крака, и тя почувства, че не може да стои повече права. Успя някак си да раздвижи краката си и се запъти към канапето. Но дори когато седна, все още чувстваше тежестта. Сведе глава и златистата коприна прикри лицето ѝ. „О, Робърт, нямам сили да говоря за нас. Преди се молах да ми кажеш истината, каквато и да е тя, като доказателство за нашата любов,

за нашето доверие, но сега е прекалено късно. Дори само като те видя, сърцето ми страда.“

Робърт застана до нея и много нежно отметна назад златистата коса. Жестът му бе до болка познат и на двамата, защото също така ласкаво и нежно той бе прибирал косата ѝ след като са се любили, за да вижда искрящите зелени очи.

— Алекса?

— Моля те, недей! — Тя вдигна гордо и предизвикателно глава и погледът ѝ се спря върху ръката, която я галеше. — Не носиш вече халка.

„О, Алекса“ — изплака сърцето му. Бе дошъл да види жената, която си бе играла с чувствата му, жената, която и да е забелязвала пръстена преди, едва ли би обърнала внимание. Но тази жена не беше тук. Тук беше само Алекса, красивата, уязвима жена, която така отчаяно обичаше.

— О, Алекса — прошепна той. — Сигурно миналата есен фактът, че нося халка, ти е причинявал болка? Дори не бях помислил и за това; скъпа. А трябваше. Съжалявам.

— Не, ни най-малко — откровено отговори тя на тъй разтревожените, любими, изразителни тъмни очи. — Но моля те, Робърт, кажи ми защо не я носиш сега?

— Не знаеш ли — тихо попита той и едва доловим шепот на крехка надежда трепна дълбоко в сърцето му, — че ние с Хилари се развеждаме. Казах ти го още през декември, скъпа, в нощта, когато се върнах от Кемп Дейвид... нощта, когато те помолих да се омъжиш за мен.

— Но това не е вярно! — „Не може да бъде вярно — протестираше сърцето и, което бе изстрадало толкова много досега и просто не би понесло новината, че е загубила скъпата си дъщеричка заради... — Не!“ — Тя тихо, но настойчиво му припомни: — Ти не си бил в Кемп Дейвид. Бил си в Далас, с Хилари в младоженческия апартамент на хотел „Меншън“. Робърт, чух гласа ти!

— Не, любов моя. Аз бях в Кемп Дейвид и се опитвах някак си да се съсредоточа върху работата си, но бях толкова щастлив, че Хилари се бе съгласила да се разведем без излишен шум. — Тъмните му очи бяха нежни и искрени, когато си спомняше радостта. Но после погледът му стана твърд, както и гласът, когато попита: — Кажи ми

какво е направила. — „Каж ми как Хилари е унищожила тази великолепно радост.“

— Тя дойде в „Скалата на розите“ в петък сутринта. Каза, че ти си разкрил пред нея историята на нашата връзка, и че си бил с мен само за да я накажеш за някаква любовна авантюра, която е имала с друг мъж. Каза, че сте се помирили и смятате да прекарате почивните дни в Далас, нещо като втори меден месец, и аз се обадох по телефона... — Алекса не успя да продължи, защото тъмните му очи, в които проблясваха гневни искри съвсем красноречиво доказваха, че думите на Хилари са лъжа.

— Сигурно е записала гласа ми — каза Робърт, едва сдържайки яростта си, и си спомни: — Преди да тръгна за Кемп Дейвид, телефонът няколко пъти звъня, но щом вдигах слушалката, от другата страна някой мълчеше, но не затваряше телефона. Той мълкна, като се бореше с гнева си, изненадан от неговата сила и мощ, но сега трябваше да намери нежни, утешителни думи за своята любов: — Бракът ми с Хилари всъщност беше крах. Трябваше да ти го кажа, трябваше да ти кажа, че ще се разведе с нея, но никога не ми бе хрумвало, че ти не се досещаш за това. Винаги съм обичал само теб, Алекса. Нито за миг не съм спрял да те обичам, любов моя, и винаги съм си мечтал, че някой ден ще се съ согласиш да прекараш остатъка от живота си с мен.

Робърт пое дъх, развълнуван, и погледна към златистата коприна, която отново се бе спуснала пред красивото лице. Алекса бе свела глава, докато слушаше страстните думи, изречени от любов. „Дали не е прекалено късно? — отчаяно викаше сърцето му. Сигурно вече не ме обича. Дали в крайна сметка Хилари не е победила?“ Той бе повярвал, когато забеляза любовта в смарагдовите очи, но сега... А сега тя ги криеше и този път той не повдигна златистата копринена завеса. Този път той можеше само да чака, докато тя е готова със своето решение.

„Все още те обичам, Робърт. О, как те обичам.“ Крехкото разбито сърце, толкова време разкъсвано от болка, сега отчаяно викаше и се молеше отново да усети любовта, само любовта. Но заедно с нея се надигаха и други чувства, силни, опасни, разрушителни, които търсеха място в нежното ѝ сърце — ярост, омраза, ненавист към Хилари, чиято жестокост и измама бяха виновни за загубата на скъпата ѝ дъщеричка. Алекса усещаше как яростта, омразата и ненавистта настойчиво се бореха да пуснат корени в сърцето ѝ, някакъв далечен инстинкт,

вероятно инстинктът за оцеляване на раненото ѝ сърце, я предупреждаваше да не допуска в себе си тези опустошителни емоции, защото цялата омраза и ярост по света не биха могли да променят истината — тя бе дала тържествено обещание да не си взема Кати и никога нямаше да наруши тази клетва.

Но как ли би могла да прогони яростта, омразата и ненавистта, които съвсем смело и дръзко искаха да си намерят място? И тогава съвсем неочаквано Алекса се върна към един далечен спомен на една друга любов, сестринска любов. Пред нея изникна образът на дванадесетгодишната сестричка с нейните сериозни сапфирени очи и гласът ѝ, толкова нежен и ясен, и звучен, и категоричен, че Алекса усети как разрушителните емоции като по чудо взеха да се стопяват. Минаха два-три напрегнати мига. Тя чакаше, страхувайки се, че те ще я връхлетят с нова отмъстителна сила, но те не се върнаха. Най-после тя вдигна глава към мъжа, когото обичаше, и каза:

— Мисля, че трябва да простим на Хилари. — Използва думи на Кат, същите думи, които нейната сестричка бе изрекла преди толкова много години. Усмихна се чаровно на учудените и скептични очи на Робърт и продължи: — Това е съветът, който моята мъдра сестра ми даде преди години. Каза, че трябва да простим на Хилари, и че трябва да я съжаляваме, защото сигурно е много нещастна, щом е толкова жестока. Искам да ѝ простя, Робърт. Трябва да го направя. И мисля, че наистина я съжалявам, защото тя никога няма да вкуси от щастието, което ние двамата с теб изпитваме. Не съм обичала друг, освен теб. Джеймс беше и е чудесен приятел, но откакто се влюбих в теб, между нас нямаше нищо повече от едно близко приятелство. Той беше с мен на благотворителното шоу, защото няха сили да отида сама, знаех, че ще видя теб и Хилари. Тя се усмихна на тъмните очи, които сега ликуваха от радост, и продължи:

— Не съм престанала да те обичам, Робърт, нито за миг.

— О, Алекса, обичам те — прошепна той развълнувано и хвана лицето ѝ с нежните си ръце. Тъмните очи срещнаха смарагдовите, като весело отразяваха радостта и щастието на тяхната любов и прогониха всички искрици на ярост. В погледите им проблясваха едни и същи емоции, но Робърт забеляза, че в красивите очи на Алекса се криеше и още нещо, нещо, което не биваше да бъде там. Беше го видял още в първия миг, когато влезе в гримьорната, но сега то трябваше да бъде

прогонено от чудната любов и радостта, а то все още стоеше там, една едва забележима болка, тъга, дълбоко скрита в блестящия смарагд. Красивата великодушна Алекса можеше и да прости, но очевидно имаше нещо, което не можеше да забрави. Докато болката не изчезне от любимите очи, той нямаше да прости на Хилари за тази непозната за него рана, която тя бе причинила на любимата му Алекса. Усмихна се нежно, като искаше да прогони с любовта си страданието и тъгата, и отново прошепна: — Обичам те.

— О, Робърт, и аз те обичам.

Устните им се сляха, сякаш се поздравиха за новата среща, едно нежно приветствие за завърналата се любов и обещание тя никога да не си отиде. Когато сложи златистата си глава на гърдите му, тя чу радостната песен на сърцето му: „Добре дошла вкъщи.“

Робърт мълчеше, зашеметен от безумната радост на мига, като я притискаше отново и знаеше, че така ще бъде завинаги. Най-после, когато вече можеше да говори, той сподели с нея щастливата новина, която щеше да стане част от тяхното несравнимо щастие.

— През юни Брин и Стивън си осиновиха момиченце. Джеймс не ти ли каза?

— Не — тихо отвърна Алекса, защото трескавото ѝ съзнание някак си напомняше, че Джеймс никога не би разкрил тайната на осиновяването. И тогава се чу да казва: — Сигурно са щастливи.

— Много щастливи — повтори Робърт и погали с устни златистата глава, която се сгуши под брадичката му. — О, Алекса, почакай да видиш малката Кати. Това лято, когато ти ужасно много ми липсваше и се чудех как ще оцелея, отивах до Ричмонд през почивните дни или дори само за един ден и красивото малко момиченце ми се струваше като остров, на който царуват мирът и щастието.

„О, колко много любов има в нежния глас на Робърт, когато говори за малката си дъщеря!“ — проплака сърцето ѝ. Алекса се страхуваше, че той ще усети как трепери тялото ѝ, но не смееше да се отдели от него, нито за миг, защото тогава той можеше да погледне очите ѝ, а не биваше да ги вижда.

— Казвал ли съм ти, скъпа моя Алекса, че вярата ми в каузата, на която съм се посветил, едва ли може да стане по-силна и по-дълбока, отколкото е била в онези години... но после се влюбих в теб и разбрах, че трябва още по-отчаяно и решително да се боря за нея.

— Не, Робърт, не си ми казал — прошепна Алекса, като едва намерила сили да го погледне.

— Е, а после, когато за първи път взех в ръцете си Кати, усетих нов, още по-силен прилив на вяра. Това малко момиченце е толкова невинно — едно безценно съкровище на радостта и надеждата. Тогава дадох пред себе си тържествена клетва, че ще направя всичко, което е по силите ми, за да бъде този свят едно мирно, красиво място, където тя да живее щастливо.

„О, Робърт, аз също дадох клетва пред Кати, пред Брин, пред сърцето си и пред теб.“

Обедната почивка свърши твърде бързо. Но когато излизаше от гримьорната, Робърт се пошегува, че ако тя не отиваше да работи, не би могъл да я пусне от прегръдките си и няма да успее да събере багажа си от апартамента, за да се премести в „Скалата на розите“ и още от тази вечер да започнат своя живот, заедно завинаги.

Робърт трябваше да събере багажа си и да говори с Хилари. Заради Алекса не бе дал воля на гнева си, но когато си спомни тъгата в очите ѝ, болезнения символ на някаква непозната за него рана, яростта отново го завладя, прииждаща на огромни вълни, толкова силна, че той се отказа да ходи до Арлингтон. Реши да ѝ се обади по телефона. Нямахше желание да вижда Хилари и когато мощните вълни отново го заляха, той дори се уплаши какво ли би могло да се случи, ако все пак се срещне с Хилари.

— Хилари?

— Робърт? — Хилари едва позна гласа му. Обикновено ясен и топъл, сега звучеше леденостудено, без ни най-малко съчувствие.

— Още от началото знаех, че си измамница, че си суетна, себична и разглезена. Но честно казано бях те подценил. Не знаех колко далеч можеш да отидеш, за да постигнеш целта си.

— Знам, не съм подала още молба за развод, Робърт. Трябваше, но скоро ще го направя. Обещавам.

— Не, Хилари, аз ще подам молба, възможно най-бързо — отсеке той, като едва сдържаше ледената си ярост. — Но искам да ти обеща нещо и, повярвай ми, ще удържа обещанието си. Веднага щом

се разведем, веднага щом се освободя от теб, ще се ожения за Алекса, защото я обичам с цялото си сърце.

— Томпсън! — извика Робърт на мъжа, който вървеше пред него.

Щом чу името си, Томпсън Хол се обърна и като видя, че пред него стои любимецът на неговата партия, на лицето му грейна топла, приветлива усмивка. Робърт беше блестящата звезда, голямата надежда и като един от най-добрите стратегии в политиката, Томпсън щеше да помогне на сенатора в предстоящите избори. Не че Робърт Макалистър имаше нужда от помощ. Томпсън просто щеше да бъде до него в победоносния му ход към властта и престижа.

— Добро утро, Робърт.

— Добро утро. Имаш ли минутка време?

— За теб? Винаги.

Тръгнаха заедно към кабинета на Робърт, бърбейки за незначителни неща, но когато тежката дъбова врата се затвори зад тях, Робърт заговори по същество.

— Хилари и аз се развеждаме, Том. Този следобед или най-късно утре сутринта адвокатът ми ще пригответи молбата за развод и ще я подаде в съда в Арлингтон. Знам, че съдебните репортери веднага ще обърнат внимание на документите, затова исках да уведомя предварително теб и хората от нашата партия. Едва ли ще има нещо повече от няколко любопитни забележки, но ми се струва, че е разумно да сме готови с отговора.

— Отговора? А какъв е отговорът, Робърт?

— Истината. Преди десет месеца с Хилари решихме да се разведем. Бяхме заедно до края на май, най-вече заради тържеството на Сам, но оттогава живеем отделно.

— Робърт, наистина трябва да го обмислиш отново.

— Това е истината и честно казано, информацията е много повече, отколкото е необходимо.

— Не, имах предвид да обмислиш развода.

— Моля?

— Разводът ти с Хилари е политически неблагоприятен. Сигурен ли си, че не можете да стигнете до някакво друго споразумение?

— Просто те уведомявам за решението си, Том. Не те моля за съвет. Ще се разведе с Хилари. Знаеш как е, минава време, понякога бракът се разпада. Страната ни е достатъчно зряла, за да приема такива неща, а ако не...

— Ако не?

— Ако не, знаеш, че има много начини, по които мога да помогна да осъществим общите си идеи за нацията, за света. Не е задължително това да включва президентски избори.

— Шегуваш се, нали?

— Ни най-малко. — Робърт махна с ръка, с което искаше да покаже, че приключва тази тема и после с усмивка продължи: — Вероятно трябва да ти кажа още сега, за да ти дам време да свикнеш с една трудна за теб мисъл — смятам да се ожена за Алекса Тейлър, веднага щом се разведе.

— Алекса Тейлър? Звездата от „Пенсилвания Авеню“?

— Да. — Робърт млъкна, очите му станаха сериозни — преди да изрече следващите си думи. Мразеше лъжата, каквато и да е тя, но заради Алекса трябваше да излъже. — Връзката ни започна това лято, след като се разделихме с Хилари, малко след като Алекса се върна от околосветското си пътешествие. Успяхме да запазим любовта си в тайна и бих искал да остане така, колкото може повече време.

Томпсън Хол излезе с бавни стъпки от кабинета на Робърт. Чувстваше се като пребит. Естествено, тази новина щеше да бъде удар за цялата партия, но Томпсън възприемаше този удар съвсем лично. Като съветник на бъдещия президент, той щеше да се ползва с голяма власт, но ако кариерата на Робърт Макалистър бъде провалена заради някаква глупава женитба...

Нещо трябваше да се направи. Томпсън реши да подтикне най-изявените партийни лидери да обсъдят проблема лично с Робърт. И те щяха да му кажат, че разводът с Хилари е неблагоприятен, но женитбата му с Алекса Тейлър е политическо самоубийство. Да, разбира се, Алекса бе знаменитост в своите среди и изключително популярна. Да, разбира се, в съвременната история има и друг такъв прецедент, когато Първата дама е била актриса — да не говорим за нейния съпруг, който също е бил актьор, — но семейство Рейгън идваше от една друга епоха в Холивуд. Томпсън знаеше, че една актриса на възрастта на Алекса противоречи с представата на хората за

Първа дама. Но Томпсън не се бе осмелил да изкаже своите опасения и се страхуваше, че и другите партийни членове няма да го сторят.

Тогава единствената надежда оставаше годеницата на Робърт. Томпсън знаеше, че към нея трябва да се подходи внимателно, дипломатично, и че само той може да го направи...

Алекса тъкмо се канеше да излиза от студиото, когато се обади Томпсън. Тя не го познаваше, но знаеше, че той играе важна роля в партията, знаеше също, че Робърт има намерение да го уведоми и за развода, и за женитбата. Когато Томпсън съобщи, че трябва да се видят насаме, Алекса му отговори, че Робърт ще се прибере късно в „Скалата на розите“, и му даде указания как да стигне до дома ѝ.

— Тази страна има нужда от Робърт Макалистър, госпожице Тейлър.

— Знам, г-н Хол.

— Дано да е така. Това прави задачата ми по-лека.

— Задачата ви? — смутено повтори Алекса.

— Бих искал да обмислите отново намерението си да се омъжите за Робърт.

— Разбирам. Смятате ме за политически неблагонадеждна.

— Боя се, че е така. Вие сте актриса, госпожице Тейлър. Макар че средният американец сигурно се възхищава от вас и е очарован от начина ви на живот...

— Моят начин на живот не е подходящ за една Първа дама, така ли? Смятате, че съм страстна почитателка на секса и кокаина?

— Алекса — търпеливо продължи Томпсън със снизходителен тон, — когато Робърт се кандидатира за президент, опозиционната партия — лошите момчета — няма да пожелаят сили и средства, за да се доберат до всяка подробност от твоя живот. Те знаят, че разкриването на някакви скандални епизоди от миналото ти — снимки, на които си снимана гола, когато си била гладуваща актриса, или доказателство, че си се опитвала да вземаш наркотици — е единствената им надежда да унищожат Робърт. Те знаят, че в миналото на Робърт няма тъмни петна и затова съвсем старателно ще се ровят в твоето минало.

— И няма да открият нищо, никакви тъмни петна, Томпсън — на свой ред търпеливо отвърна тя, като се обърна към него с малкото му име и със същия снизходителен тон. — Не вземам наркотици и преди не съм го правила. Имах късмет с кариерата си на актриса. Никога не съм гладувала и никога не съм правила компромиси.

— И всеки един момент от живота ти може да бъде изложен на показ пред американската общественост? Защото точно така ще стане.

— Да, всеки един момент.

— Е, чудесно, това е голямо облекчение. — Той се усмихна, но не искрено, а дипломатично и без да сваля усмивката от лицето си, добави: — В такъв случай нямаш нищо против да те проуча.

— Какво?

— Да те проуча. — Усмивката на Томпсън изчезна и тонът му стана заплашителен: — Но очевидно ти възразяваш. Това означава, че има нещо, което криеш.

— Не. Но се възмущавам от вмешателството в личния ми живот. Сигурна съм, че Робърт не би го понесъл.

— Робърт ще се ядоса, но ще го понесе. Честно казано, надявах се това да си остане между нас, но ако държиш той да узнае аз много лесно бих могъл да защита своите основания да проуча личния ти живот. Както ти споменах, някой ден това ще стане и е политически по-благоразумно предварително да знаем, ако има нещо — може би някой незначителен инцидент, който си забравила, а той би могъл така да се извърти, че да бъде в наш ущърб. Ако знаем предварително, ще успеем да предотвратим опасността и да покрием тази неудобна подробност в миналото. Робърт ще си помисли, че избързвам с постъпките си и ще се вбеси, ако разбере, че ще настоявам да обмислиш отново намерението си да се омъжиш за него, ако случайно открием нещо, което би навредило на кариерата му. Но той прекрасно знае, че то така или иначе все някога ще стане обществено достояние. Госпожице Тейлър, способен съм да защита основанията си да разследвам личния ви живот, но как ще защитите вие нежеланието си да го направя?

— Просто ме дразни, така както би подразнило и Робърт. Нищо повече. — Алекса сви нехайно рамене и добави: — Добре, започнете проучването си.

— Имате ли намерение да кажете на Робърт?

— Не, но при условие, че ако откриете нещо, което ви притеснява, ще го кажете първо на мен.

— Добре, но и аз имам условие — обещавайте ми, че ще се откажете от намеренията си за женитба, ако преценя, че нещо би навредило на кариерата на Робърт.

— Много ми е лесно да дам такова обещание, г-н Хол, защото знам, че няма да откриете нищо.

— Тогава аз пръв ще ви пожелаая много щастие в брака ви с Робърт.

— Благодаря. — Алекса се усмихна и после уж небрежно попита: — Колко време ще ви отнеме разследването?

— Няколко месеца. Трябва да приключи до Коледа.

„Ти наистина искаш да откриеш нещо, нали, Томпсън Хол?“ — помисли си Алекса, като чу ръмженето на колата и свистенето на гумите, когато той взе първия опасен завой с прекалено голяма скорост.

Колкото и да беше обигран, погледът му издаде лъжливата клетва, че той пръв ще ѝ пожелае щастлив брак, ако разследването не покаже нищо скандално. Алекса знаеше, че Томпсън не я одобрява за съпруга на Робърт, но странно, неговата враждебност я успокояваше. Томпсън щеше да я проучва така, както се разследва враг, търсейки педантично всяка една подробност от живота ѝ. Ако имаше някакъв начин нейната грижливо пазена тайна да бъде разкрита, той безусловно щеше да се натъкне на нея. Но ако все пак тайната не бъде разбулена, Алекса щеше завинаги да се отърси от измъчващите я съмнения.

Томпсън ѝ бе казал, че разследването ще приключи до Коледа. Но дали пък тя нямаше да разбере много преди Коледа, че ще бъде принудена да се откаже от Робърт и от тяхната любов? След три седмици те щяха да отидат в Ричмонд, на гости при Стивън, Брин и Кати. Дали пък нямаше да разбере тогава, че ще трябва да се сбогува с Робърт, защото едва ли би могла да понесе страданието да бъде само гостенка в живота на любимата си дъщеря?

ГЛАВА 25

— Добре дошли! — Топлите кафяви очи на Брин весело проблясваха, когато поздрави Алекса и Робърт. — Ние със Стивън много се радваме за вас двамата.

— Благодаря ти, Брин. Много съм щастлива нежно отвърна Алекса, като се опитваше да не сваля поглед от Брин, макар че трескаво се питаше дали малкото момиченце не е някъде наблизо. Беше пхнала ръцете си дълбоко в джобовете на палтото. Преди време пръстите ѝ бяха изневерили и тя бе забила нокти в една мъжка длан и сега знаеше, че щеше да се случи същото, ако Робърт държеше треперещите ѝ от страх и радост ръце.

— Аз съм щастливецът — тихо каза Робърт.

— Да, така е, Робърт — пошегува се Брин. — И не го забравяй.

— Няма. Никога, нито за миг — погледна нежно той към Алекса, а после се обърна към Брин: — Май си изгубила съпруга си и дъщеря си? Подозирам, че са някъде заедно.

— Естествено. Те са в стаята на Кати.

— Както скоро ще разбереш, Алекса, от играчките и одеялцето из цялата къща, „стаята на Кати“ е всъщност всяка една стая в този дом — обясни Робърт с усмивка.

— Прав си — призна Брин и се засмя. — Но точно сега тя е в спалнята си. Двамата с татко си, който няма възможност да бъде с нея по цял ден, играят и се занимават още от зори, без да мигнат. Сега той я убеждава, че трябва да поспи. Но доста се заседа в нейната стая, което означава, че задачата му не е съвсем лека, макар че Кати обича да спи.

— Толкова е сънлива, че големите ѝ кафяви очи най-после се затвориха въпреки желанието ѝ — намеси се Стивън, когато слезе във фойето, за да посрещне Робърт и Алекса. — Обещах ѝ, че когато се събуди, ще се види с чичо Робърт и леля Алекса. И веднага заспа щастлива.

— Ние със Стивън можем да ви говорим за Кати непрекъснато — призна Брин.

— Няма нищо лошо в това — каза Робърт.

— Да, но все пак наистина искаме да разберем нещо за вас двамата и за бъдещите ви планове.

— Нашите планове са прости и много хубави. С Алекса ще прекараме остатъка от живота си заедно. Смятаме да се оженим в деня на Свети Валентин.

— Много романтично. — Брин се усмихна и тихо добави: — И вероятно по-разумно от предишното ви намерение да се ожените веднага, щом получиш развод.

— Да — призна Робърт. Преди две седмици Алекса му бе казала същото и той се бе съгласил. Тя смяташе, че ако се оженят веднага след делото за развод, ще привлекат вниманието върху себе си. А и снимките за „Пенсилвания Авеню“ щяха да приключат до края на февруари и тогава тя щеше да посвети времето си изцяло на своя съпруг. Освен това тя съвсем деликатно му бе напомнила, че делото за развод щеше да се състои на деветнадесети декември, а тогава се навършваше годишнина от смъртта на Марион и Артър.

— Как е сестра ти? — обърна се Брин към Алекса. Мъжете бяха излезли да купят вино за вечеря, а те седяха в кухнята. Брин приготвяше пай, а Алекса я гледаше.

— Добре е — отвърна Алекса. Думите „сестра ти“ предизвикаха у нея нежни чувства. Алекса си спомни за посещението на Кат през юни в „Скалата на розите“, както и многобройните телефонни разговори, които бяха провели след това. Алекса бе споделила с малката си сестра истината за Робърт, че той е бил тайната ѝ любов и е баща на детето ѝ. Кат бе приела новината със съчувствие и обич и както винаги с най-искреното желание Алекса да бъде щастлива. — Мисля, че и Кат е влюбена. Мисля, че е влюбена в Ален Кастел.

— Принцът на Острова на дъгите?

— Да. Сега тя е на турне из Европа и изглежда, че Ален ходи на всеки неин концерт. А когато Кат не е ангажирана, прекарва свободното си време в двореца на Острова. — Алекса се усмихна. — Изглежда, че е щастлива и ми се струва, че връзката им е доста сериозна.

— Спомням си с какво възхищение говореха Марион и Артър за Ален, колко внимателен и очарователен бил той. Вероятно те биха се зарадвали от тази новина.

— Сигурно — съгласи се Алекса. После лицето ѝ се натъжи и тя добави: — Но се колебаех дали да кажа на Джеймс за Кат и Ален, защото съм убедена, че споменаването на Острова ще пробуди спомените за трагичната смърт на родителите му.

— Значи не си му казала?

— Не. Но не съм и имала тази възможност. Вече няколко месеца той е в чужбина, води някакви много важни преговори в Колумбия. Дори все още не знае за мен и Робърт.

— Ще ти бъде ли трудно да му кажеш? Ти и Джеймс...

— Не. Ние с Джеймс сме много добри приятели.

— Как е той, Алекса? — неочаквано попита Брин — Преди го чувствах много близък, но след смъртта на Марион и Артър, той е толкова далеч и в буквалния и в преносния смисъл. Сигурно Робърт ти е споменал, че именно Джеймс уреди осиновяването на Кати и дори я доведе тук. — Тя въздъхна. — Джеймс е направил толкова много за мен и Стивън. Бих искала да му помогна. Ти как мислиш? Дали има нещо, с което мога да му помогна?

— Не знам, Брин. Винаги е бил толкова сдържан, особено след смъртта на Марион и Артър... — Алекса изведнъж млъкна, защото долови някакви звуци, звуци, които само една майка може да чуе, звуци, които не убягнаха нито на Брин, нито на Алекса.

— И ти ли я чу? — изненада се Брин. Дори Стивън понякога не разбираше кога Кати се е събудила и се чуди къде са родителите ѝ.

— Да.

— Тя току-що се събужда. Искам да отида при нея веднага, за да не се разтревожи — каза Брин с нежна усмивка.

Брин не бе довършила пая, но веднага го заряза и бързо прекоси кухнята, за да измие ръцете си от брашното.

— С удоволствие ще отида да я вдигна — предложи Алекса. — Освен ако не мислиш, че бих могла да я стресна.

— О, благодаря ти. Не, едва ли би се уплашила. Тя веднага се досеща кой я обича. А аз — добави Брин с нежен, пълен с гордост и любов глас — съм убедена, че ти ще обичаш нашето малко момиченце.

— И аз съм убедена в това.

— Добре, ще довърша пая, а ти вдигни Кати. Стаята ѝ е на горния етаж, втората врата вляво.

Кати гукаше нежно в спалнята си, като се пренасяше от щастливите си сънища към реалността на своя щастлив живот. Алекса постоя на прага няколко минути, заслушана в радостните звуци, които издаваше дъщеря ѝ. После разтреперана и развълнувана, тя се приближи до легълцето, боядисано в розово и бяло. „О, ти си много красива, нали?“ — мълчаливо попита Алекса, докато гледаше през сълзи усмихнатото малко момиченце. Красивото личице ѝ напомняше на Робърт, на Робърт и Брин, и въпреки че някой би могъл да разпознае, ако се вгледа, фините черти на Алекса, тя въобще не намираше никаква прилика между себе си и своята дъщеричка.

„Толкова е красива и толкова е щастлива“ — помисли си Алекса, докато тъмнокафявите очи на Кати искряха от любопитство и приветстваха това ново лице, което ѝ се усмихваше с толкова много любов. Естествено, че за Кати лицето на Алекса бе съвсем непознато. Дори малкото създание да помнеше нещо от онези първи мигове след раждането си, то би запомнило едно лице със сини очи и черна коса. А това лице със златиста коса и зелени очи Кати винаги щеше да посреща с любопитна и спокойна усмивка.

„Ще бъдеш винаги щастлива, любов моя“ — помисли си Алекса. Това бе и пожелание, и обещание. После тихо прошепна:

— Здравей, малка Кати.

Гласът на Алекса бе също тъй нежен, както в дните преди Кати да се роди и в онези скъпоценни мигове, когато държеше Кати в прегръдките си. Щом усети любовта и нежността в гласа на Алекса, Кати сякаш се смути и прикова големите си кафяви очи в непознатото лице, което се бе надвесило над нея.

„О, дали е възможно? Дали е разпознала гласа ми?“ — питаше се Алекса и горещи сълзи се стичаха по страните ѝ. После нежно, много нежно тя вдигна малката си дъщеря от креватчето и я притисна в прегръдките си. Кати не сваляше поглед от лицето на Алекса и нетърпеливо докосна с малките си ръчички мокрите страни на майка си, сякаш търсеше и питаше нещо.

— О, Кати, Кати — прошепна Алекса. Но гласът ѝ смути още повече детето. Не я зарадва, не я развесели, а я смути. „Не бива да говоря повече. Не бива да тревожа Кати, не бива да я натъжавам, нито за миг, дори ако...“

Дали това означаваше, че трябва да се сбогува с Робърт и с тяхната любов? До днес Алекса все се питаше дали щеше да намери сили да го напусне, за да се предпази от страданието. Но сега вече знаеше, че няма да го направи. Огромната радост да вижда Кати бе много по-силна от огромната загуба.

Но още от мига, в който разбра, че е бременна, Алекса се бе зарекла нейното дете да бъде щастливо. Дали за Кати щеше да бъде по-добре никога да не чува гласа ѝ? Дали щеше да се притеснява, да се тревожи от присъствието на леля Алекса?

Алекса мълчеше. Беше гушнала Кати и ласкаво я целуваше по черните къдрици. Нежно я полюшваше и си спомняше за онези безценни мигове след раждането, когато се бореше със страха си, че за последен път държи малкото топло създание в ръцете си.

Така ги намери Брин, която бе свършила с приготвянето на пая. Нито Алекса, нито Кати усетиха присъствието ѝ. Брин стоеше на прага и с усмивка наблюдаваше нежността и любовта, на които бе станала свидетел.

„Колко красива и нежна е тя — помисли си Брин и си спомни съчувствието и нежността на Алекса в онази тъжна августовска нощ. — Робърт е истински късметлия, че е открил тази жена. Най-последно и моят любим брат ще бъде щастлив.“

Когато Брин премести погледа си от Алекса към малкото скъпоценно вързопче, мислите ѝ полетяха към нейното собствено щастие. Каква радост и какво блаженство изпитваше тя! Появяването на Кати в живота ѝ бе истинско чудо. Но сякаш това несравнимо щастие не бе достатъчно, защото сега още едно малко чудо, един нов живот разцъфтяваше вътре в нея.

Брин не бе казвала на никого, че е бременна... освен на Кати. „О, Кати, Кати — говореше ѝ тя, — ще си имаш сестричка или братче. Мислиш, че е сестричка? О, да, и аз така мисля. А освен това, скъпа моя — нежно добавяше тя, — имам чувството, че тъкмо ти си причината за този нов живот, който се заражда в мен. Може би тя усеща колко сме щастливи, усеща любовта вътре в мен заради теб, Кати, и може би точно затова е решила да стане голяма и силна.“

Бебето на Брин беше на осемнадесет седмици, точно на възрастта на Кати — скъпоценен плод на любовта, заченат точно в деня на раждането на Кати, след като Джеймс се обади: И тя, и Стивън,

радостни и щастливи, бяха забравили да вземат предпазните мерки, чрез които искаха да си спестят бъдещи страдания и загуби. Това бебе бе оцеляло шест седмици повече от предишните, които бе загубила, и лекарят беше доста оптимистично настроен, но Брин все още нищо не бе казала на Стивън. И нямаше да го стори, докато не се увери, че бебето ще оживее.

Тя щеше да споделя своята тайна с любимото вързопче, което бе сгушено в прегръдките на Алекса, любимото малко момиченце, което Брин искаше сега да прегърне.

— Бебето не изглежда никак уплашено — наруши мълчанието тя.

Гласът на Брин разруши великолепната магия и Алекса, изгубила представа за времето, се сепна и смути. Но не и Кати. Щом чу гласа на Брин, очичките ѝ радостно проблеснаха — цялото ѝ лице грейна! — и тя развълнувана се обърна по посока на нежния глас, който ѝ бе така добре познат — гласът на нейната майка.

— Не, напротив, много е спокойна — съгласи се — Алекса, като в същото време наблюдаваше Кати. Едната малка веждичка учудено се повдигна, но въпреки това Кати съсредоточи вниманието си върху Брин. „Каквото и да я притеснява в моя глас, изглежда, че то потъва забравено в радостта, предизвикана от гласа на Брин.“

— Тя винаги е спокойна — каза Брин и протегна ръце да вземе дъщеричката си. Когато гушна Кати, щастливите им погледи се срещнаха, двете нежно потъркаха носове и тя попита: — Как е моето момиченце? Наспа ли се добре? О, Кати, колко са зачервени бузките ти! Ти имаше нужда от почивка, защото доста си поиграхте с татко, нали?

Майка и дъщеря си размениха още няколко доволни и щастливи погледи и когато най-после Брин обърна глава към Алекса, красивото ѝ лице изведнъж стана замислено и тревожно.

— Да не би да си плакала, Алекса?

— С радостни сълзи, Брин. Толкова съм щастлива, че ти и Стивън сте с... Кати.

— Благодаря — прошепна Брин и очите ѝ се навлажниха. — Все още не мога да повярвам, че се е случило. Сърцето ми спира всеки път, щом телефонът звънне.

— Но аз си мислех, че осиновяването е тайно. Мислех, че Джеймс е уредил нещата така, че майката да не я потърси.

— Да, така е, но все пак...

— Тя е твоя дъщеря, Брин — каза Алекса с тих, но уверен глас. „С цялата си любов дадох обещание и никога няма да престъпя тържествената си клетва.“ Сега говореше с обичайния си тон, не така нежно и ласкаво, както говореше на своето момиченце. И с облекчение забеляза, че този път гласът ѝ не смути Кат. Сърцето ѝ подскочи от радост, защото разбра, че не беше нужно да се сбогува с Кати. — Тя е твоя дъщеря, Брин.

Джеймс се върна от Колумбия на първи ноември, Единственото интересно съобщение, което го чакаше в Инвърнес, бе една кратка бележка, оставена преди две седмици: „Джеймс, имам чудесна новина за теб. Обади се. Алекса.“ Тя не му каза новината по телефона, но половин час след като той се обади в „Скалата на розите“, тя беше пред прага на неговото имение.

— О, Джеймс, мога ли да ти помогна с нещо? — попита тя, щом го видя. Той изглеждаше съвсем изтощен, с изпито лице, а тъмносините му очи бяха станали почти сиви.

— Да ми помогнеш?

— Ти ме подкрепи, когато...

— Добре съм, Алекса. Просто съм много уморен. — Той се опита да се усмихне, но не успя, защото отдавна не се бе усмихвал. — Всъщност преговорите вървят добре. Оттегляме се за няколко седмици и после пак ще се върнем, за да ги притиснем отново, този път окончателно. Надявам се, че до Коледа ще подпишем споразумението.

— О, чудесно. Добре ще е, ако за Коледа си тук.

— Е... кажи ми твоята чудесна новина.

— С Робърт ще се женим в деня на Свети Валентин. Искаме да ни станеш кум; а Кат и Брин ще...

— Той знае ли?

— Не, Джеймс, не знае. И никога няма да му кажа.

— Той трябва да научи истината, Алекса.

— Не мога да му кажа. Мислех си, че ще събера сили, но преди две седмици ходихме до Ричмонд, за да видим Кати. Робърт толкова

много я обича, а и тя него. Сякаш и двамата знаят истината. Но те не я знаят и никога няма да я научат, защото любовта им трябва да си остане спокойна и радостна. Ако Робърт разбере, това ще му причини ужасно страдание. — Алекса сви рамене, сякаш следващите й думи едва ли имаха някакво значение за Джеймс и тихо добави: — Обичам Робърт, прекалено много го обичам, за да му кажа, Джеймс. Бих се сбогувала с него завинаги, преди да му причиня такава болка.

Алекса си мислеше, че Джеймс няма да я разбере, но се лъжеше. „О, да, Алекса, знам какво значи да обичаш някого прекалено много, за да искаш той да страда. Тъкмо затова се разделих с Катрин, която много обичах... много обичам.“

— О, Алекса — въздъхна той.

— Какво има, Джеймс?

— Спомням си онова време, когато всичко изглеждаше съвсем просто и бяхме щастливи. Но този спомен е назад в миналото и се питам дали това време наистина го е имало.

— Имало го е, Джеймс, и пак ще го има. Всичко ще бъде наред, Джеймс, и за двамата ни. Трябва да бъде — категорично рече тя. Усмихна се чаровно и предрече с тих и убедителен тон: — До Коледа всичко ще се оправи.

— За втори път споменаваш Коледа, Алекса. Има ли някаква причина?

— Да, всъщност по-скоро няколко причини. Най-вече ти ще бъдеш тук, доволен от преговорите в Колумбия. Кат също ще бъде тук, защото ще участва в традиционния коледен концерт в Белия дом, И моите родители ще дойдат. Много бих искала да се запознаеш с тях.

— И аз искам.

— Добре. Радвам се. Хайде сега да видим дали има още някакви причини. О, да, и Робърт най-после ще е получил развод. — Алекса се усмихна щастливо и с усилие задържа лъчезарната си усмивка, когато уж нехайно каза: — До Коледа, колкото и да не иска да си го признае, Томпсън Хол ще се увери, че съм подходяща съпруга за Робърт.

— Какво имаш предвид?

— Познаваш Томпсън Хол, нали?

— Да, разбира се.

— Той ме проучва, за да разбере дали от мен ще стане истинска Първа дама. В началото се ядосах, но очевидно това разследване ще ми

донесе най-хубавия коледен подарък — ще знам със сигурност, че никой няма да разбере истината за Кати, никой и никога.

— Но ние вече го знаем. Освен д-р Лотън, чиято етика не подлежи на съмнение, само хората, които те обичат, са посветени в твоята тайна. Същото важи и за връзката ти с Робърт. — Сините му очи търсеха нейните и когато тя не издържа на погледа му, той попита с рязък тон: — Алекса?

— Хилари знае за връзката ни с Робърт.

— Какво?

— Всъщност тъкмо жестоката и хитра Хилари е режисирала нашата раздяла.

— Знаела е преди благотворителното шоу?

— Да. Тя е страхотна актриса, нали? Може би, ако онази вечер бе държал нейната ръка, щеше да усетиш ледените ѝ пръсти. — Алекса се опита да смекчи гнева в суровия син поглед. — Естествено, ръцете на Хилари са винаги ледени.

— Това променя нещата, Алекса.

— Не, не ги променя. Хилари не знае нищо за бебето. Тя е вярвала, че успешно е сложила край на връзката ни. И ти много добре знаеш, че от миналата пролет тя не е припарвала тук. Освен това, Джеймс, ако Хилари знаеше нещо, тя отдавна щеше да използва тази информация.

— Нима? Нима толкова бързо си забравила способностите на дългогодишния си враг? Мисля, че е съвсем възможно тя да крие тази информация и да я използва в последния момент. Например в навечерието на твоята сватба. Или може би в деня, когато Робърт се кандидатира за президент. Или в деня, преди да встъпи в длъжност. Смяташ ли, че Хилари ще се посвени да унищожи Брин, Стивън и Кати заедно с теб и Робърт?

— Хилари не знае нищо!

— А ти откъде си сигурна? По дяволите, Алекса, забрави ли защо даде Кати на Стивън и Брин? За да бъде на сигурно място, да бъде щастлива, да ѝ спестиш скандала и съмненията, забрави ли, кажи? Нима искаш тя да се превърне в малкото момиченце, което ще попречи на баща си да стане президент?

— Не! Това никога няма да стане, Джеймс. Няма да го позволя — тихо и категорично каза тя. — Ако Хилари знае — а аз вярвам, че не е

така, — тя ще каже на Томпсън Хол или на мен. Познавам Хилари и съм сигурна, че тя иска да нарани само мен. Не се съмнявам, че за нея най-голямото удоволствие би било да попречи на женитбата ми с Робърт. Ако Хилари знае, ще каже на Томпсън или на мен, и то много скоро преди да се разведе с Робърт.

— И?

— И ако вместо при мен отиде при Томпсън, той ще ме уведоми. Той се съгласи да дойде първо при мен, ако открие нещо нередно в моята биография. И ще се опита да ме откаже от намеренията ми.

— И?

— Ако Томпсън Хол открие нещо, което неминуемо води до Кати, аз ще се разделя с Робърт.

Джеймс ѝ вярваше. Беше виждал и преди тази решителност в красивите зелени очи — в деня, когато тя го помоли да се заеме с осиновяването на Кати. Погледът ѝ красноречиво показваше, че тя ще спази обещанието, което идваше от сърцето ѝ, дори това да ѝ причини мъка и страдание.

ГЛАВА 26

Островът на дъгите... декември 1990

Ален и Катрин седяха на любимата си скала, вперили поглед в прелестните дъги, които бавно изчезваха в розовия зимен здрач. Седяха мълчаливо, както често нравеха, докато се наслаждаваха на възшебството пред очите си. Но в тази топла зимна вечер мълчанието не бе успокояващо, както преди, а тревожно, напълно в хармония с мрачното красиво лице на Ален. След по-малко от час неговият частен самолет щеше да отведе Катрин в Париж, а оттам тя щеше да отлети за Вашингтон. Щяха да бъдат далеч един от друг цели десет дни, най-дългата раздяла в тяхната нежна и крехка любов. Катрин предполагаше, че тъжното му настроение се дължи на предстоящата раздяла, но все пак усещаше, че има и друга причина. Нещо, което щеше да ѝ каже, защото в тяхната любов не съществуваха несподелени тайни.

— Ален? — тихо попита тя.

— Има нещо, за което бих искал да помислиш, докато си далеч от мен.

— Добре — съгласи се тя, щом забеляза съмненията в тъмните му очи. Не биваше да има съмнения. Ален можеше да сподели с нея всичко. Тя се усмихна и внимателно го подтикна: — Какво е то?

— Питам се — започна Ален и погледна приветливите сапфирени очи — би ли се омъжила за мен?

— О, Ален — прошепна тя, а учудените ѝ сини очи проблясваха щастливо и даваха отговор още преди тя да го изрече на глас. — Не е необходимо да мисля десет дни за това. Да, ще се омъжа за теб.

— Да?

— Разбира се, че ще се омъжа — тихо повтори тя, когато той я придърпа нежно в прегръдките си. — Обичам те, Ален.

— И аз те обичам, Катрин — прошепна той и нежно погали с устни копринената ѝ черна коса. — Обичам те и през следващите десет дни ти ужасно много ще ми липсваш.

— И ти на мен — тихо призна тя. После се усмихна и ласкаво му припомни: — Но затова пък ще прекараш тези дни с приятелите си, които цяла есен пренебрегваш заради мен.

— Така е, а и ти ще бъдеш с Алекса и с родителите си. — Ален се усмихна и нежно добави: — Но това е последната Коледа, която ще прекараме разделени.

Обещанието на Ален беше нежно, предизвикано от любовта му, но неочаквано ледени тръпки побиха Катрин, ледени спомени от едни почти забравени призраци. Точно преди година, в същата неделя от декември, Джеймс ѝ бе дал същото обещание.

— Да, последната Коледа, която ще прекараме разделени — тихо повтори Катрин, все още скована от ледените призраци на любовта им с Джеймс. Тяхната прекрасна любов бе толкова тайна, че когато умря, само те знаеха, че някога е съществувала. Такава потайност я плашеше сега, сякаш всяка скрита любов е обречена да загине, а Катрин искаше любовта ѝ с Ален да бъде вечна. — Може ли да кажа на Алекса и на родителите ми, че възнамерявам да се омъжа?

— Разбира се. А аз може ли да споделя с Натали? Тя ще бъде очарована. Вече те има като сестра.

— О, да, моля те, кажи ѝ.

— Тя ще поиска да избере годежния ти пръстен.

— О, така ли? — попита Катрин през смях, неочаквано завладяна от най-топли чувства към бъдещата си зълва. Натали беше много талантилива дизайнерка, смела и оригинална. Тя би могла да измисли един прелестен годежен пръстен, истинско произведение на изкуството, но...

— Но, Катрин, естествено, ти ще избереш годежния си пръстен — тихо отвърна Ален на нейното мълчаливо възражение, че Натали може да направи великолепен избор, но няма да бъде неин, техен.

— Изборът ще бъде и твой.

— Мислех си да представлява нещо като букет от смарагди и рубини.

— Обичам те — тихо каза тя вместо отговор. Букет от смарагди и рубини, това беше прелестно, но Ален просто искаше да избере нещо съвсем различно от това, което щеше да подхожда на очите ѝ — красивите сини сапфири. Тя му бе казала за сапфирите, които е получила като подарък в знак на любов от майка си и от Джеймс. Ален

съвсем деликатно ѝ намекваше, че никога няма да ѝ подари скъпоценни камъни, които да ѝ напомнят за онези тъжни мигове в живота ѝ.

— И аз те обичам, Катрин. — Той взе фината ѝ ръка и тихо си призна: — Всъщност аз наистина си мислех за твоя годежен пръстен.

— Така ли?

— Реших да бъде диамант, семпъл и изискан, безупречно оформен брилянт, поставен във фино изработена златна обковка.

— О, Ален, ще бъде много красив.

Алекса затвори телефона и се обърна към Катрин. Телефонният разговор беше прекъснал удоволствието им от късната закуска в приветливата кухня на „Скалата на розите“.

— Какво става? — попита Катрин.

— Искат днес да отида на работа! Кат, нали снощи се върнах след единадесет часа с тържественото обещание на режисьора, че днес ще бъда свободна?

— Да, така е. Но сега трябва да отидеш на работа, така ли?

— Убеждават ме, че ще свършим следобед. Сега пък ми казват — но аз ще искам това обещание в писмена форма! — че ако днес завършим сцената и я снимаме, следващата седмица ще бъда свободна, което означава, че ще отида на работа чак след Коледните празници.

— Звучи чудесно.

— Нали? Прекалено примамливо, за да се сбъдне. Май ще трябва да ме оставиш в студиото на път за Белия дом, а когато свърша, ще се прибера с такси.

— Аз ще свърша с репетициите до обяд, Алекса. Защо да не дойда да те взема от студиото?

— О, не, Кат, ще трябва да посрещнеш Джеймс.

— Джеймс? — тихо повтори тя.

— Да. Той ми се обади вчера следобед в студиото. Преговорите в Колумбия са приключили успешно и днес той се прибира у дома. По разписание самолетът му трябва да кацне в един и петнадесет, а аз му обещах да го посрещна.

— Винаги ли го чакаш на летището?

— Не, но на този ден, точно преди година, родителите му загинаха и си помислих, че... — Алекса сви рамене. — Не съм му го казвала и не знам дали днес ще бъде по-тъжен, отколкото всеки друг ден, но...

— Но какво?

— Но той не се възпротиви на предложението ми. В крайна сметка наближава Коледа и Джеймс е сам. Надявам се да бъде с нас в коледната вечер. Мислех си днес, като го видя да го поканя, но и ти можеш да го направиш, нали? Кат, нали ще го посрещнеш? Нали нямаш нищо против?

— Не, разбира се, че не.

— Чудесно. Благодаря ти. Ако искаш, покани го днес на вечеря. Робърт възнамерява да се прибере към шест.

Катрин не бе виждала Джеймс от онзи юлски ден на Острова, когато се сбогуваха... Точно преди година техните прекрасни планове за тайната им любов бяха завинаги провалени.

Но когато Джеймс слезе от самолета и я видя, сякаш тази година въобще не бе минала, сякаш тяхната щастлива, вълшебна любов бе все още жива. Естествено, той не знаеше, че тя ще го чака на летището и в първия миг на изненада сърцето му предизвикателно реагира преди разума, изпращайки с радост смели и неизпълними желания в неговите тъмносини очи, които изразяваха неприкрита страст и любов. И в този същия миг, макар да знаеше, че ще го види, сърцето на Катрин отвърна също така смело и предизвикателно, изпращайки в нейните сапфирени очи послания, които в пълна хармония отразяваха същите желания и чувства.

Но уви този великолепен миг бе съвсем краткотраен. Бързо, твърде бързо техният разум заглуши радостния трепет на сърцата им, безмилостно припомняйки истината, и когато Джеймс се приближи към Катрин и двамата приеха този прекрасен, магически миг, който не биваше да се случва, с извинителни и много нежни усмивки.

— Здравей, Катрин — тихо каза той.

— Здравей. Алекса в крайна сметка се оказа заета.

Поговориха малко, изпълваха мълчанието с нежни усмивки и много скоро Катрин намали скоростта и спря колата пред имението Инвърнес. Все още не бе поканила Джеймс нито за Коледа, нито за днешната вечеря с Робърт и Алекса в „Скалата на розите“. Не бе му съобщила и новината, която щеше да се обсъжда през следващите два дни...

— Джеймс?

— Да?

— Ален ми направи предложение за женитба и аз казах „да“.

— Ален? Ален Кастел?

— Да. — Лицето на Катрин помръкна. — Предполагам, че Алекса не ти е споменавала за връзката ми с Ален.

— Не.

— О! — Тя го погледна смело в учудените сини очи. — Надявах се, че ще ми пожелаеш щастие.

— Катрин...

— Да?

— Добре ли го познаваш?

— Много добре, Джеймс — увери го тя, като му благодари с усмивка за неговата загриженост.

— Чудесно. — Джеймс се поколеба за миг и после тихо попита: — Знаеш ли за баща му?

— Да, знам за Жан-Люк. Знам за неговото коварство и маниакалната му лудост. Но ти откъде знаеш за Жан-Люк, Джеймс? О, не — прошепна тя, намерила отговора в собствения си въпрос. — Затова ли през юли беше на Острова? Да проучваш Ален?

— Не. Преди да тръгна, Елиот ми разказа историята на Острова. — Джеймс отново се поколеба, с ясното съзнание, че няма право да се намесва, но все пак съвсем точно си спомняше думите на Натали, когато двамата бяха на разходка в морето: „Някой ден Ален ще се ожени, за да остави наследник на Острова, но съм убедена, че той никога няма да се ожени по любов.“ — Всъщност Натали ми разказа за Ален. Катрин, преди време той е бил сгоден.

Докато смисълът на думите му улегна в съзнанието ѝ, Катрин бе завладяна от противоречиви, непреодолими чувства — непознат досега прилив на гняв и до болка познатия тъжен шепот на страданието.

Чувствата се носеха във вихър, бореха се за надмощие. Но гневът, посилен и непобедим, пръв заговори:

— И че е бил лудо влюбен в Моник? И че е гледал безпомощен, ужасен, трагичната ѝ смърт, убеден, че ни кога няма да се влюби отново? О, да, знам, това го знам. — Когато млъкна, гневът се изпари също така бързо, както се бе появил, и тя отново проговори с тъжен и смутен глас: — Нима е толкова невъзможно да повярваш, че някой ще ме обича истински, Джеймс? Само защото ти не...

— Обичах те, Катрин. Знаеш го.

— Да, така си мислех — отвърна тя със същия тъжен глас. Но тогава гневът отново я връхлетя, отмъстителен, потъпквайки нежността, като болезнено ѝ припомняше раната, причинена от раздялата ѝ с Джеймс. Джеймс я бе накарал да страда, много да страда, и сега тя чу собствените си безпощадни думи, които с удивителна лекота идваха от сърцето ѝ, с едничката цел да го наранят: — Но аз бях толкова наивна, Джеймс. Не знаех какво е любовта, когато бях с теб. Но сега знам. Научих истината за любовта от Ален. Той знае всичко за мен, всичко, както и аз знам всички негови тайни. Животът му е бил низ от кошмарни трагедии, но за разлика от теб, той не се страхува да сподели своите мрачни чувства. Ален ми вярва и ме обича и е готов да сподели с мен както радостта, така и болката си. Ти искаше да преживеем само радостта, Джеймс, но сега знам, че не това е истинската любов.

— О, Катрин.

— Хайде, Джеймс, бъди щастлив заради мен! — предизвикателно заповяда тя на покрусените сини очи. — Ти не ми позволяваше да те обичам, когато се нуждаеше от любовта ми, а аз бях готова да го сторя, не помниш ли? Ален ме обича така, както ти никога не би могъл ад ме обичаш. Той не би ме изоставил, когато умира. Той ще ми позволи да го обичам.

— Обичах те, Катрин — тихо прошепна Джеймс. — Как можеш да си помислиш, че не съм бил влюбен в теб?

— Сега това няма значение, нали?

„Има — проплака сърцето му. — Има значение! Обичах те... Обичам те... Винаги ще те обичам.“

— Не, няма — тихо отвърна той и слезе от колата.

Когато Катрин се върна от Инвърнес, Алекса си беше у дома и шеташе в кухнята.

— Как е той?

— Добре.

— Ще дойде ли за вечеря?

— Не. Тази вечер не. Забравих да го поканя и за Коледа.

— Добре ли си, Кат?

— Разбира се. Имам нужда от горещ душ.

— О, естествено. Студено ли е навън?

— О, да. — Катрин бе замръзнала, но ледените тръпки нямаха нищо общо с притъмнялото небе и мразовития зимен вятър. Тези тръпки бяха просто неумолимите измъчващи я призраци на една мъртва любов. Ледените призраци бяха заспали, но сега бяха нащрек, мятайки се в луда агония.

— Казаха, че довечера ще вали сняг. Вероятно чак след полунощ, но ако се извие буря преди това, може би ще е по-добре, ако Робърт остане да спи тук.

— Разбира се, Алекса. Това въобще не би ме притеснило. — „Тревожех се само, когато Джеймс беше в леглото ти — помисли си тя. — Джеймс, Джеймс...“

Катрин стоя дълго в банята и после се облече за вечеря. Навън природата се подготвяше за приближаващата снежна буря, но в „Скалата на розите“ бе топло и уютно и Катрин реши, че ще се чувства удобно с копринена рокля.

— Страхотна си — каза Алекса, когато Катрин се появи в стаята. Усмихна се въпросително, защото сестра ѝ се забави цял час в спалнята си, но Катрин само отвърна на усмивката ѝ.

— Благодаря.

— Тъкмо пиех чай. Искаш ли да ти наляя и на теб?

— С удоволствие. Аз сама ще си наляя. Ти искаш ли още малко?

— Да. Благодаря.

Катрин наля чая и те се преместиха в романтичната всекидневна, като безмълвно наблюдаваха притъмнелия залив. Все още ле валеше

сняг, но буреносните облаци вече разперваха зловещите си черни пипала на небето.

Телефонът звънна, докато Катрин и Алекса обсъждаха плановете за предстоящото посещение на родителите си, които трябваше да пристигнат рано сутринта. Естествено, Джейн и Александър щяха да отидат в студиото на „Пенсилвания Авеню“, а Робърт щеше да ги разведе из Капитолия. А след концерта на Катрин в Белия дом, всички щяха да отидат на вечерята с президента и Първата дама...

— Твоят принц ли се обажда, или моят? — пошегува се весело Алекса, когато телефонът прекъсна разговора им.

— Аз ще го вдигна — каза Катрин, скочи с надеждата, че е Ален. Имаше нужда от неговата топлина, която бързо щеше да стопи ледените призраци. Имаше нужда от тиха, нежна... а не от опасна и магическа любов. — Ало?

— Имало едно време една красиво момиченце, изоставено от майка си.

— Кой се обажда?

— Ако искаш да разбереш какво се е случило с изоставеното бебе, ела веднага на Марлборо Марина.

— Кой... — отново попита Катрин, но млъкна, защото гласът бе изчезнал и връзката бе прекъснала.

— Кат? Кой беше? — попита Алекса, като усети страха, който заливаше цялото ѝ тяло. Томпсън Хол? Хилари? Месеци наред, всеки път, щом телефонът звънне, сърцето ѝ лудо подскачаше и тя шепнеше мълчаливи молитви преди да вдигне слушалката... също като Брин. Сякаш молитвите можеха да променят това, което щеше да чуе по телефона! Но този път Алекса бе забравила да се моли, защото днес Робърт най-сетне бе получил развод. Беше убедена, че ако Томпсън е открил нещо, досега тя щеше да го знае. Наближаваше Коледа и всичко щеше да бъде наред... — Кат?

— О, Алекса.

Катрин пое дълбоко дъх и предаде на сестра си думите на анонимния глас. Докато гледаше красивите зелени очи на Алекса, тя забеляза в тях изпаряващата се надежда, края на надеждата и миг след това Алекса заяви с присъщия си категоричен тон:

— Отивам до Марлборо Марина.

— И аз идвам с теб. — Катрин подаде на Алекса едно от палтата, които висяха на красивата закачалка, а другото метна на гърба си.

— Не, Кат — тихо каза Алекса. — Моля те, остани тук. Моля те, остани, обади се на Джеймс и му разкажи за разговора.

— Защо на Джеймс, а не на Робърт?

— Не, не на Робърт. Не съм му споменавала за бебето, Кат. Не мога да му го кажа.

— Защото бебето е Кати, нали? — тихо попита Катрин. Тя само подозираше, че е така, но... — Робърт толкова много говори за нея в понеделник вечерта, а ти нищо не продума за осиновената дъщеря на Брин. Затова се питах дали тя не е твоето дете.

— Да, Кат, тя е моята дъщеря — тихо призна Алекса. — Кати е нашето малко момиченце. Не съм казвала на Робърт. Не мога. Това щети нарани прекалено много.

— Но Алекса...

— Трябва да тръгвам. Моля те, Кат, остани тук и се обади на Джеймс.

— Но какво ще направи Джеймс?

— Не знам. Моля те, обади му се. Сега трябва да тръгвам. Къде са ключовете от колата?

— В чантата ми. Ето. — Катрин подаде ключовете на Алекса и каза: — Алекса, всичко ще бъде наред, ще видиш.

— Не, Кат — тихо отвърна Алекса. — Не ми се вярва.

ГЛАВА 27

Веднага щом Алекса хукна надолу по стълбите и изчезна от погледа ѝ, Катрин набра познатия телефонен номер на Джеймс.

— Джеймс?

— Катрин, аз...

— Алекса има нужда от помощта ти. Току-що се обади някой, който знае за бебето.

— Дай ми да говоря с нея.

— Тя тръгна. Трябва да отиде на Марлборо Марина.

— И тя замина?

— Не можах да я спра, Джеймс. Тя... — Катрин млъкна от неочаквания страх, който парализира тялото ѝ. Не си спомняше да е доловила някакъв шум, но сигурно е имало такъв, защото, докато се опитваше да преодолее необяснимия страх, тя чу страхотен трясък. — Не!

— Катрин? Какво има?

— Май че стана... катастрофа. О, Джеймс, не!

— Тръгвам веднага. Ще се обадя на Бърза помощ и на полицията. — Джеймс искаше тя да го изчака в „Скалата на розите“, но знаеше, че Катрин няма да се подчини и затова само прошепна: — Катрин, скъпа, внимавай!

Но Катрин не се вслуша в думите му. Когато слезе по стълбите, тя се втурна през паркинга направо към криволичещия път, за да потърси Алекса.

Но Алекса я нямаше. Долу на плажа колата гореше в зловещи пламъци, а злокобният черен пушек се извиваше нагоре, по-тъмен от мрачното зимно небе. Катрин стигна до ръба на скалата и сигурно щеше да намери начин да слезе по коварната гранитна стена, но тогава забеляза, че Алекса не беше на плажа. Безжизненото ѝ тяло лежеше на една издатина в скалата само на два метра под мястото, където стоеше Катрин. След като бързо съблече палтото си и го хвърли на шосето, за да подскаже на Джеймс и на линейката къде се намира, тя слезе при Алекса.

— Алекса — прошепна Катрин, без да сваля поглед от лицето на сестра си, пребледняло от загубата на кръв. Беше в безсъзнание, но жива. Дишаше бързо и на пресекулки, а пулсът препускаше, в лудешки ритъм. Катрин не премести тялото на сестра си, но нежно, съвсем нежно докосна топлата си буза до студеното ѝ лице. Отчаяно прошепна: — Обичам те, Алекса. Сега ще ти помогнем, моля те, бори се, бори се, колкото можеш. О, Алекса, обичам те. Моля те, не се предавай. Моля те.

Линейката пристигна от Марлборо след пет минути. Когато Джеймс дойде с колата си от Инвърнес, рисковано ниското кръвно налягане на Алекса вече се поддържаше с течности, вкарани интравенозно. Бяха обездвижили врата и гърба ѝ, а травматолозите от Мемориал Хоспитал, уведомени за опасността от вътрешен кръвоизлив, веднага отвърнаха, че в болницата я чака екип от хирурзи.

Когато Джеймс пристигна, Алекса лежеше все още на скалата, а Катрин бе коленичила на студения гранит, колкото може по-близо до сестра си, без да пречи на животоспасяващите усилия на лекарите. Тя не се намеси, но нежната ѝ ръка успя да докосне златистата коса на Алекса.

Джеймс също искаше да слезе при Алекса и Катрин на скалната тераса, но там се бяха струпали много хора и нямаше място. А и сигурно нямаше да му позволят, защото един лейтенант от полицията го очакваше с нетърпение.

— Вие ли се обадохте?

— Да. Казвам се Джеймс Стерлинг.

— Лейтенант Ед Бейкър. Откъде знаехте за инцидента, г-н Стерлинг?

— Тъкмо говорех по телефона със сестрата на Алекса, Катрин, когато тя чу шума от разбита кола.

— Това ли е Катрин?

— Да.

— Добре. Ще се наложи да поговоря с нея. Дойдох само преди пет минути, но вече има някои неща около катастрофата, които доста ме притесняват.

— Например?

— Например фактът, че по шосето няма следи от спирачки, а следите от гумите показват, че колата се е понесла направо към

скалата.

— Какво имате предвид?

— Дали Алекса Тейлър не се е хвърлила от скалата съвсем съзнателно?

— Не.

— Изглежда сте доста уверен в това, което казвате.

— Да, така е. Познавам Алекса много добре. Тя не би посегнала на живота си. — „Ами ако е решила все пак да се самоубие? — питаше се Джеймс. — Дали пък телефонният разговор не е предизвестил края... нейният край? Тя се бе зарекла, че ще се раздели с Робърт, ако тайната ѝ бъде разкрита. Дали това не е било нейното сбогом? Сбогом на Робърт и Кати, сбогом на собственото ѝ страдание? Преди много време, когато и двамата не вярвахме в любовта, тя се бе пошегувала, че търси любов, за която би дала живота си. Може би е решила да предпази мъжа, когото обича, и неговата скъпа дъщеря с цената на своя живот? Не! Не!“ — Не, тя в никакъв случай не би посегнала на живота си — повтори той.

— Добре, радвам се да го чуя. Аз съм един от нейните почитатели и мисълта, че тя е била нещастна, ужасно много би ме натъжила. Но все пак нещо е станало. Нещо, което я е принудило да изгуби контрол над колата си. Може би сестра ѝ знае какво е то.

— Може би — съгласи се тихо Джеймс. „Но ако първо аз поговоря с Катрин — помисли си той, — тя едва ли ще ви каже какво е то.“ — Може ли първо да поговоря с Катрин, лейтенант. Сигурно е доста потресена и бих искал да ѝ обясня защо се налага да ѝ зададете няколко въпроса.

— Добре.

Точно в този момент медицинският екип се приготвяше да пренесе Алекса от скалата в линейката. Катрин се изправи, а лейтенант Бейкър и Джеймс понечиха да тръгнат напред, сякаш за да я спрат, макар че тя беше далеч от тях. Движенията им бяха съвсем инстинктивни, подтиквани от желанието да я предпазят, защото тя стоеше съвсем близо до ръба на скалата. Докато бе коленичила, нямаше никаква опасност, но сега тялото ѝ трепереше и ако случайно пристъпи назад, за да направи място на лекарите, тя неминуемо щеше да падне.

Но макар че не сваляше поглед от Алекса, Катрин сякаш предчувстваше грозящата я опасност и не направи нито крачка назад. Стоеше на едно място и съвсем тихо попита дали ще може да се качи в линейката заедно с Алекса.

— Не — отвърнаха те. — Ако искате да дойдете в болницата, помолете полица да ви закара.

Катрин милваше сестра си, докато я качат в линейката, а после Алекса вече я нямаше, чуваше се само пронизителният писък на надутите сирени.

Алекса я нямаше, но Катрин не се помръдна от скалата. Джеймс слезе при нея и когато се приближи, забеляза огромното отчаяние в нейните безпомощни сини очи. Изглеждаше толкова слаба, толкова беззащитна. Облечена само с копринената рокля, тя цялата трепереше от студения зимен вятър и ледените тръпки на шока и скръбта вцепеняваха още повече финото ѝ елегантно тяло. Джеймс искаше да я сграбчи в прегръдките си, но тя все още стоеше само на една ужасяваща крачка от вечността и той се страхуваше да не я стресне, страхуваше се, че щом го види, тя ще отстъпи назад. „А нима няма основание да го стори?“

— Катрин? — извика тихо той.

Тя не направи фаталната крачка назад. Поколеба се за миг и после се втурна към него, като му позволи да притисне треперещото ѝ тяло в топлите си прегръдки.

— О, Катрин — прошепна той в лъскавата ѝ черна коса, развяна от вятъра. — Тя ще се оправи, скъпа.

— Трябва да се оправи, Джеймс.

— Да, трябва. — Това не беше обещание, а горещо желание, защото той бе видял мъртвешки бледото лице на Алекса преди линейката да потегли.

Джеймс не искаше да пусне Катрин, не, никога. Но топлината на неговата любов не беше достатъчна за треперещото ѝ тяло. Той знаеше, че скоро те ще трябва да вземат важно решение. Неохотно я освободи от прегръдките си, помогна ѝ да облече палтото си, което бе оставила като предупредителен знак на шосето. Закопча вместо нея копчетата и взе красивото ѝ студено лице в топлите си длани. Гласът му бе нежен и тих, защото говореше с Катрин, а не защото се

притесняваше, че някой ще го чуе. Полицаяте бяха далеч, разговаряха помежду си и зимният вятър заглушаваше високите им гласове.

— Скъпа, лейтенантът от полицията иска да говори с теб за това, което се е случило преди Алекса да напусне „Скалата на розите“.

— О — въздъхна тя и после замислено добави: — Разбирам.

Джеймс се бе опасявал, че шокът и мъката могат да я изкарат от равновесие, но очевидно тя разбираше за какво става дума. Докато наблюдаваше реакцията ѝ, той осъзна колко е силна любовта ѝ към Алекса. Красивите ѝ сини очи му казваха, още преди тя да проговори, че е прогонила шока от съзнанието си.

— Знам за Кати, Джеймс. Алекса ми каза точно преди да... — Тя успя да овладее чувствата си и тихо добави: — Няма да издам тайната ѝ. Не бива.

— Добре. Съгласен съм. След като поговориш с лейтенант Бейкър, ще те закарам до болницата. Ще спрем за малко на Марлборо Марина.

— Добре. — Тя се усмихна нежно, благодарна, че може да помогне на Алекса, като запази в себе си съкровената ѝ тайна. — Добре.

Лейтенант Бейкър чакаше до колата си. Усмихна се съчувствено, когато Катрин и Джеймс се приближиха към него.

— Имам няколко въпроса, госпожице Тейлър. Съжалявам, но е наложително да ви ги задам.

— Разбирам.

— Чудесно. Очевидно сестра ви е карала доста бързо. Това си личи от разстоянието, което колата е прелетяла във въздуха, преди да падне на плажа. Вие бяхте с нея, преди тя да излезе от къщи, нали?

— Да.

— Беше ли пила преди това?

— Да е пила? Не. Е, пихме чай.

— Вземала ли е наркотици? Кокаин или нещо друго?

— Не. Алекса никога не е вземала наркотици и много рядко пие алкохол.

— Пихте чай и след това неочаквано тя се качва на колата и потегля с бясна скорост. Защо?

— Някой се обади на Алекса по телефона и после тя тръгна — отговори Катрин, съзнавайки, че е нужно да даде някакво обяснение.

— Имате ли някаква представа кой се е обадил или какво е казал?

— Не.

— Но очевидно телефонният разговор я е разстроил.

— Да.

— И сигурно са ѝ определили среща.

— Така мисля.

— Знаете ли къде?

— Не.

— Знаете ли дали и друг път са ѝ се обаждали? Може да е бил някой маниак.

— Не знам. От три дни съм на гости при нея, но не ми е споменавала нищо, което да я тревожи.

— Но несъмнено това телефонно обаждане доста я е притеснило, щом тя така бързо е излязла от къщи и е карала толкова невнимателно, че... Съжалявам, госпожице Тейлър.

— Има ли значение какво е казал този, който се е обадил?

— Вероятно не — съгласи се лейтенант Бейкър. После изражението му леко се промени, въпреки спокойния му тон, с който искаше да докаже, че въпросите са рутинни. — Искам да ви попитам за колата, госпожице Тейлър.

— За колата?

— Знаете ли кога Алекса я е карала за последен път?

— Алекса? Снощи. Върна се от студиото към единадесет.

— И тогава колата е била в изправност?

— Да. Както и днес.

— Днес?

— Да. Днес я карах аз.

— О, разбирам. Кога се прибрахте във вилата?

— Малко преди три.

— А кога се обадиха по телефона?

— В четири.

— Добре. Това е всичко засега. Знам, че искате да отидете до болницата. Ето телефонният ми номер. В случай, че се сетите за още нещо, моля ви, обадете се.

Джеймс не се страхуваше да се срещне с когото и да било на паркинга пред Марлборо Марина. Може би там щеше да бъде Хилари? Или Томпсън Хол? Имаше намерение да проведе кратък разговор с този, който чакаше там. Съвсем кратък, колкото да каже, че знае за заплашителното телефонно обаждане.

Но паркингът беше пуст.

„Дали този, който е заплашил Алекса, не е избягал, щом е чул писъка на сирената? — питаше се Джеймс. — Може би е искал само да изнуди Алекса да не се жени за Робърт и не е предполагал, че анонимното телефонно обаждане ще предизвика такава ужасна трагедия? Да, сигурно е така.“ Но докато оглеждаше пустия паркинг, Джеймс си спомни думите на лейтенант Бейкър и те придобиха нов смисъл, смисъл, който напълно подходеше на мрачното изражение на полицаия. Нямаше следи от спирачки, сякаш Алекса въобще не се е опитвала да спре, а следите от гуми бяха съвсем прави, сякаш тя дори не се е опитала да направи завой, за да избегне смъртоносната скала. Джеймс бе предположил, че Алекса не е натиснала спирачките и не е свърнала от скалата, защото е била достатъчно разсеяна, за да забележи, че губи контрол над колата. Решила е, че единствената ѝ надежда е да скочи навреме. Но ако наистина се е опитвала да спре или да завие, а не е успяла? Ами ако този, който ѝ се е обадил, е знаел, че тя няма да оцелее по опасния път от „Скалата на розите“ до Марлборо Марина? Ами ако точно това бе причината никой да не чака на паркинга? Изглеждаше невероятно, но все пак проникателният лейтенант Бейкър бе допуснал тази възможност още от самото начало.

— Какво има, Джеймс? — тихо попита Катрин. Напрегнатото му изражение я бе откъснало от собствените ѝ отчаяни мисли.

— Катрин, трябва да кажем на лейтенант Бейкър, че Алекса е имала среща тук, на Марлборо Марина.

— Защо?

— Защото полицията трябва да вземе отпечатъците от пръсти, оставени по телефонната слушалка. — Въпреки че го каза, Джеймс знаеше, че усилията ще бъдат напразни. Дори и да се е обадил някой убиец, който просто е примамил Алекса да се качи в смъртоносната кола, той едва ли е звънял от този телефон. Но Джеймс не искаше да рискува, защото допускаше, че може и да греши.

— Нали решихме да не съобщаваме на полицията подробности за телефонния разговор. Ако разберат кой се е обаждал, веднага ще научат и за Кати.

— Да, Катрин, но... — Джеймс тихо въздъхна. — Скъпа, лично аз смятам, че Алекса е била разстроена, карала е невнимателно, в резултат на което е станала тази ужасна катастрофа.

— И аз така мисля.

— Да, Катрин, но трябва да допуснем и възможността, че този, който се е обадил, може да е повредил колата на Алекса.

— Не, Джеймс — прошепна тя, една нежна молба, която идваше от сърцето. Точно преди година техният свят се бе срутил заради безпощаден акт на жестокост. Нима всичко това отново се повтаряше? — О, не.

— Не е нужно полицията да знае всички подробности. Просто трябва да кажеш на лейтенант Бейкър, че Алекса е имала среща тук — обясни Джеймс тихо, категорично, макар че му искаше само да я прегърне и утеши. — Моля те, Катрин, помогни ми. Не мислиш ли, че трябва да постъпим така, както ти казах? Не мислиш ли, че Алекса ще бъде в безопасност едва когато разберем дали е било само злополука, или опит за убийство?

— Да, прав си — най-сетне продума тя. — Добре, съгласна съм.

— Чудесно. Кой се обади, мъж или жена?

— Съвсем тихо се чуваше. — Катрин се замисли, търсейки някаква улика, нещо, което да ѝ подсказже. Но нищо не ѝ идваше наум. — Не знам.

— Забеляза ли някой да те следи, когато ме остави в Инвърнес?

— Не — тихо отвърна тя. — Нищо не забелязах. Мислех само за това, което ние... което аз ти казах. Джеймс, съжалявам.

— И аз съжалявам, Катрин.

ГЛАВА 28

Чакалнята до интензивното отделение, което се намираше на осмия етаж в Мемориал Хоспитал, по нищо не се отличаваше от чакалнята до операционната на първия етаж. И двете помещения бяха без прозорци, оскъдно мебелирани с избелели дивани, а масичките бяха затрупани от списания, които едва ли някой четеше. Двете чакални бяха абсолютно еднакви. Но когато след полунощ разбраха, че ще продължат бдението си в стаята на осмия етаж, Катрин, Джеймс и Робърт посрещнаха новината с радостни сълзи.

Алекса бе спечелила първата битка със смъртта.

— Затворихме я — каза им травматологът. Макар че не разбираха професионалния жаргон, по уморения, но оптимистичен поглед на хирурга те разбраха, че новината е добра. — Алекса извади дяволски късмет. Вътрешният кръвоизлив беше доста голям, но успяхме да зашием всички разкъсвания на далака и черния дроб, така че няма да се наложи да махаме някой от вътрешните органи.

Травматологът беше първият от цял екип лекари, които се изредиха през нощта да ги информират за състоянието на Алекса.

— Има няколко счупени ребра — обясни им специалистът по белодробни болести в един след полунощ. — Тъканта на белия дроб под фрактурата е леко разкъсана, което означава, че известно време тя ще диша през маска, а това ще ѝ помогне да събере повече енергия.

— Пониженото кръвно налягане, причинено от голямата загуба на кръв, и някои сериозни увреждания на мускулите са нарушили функциите на бъбреците — обясни специалистът по бъбречни болести в три и половина. — Това е естествена реакция поради сериозните наранявания. Много често, дано се окаже вярно и за Алекса, бъбреците преодоляват шока и изцяло възстановяват дейността си. Ако се наложи ще ѝ приложим спешна хемодиализа.

— Тя е в кома — каза неврологът призори малко преди Катрин и Робърт да тръгнат за летището, за да посрещнат Джейн и Александър. — Прегледах я много внимателно, включително и на скенер. Няма

признаци за вътрешен кръвоизлив, нито доказателство за сериозни нарушения на нервната система.

— Значи ще се събуди? — тихо попита Катрин.

— Да. Ще се събуди. Не мога да ви кажа точно кога, но много пациенти си спомнят думите, които са им говорили, докато са били в безсъзнание. Така че говорете й. Разкажете на Алекса всичко, което искате да знае.

Родителите й, сестра й, мъжът, когото обичаше, мъжът, който бе най-добрият й приятел — всички те седяха до леглото на Алекса и часове наред шепнеха топли, нежни думи. Думи, изречени от любов, важни, съществени думи, които тяхната любима Алекса трябваше да чуе.

Катрин й разказа за своята любов и после започна тихо да я успокоява и уверява, че няма от какво да се страхува.

— С Джеймс решихме, че не е нужно полицията да знае подробности за телефонното обаждане. Казах им, че ти си вдигнала телефона. Така че не се тревожи, Алекса, никой не е разкрил скъпоценната ти тайна. — Катрин се усмихна нежно и добави: — Джеймс ще се опита да разбере къде са били Хилари или Томпсън Хол в четири часа вчера следобед. След катастрофата на Марлборо Марина нямаше никой. Вероятно този, който е чакал там, се е уплашил, щом е чул сирените на линейката. Анонимното обаждане и тайната среща наподобяват испанска трагедия, но нали си спомняш как седяхме във всекидневната и говорехме за мама и татко? Може някой да е дошъл във вилата ти, да е подслушал разговора ни и после да е уредил тази среща на Марлборо, за да говори с теб насаме. Може да е била Хилари или пък Томпсън. Във всеки случай Джеймс ще разбере къде са били и двамата по време на телефонното обаждане. — Тя млъкна, замисли се за миг и после тихо добави: — Той ще успее да разбере, Алекса, знаеш, че е способен да го стори. Винаги е бил до теб, когато си в беда.

Робърт гледаше през сълзи своята любима. Тя приличаше на крехка порцеланова кукла, неподвижна заради системите и иглите, забити в бледото й слабо тяло, които трябваше да я върнат към живота.

О, как му се искаше да грабне натрошеното ѝ тяло и да я отведе... в „Скалата на розите“... в тяхното прекрасно гнездо на любовта.

Но той не можеше да я вземе, все още не. Сега държеше само безжизнената ѝ ръка и допираше топлата си буза до нейното студено лице.

— Скъпа моя, любов моя — шепнеше той. — Мина почти едно денонощие от злополучния инцидент, едно денонощие, в което се случиха толкова много чудеса. Бъбреците ти са се възстановили от шока, налягането ти е нормално и въпреки счупените ребра, състоянието на белите дробове се подобрява много по-бързо, отколкото се очакваше. Всичко ще се оправи, ще оздравееш. Само се събуди, Алекса, моля те.

Робърт млъкна, за да се пребори с нова вълна от тревожни чувства, които не му даваха мира. Не искаше тя да усети страха му. Най-сетне той отново заговори:

— Току-що говорих с Брин. Тя те поздравява. Казах ѝ, че благодарение на чудотворното ти възстановяване все пак ще успеем да празнуваме с тях Нова година. Но въпреки това тя настоя да дойде и да те види. Ще тръгнат утре сутринта, ако пътищата са разчистени и ако Стивън не е много зает. Брин смята, че ще пристигнат тук късно вечерта, но обеща, че рано на следващата сутрин ще дойде при теб. А дотогава ти ще се събудиш, нали, любима? — молеше се той и отново млъкна, защото гласът му изневери. Успя да преодолее тревогата си, като си припомни разговора с Брин, нейната очевидна любов към Алекса и уверенията ѝ, че неговата любима ще оздравее и те ще бъдат много щастливи. — Брин искаше да ти кажа, че Кати е очарована, смаяна от елхата и от блещукащите ярки коледни светлини. Казва, че са направили много снимки и ще ни ги даде да ги разгледаме, за да споделим радостта ѝ. — Робърт си представи усмихнатите искрящи от възбуда очи на Кати и в съзнанието му изникнаха и други образи на щастието и на примамливите мечти. — Казах ли ти колко много ми харесаха твоите родители? Знам, че ти го казах, поне стотици пъти досега, но ако все пак не си ме чула, искам да ти повторя, скъпа моя, че те са прекрасни хора. Нашите деца ще имат чудесни баба и дядо. О, Алекса, Алекса, помисли за любовта ни, за нашия живот и нашите деца...

„Ние си имаме бебе, Робърт! Имаме си красиво, малко момиченце, което е омагьосано от коледните светлини.“ В този миг Алекса отвори очи, сетивата ѝ се изостриха, усещаше всяка частица от тялото си. Почувства огъня в гърдите си, всеки мускул от тялото я болеше, една непоносима болка, но Алекса я надмогна... заради Робърт.

И тогава тя намери сили да се усмихне на насълзените тъмни очи, които толкова много обичаше.

— Тя се събуди — развълнувано каза Робърт, когато след десет минути се върна в чакалнята, за да зарадва семейството ѝ с чудесната новина.

— Събудила се е? — повтори Джейн.

— О, Робърт...

— Тя е в съзнание, макар че според мен отново ще заспи. Преди малко се събуди и може би трябваше да ви съобщя веднага щом отвори очи, но не ми се искаше да я оставя.

— Не се притеснявай — прошепна Александър със сипкав глас.
— Мислиш ли, че те е познала?

— О, да, убеден съм — тихо отвърна Робърт. — Сигурен съм, че много скоро тя ще настоява да махнат системата от трахеята ѝ, за да говори с нас.

Изражението на Робърт с нищо не издаваше нетърпението му да чуе какво ще каже Алекса, нито вината, която чувстваше. Още от онази среща в студиото той бе забелязал страданието, мъчително и болезнено, което тя дълбоко криеше в себе си. Беше се надявал, че ще го прогони с любовта си, и през последните няколко месеца имаше вълшебни мигове, когато красивите ѝ зелени очи радостно проблясваха. Но тези мигове бяха краткотрайни и после бързо, много бързо болката отново се връщаше в очите ѝ. И когато нежно, много нежно той я бе подтиквал да сподели с него страданието си, тя страстно го убеждаваше, че нищо не я тревожи, нищо не я измъчва. Но Робърт знаеше, че съмненията му са основателни, защото доказателството се криеше в красивите ѝ очи, които той така добре познаваше, криеше се в начина, по който тя се любеше — отчаяно и пламенно, също както преди, сякаш не вярваше, че прелестната им

любов ще бъде вечна. Много пъти той се бе опитвал да разбере какво я измъчва, но понякога, дори и от най-нежните думи в смарагдовите очи се появява страх и той преставаше да ѝ задава въпроси, просто я притискаше в прегръдките си.

„Но аз трябваше да разбера какво я мъчи! — Откакто стана катастрофата, тази мисъл непрекъснато го тормозеше. — Ако бях я принудил да сподели с мен страданието си, може би тя нямаше да се качи в смъртоносната кола. О, дали пък моята любима Алекса не се е отправила на фаталното си пътуване заради някаква тайна, която така ревностно пази от мен?“

— Съжалявам, че ви прекъсвам. — На прага на чаканията стоеше служител, от интензивното отделение. — Търсят Катрин по телефона. Разговорът е международен.

— О, благодаря.

Катрин предчувстваше, че това е Ален. Докато вървеше от чакалнята към стаята на сестрите, тя изведнъж осъзна, че бяха минали точно двадесет и четири часа, откакто бе вдигнала телефона в „Скалата на розите“ с надеждата, че се обажда Ален. Само неговата ласкава топлина бе способна да разтопи ледените призраци, обсебили душата ѝ след сърдитите и груби думи, които бе наговорила на Джеймс. Но вчера следобед вместо Ален се бе обадил анонимният злодей и от мига на този злокобен телефонен разговор тя и Джеймс бяха здраво свързани от любовта им към Алекса и от нейната съкровена тайна. Сърдитите и обидни думи на Катрин бяха отдавна забравени и дори може би опростени, но все пак тя бе разбрала, че е ужасно трудно да бъдеш близо до Джеймс... и същевременно далеч от него.

Сега, след двадесет и четири часа, Катрин все още имаше нужда от топлината и любовта на Ален, дори повече отколкото вчера.

— Ален?

— Аз съм, Катрин. Как е тя, скъпа, как е Алекса?

— О, по-добре. Беше в кома, но точно преди няколко минути дойде в съзнание.

— Радвам се, скъпа. Съжалявам, че не съм до теб. Само успях да чуя новината. Опитвала ли си се да се свържеш с мен?

— Не. Телефонните номера, които ми даде останаха в „Скалата на розите“, а аз не съм се връщала там след злополуката. Знаех си, че щом разбереш, веднага ще се обадиш.

— Натали е чула съобщението. Тя ми се обади по телефона.

— Не сте ли заедно?

— Не. Онази вечер тя замина за Австрия, а аз реших да остана още един ден в Париж. Вчера цял ден бях във Версай и макар да съм сигурен, че радиото и телевизията са съобщили за злополуката с Алекса, аз не съм слушал новините, а цяла вечер четох и се опитвах да се свържа с теб. Сега вече знам защо никой не ми отговори в „Скалата на розите“. Съжалявам, че не съм бил до теб в този тежък момент, скъпа, но скоро ще дойдем двамата с Натали.

— О, Ален, не е необходимо.

— Искам да бъда с теб, Катрин.

Топлите думи на Ален не успяха да стопят ледените призраци. Дори още повече съживиха тъжните спомени за другата любов. Спомените за онзи трагичен миг, когато Катрин отчаяно искаше да бъде с Джеймс, да го обича, да го подкрепя, а Джеймс не ѝ бе позволил да го стори. А дали сега тя не постъпваше по същия начин с Ален? Не, не. Напротив.

— Бих пожелала да бъдеш с мен, ако състоянието на Алекса се бе влошило — тихо каза тя. — Но тя се чувства по-добре и ще се оправи.

— Двете с Кат пиехме чай, говорихме за родителите си и тогава телефонът звънна. — Алекса присви красивите си зелени очи, сякаш искаше да извика по-ясно спомена в съзнанието си и после продължи: — Казах нещо като „Твоят принц ли се обажда, или моят?“ и...

— И? — настойчиво я подтикна лейтенант Бейкър.

— И после изведнъж потънах в мрак. Безмълвен мрак — и толкова черен — но после взе да избледнява и в него се носеха познатите гласове, които зовяха името ми. Искях да им отговоря, да ги уверя, че съм жива, но усещах непреодолима тежест. — Алекса се замисли над отчаяните спомени, когато чуваше далечните гласове на любимите си хора и искаше да извика: „Да, чувам ви, обичам ви, обичам те!“, но нямаше сили да отвори очи. Тя прогони спомена и се усмихна. — И тогава се събудих.

— Не се ли сещате какво ви казаха по телефона?

— Не. След мига, в който вдигнах телефона, всичко потъна в мъгла. Гъста, черна, непрогледна мъгла.

— Не си ли спомняте злополуката?

— Не. Съжалявам, лейтенант. Този момент ми се губи. Искам да си спомня, но не мога.

Алекса наистина нищо не си спомняше и според невролога, който я бе прегледал, тя никога нямаше да си спомни.

— Нарича се ретроградна амнезия — обясни лекарят.

— Това означава загуба на паметта за определена случка и известен период от време преди нея. Обичайно явление при сериозни наранявания на главата.

— Ще си спомни ли някога тези мигове?

— Не, никога.

Амнезията на Алекса слагаше край на полицейското разследване. Колата беше в безнадеждно състояние и нямаше как да разберат дали е била умишлено повредена. А без това доказателство и без ясните спомени на Алекса „случаят“ трябваше да бъде приключен. „Случаят? — запита се лейтенант Бейкър, докато подписваше полицейския рапорт. — Какъв «случай»? Кой по дяволите ще иска да убие Алекса Тейлър?“

Но Катрин и Джеймс решиха да припомнят на Алекса всичко за телефонния разговор. Решиха да ѝ го кажат двамата заедно, докато Робърт бе на работа, а Джейн и Александър си почиваха в хотела.

— Джеймс и аз знаем какво каза анонимният глас.

— И аз знам, Кат.

— Наистина ли си спомняш?

— Да. Освен това си спомням какво си обяснила ти на полицията и защо. — После тихо добави: — Благодаря ви. Много ви благодаря.

— Няма защо.

— Спомняш ли си злополуката, Алекса?

Тя поклати русата си глава, все още озадачена и смутена от факта, че колкото и да напруга паметта си, тези съществени моменти завинаги щяха да останат скрити. — Това, което казах на лейтенант Бейкър за черната непрогледна мъгла, е истина, но аз потънах в нея по-късно, когато излязох от вилата, а не в момента на анонимното обаждане. Разбра ли кой е звънял, Джеймс?

— Не. Но знам, че не е била Хилари. Нито Томпсън.

— Не?

— Не. Говорих лично с Томпсън. Той беше безкрайно изненадан от посещението ми и сякаш се чувстваше неловко, че знам за проучването му, но ми обясни, че е приключил разследването преди седмици, преди Денят на благодарността, и не е открил нищо подозрително в биографията ти. — Припомняйки си срещата с Томпсън, Джеймс достигна до същите заключения, които бе направил и тогава: Томпсън Хол казваше истината. Джеймс очевидно го бе хванал неподготвен и партийният лидер едва прикриваше разочарованието си, че не може да попречи на женитбата, но въпреки това в изражението му не се долавяше нито вина, нито измама. — Аз му вярвам, Алекса. Освен това има непоклатимо алиби — по време на телефонното обаждане той е бил с Робърт.

— О! Значи остава Хилари.

— Не, не е Хилари. Тя е в Далас и очевидно играе ролята на изоставена съпруга или поне се опитва да се примири с положението си. Въпреки това, тъй като аз не съм напускал Вашингтон, Елиот нареди да проверят къде е била Хилари. Оказа се, че в деня на злополуката тя е била в Савана, в курорта Уилоус. Гостите в Уилоус не разполагат с телефон в стаите си. Единственият телефон се намира в административния офис и Хилари не го е ползвала по време на тридневния си престой. — Джеймс млъкна и после съвсем бавно каза: — Лично тя не се е обаждала в сряда в четири следобед. Но, Алекса, това не означава, че не е накарала някой да го стори. Това не означава, че не е наела някой, който умишлено да повреди колата ти.

— Никой не е пипал колата ми, Джеймс! Просто бях прекалено разстроена. Карах доста бързо и не можах да овладеея кормилото. За щастие, успях да скоча навреме.

— Но ти нали нищо не си спомняш?

— Да, но съм сигурна, че така е станало. Никой от моите познати не е способен на убийство, Джеймс — тихо прошепна Алекса, като искаше да повярва на думите си. Не, тя наистина си вярваше, защото другото, което можеше да си помисли, бе ужасно. Усмихна се едва-едва и каза: — Дори и Хилари. Освен това Хилари много лесно би могла да постигне това, което иска — да провали женитбата ми с Робърт.

Просто щеше да дойде при мен и да ми каже, че знае за бебето. Мисля, че ако все пак е знаела нещо, тя щеше да ми го каже лично, считайки това за своя окончателна победа. — Алекса млъкна, тихо въздъхна и продължи: — Но очевидно някой знае за бебето. Може би някой от болницата, където раждах. Няма значение кой, важното е, че този някой знае прекалено много.

Щом долови примиренческия тон на сестра си и забеляза отчаяния поглед, Катрин веднага разбра, че Алекса има намерение да се сбогува с Робърт, със своята любов.

— Трябва да кажеш на Робърт, Алекса. — Гласът на Катрин беше както винаги нежен, но и много настоятелен. — Той трябва да знае.

— О, Кат, как да му кажа? Истината би му причинила само мъка и болка. Обичам го прекалено много, за да му разкрия тайната си.

— Но нима не виждаш, че грешиш, Алекса? Да, естествено, Робърт ще страда, но не толкова много, не повече от теб. И може би ако двамата с Робърт споделяте болката, ще ви бъде по-леко. — Катрин тихо въздъхна, усетила настойчивия поглед на тъмносините очи. „Ти може и да не вярваш в това, Джеймс, но аз вярвам!“ — Робърт много те обича, Алекса. Знам, че искаш да го предпазиш, защото го обичаш, но не е ли дяволски несправедливо спрямо него и спрямо твоята любов? — Тя си пое дълбоко дъх и без сапфирените ѝ очи да погледнат към добре познатите сини очи, тя добави: — Може би не всяка любов е достатъчно силна, за да оцелее и в радост, и в мъка, но съм убедена, че вашата любов с Робърт е способна на това.

Докато слушаше нежните прочувствени думи на Катрин, Алекса усети, че в нея се надига нещо чудотворно, нещо прекрасно, нещо като надежда.

— Моята малка, мъдра сестра — нежно прошепна тя.

— Не съм мъдра, Алекса.

— Е, аз пък мисля, че си и винаги си била. Права си, Кат. Трябва да кажа на Робърт. — „Трябва — помисли си тя, — но дали ще мога? Да, мога, да, ще го направя.“ Алекса даде мълчаливо обещание на сърцето си и сякаш за да го закрепил, тя изрече на глас: — Ще му кажа още довечера, докато вие сте в Белия дом. Ще отидеш ли на концерта на Кат, Джеймс?

Въпросът го стресна, защото бе потънал в спомените си, но бързо се върна към действителността и отвърна с усмивка:

— Не. Всъщност имам доста работа, която трябва да свърша. Елиот иска да разбере какви са впечатленията ми от преговорите и от преговарящите и ще трябва да напиша нещо като доклад, докато спомените ми са все още пресни.

„Освен това — мислеше си той — Катрин не ме е поканила на концерта. Но сега ще бъдеш спокойна нали, Катрин? Няма да рискуваш и да напуснеш сцената, за да дойдеш при мен, нали?“ Джеймс знаеше мъчителните отговори на тези въпроси, без дори да погледне любимите сапфирени очи. Да, тя щеше да бъде напълно спокойна. Сега Катрин имаше нова любов и вярваше, че тя е много по-силна, по-истинска, отколкото някога е била тяхната вълшебна любов.

ГЛАВА 29

След като Катрин и Джеймс си тръгнаха, Алекса отказа да взема всички обезболяващи лекарства. Те я караха да се чувства прекалено отпусната, като в някакъв унес крехкото ѝ тяло често потъваше в дълбок сън. А тя искаше да е бодра, когато разказва истината на Робърт. Лекарите я убеждаваха, че демеролът е за успокояване на болките, но Алекса вече бе решила, макар и никога да не е вземала наркотик, че не бива да прекалява с това лекарство. През последните дни бе погълнала доста демерол и въпреки, че почти веднага заспиваше, болките ѝ бяха едва-едва притъпени.

Или поне така си мислеше. Когато следобедът отлетя, а заедно с него и въздействието на демерола, Алекса усети, че огънят в гърдите ѝ е бил въгленче, което не бе пламнало буйно благодарение на наркотика. А болката в мускулите не беше нищо в сравнение с мъчителната болка в костите, която веднага усети, след като премина действието на опиата.

Сега болезнените викове на наранените кости, нерви и мускули бяха така силни и пронизващи, че тя и да искаше не можеше да заспи, макар че борбата ѝ с непоносимите болки изчерпваше и без това ограничените ѝ сили.

Когато Робърт пристигна, тя наистина беше будна. Около красивото ѝ бледо лице се спускаха лъскави, златисти коси, измити и сресани от великодушната медицинска сестра. Беше се облегнала на възглавничките, които без въздействието на демерола не ѝ се струваха толкова меки и убиваха на изтощеното ѝ наранено тяло.

— Здравей, скъпа. — Робърт нежно я целуна по устните.

— Здравей — прошепна тя. Искаше ѝ се нежната целувка да бъде вечна, но знаеше, че няма толкова сили, а и беше дала обещание пред сърцето си. — Робърт?

— Да, любов моя?

— Спомням си думите на анонимния глас.

— Кажи ми ги, скъпа — нежно настоя той. И щом забележа страха в красивите ѝ очи, тихо я увери: — Каквито и да са те, Алекса,

нашата любов е по-силна.

„О, Робърт, дано си прав!“ Тя пое дълбоко дъх, изчака, докато огнените пламъци в гърдите ѝ се поуталожат, погледна го в очите и тихо каза:

— Анонимният глас ми каза за едно красиво, малко момиченце, изоставено от майка си.

— Алекса?

— Нашата дъщеря, Робърт. Кати е наше дете.

— О, не. — Това беше тих, но болезнен вик. — О, Алекса.

Докато го наблюдаваше с насълзени очи, пронизителните писъци на сърцето заглушаваха дори виковете на ранените нерви, кости и мускули в изпотрошеното ѝ тяло. „О, Робърт, как можах да ти причиня такова страдание! — изплака сърцето ѝ, когато видя недоумението и мъката в насълзените му очи. — Трябваше да се сбогувам с теб, любов моя, не биваше да ти казвам истината.“ И после, докато наблюдаваше измъченото му лице, Алекса усети нова вълна от страх. „Дали не съм ти причинила напразно това страдание? Дали няма да се разделим все пак, защото ти няма да преглътнеш истината и няма да ми простиш?“

— О, Робърт, съжалявам — едва-едва прошепна тя отчаяно, докато търсеше тъмните очи, които бяха съвсем помръкнали, тревожни и толкова далеч от нея. — Когато взех това решение, вярвах, че то е най-доброто за Кати, за нейното щастие. И тя наистина е щастлива, Робърт, и много обичана.

Когато долови отчаянието в гласа на Алекса, Робърт се пребори с бушуващите в него емоции и погледна жената, която винаги щеше да обича. И забелязвайки страха и безнадеждността в очите ѝ, той тихо повтори:

— Да, Алекса, Кати наистина е много обичана. Тя е най-обичаното малко момиченце в света.

— Момиченцето на Брин, нали, Робърт?

Робърт съзнаваше смисъла на въпроса. Алекса го молеше заедно да живеят с тази болезнена тайна и с любовта си да превъзмогнат страданието и загубата. „Не! — изплака сърцето му. — Кати е нашето бебе, нашето скъпоценно момиченце. Тя ни обича и ние я обичаме. Още от първия миг, когато я взех в ръцете си, усещах нещо изключително, някаква неземна радост. И скъпа моя, когато ти и Кати сте заедно, вие сте в друг свят, вашият свят, тайният свят на любовта.

Усетих твоята невероятна любов към Кати, както и нейната към теб, и едва сега я разбирам. О, Алекса, Кати е нашето малко момиченце!“

Протестите бяха задъхани, настойчиви, но в любящото сърце на Робърт имаше и други съкровени кътчета. И сега дойде техният ред да проговорят. Те напомняха за голямата му любов към Брин, за жестоките загуби, които тя изстрада, за клетвата му да я закриля, винаги. Нежните гласове пробудиха мили образи в съзнанието му — Стивън, Брин и Кати заедно — радостни, щастливи образи, образи на любовта. Гласовете, идващи от онова кътче в сърцето на Робърт, където живееше любовта му към Брин, бяха нежни, настойчиви, но дори и те не можаха да прогонят желанието му да си вземе Кати.

Но тогава се обади друг глас, нежен, тих, гласът на любовта му към Алекса, най-голямата любов в живота му. Алекса, бе взела това решение от любов към Кати, към Брин и дори към него, Робърт. Тя бе живяла с тази болка всеки ден, всеки миг, за да предпази всички тях. Сега неговата любима Алекса го молеше да сподели с нея тази мъчителна тайна. И Робърт знаеше, че ще го направи заради нея, знаеше също, че никога няма да ѝ позволи да се усъмни в своето решение.

— Момиченцето на Брин — най-после продума той. Усмивката му бе тъжна, но изразяваше само едно — любовта му към жената с красивите смарагдови очи. — Обичам те, Алекса. Обичам те.

Прегърна я нежно, притисна я до себе си, все по-силно и по-силно, докато накрая бяха толкова близо един до друг, че между тях вече нямаше място за тайни, нито сега, нито за в бъдеще.

— Робърт? Алекса?

В първия миг гласът на Брин бе само част от образите, които бяха обсебили трескавото им съзнание, защото, докато стояха прегърнати и се заклеваха да спазят обещанието на Алекса, и двамата виждаха само образа на Брин — нейната безпомощност и страдание, ако изгуби още едно малко обичано създание. Виждаха лъчезарната радост и любовта ѝ към Кати.

Но после и двамата се върнаха към реалността и осъзнаха, че познатият нежен глас не е част от образите. Той беше истински. Брин беше тук.

— Брин — прошепна Робърт, когато отвори очи и погледна усмихнатото лице на малката си сестра.

— Преча ли?

— Не — увери я Алекса, събрала сили по-бързо от Робърт, защото бе живяла с тази тайна много повече време. Тя успя да се усмихне чаровно и каза: — Здравей, Брин. Влизай.

— Сигурна ли си? Вярно, казах на Робърт, че ще дойдем утре сутринта, но Стивън успя да се измъкне по-рано от работа и...

— Влизай — повтори Робърт, опитвайки се да бъде спокоен, но нямаше представа дали е успял, защото бесният ритъм на сърцето му отекваше в трескавото му съзнание.

— Добре... е... — Брин се усмихна. — Благодаря. Как си, Алекса?

— Добре се чувствам, Брин. — „Скоро ще се оправя“ — помисли си тя. До този миг разумът настойчиво убеждаваше болното ѝ тяло, че е време да оздравее. Но Алекса едва сега осъзнаваше, че не разумът ще ѝ помогне, а сърцето. Сърцето ѝ ще се погрижи тя да оздравее бързо, за да се прибере с Робърт у дома. — Добре съм.

— Чудесно. Радвам се. — Брин чувстваше, че се бе появила в някакъв много важен момент. Може би нещо свързано със самата нея. При друг случай учтиво би се оттеглила, но тази вечер тя трябваше да говори с Алекса насаме. И заради собственото си сърце, и заради Алекса тя трябваше да изрече тези важни думи още сега. Затова погледна брат си със закачлива усмивка и попита: — Може ли да поговоря с Алекса на четири очи? Само за малко.

Обикновено в такива случаи Робърт се шегуваше и казваше „женски разговор, нали?“, но сега нямаше сили да го направи. Сега искаше да остане за малко сам... ако, разбира се, Алекса нямаше нужда от него. „Добре съм, Робърт — уверяваха го красивите смарагдови очи. — Обичам те.“

— Добре — съгласи се той. Махна с ръка към куфарчето, с което бе дошъл. Вътре имаше куп важни документи, върху които мислеше да работи, докато Алекса спи. — Имам достатъчно много работа. Ще бъда в чакалнята.

Робърт излезе. Сестра му съблече голямото зимно палто и Алекса веднага забеляза, че Брин не изглеждаше по-едра само заради палтото.

— Брин... — прошепна тя. Сестрата на Робърт бе в доста напреднала бременност.

— Тя е едно малко момиченце, Алекса, много здраво, много малко момиченце — нежно каза Брин и кафявите ѝ очи се насълзиха от радост. — Вече съм в седмия месец и лекарите казват, че всичко ще бъде наред, без никакви проблеми.

— Седмият месец? — повтори Алекса и леко свъси вежди, опитвайки се да си спомни кога за последен път бе видяла Брин. Преди по-малко от месец, в Деня на благодарността. Алекса бе запазила много радостни спомени за празничния уикенд в Ричмонд. Тогава Брин изглеждаше много добре, весела, лъчезарна, с поруменели страни — всички щастливи признаци на бременността, — макар че тялото ѝ бе все още твърде елегантно.

— Изглежда, бебето е разположено навътре в таза и затова много късно ми пролича, че съм бременна.

Алекса кимна, като се опитваше да заглуши един болезнен вик: „И аз бях така.“

Брин прекоси малката стая и седна на един стол до леглото, за да бъде колкото може по-близо до Алекса. После тихо и нежно започна:

— Бебето е заченато в нощта, когато се е родила Кати малко след като Джеймс се обади. — Брин поруменя още повече при това интимно признание, но трябваше да го каже. — Със Стивън бяхме решили повече да не опитваме, но онази нощ забравихме да вземем предпазни мерки. Може би защото бяхме много щастливи, че Кати ще дойде при нас и тогава стана чудото. После Кати пристигна и сигурно щастието и любовта, които дойдоха с нея, накараха това малко създание вътре в мен да расте здраво. Наистина вярвам в това, Алекса. Вярвам, че това малко момиченце вътре в мен, това чудо вътре в мен, се появи заради Кати. — Брин пое дъх, за да набере сили и нежно добави: — Заради Кати, Алекса, и заради теб. Тя е твоя дъщеря, нали?

Неочакваните сълзи в смарагдовите очи дадоха красноречив отговор на Брин, макар че трябваше да мине време, докато Алекса проговори или дори да кимне с русата си глава. Най-сетне тя кимна и попита кафявите очи, които също бяха пълни със сълзи:

— Как разбра?

— Не бях сигурна, поне до този момент. И всъщност не ми бе хрумвало до мига, в който разбрах за катастрофата. Робърт ми каза за мистериозния телефонен разговор, който много те е разстроил. Той се опасяваше, че има някаква тайна, която криеш от него. Тогава сякаш

всичко си дойде на мястото, започнах да осъзнавам всички онези мигове, когато ти и Кати бяхте заедно. Паметта ми неволно бе записала онзи първи ден, когато те наблюдавах как прегръщаш Кати. Ти не бе усетила присъствието ми.

— Знам, че искаше да прикриеш чувствата си, да запазиш тайната и ако не беше злополуката едва ли щях да се досетя, да осъзная истината. Но сега вече знам. — Брин млъкна, защото ѝ беше ужасно трудно, макар че го бе обсъждала със Стивън милион пъти, макар че любящото ѝ сърце го искаше: — Сега, след като знам истината, Алекса, двамата със Стивън бихме желали Кати да е с теб.

— О, Брин — прошепна тя, шепот на сълзи, на радост и недоумение. — О, Брин.

— Робърт обича Кати — продължи Брин убедително макар да знаеше, че Алекса не се нуждаеше от уверения. — За него няма значение кой е бащата. Той ще я обича като своя дъщеря.

— Робърт е бащата на Кати — тихо призна Алекса.

— О! — развълнувано възкликна Брин. С помощта на Стивън тя внимателно бе подготвила сърцето си за разговора с Алекса. Но не бе очаквала такава новина. Тя им бе повярвала, че са започнали връзката си миналото лято, след като Робърт се е разделил с Хилари — два месеца след раждането на Кати. Бяха толкова убедителни и двамата. При това ново разкритие, при това ново парченце истина, сърцето и очите бяха готови отново да заплачат. — Той знае ли?

— Казах му точно преди да дойдеш.

— И бяхте решили въобще да не ми разкривате истината, нали? — нежно попита Брин.

Алекса сви рамене вместо отговор и в настъпилото мълчание, докато се гледаха през сълзи, и двете разбраха, че всяка от тях е била готова да направи подарък от любов и всяка от тях е била готова да запази тайната на любовта. В тези мълчаливи мигове Брин осъзна, че Алекса и Робърт бяха решили да не ѝ казват истината за Кати, и че щяха да удържат тържествената клетва. И в тези мълчаливи мигове Алекса осъзна, че след като Брин е отгатнала истината, дори и да го нямаше този малък благословен живот вътре в нея, тя пак щеше да дойде и да изрече същите думи, които ѝ бе казала тази вечер.

— Обичам те — най-после прошепна Алекса.

— И аз те обичам — тихо отвърна Брин. После се усмихна нежно, изправи се и обяви с решителен тон: — Е, отивам да извикам Робърт. Има какво да обсъждаме.

Брин намери брат си сам в малката задушна чакалня. Естествено, Робърт не се бе и докоснал до куфарчето си. Подпрял лакти на коленете си, с глава, заровена между дланите, той седеше абсолютно неподвижно, макар че сърцето му лудо биеше, а мислите му трескаво се лутаха в съзнанието.

— Робърт?

— Брин — отвърна той, вдигна глава и прикова поглед в сестра си, щом забеляза, че е бременна. — Брин?

Брин наблюдаваше брат си, който цял живот се бе грижил за нея и бе готов в името на нейното щастие да запази в себе си болезнената тайна.

— Ще си имам момиченце, братовчедка на Кати — нежно каза тя. За първи път видя сълзи в тъмните очи на брат си. Преди като малко момче Робърт винаги криеше сълзите си от нея, защото искаше да я предпази от страданието, което той така добре познаваше. Но сега не скри сълзите си, сълзи от радост, а не от мъка и когато той стана и прегърна сестра си, тя нежно прошепна: — О, Робърт, нашите дъщери ще се обичат много, нали?

След концерта в Белия дом и след вечерята с президента и Първата дама, Джейн, Александър и Катрин се върнаха в хотела, който се намиреше срещу Мемориал Хоспитал. Катрин се отби за малко в стаята на родителите си, колкото Александър да се обади в болницата, за да се увери, че Алекса е добре, после ги целуна за лека нощ и излезе.

Но Катрин не се прибра в стаята си. Без да сменя официалния си тоалет — дълга зелена кадифена пола и млечнобежова блуза, — тя облече палтото си и се втурна навън в мразовитата зимна нощ, прекоси улицата и влезе в болницата. Алекса не беше вече в интензивното, а в отделение, където правилата за посещения много по-стриктно се спазваха. Естествено, часовете за посещения на близки отдавна бяха

минали, но тъй като беше Коледа и много от пациентите си бяха отишли вкъщи, Катрин знаеше, че ще успее да влезе при Алекса. Махна с ръка на сестрите и след като получи тайното им разрешение, влезе в стаята на сестра си.

Вратата беше широко отворена. Катрин пое дълбоко дъх, преди да надникне вътре с надеждата, че Алекса спи. Но все пак бе решила да дойде, в случай, че сестра ѝ е будна и не може да заспи спокойно заради мъчителния разговор с Робърт. Сърцето ѝ заби тревожно, когато видя, че Алекса е будна и гледа втренчено среднощния мрак. Но когато се приближи, Катрин забеляза, че красивото лице на Алекса бе озарено от нежна, спокойна и замечтана усмивка.

— Алекса?

— Здравей — отвърна Алекса, приятно изненадана. — Радвам се, че дойде. Тъкмо щях да помоля да ми донесат телефон, за да ти се обадя. — Искрящите очи се замъглиха и тя тихо добави: — Ще си вземем Кати у дома, Кат.

— О, Алекса, как...?

В следващия миг през радостен поток от сълзи и вълнение Алекса започна да разказва, без да обръща внимание на огъня в гърдите си, който ставаше почти непоносим всеки път, щом си поемеше въздух.

— Брин, Стивън и Кати са в същия хотел, където сте вие с мама и татко. Казаха, че можеш да се запознаеш със своята племенница, когато поискаш.

— Наистина ли? Сигурна ли си, че няма да им попреча?

— Да. Разбира се, това е тежък момент за Брин и Стивън — тихо каза Алекса. — Но те са толкова сърдечни, толкова великодушни и ще останат тук, докато ме изпишат. Тогава Робърт, Кати и аз ще се приберем заедно в „Скалата на розите“. — Животът им щеше да започне в „Скалата на розите“ и един ден те щяха да се преместят в по-голяма къща, но никога нямаше да живеят в Белия дом. Между нежните целувки Робърт я бе уверил, че най-важното нещо в живота му са тя и Кати. Беше ѝ обяснил, че дори и да не се кандидатира за президент, той ще служи на обществото и ще се бори за един мирен и щастлив свят, в който жена му и дъщеря му да живеят спокойно. Алекса се усмихна на тези трогателни спомени и красивите ѝ очи

радостно проблясваха, докато разказваше на Кат за бъдещите им планове.

— С Робърт ще се оженим веднага, щом уредим формалностите, преди да изляза от болницата и преди вие с мама и татко да си тръгнете.

— Не е задължително да замина на двадесет и шести, Алекса, а и въпреки че татко има концерт, аз съм убедена, че той може да промени плановете си и...

— О, не, Кат. Ще ме изпишат на двадесет и шести или най-късно на двадесет и седми. — Тя се усмихна и добави: — И щом ме изпишат и отидем с Кати и Робърт в „Скалата на розите“...

— Ще бъдете истинско семейство. Такова, каквото ти го искаше — довърши Кат.

— Да — призна Алекса, благодарна, че Кат я разбира. — Мисля, че трябва да останем сами тримата за известно време.

— Съгласна съм. Добре, тогава ние ще заминем на двадесет и шести, но ще се върнем, ще дойдем да те видим. Сигурна съм, че мама и татко... — Катрин изведнъж млъкна, забелязвайки опасенията, които очевидно измъчваха сестра ѝ. — Алекса?

— О, Кат, страхувам се да им кажа за Кати.

— Какво? — попита Катрин, учудена, слисана от този факт. — Защо, скъпа?

— Защото знам, че ще ги разочаровам... не заради Кати... а защото съм дала детето си за осиновяване.

— Не, Алекса, няма да бъдат разочаровани. Убедена съм, че ще разберат мотивите ти.

Алекса леко поклати русата си глава. Усещаше, че за пореден път ще разочарова родителите си, въпреки че виждаше убедителния поглед на сестра си. О, тези сапфирени очи! Как ѝ се искаше да им повярва! „Но този път, Кат — помисли си тя, — знам, че грешиш!“

— Алекса...

— Можеш ли да им кажеш вместо мен, Кат? — неочаквано попита тя. Гласът ѝ бе колеблив, неспокоен, отчаян. Алекса познаваше голямата любов и привързаност между Кат и родителите им. Може би... — Може би ако ти им обясниш, те ще разберат. Ти си наясно с мотивите за решението ми, а и нали смятахме да им кажем, че знам за

твоего осиновяване? Така че, ако ти им съобщиш за Кати и им обясниш колко сме близки сега с теб...

Катрин беше убедена, че Алекса греши. Техните родители нямаше ад се разочароват. Но докато слушаше отчаяната молба на Алекса, тя все пак се питаше: „Ами ако наистина е права?“ Искаше да помогне на Алекса, да ѝ спести страданието.

— Добре — съгласи се Кат, — ще им кажа.

— Току-що се запознахме с нашата красива внучка — каза Джейн. Гласът ѝ трептеше от любов и възхищение, когато на следващата утрин поздрави златокосата си дъщеря.

— Много е хубава — добави развълнувано Александър.

Алекса погледна родителите си, и въпреки че по лицата им бе изписана само любов и нямаше и следа от разочарование, тя тихо прошепна:

— Съжалявам.

— Защо се извиняваш, скъпа? — попита Джейн с най-искрено учудване, макар да бе подготвена за тази реакция. След като Катрин им разказа всичко — и те не се разочароваха, ни най-малко, само се натъжиха, че Алекса толкова много е изстрадала — тя не пропусна да спомене и тревогата на Алекса. Затова сега Джейн тихо повтори: — Защо, скъпа?

— Мислех си, че ще ми се разсърдите, защото я дадох за осиновяване.

— Не, миличка. Ние те разбираме. Твоят избор е проява на смелост и най-вече на силна любов. — Джейн нежно докосна копирената златиста коса на дъщеря си, също както в онзи далечен ден в парка, когато я уверяваше, че Кат е нейна сестра. — Ние никога не сме били разочаровани от теб, Алекса.

— О, нима не си спомняш? Вие ужасно се натъжихте, когато за първи път видях Кат и не исках тя да ми бъде сестра. Забрави ли?

— Никога няма да забравим онези мигове, Алекса — тихо отвърна Александър. — Но не сме били разочаровани от теб, скъпа, никога. Просто бяхме стъписани, когато ти така самоуверено заяви, че тя не е твоята малка сестричка. Ти бе толкова разстроена, че ние си

помислихме как това малко чудо ще се превърне в ужасна голяма грешка.

— В онзи ден ние загубихме част от теб, Алекса — тихо добави Джейн. — Ти винаги си била нашето щастливо, самоуверено златно момиче, а после... — Тя тихо въздъхна. Тогава те наистина бяха загубили част от любимата си дъщеря и колкото и отчаяно да се опитваха, те не успяха да открият тази липсваща частица. Като погледна с любов към смарагдовите очи, които така приличаха на нейните, тя тихо добави: — Много те обичаме, Алекса. Ти никога не си ни разочаровала и никога не би могла да го направиш.

Алекса слушаше техните успокояващи думи и много ѝ се искаше да им повярва. Но споменът от онзи ден бе дълбоко и ясно запечатан в съзнанието ѝ. Знаеше, че тогава те наистина бяха разочаровани. Но сега се питаше дали пък това разочарование не е било нейно, скрито някъде дълбоко в нея, ужасно разочарование, предизвикано от откритието, че в сърцето ѝ са се спотаили мрачни, грозни чудовища? Да, чудовищата бяха в нея тогава, дебнеха, скрити в сенките на сърцето ѝ, но сега вече ги нямаше, никога нямаше да се върнат. Те бяха прогонени, победени от любовта.

— Това наистина бе чудо. Аз наистина обичам много своята малка сестра — най-сетне продума тя и очите ѝ се озариха от една топла златиста светлина. И после през сълзи добави: — Мамо? Татко? Много ви обичам.

Очите им се насълзиха и настъпи мълчание, през което нито Александър, нито Джейн имаха сили да промълвят и дума, защото в искрящите очи на дъщеря си те видяха несравнимата радост, пълната увереност, че тя е обичана, истински обичана, сега и завинаги. Най-после, о, най-после тяхната истинска Алекса се бе върнала! Отдавна, отдавна те не бяха виждали това великолепно искрено изражение на щастие и любов, което сега бе изписано по красивото ѝ лице.

ГЛАВА 30

Робърт и Алекса се ожениха на Коледа. На веселата сватба присъстваха радостните родители и сестри. Но Джеймс не дойде. Разбира се, той бе поканен, но за него, за сърцето му, бе по-лесно, ако не отиде на тържеството. Той прекара Коледа сам в Инвърнес, като плаваше с яхтата си докато се спусне зимният здрач. На следващия ден също се качи на яхтата, а после работи до късно, като най-подробно описваше впечатленията си от преговорите, които представи на Елиот в осем сутринта на двадесет и седми.

— Не очаквах, че събитието ще стане толкова скоро — каза Елиот. — Това сигурно означава, че Алекса вече се чувства добре.

— Да, така е. Всъщност днес тя се прибира вкъщи.

— Семейството ѝ още ли е тук?

— Не. Вчера тръгнаха за Топека, а Катрин замина за Острова.

— За Острова — замислено промърмори Елиот. Джеймс наблюдаваше изражението на Елиот. Беше го забелязвал и преди, когато Елиот говореше за романтичното кралство. После тихо добави:

— Има нещо, което те свързва с Острова, нали?

— Да, Джеймс, има — призна Елиот. Беше решил да разкаже някога на Джеймс — като едно деликатно предупреждение, — защото с всеки изминат ден той забелязваше, че Джеймс все повече приличва на него. Може би сега моментът бе настъпил. — Това е стара история, случи се преди тридесет и две години, но в нея се крие причината аз да бъда това, което съм сега. По онова време току-що се бях дипломирал. Бях спечелил две стипендии, които ми даваха възможност да уча философия в Оксфорд. Бях решил да потъна в науката и да водя спокоен живот като професор в колежа „Айви Лийг“. Но през лятната ваканция заминах за Острова, където се запознах и се влюбих в първата жена на Жан-Люк Женевиер. Тогава Жан-Люк бе още в изгнание в Южна Франция, а Женевиер бе избягала от него, търсейки убежище на Острова, защото знаеше, че той не може да я преследва там.

— Приеха ли я там?

— О, да. Александър и съпругата му Изабел с радост дадоха убежище на Женевиер. — Елиот се усмихна замечтано и добави: — Всъщност те приеха и двамата ни, като ни оставиха да изживеем любовта си. С Женевиер бяхме само три седмици заедно, но знаехме, че можем да прекараме остатъка от живота си един до друг. Трябваше да се върна в Англия, а с помощта на Александър Женевиер да се разведе с Жан-Люк и да дойде при мен. Но малко след като напуснах Острова, Женевиер разбра, че е бременна с детето на Жан-Люк, наследникът, когото той така отчаяно искаше. Тя реши да се върне при него и да му роди наследник в замяна на своята свобода. — Елиот въздъхна тежко, въздишка, която изразяваше само болка и съжаление. — Бях толкова наивен. Животът ми дотогава бе преминал само в учебните зали. Дори Александър бе подценил злодея Жан-Люк. Но как ли би могъл да се досети за коварството на брат си? Женевиер бе първата жертва от многобройните убийства, които Жан-Люк впоследствие извърши.

— Жан-Люк е убил Женевиер? — възбудено попита Джеймс, осъзнавайки, че именно този брутален акт бе превърнал Елиот от колежански професор в превъзходен разузнавач. Също както жестокото убийство на родителите му драматично и безвъзвратно бе променило собствения му живот.

— Доказателства така и не се намериха, но нямаше съмнение, че Жан-Люк е убиецът. Месец след като Женевиер роди Ален, тя беше застреляна в Ница, на двадесет мили от вилата, в която живееше с Жан-Люк. Ален беше с нея и винаги съм се питал дали не се е опитала да избяга с невръстния си син, защото не е могла да понася живота с Жан-Люк.

— О, Елиот, съжалявам.

— И аз, Джеймс, дори и след толкова много години. — Елиот погледна замислено Джеймс с ясното съзнание, че не бе необходимо да изяснява очевидното — Джеймс бе избрал същия опасен, самотен път. Изборът беше полезен, разбира се, и несъмнено предизвикателен, но макар и избран в името на някаква любов, този път обикновено водеше към живот, напълно лишен от любов. Джеймс го знаеше. Не бе нужно Елиот да му го казва. После Елиот се усмихна и попита с небрежен тон, като вярваше, че се връща към една по-радостна тема:

— Катрин ще има ли концерт на Острова?

— Не. Катрин е влюбена в Ален — отвърна Джеймс с едва доловимо съжаление. „Ален... мъжът, заради когото твоята любима Женевиер се е простила с живота си.“ — Смятат да се женят.

Джеймс очакваше, че Елиот с горчива ирония ще приеме новината, но това, което забеляза по красивото му лице бе само една нежна, одобрителна усмивка.

— Подходящ избор.

— Подходящ? — възкликна слисано Джеймс.

По някаква причина Елиот сякаш с радост приемаше женитбата на Катрин и Ален. Може би и той така трябваше да я приема, защото очевидно тя бе щастлива с Ален, а Джеймс винаги е искал Катрин да е щастлива. И все пак чувстваше, че нещо не бе наред.

— Подходящ? Защо, Елиот?

— Защото Катрин поразително прилича на Изабел Кастел.

— Изабел? Жената на Александър? — попита Джеймс и неочаквано усети някаква зловеща опасност, някакво особено чувство, което все още не бе достигнало до съзнанието му, но бе като зла поличба.

— Да.

— Спомням си, когато в Дамаск ми каза, че Жан-Люк се е качил на трона, защото Александър не е имал наследник — тихо каза Джеймс, докато съзнанието му все по-ясно и настойчиво дешифрираше лошото предчувствие. — Кога стана това? Кога Жан-Люк се завърна на Острова? Знаеш ли?

— Знам всичко, което е свързано с личността на Жан-Люк — тихо отвърна Елиот. — Той се качи на трона на 7 януари 1968. Защо, Джеймс?

Джеймс мълчеше. Не можеше да продума. Беше почти невероятно, но ако все пак се окаже истина...

— Джеймс?

— Катрин е родена в същата година, пет месеца по-късно, през май. Майка ѝ е била с руса коса и лъчезарни сини очи, също като на Катрин. Казала е на Джейн Тейлър, на която е оставила малката си дъщеря, че е твърде опасно да задържи бебето при себе си. Майката на Катрин е предложила на Джейн една голяма кадифена торбичка, пълна със скъпоценни камъни, но Джейн не я е приела. Съгласила се е обаче да даде на Катрин сапфирената огърлица на двадесет и първия ѝ

рожден ден. Джейн е подозирала, че бащата на Катрин е мъртъв, и че се е казвал Александър, защото майката на Катрин е помолила второто име на дъщеря ѝ да е Александра.

Докато Елиот слушаше Джеймс, от скептично изражението на лицето му стана доста тревожно и неспокойно. Веднага щом Джеймс спря да говори, Елиот взе един малък ключ от горното чекмедже на бюрото си, пхна го в ключалката на едно друго чекмедже и извади голям плик, който съдържаеше болезнените спомени за любовта, която така брутално му бяха отнели — няколко писма и няколко снимки.

Елиот бе забравил, че в плика бе прибрана снимката на Изабел от списанието „Лайф“. Но щом я извади, веднага разбра, че паметта не му бе изиграла шега, когато му бе подсказала за невероятната прилика между Изабел и Катрин.

— Ето това е Изабел — каза Елиот и подаде списанието на Джеймс. — Тази снимка е правена в дворецовата градина в Монако в деня, когато принц Рение се ожени за принцеса Грейс.

— Елиот — прошепна Джеймс, — това е... огърлицата, която Катрин е получила на двадесет и първия си рожден ден. О, Боже...

— Какво има?

— Миналото лято, когато Катрин изнасяше концерт във Виена, тази огърлица, Елиот, нейната огърлица... бе открадната. Крадецът е нахълтал и в други стаи, но вероятно го е направил, за да не се усъмнят в него.

— В кого да не се усъмнят?

— В Ален. Елиот, трябва да отидем при Катрин... веднага. Тя е в опасност. Като дъщеря на Александър, тя е законната наследница на Острова, а не Ален.

— Да, Джеймс, но доколкото знам, Александър и Изабел Кастел не са имали дете.

— Нима не си ме слушал? Имали са, Елиот, Изабел е родила след смъртта на Александър. Изабел е трябвало да даде Катрин, защото е знаела, че Жан-Люк никога няма да позволи да му отнемат трона.

— Дори да е истина — и след малко ще се обадя да проверя дали е истина, — Ален едва ли я знае.

— Но Ален сигурно знае. Катрин сама ми каза, че той знае всичко за нея. — О, колко добре си спомняше раненото му сърце нейните думи: „Ален знае всичко за мен, Джеймс, всичко, и аз също

знам неговите тайни.“ И тя вярваше, че Ален е бил откровен с нея, но всъщност той просто я бе омагьосвал с лъжите си. Тя е негова братовчедка и той нищо не ѝ бе споменавал за това.

— Представяш Ален Кастел като един много зъл човек, Джеймс.

— Също като баща си, Елиот. Ален е син на Жан-Люк, забрави ли? Той е син на човека, който е убил твоята любима. О, така е, нали? Ти не прозираш истината за Ален просто защото той е син на Женевиер.

— Може би — призна Елиот. — Но, Джеймс, аз винаги съм стоял далеч от Ален Кастел. Оставих другите да го проучват, съвсем умишлено не се намесих. Винаги съм се надявал, че синът на Женевиер е наследил нейната доброта, а не злия гений на Жан-Люк. И мисля, че съм бил прав в предположенията си.

— До този момент.

Елиот не отговори. Сега той трябваше да открие истината. Набра до болка познатия номер на Интерпол. Проведе кратък разговор и мълчаливо изчака, докато компютрите покажат телефонния номер на вилата в долината на Лоара.

Двете деца и петте внука на Луи-Филип винаги прекарваха коледните празници при Изабел и Луи в тяхната вила. В този ден внуците се разхождаха из имението и огласяха с жизнерадостен смях къщата. Когато Елиот се обади, децата бяха в кухнята и помагаша на майките си и на Изабел да приготвят обед.

Луи-Филип вдигна телефона в кабинета си. Изабел му бе разказала за Елиот и Женевиер, така че той веднага позна кой му се обажда. Сериозният тон на Елиот накара Луи веднага да извика Изабел от кухнята.

— Елиот Арчър? — повтори тя смаяно, когато Луи ѝ съобщи кой я търси. О, колко ли време мина оттогава? Изабел знаеше отговора, без дори да се замисли. Елиот ѝ се бе обадил в края на декември, малко след смъртта на Александър, за да изрази съчувствието и привързаността си. Тя почти бе решила да му каже, че е бременна, да го помоли за помощ, но тогава не бе предполагала, че Жан-Люк веднага ще почне да я преследва. А сега, след двадесет и две години Елиот отново се обаждаше. Гласът ѝ трепереше от вълнение:

— Елиот?

— Здравей, Изабел. Трябва да те попитам за нещо. Ще ти задам въпроса направо и ако отговорът е „не“, ще поговорим за други неща.

— Какво има, Елиот?

— Изабел, трябва да знам дали ти и Александър имате дъщеря.

— О, Елиот — развълнувано възкликна тя, като по този начин красноречиво отговори на въпроса му. — Да не би да си я открил? Тя добре ли е? В безопасност ли е? Елиот!

— Давала ли си дъщеря си на една жена в болницата в Канзас? Изабел, дала ли си й сапфирената огърлица?

— Да! Да! Елиот, къде е тя? Моля те, кажи ми!

— Тя е добре, Изабел — тихо отвърна той. А дали Катрин беше в безопасност? Елиот не знаеше, но щеше да направи всичко възможно, за да разбере. — Много е красива. Прилича много на теб.

— Елиот, трябва да я видя.

— Ще я видиш: Ще ти се обадя след час.

След като остави слушалката, Елиот мълчаливо впери поглед в телефона и после с тиха въздишка се обърна към Джеймс:

— Добре. Катрин е принцесата на Острова. Не знам каква да бъде следващата ми стъпка.

— По дяволите, измъкни я от Ален.

— Доколкото знам, Ален не е направил нищо нередно. Една открадната огърлица, заедно с бижутата на другите гости в хотела все още не означава, че Ален има пръст в това. Джеймс, не е престъпление да се ожениш за братовчедка си, особено като се има предвид, че Ален едва ли знае истината.

— Той знае.

— Нямаме доказателства за извършени престъпления, Джеймс, нямаме основание да си мислим, че Катрин е в опасност. — Докато изричаше думите си, Елиот се намръщи, защото още един призрак от миналото се бе появил в съзнанието му.

— Какво има, Елиот? Нещо те притеснява.

— Мислех си за злополуката с Алекса.

— Защо?

— От разпитите, които се проведеха, останах с впечатлението, че лейтенант Бейкър таеше подозрения за някакво умишлено престъпление.

— Той обмисляше този вариант, защото нищо не показваше, че Алекса се е опитвала да избегне катастрофата. Разследването стигна до задънена улица, защото колата бе безнадеждно повредена и Алекса не си спомняше нищо за кратките мигове преди инцидента. Защо, Елиот?

— Мислех си за Моник.

— Агентката на френското разузнаване, която е била изпратена да проучи Ален, но в крайна сметка се влюбила в него.

— Да. Но не си спомням да съм ти споменавал за нея.

— Не, не си. Натали ми разказа.

— А каза ли как умря Моник?

— Автомобилна злополука — прошепна Джеймс и неочаквано усети как се вцепенява от страх.

— Моник беше изключително добър шофьор. Караше съвсем уверено по коварните пътища на френската Ривиера. Така и не стана ясно какво точно я е накарало да изгуби контрол над колата в онзи трагичен ден. Ален е карал след нея и е станал свидетел на катастрофата. Колата на Моник беше напълно разбита и полицията нямаше друг избор, освен да сложи край на разследването със заключението, че е било „нещастен случай“.

— Не Алекса, а Катрин е вдигнала телефона в „Скалата на розите“ — ужасено промълви Джеймс. — Съобщението може да е било предназначено и за Катрин, не само за Алекса. И тъкмо Катрин е карала колата на Алекса в този ден. Ален Кастел е убиец, Елиот. Той е убил Моник и се е опитал да убие и Катрин.

„А сега тя е с него — ужасено му напомняше един неспокоен вътрешен глас. — Не биваше да я пускам да си иде. Трябваше да й кажа, че я обичам. Трябваше да я помоля да започнем отново.“

— Добре — спокойно каза Елиот, макар че сърцето му се бе свило. — Обади се по телефона и резервирай билети за самолета. Още за следобед. До довечера ще бъдем в Ница. После се обади на Изабел, уреди среща с нея в Ница, но не й споменавай, че ще ходим на Острова. Не искам тя да отиде там преди нас, тъй като за момента Ален е заподозрян в убийство. Аз веднага ще се заема да организирам екип от тайни агенти, които ще следят Катрин и Ален. Той е само заподозрян, Джеймс, това е всичко. Нямаме доказателство, че е извършено престъпление и засега не можем да предприемем нищо.

Той е като всички останали хора — невинен до доказване на противното.

— Ясно. Но ти ще намериш доказателство. Ще откриеш, че Ален Кастел е бил във Вашингтон в деня на злополуката с Алекса.

— Моите хора веднага ще се заемат със случая. Но, Джеймс, ако в този ден Ален е бил в Европа, остава ни само деликатният проблем, че един невинен човек, който се счита за законен владетел на Острова и който вече е изгубил една любов, по някакво изключително съвпадение на обстоятелствата се е влюбил в братовчедка си.

— Не мисля, че трябва да се притесняваме толкова за деликатната психика на Ален Кастел. Сигурен съм, че той знае истината. Елиот, обеща ми, че ще спасиш Катрин.

— Имаме свои хора на Острова и ще се опитам да вкарам някой от тях в двореца — отвърна Елиот. Това не беше обещание. Това бе всичко, което можеше да направи.

Изабел нежно, но категорично настояваше Луи-Филип да остане вкъщи при децата и внуците си. „Ще доведе дъщеря си тук“ — му бе казала тя. Бе дала смело обещание, но всъщност желанието ѝ бе много по-скромно.

Ако можеше само да зърне дъщеря си отдалеч, това щеше да ѝ бъде достатъчно. И ако някак си успее да се приближи и да види, че в сините ѝ очи проблясва радостта, че нейната дъщеричка е щастлива, е, това щеше да бъде сбъдната мечта.

Разумът на Изабел не се осмеляваше да поиска повече, но сърцето ѝ смело отправяше своя зов. Ами ако наистина се срещнат и поговорят? Ами ако все пак, поне за един кратък, безценен миг, тя съзре любов в очите на дъщеря си, която сигурно я бе намразила, след като е узнала истината?

Когато в полунощ Изабел се срещна с Джеймс Стерлинг в Ница, сърцето ѝ започна да вярва, че желанието ѝ ще се сбъдне. Този красив мъж, който очевидно обича дъщеря ѝ, ще направи така, че мечтата ѝ да стане реалност. Едва когато се настаниха в хотел „Бижуто“ на Острова, Елиот и Джеймс разкриха пред Изабел евентуалната опасност. Тя, естествено, добре познаваше опасността. В края на краищата нали знаеше какво представлява Жан-Люк, и въпреки че и тя като Елиот се

бе надявала Ален да не е наследил лудостта, Изабел допускаше възможността, че момчето, което бе спасило живота ѝ, не е успяло да се спаси от злите гени на баща си. Да, тя напълно съзнаваше тази опасност и с достойнство прикриваше вцепеняващия страх.

Телефонният разговор, който така нетърпеливо бяха очаквали, най-после се осъществи. Информацията бе категорична и съвсем ги обърка.

— През целия ден Ален е бил във Версай, а вечерта е прекарал в апартамента си в хотел „Риц“. Не се е срещал с никого, но много хора са го забелязали и разпознали във Франция. Ален е извън всякакво подозрение, Джеймс — обърна се Елиот към скептичните сини очи. — В деня на злополуката той не е бил във Вашингтон.

— Добре. Това е чудесно — промърмори Джеймс с безразличен тон. И двамата прекрасно знаеха, че Ален би могъл да наеме убиец, също както е правил Жан-Люк. Но докато разплетат загатката щеше да мине много време, а той искаше още сега да отиде при Катрин. — Значи остава онзи деликатен проблем, нали? Сигурен съм, че ще измисля как да се справя с него.

— В двореца ли отиваш?

— Знаеш, че точно за там съм се запътил. — Джеймс погледна равнодушно Елиот и после с нежна усмивка се обърна към Изабел: — Ще ѝ кажа, че сте тук, Изабел. Ще я доведе при вас.

— О, Джеймс. Благодаря ти.

— Защо не почакаш малко, Джеймс — тихо предложи Елиот.

— Нали каза, че Ален е невинен.

— Да, но има и други неща, които искам да проверя. След час ще знам отговора.

— Когато се върна, с нетърпение ще чакам да ми ги кажеш.

Елиот се усмихна едва-едва.

— Добре. Бъди внимателен.

— Няма никаква опасност, забрави ли?

Катрин изсвири финалните акорди на „Фантазия Импроптю“ от Шопен и нежно се усмихна на Ален.

— Великолепно, Катрин.

— Благодаря. — Тя стана от пианото и отиде при него до прозореца, откъдето се виждаше заливът. Забеляза тревогата в очите му и нежно попита: — Какво има, Ален?

— Трябва да ти кажа нещо, Катрин.

— Добре — отвърна тя, леко учудена, че въпреки взаимната им откровеност Ален все пак криеше някаква малка, но важна тайна. Е, не че имаше кой знае какво значение, но все пак... — Кажи ми.

— Мислех си дали да не се разходим до пещерата. — „Където преди много, много години мошениците Кастел са криели откраднатите съкровища и където ти ще научиш истината за най-големия крадец от всички тях.“ — Можем сега да отидем, ако искаш.

— Добре. Ще си сменя обувките и ще си взема пуловера. — Катрин се усмихна на разтревоженото му красиво лице и преди да излезе от стаята, нежно го целуна по устните. — Почакай ме тук. Веднага се връщам.

ГЛАВА 31

Катрин се намръщи, когато влезе в апартамента си, който се намираше в източното крило на двореца. Някой бе дръпнал пердетата, сега те закриваха прекрасната гледка и образуваха мрачни сенки. Неочаквано я обзе страх, без да знае защо, но спомените бързо се върнаха в съзнанието ѝ — мрачният апартамент във Виена.

Катрин пропъди спомена, прекоси затъмнената всекидневна и се запъти към розовата спалня, където леглото бе покрито с балдахин от сатен и дантела. Веднага забеляза портрета, чиято стилна златна рамка бе подпряна на розовия сатен, но великолепната картина криеше много неща в себе си и малко по малко разкриваше всяко едно от тях. В първия миг тя видя невероятната красота на жената, без да съзнава, че красотата всъщност е нейна, същото красиво лице, около което обаче се спускаха златисти, а не черни коси. Точно когато прозрението просветли съзнанието ѝ, тя забеляза ужаса.

Красота и ужас — две несъвместими понятия... също като убийство в рая... като насилие по време на сватбено тържество... като бомба в лодката преди Коледа...

Гърлото на красивата жена от портрета бе прерязано. Съвсем пресни, блестящи яркочервени капки... боя?... кръв? се стичаха надолу по картината и капеха върху сапфирената огърлица, нарисувана с маслени бои, и върху истинската сапфирена огърлица — нейната — която заедно със сапфирените обици лежеше на бежовия килим.

— Не! — Възклицанието се изплъзна от устата ѝ, един тих ужасен вик, още преди да схване смисъла на това, което бе видяла. Катрин нищо не разбираше, все още не, но инстинктивно се досещаше, че това е истината, която тя не искаше да научи. Страхуваше се, че съществува още една истина, която ще я откъсне насила от тези, които обичаше.

— Катрин? Стори ми се, че извика — каза Натали, като се втурна в спалнята. Проследи погледа на Катрин и тихо прошепна: — О, не!

— Натали? Какво означава това? Знаеш ли?

— О, да, Катрин. Знам. Това означава, че нашият любим Ален е изгубил ума си — тъжно прошепна тя. С необикновена нежност Натали поведе Катрин към един от столовете, облицован с копринен плюш. — Седни за малко. Мисля, че имаме време да ти кажа някои неща. Ти не познаваш истинската си майка, нали? Не знаеш, че си свързана с Острова, нали?

— Не — развълнувано прошепна Катрин.

— Жената от портрета е твоята майка.

— Моята майка? — тихо повтори Катрин и понечи да стане и да се затича към портрета. „Моята майка.“

Катрин се опита да стане от стола, но Натали внимателно и все пак категорично я спря.

— Не, Катрин, моля те, не го поглеждай отново. Обещавам ти, че когато всичко свърши, ще ти покажа други, много по-приятни портрети, на които майка ти е нарисувана.

— Коя е тя, Натали? — попита Катрин. „Коя е тя? Коя съм аз?“

— Казва се Изабел. Беше жена на чичо ми Александър. Ти си тяхна дъщеря, Катрин, което означава, че си наша първа братовчедка. — Натали замълча за миг и после тихо доразказа историята на стъписаните сапфирени очи. — И това означава, че не Ален, а ти си законната наследница на Острова.

„Не — предизвикателно извика сърцето на Катрин, осъзнало преди трескавото ѝ съзнание болезнения намек на Натали. — Ако Натали знае, тогава сигурно и Ален... Не, не е възможно. Той щеше да ми каже.“ Най-сетне, едва потискайки страха си, тя попита:

— Ален знае ли?

— Да. Разбира се, че знае — отвърна Натали и се усмихна съчувствено. — Катрин, знам колко ти е тежко, колко потресаващо е това за теб и съжалявам, че трябва да ти разкажа всичко и то веднага. Но трябва да го направя. Имаме съвсем малко време. Искаш ли да узнаеш истината?

— Да — съгласи се Катрин, макар че с всяка измината минута тя се убеждаваше, че това бе истина, която не искаше да научи. Но трябваше. Пое дълбоко дъх и смело добави: — Добре. Слушам те.

— За Ален Островът винаги е бил идея фикс. Той го обича повече от всичко на света. Всичко, което е направил е било в името на този рай. Той мразеше баща ни за това, че бе превърнал кралството в

рай за престъпниците и терористите, а не за поетите и влюбените, както трябваше да бъде. Ето защо — тихо обясни тя, — когато не можеше повече да понася това светотатство Ален уби Жан-Люк.

— Не! — възрази Катрин, инстинктивно защитавайки мъжа, когото обичаше. Но в кой мъж всъщност бе влюбена тя? Къде беше той? Дали този нежен любящ мъж въобще е съществувал някога? Тя току-що бе разбрала, че Ален е изневерил на тяхната любов, в която взаимното доверие означаваше толкова много. А сега Натали с тъжни и сериозни очи ѝ казваше, че той е убиец. Катрин вече знаеше, че нейният Ален, мъжът, когото обичаше, не съществува. Но сега научаваше за един друг Ален, когото не познаваше. — Убил го е?

— Да — отвърна тъжно Натали. — Ален уби Жан-Люк и майка ми, макар че не съм сигурна дали е искал и нея да я убие. Просто този път тя придружаваше баща ми. За разлика от Жан-Люк, Ален не изпитва удоволствие от убийството. Всяко убийство, което е извършил, е било необходимо, необходимо, за да може Островът да процъфти под неговото всеотдайно управление.

— Всяко убийство? — повтори Катрин с нарастващ ужас, ужас от самите брутални престъпления, ужас от собствената ѝ увереност, че те наистина са се случили.

— Ален уби и Моник. Той много я обичаше, също както обича теб, Катрин. — Натали тихо въздъхна. — Но предполагам, че се е страхувал да не би тя да разбере кой е убил Жан-Люк, Ален се бои да не загуби Острова и този негов страх е много по-голям от страха за собствения му живот. Страхува се за трона си и точно затова, скъпа братовчедке, той се опита да те убие миналата сряда във Вашингтон. О, Катрин, съжалявам.

Натали поклати червенокосата си глава и направи признание, в което се долавяше и любов, и извинение:

— Малко съм заслепена от любовта си към моя брат. Ти самата знаеш колко нежен може да бъде той, колко добър, защото нали все пак не е негова вината, че е наследил лудостта на баща ни! Знаех, че е болен и го отричах, молах се тази проклета болест да изчезне. Но сега портретът показва, че лудостта не го е напуснала. Вече е ясно, че Ален иска да те убие. Боя се, че вече е убил Изабел.

— О, не — прошепна Катрин отчаяно.

— Не знам дали я е убил, Катрин — продължи Натали. — Но портретът ме кара да си мисля, че го е сторил. Но ти обещавам, че когато всичко свърши, ако Изабел е все още жива, ние с теб ще я открием. Ти трябва да напуснеш Острова, скъпа братовчедке, веднага.

— И двете трябва да се махнем, Натали — каза Катрин с неочаквано спокоен и решителен тон. Вече бе приела истината. Нямаше друг избор. Доказателството се намираше в спалнята ѝ. И още едно доказателство отекваше в съзнанието ѝ — анонимното обаждане за едно момиченце, изоставено от майка си. Зловещото съобщение бе предназначено за нея, а не за Алекса.

— Не, Катрин. Аз трябва да остана при Ален. Дори и лудостта му съвсем да се е развихрила, знам, че той няма да ми причини зло. Аз имам влияние над него, сигурна съм в това. Може би тази открита проява на лудост е една отчаяна молба, че е настъпил краят. Ако прекара остатъка от живота си в някоя лудница, където ще слуша песента на птиците, ще се наслаждава на цветята... е, не знам дали е възможно, но Катрин, моля те, опитай се да му простиш. Той не е виновен за болестта си.

— Тогава и аз ще остана. Ще ти помогна.

— Не, тук е опасно за теб. Трябва да ми повярваш и да си тръгнеш. По-нататък, когато нещата се успокоят, може пак да се върнеш и да предявиш претенции за трона. И ако ми позволиш, аз ще остана при теб и се надявам, че ще бъдем не само братовчедки, а и добри приятелки. — Натали се усмихна нежно и после красивото ѝ лице придоби сериозно изражение. — Трябва да се махнеш оттук, Катрин, веднага. Качи се на моторницата. Тя много лесно се управлява. Тръгни на север — зад кормилото има компас — и ще пристигнеш в Ница. Почакай да ти дам ключовете. Заклучи вратата и не отваряй на никого.

— Добре, Натали. Благодаря ти.

Трябваше да изчака Натали във всекидневната, но след като пусна резето, Катрин се върна в спалнята и застана пред кървавия портрет на майка си.

— Моля те, дано си жива — прошепна тя. — Моля те, искам да си жива, за да ти кажа, че те разбирам и обичам.

Катрин впери поглед в невиждащите сапфирени очи от портрета, които се усмихваха, радваха, бяха пълни с надежда, и когато усети

сълзите си тя коленичи на пода и събра разпилените сапфири.

Докато чакаше в затъмнената стая, която толкова приличаше на мрачния апартамент във Виена, мислите ѝ се понесоха към онази нощ и към раните от ножа, които не бяха смъртоносни, а трябваше само да я сплашат. „Но защо Ален не ме уби тогава? — питаше се тя. — Каква е тази зловеща лудост, която го е накарала да си играе с мен, да ме примамва в своето кралство и да ме оплете в мрежата си, изтъкана от измама и престъпления?“ Тя бе оцеляла във Виена, защото Ален ѝ позволи да оцелее. Но ако този път не успее да се отърве? Ако в следващия миг някоя сянка скочи в мрака и ножът се заби по-дълбоко в плътта ѝ?

Ако днес умре, щяха ли да останат много неизречени думи, предназначени за хората, които обичаше? „Мамо, татко, обичам ви“ — бе повтаряла тя безброй пъти през последната година. Трябваше отново да го каже на родителите си веднага щом стигне в Ница. Ами ако не успее да стигне дотам? Ами Алекса? Дали Алекса бе убедена, че Катрин много, много я обича? Да, и Алекса, както Джейн и Александър, беше уверена в любовта на Катрин. И все пак на Катрин много ѝ се искаше да си поговори със сестра си...

Нежно се усмихна, като мислено си представи разговора им. Първо щеше да ѝ се извини, че смъртоносната кола е била предназначена за нея, а не за Алекса. „Глупости!“ — щеше да възкликне сестра ѝ, пропъждайки тревогата на Катрин с топла усмивка и нехаен жест. После след като търпеливо изчака и се убеди, че тревогата наистина е изчезнала, смарагдовите ѝ очи щяха да заблестят и тя щеше да заяви с тържествен глас: „Винаги съм знаела, че си принцеса, Кат!“ А Катрин просто щеше да отвърне: „Да, Алекса, но както и преди съм ти казвала, единственото, което съм искала, е да бъда твоята малка сестра!“

Ако днес умре, щеше да остане само един любим човек, към когото тя не бе засвидетелствала любовта си докрай.

„Трябва да живея. Трябва да съм жива, за да отида при него, смело да го погледна в сините очи, които бяха толкова радостни онзи ден на летището, и да му кажа, че го обичам, все още, завинаги...“

Искам да съм жива, за да кажа на Джеймс колко много го обичам.“

— Джеймс Стерлинг? — изненадан повтори Ален, когато го информираха, че Джеймс е в мраморното фоайе и чака отговор на молбата си да говори с принца. — Да, разбира се, ще го приема. Моля, поканете го.

Докато чакаше, Ален се бореше с внезапните приливи на страх и тревога. Имаше само една причина, поради която Джеймс можеше да е тук: Катрин. Дали Джеймс не е дошъл да му каже, че все още обича Катрин? И ако е така, дали тя щеше да замине заедно с него? „Не — отговаряше си сам Ален. — Катрин няма да ме напусне.“

— Здравей, Ален.

— Здравей, Джеймс.

— Дойдох да поканя Катрин, и теб разбира се, на вечеря. Майката на Катрин е тук, в хотела.

— Джейн е тук? В хотела? Не разбирам.

— Не Джейн, Ален, а... Изабел. — Джеймс забеляза само изненада в тъмните очи на Ален. После продължи със сподавена ярост: — Ти си знаел. Ти, негоднико.

— Да, Джеймс, знаех — отвърна Ален, но за разлика от Джеймс гласът му не бе гневен, а само тъжен.

— И не си имал намерение да й кажеш, нали?

— Мислех да й разкрия истината тази вечер, Джеймс.

— Какво забележително съвпадение. Не ти вярвам, нито за миг, но няма значение. Сега знам истината и ще направя така, че и Катрин да я разбере, час по-скоро.

— Не знаеш истината, Джеймс.

— Нима? Защо да не ти кажа какво всъщност знам, Ален? Ти и Катрин сте първи братовчеди. Тя е законната наследница на Острова. Знам, че ти си един самозван принц.

— Донякъде си прав, Джеймс. — Ален тихо въздъхна. Явно трябваше да сподели с Джеймс истината, само така можеше да го убеди да си тръгне. — Катрин е законната владетелка на кралството и за наистина съм самозванец. Но това не е всичко. Грещиш, че ние с Катрин сме братовчеди. Катрин е дъщеря на Александър, но аз не съм син на Жан-Люк. Аз не съм от рода Кастел. Нямам никаква кръвна връзка с Катрин.

— Кой си ти?

— Не знам. Знам само някои факти. Кръвната ми група е АВ, а тази на майка ми е В. Значи баща ми трябва да е А или АВ. А кръвната група на Жан-Люк и на Александър е О. Да, аз съм самозван принц, Джеймс, но любовта ми към Катрин не е грях. Обичам я с цялото си сърце и тя ме обича. Вярвам, че ще ме обича и ще се ожени за мен, дори и след като узнае истината.

„Да — помисли си Джеймс, — великодушната Катрин е способна да прости. Но има и други истини, които трябва да научи.“

— Не мисля, че съзнаваш невероятната способност на Катрин да обича — продължи Ален в отговор на намръщаното лице на Джеймс. — Някога тя те е обичала много силно, но ти не си се доверил на любовта ѝ, както сторих аз. Ти си я наранил, и то жестоко, много повече, отколкото съзнаваш.

— Знам, че съм ѝ причинил болка, Ален. Направих го в името на любовта, но сега разбирам какъв глупак съм бил. Все още я обичам. Все още искам нашата любов да просъществува. Катрин не го знае, все още не, но след като ти ѝ разкриеш своите истини, аз ще ѝ разкажа за моите.

— Така да бъде — тихо отвърна Ален. — Нека изборът бъде неин.

— И аз избирам Ален — обяви Катрин, когато влезе в стаята. Най-късият път от апартамента ѝ до залива минаваше покрай тази стая ѝ тя можеше да се измъкне незабелязано, но изведнъж се спря, когато до ушите ѝ достигна гласът на Джеймс. Беше чула гласа му още преди да разбере думите, които казваше, но когато се приближи, веднага ги долови: „Все още я обичам. Все още искам любовта ни да просъществува. Катрин не го знае...“ „Сега го разбрах, Джеймс — помисли си тя — и аз го искам. Но трябва да се престоря, че нашата любов не означава нищо за мен.“ Тя бавно повтори, без да сваля поглед от очите на Ален: — Избирам Ален.

Когато Катрин се приближи към него, в очите му нямаше и следа от лудостта, там проблясваше само любовта. Любов, надежда и една замислена тъга. Чудеше се каква ли е тази тъга и сякаш изведнъж разбра — Ален съзнаваше лудостта си. Той не можеше да я овладее, тя бе като демон и вероятно, както Натали бе предположила, той просто искаше да сложи край на мъченията си. „Вече свърши, Ален — обеща му Катрин мълчаливо, — вече свърши.“

— Ален, бих искала да остана малко насаме с Джеймс. Бих искала да изясним взаимно чувствата си. Ще ни почакаш ли тук, докато ние с него се разходим до залива и обратно?

— Моля те, не тръгвай с Джеймс, Катрин — прошепна Ален с такова отчаяние, че сърцето ѝ се късаше от мъка.

— Само до залива и обратно, Ален.

— Има някои неща, които трябва да ти кажа, Катрин.

— Да, знам. Скоро ще се върна и ще те изслушам.

— Трябва да ги чуеш от мен, а не от Джеймс. Катрин, моля те, нека Джеймс да си тръгне сега. После, ако трябва, ще се срещнеш с него.

Катрин забеляза страданието в тъмните очи на Ален и реши повече да не предизвиква лудостта му, която очевидно той не можеше да овладее.

— Добре, Ален. Ще остана. — „Джеймс сега ще си тръгне — помисли си тя, — а после, след като двете с Натали ти помогнем, аз ще отида при него.“ — Оставам.

— Не, ти ще тръгнеш, Катрин. — Думите, — една тиха, но категорична заповед, — дойдоха от Натали. — Качете се двамата с Джеймс на моторницата.

Натали стоеше на прага. Беше облечена в дълга бяла рокля и бе украсила прелестната си коса с цветя. „Прилича на булка“ — каза си Катрин. Натали представляваше истински образ на спокойствието и утехата за Ален.

Но също като портрета от апартамента на Катрин този образ бе доста смущаващ, защото утешителната красота бе странно примесена с неочаквания ужас. В своята фина ръка Натали Кастел държеше пистолет. Красота и насилие...

— Джеймс може да си тръгне, Натали — тихо отвърна Катрин. — Но аз ще остана с теб заедно да помогнем на Ален.

— За какво ще ми помагаш? — попита учудено Ален, като отмести за миг погледа си от страховитото полуавтоматично оръжие към Катрин. — За каква помощ говориш, Катрин?

— Знам какво си извършил, Ален — нежно отвърна неговата любима. — Натали всичко ми разказа. Вината не е твоя. Наследил си лудостта на Жан-Люк. Ти толкова много обичаш Острова. Знам, Ален, и те разбирам.

— Какво знаеш, Катрин?

— Знае, че тя е принцесата — намеси се Натали.

— Нямах представа, че и ти знаеш за съществуването ѝ, Натали

— тихо отвърна Ален и отново премести погледа си към Натали и оръжието.

— О, да, Ален. Разбира се, че знам. Чух историята, която Жан-Люк стотици пъти ти е разказвал.

— Тогава не е ли чудесно, че открихме нашата братовчедка, Натали? — тихо попита Ален и се приближи към нея, само няколко крачки, колкото да застане между пистолета и Катрин. Пистолетът бе от арсенала на Жан-Люк, поне така предполагаше Ален, и Натали го бе скрила, преди той да издаде заповедта да се унищожат всички оръжия. „Какво ли още е запазила Натали от мрачния терор на Жан-Люк? Пушки? Гранати? Бомби?“

— Чудесно? О, не, Ален. Никак даже не е чудесно. Островът е твой. Дадох ти го, защото знаех, че го обичаш. Катрин не бива да ти го отнеме, не бива да бъде с теб.

— Ти ли си ми дала Острова, Натали? Как?

— Като те отървах от Жан-Люк. — Натали изрече думите си почти с детинска гордост. Налудничавите ѝ очи изведнъж станаха невинни и тя сякаш очакваше да я похвалят за жеста, който бе направила. Но щом Ален не ѝ благодари за убийството на собствения ѝ баща, тя обясни с простата и кошмарна логика на собствената си лудост: — Знаех, че докато Жан-Люк е жив, ти ще бъдеш далеч от Острова и от мен. Аз ти дадох Острова, Ален, а може да го запазя за себе си, но знаех, че след като имаме един и същ баща, ти никога няма да ми навредиш. И това ми стигаше! — В гласа на Натали се доловиха прелъстителни нотки, като на ненаситна влюбена жена. — Защо на теб не ти стигаше? Защо трябваше да се влюбваш в Моник?

— О, Натали — прошепна Ален, съзнавайки, че е бил сляп за лудостта на Натали, и че именно тя бе причинила смъртта на жената, която толкова много бе обичал. Не бе забелязал и фаталната мания на Натали към него, а трябваше да внимава! Като момче той бе станал свидетел на манията на Жан-Люк към Изабел. Дъщерята бе наследила чара и ума на злодея, както и лудостта му, а Ален нищо не бе забелязал. — О, Натали.

— Моник трябваше да умре — простичко обясни тя, без чувство за вина, но сякаш бе възмутена, че Ален е изненадан, защото според нея смъртта на Моник бе просто необходимост. — После всичко се оправи, не помниш ли? Бяхме отново заедно, без някой да нарушава нашата идилия.

— Спомням си — тихо отвърна Ален и спомените за голямата скръб отново го разтърсиха, скръб, която доста време дори и вълшебната оздравителна сила на Острова не можа да потуши.

— Но това не бе за дълго. Ти стана неспокоен. Искаше да пътуваш, да слушаш отново музика, да каниш отново гости в двореца. — Тя въздъхна като многострадална съпруга и присви гневно тъмните си очи: — О, Ален, не биваше да каниш семейство Стерлинг за Коледа.

— О, Боже — едва продума Ален. Искаше да се обърне към Джеймс и да му се извини, но не смееше да откъсне поглед от Натали или от спуска на смъртоносното оръжие. Погледът му остана прикован в Натали, която се усмихваше победоносно, когато си припомни колко успешно бе предотвратила посещението на Артър и Марион. Ален успя да прошепне на Джеймс, тъжно и съчувствено, сякаш той бе отговорен за лудостта на Натали: — Съжалявам, Джеймс.

— Ален? — Тонът на принцесата бе умолителен, тон на отчаяна любовница. — Обичам те. Всичко, което извърших, бе заради теб. Нима не разбираш?

— Да, Натали, разбирам.

— Тогава позволи на Джеймс и Катрин да си идат. Нека да се качат на моторницата и да ни оставят на мира. Моля те, Ален!

— Добре — съгласи се той. После изведнъж му хрумна нещо и предложи: — Имам по-добра идея, скъпа. Защо да не отидем двамата с теб на моторницата?

— О, да. Защо не, Ален? — тихо отвърна тя. — Ключовете са у Катрин.

Ален се обърна и взе ключовете от елегантната ръка на Катрин. Искаше да ѝ каже толкова много неща, важни неща, но беше прекалено опасно да ги изрече на глас. Затова изпрати с очи нежно любовно послание. „Обичам те, принцесо. Повярвай ми. Бъди щастлива, любов моя.“

Той се усмихна колебливо, сякаш се сбогуваше с недоумяващите сапфирени очи. После погледна към Джеймс, който се бе приближил,

готов да защити Катрин, в случай, че лудостта на Натали внезапно избухне, и попита:

— Ще ѝ кажеш ли всичко, което споделих с теб, Джеймс? Това е самата истина и искам тя да я знае.

— Да, Ален, ще ѝ кажа — тихо обеща Джеймс.

— Благодаря ти — отвърна тихо Ален, преди да излязат с Натали от стаята. Той протегна ръка към нея, за да вземе пистолета, но тя сграбчи ръката му и стисна още по-здраво оръжието. Ален си бе мислил да вземе пистолета, но съзнаваше, че опасността бе твърде голяма. Нямаше вече никакво значение. Важното бе, че той и Натали щяха да оставят Катрин... завинаги.

Двамата излязоха през стъклените врати, които водеха към градината и поеха ръка за ръка по мраморната пътека към залива. Когато Джеймс видя, че се отдалечават, тревогата му, че Натали можеше да нарани Катрин премина, но нови опасения безмилостно човъркаха съзнанието му. Какво ставаше? Не можеше нищо да разбере. Едва ли Ален вярваше, че ще успеят да се измъкнат. Моторницата бе бърза и мощна, но все пак имаше нещо...

И тогава Джеймс се досети. Моторницата щеше да отведе Ален и Натали там, откъдето никога нямаше да се върнат... там, където Натали искаше да изпрати Катрин... там, където в лудостта си тя бе готова да отиде с любимия си Ален... завинаги.

— О, Боже!

— Какво има, Джеймс?

— Трябва да ги спра.

Нямаше време да ѝ обясни. Хукна през отворените стъклени врати към мраморната пътека. Катрин се затича след него, но преди още да излезе от стаята, усети зад себе си шум от нахълтващи въоръжени хора. Зад нея стоеше Елиот Арчър.

— Елиот! Натали. Тя е...

— Знам. Току-що получих съобщение, че миналата сряда е била във Вашингтон. Къде е тя?

— Там долу, при залива. Ален я убеди да тръгне с него, но има нещо друго, нещо, за което Джеймс се досети. Той също тръгна натам.

— Сигурно има бомба в моторницата.

— О, не!

— Ален, недей! — извика Джеймс, когато стигна на кея.

— Свършено е, Джеймс. Остави ни. Моля те.

Джеймс веднага разбра, че нямаше избор. Натали все още стискаше пистолета и в очите ѝ проблясваше луда ярост, че е нарушил уединението им. Той спря на място и не помръдваше, докато Ален и Натали се качваха на борда. Първо се качи Натали и с бързи и ловки движения запали мотора. Завъртя ключа, но се чу само леко бръмчене, а не експлозия от бомба. Джеймс реши, че бомбата е свързана с някакъв друг механизъм, също както на лодката, където бяха майка му и баща му. Ален хвърли въжетата и погледна към Натали. Тя протегна към него ръка, също като младоженка към бъдещия си съпруг, една нежна покана да сподели с нея вечната любов. Очите ѝ, в които с пълна сила проблясваше лудостта, излъчваха радостно предчувствие. Ален се приближи към нея с царствено достойнство, като монарх, който поема на плещите си цялата вина, макар да беше невинен, готов да пожертва живота си, за да сложи край на лудостта ѝ.

Щом Ален се приближи към Натали, лодката леко се отдалечи от кея и Джеймс скочи в нея. Тя се заклати под тежестта му и в този миг в очите на Ален се появи тъжна изненада, а погледът на Натали стана гневен и злокобен. Ален се обърна към Джеймс, за да го блъсне зад борда, да го накара да скочи, но ръката на Натали сграбчи регулатора и го бутна напред... към вечността.

Моторницата се залюля... и избухна, огромен огън излизаше от сапфиреното море. Червеникав оранжевите пламъци стигаха почти до небето, като слънце сираче, което търси родителите си, и над пламъците се извиваха огромни пушеци, примесени с пепел, също като черните градоносни облаци, които предизвестяваха появата на дъгите.

Лазурното небе бе скрито от пламъци и пушек.

Появиха се и дъги, хиляди дъги, навсякъде, където бензинът целуваше морето. Водните дъги се издигаха и падаха заедно с вълните... море от дъги, което обграждаше огнения остров.

ГЛАВА 32

Джеймс се показа над водата, като едва си поемаше дъх, измъчените му дробове отчаяно се бореха да пропъдят пушека и парите и търсеха свежия морски въздух. Той изплува там, където беше пушекът, а не огънят и се опитваше да погледне през плътното димно було. Забеляза призрака, облечен в бял сатен — булка, носеща се сред дъгите, с воал от цветята, които преди украсяваха червеникавата ѝ коса. Джеймс веднага разбра, че Натали е мъртва. „Като Офелия — помисли си той. — Изглежда толкова невинна в смъртта си, най-сетне намерила покой, най-сетне победила лудостта си.“

Той не видя Ален, нито пък Ален отговори на неистовите му викове. До ушите му долитаха гласове, викове от кея, от мъжете, които плуваха към огнената сцена, но Джеймс не обръщаше внимание на тези гласове. Искаше да чуе само гласа на мъжа, който бе готов да жертва живота си заради Катрин. „И който наистина го бе жертвал“ — каза си Джеймс, защото само зловещото мълчание отвръщаше на настойчивите му викове.

Тогава Джеймс го видя, едно червено, тъмночервено петно, което се носеше по мазната бензинова повърхност, на сапфиреното море. Кръв. Неговата? На Натали? Или на Ален?

Джеймс се гмурна под горещата отровна повърхност в хладните сини дълбини на морето. Но те не бяха сини, а червени, ярко червени от кръвта, която течеше от ранената плът на Ален. Джеймс обгърна с ръце безжизненото тяло и го изнесе на повърхността. Да, тялото наистина бе безжизнено, но той усети лудия ритъм на младото, здраво сърце на Ален. То отчаяно се бореше да оцелее и все пак с всеки един силен удар надеждата да оживее ставаше все по-малка, защото Ален губеше все повече и повече кръв.

Когато Джеймс изплува на повърхността, наблизо имаше и други силни, здрави мъже, които поеха тялото на Ален и внимателно го понесоха към кея. Джеймс им даде знак, че няма нужда от помощ, той беше жив, а Ален можеше и да не издържи дълго.

Спасителите понесоха Ален през водните дъги към кея, а Джеймс ги последва, като от двете му страни плуваха двама мъже, готови да му помогнат, ако стане нужда: А зад тях на почтително разстояние бяха мъжете, които носеха тялото на принцесата, облечена в бял сатен.

Елиот бе пристигнал в двореца с екип от агенти и бе извикал медицинска помощ веднага щом предположи, че на моторницата може да има бомба. Кралският лекар, както и други лекари и сестри от клиниката до хотела чакаха на кея. Медицинският екип веднага се зае с Ален. Но след като стана ясно, че имаше достатъчно специалисти, един от лекарите отиде при Джеймс.

— Нищо ми няма — убедително каза той, макар че бе изненадан, когато проследи погледа на лекаря и видя собствените си рани, а те никак не бяха малки. Някои от тях бяха доста дълбоки, а на места кожата бе обгорена. Едва сега почувства болка, силна пареща болка, защото бензинът и солта разяждаха разкъсаната му плът. И все пак той повтори: — Нищо ми няма.

— Добре, мосю, но раните ви трябва да се почистят и превържат. Докато не се измие, бензинът ще продължава да уврежда кожата. Бих искал да ви заведа до клиниката.

— Добре. Благодаря ви, но почакайте минутка.

Джеймс трябваше говори с Катрин. Тя стоеше на няколко крачки от него, в очите ѝ се четеше тревога, а Елиот, не по-малко обезпокоен, стоеше до нея. Джеймс се усмихна с благодарност на лекаря, като обеща, че скоро ще се върне, и после се приближи към двамата.

— Добре се чувствам — увери ги той. Огледа се, за да се убеди, че никой няма да чуе това, което щеше да каже. Всички полагаха неимоверни усилия да спасят живота на Ален. Дори лекарят на Джеймс се бе върнал при многобройния медицински екип, който бе заобиколил ранения принц. Джеймс се успокои, че никой няма да чуе думите му, и премести погледа си към тревожните сини очи.

— Аз съм добре, Катрин — прошепна той, — но Ален е тежко ранен. Той има нужда от теб.

Джеймс забеляза съмнението в очите ѝ, объркващите и противоречиви чувства, които тя изпитваше към Ален. Обичаше го, но

вярваше, че той жестоко я е измамил.

— Катрин, послушай ме. Не е това, което си мислиш. Ален не е твой братовчед. Нямаме никаква кръвна връзка.

— Наистина ли?

— Да. Ален не е син на Жан-Люк. Тази вечер той ще ти разкаже всичко. Страхувал се е да ти разкрие истината, защото се е страхувал да не загуби теб, а не Острова. — Джеймс млъкна, като забеляза, че тези нови факти само засилиха смущението в сапфирените очи. После й каза нещо, което тя вече знаеше, най-важната истина, с която преди време тя самата сърдито се бе нахвърлила върху него. Много тихо той каза: — Ален много те обича, Катрин.

— Така ли?

— Когато Ален разбра, че на лодката има бомба, той ни спря и предпочете сам да иде. Знаеше, че ще умре, но също така знаеше, че ти ще живееш. Само това имаше значение за него. Разбираш ли, Катрин? Разбираш ли какво е направил?

— Да, Джеймс — тихо отвърна тя на мъжа, който сякаш бе забравил собствения си героизъм. Щом Джеймс разбра, че има бомба, той също бе проявил смелост и бе направил своя избор. Не можеше да стои и да гледа как умира един невинен човек. Преди време Джеймс й бе казал съвсем хладнокръвно, че би искал да изстреля куршум в сърцето на този, който е убил родителите му, и въпреки това той не можеше просто да стои и да гледа как умира Натали. — Разбирам това, което и двамата направихте.

Нейните лъчезарни сини очи — смели, топли и приветливи — срещнаха неговите и за един кратък вълшебен миг Джеймс си позволи да се отдаде на тази магия. Той усещаше, че потъва някъде дълбоко в сините бездни, но както винаги нямаше желание да излезе оттам...

— Ален има нужда от теб, Катрин — тихо прошепна той, като разруши вълшебството. — Той те обича, може и да умре, има нужда от твоята любов.

— Да — тихо отвърна тя. „Ален ме обича, може и да умре и има нужда от моята любов.“ Катрин се питаше дали Джеймс чуваше собствените си думи. Дали си спомня, че някога той също умираше, сърцето му и душата му умираха, но бе отхвърлил любовта й, макар че така отчаяно се нуждаеше от нея. Да, сега тя щеше да отиде при Ален, щеше да остане при него, колкото е нужно, но думите, които Джеймс

бе изрекъл само преди няколко часа, все още звъняха радостно в ушите и: „Все още я обичам. Все още искам нашата любов.“ Ала сега Катрин не долавяше това послание в тъмните сини очи. Дали любовните му думи не бяха изречени само за да я спаси от Ален, когото е считал за луд? Дали изреченото от Джеймс беше също така фалшиво, както и нейното „Избирам Ален“? Сега това едва ли имаше значение, защото тя трябваше да бъде с Ален, но някой ден щеше да разбере. Отново щеше да види Джеймс, трябваше да го види, защото смело щеше да защити желанието си, което така отчаяно бе прошепнала в стаята, докато чакаше Натали: „Моля те, нека да съм жива, за да кажа на Джеймс колко много го обичам.“ „Ще му кажа“ — мълчаливо обеща тя на влюбеното си сърце. После тихо и нежно се обърна към сините очи:

— Да, Джеймс, Ален има нужда от мен. Ще отида при него.

Джеймс наблюдаваше Катрин, докато тя пресичаше кея и с нежни думи разцепи стената от хора, за да се приближи до Ален, да го погали и да му прошепне думи за любов. След като тя се скри от погледа му, Джеймс се обърна към Елиот, който стоеше на ръба на кея и втренчено гледаше задименото море.

— Ти беше прав, Елиот. Мотивите за убийството на родителите ми са лични. Натали ги е убила просто защото е искала на Коледа да бъде само с Ален. Убила е и собствените си родители, и Моник, опита се да убие и Катрин. И знаеш ли как ми подейства нейната смърт? Никак. Не почувствах дори облекчение. — Джеймс млъкна, опитвайки се да овладее мислите и емоциите си. Искаше да каже на Елиот: „Дори ми стана малко мъчно за нея. Не е ли странно, Елиот? И ако бях успял да изтръгна пистолета от ръцете ѝ, никога нямаше да го обърна срещу нея, никога. Ти беше прав, Елиот, беше прав за празнотата и откъсването.“ Джеймс искаше да направи тези признания пред мъдрия си приятел, но когато го погледна и се опита да привлече вниманието му, той забеляза неочаквано вълнение, изписано по лицето на обиграния разузнавач. — Елиот?

— Чух те като казваш на Катрин, че Ален не е син на Жан-Люк.

— О, Елиот — тихо промърмори Джеймс. Да, той можеше да се досети, и то много лесно, но нямаше време да размишлява върху това удивително откритие. И сега, когато започна да осъзнава думите на Ален, той много внимателно разказа на Елиот това, което знаеше: —

Ален ми каза, че неговата кръвна група е АВ. Кръвната група на Женевиер е В, а на Жан-Люк — 0.

— А моята е АВ. — Очите на Елиот се насълзиха и той прошепна развълнувано: — Той е мой син, Джеймс. Ален е мой син.

„Трябва да съм с него! Трябва да го прегърна и да му кажа, че го обичам. Дано, дано да успея преди Ален да...“

Но Елиот не можеше да коленичи до Ален и нежно да го гали по главата, както правеше Катрин. Елиот трябваше да изпълни служебния си дълг, трябваше да получи отговорите на безброй въпроси, свързани с транспортирането на Ален. Кралският лекар информира Елиот, че принцът е все още жив, макар и в много тежко състояние. Цялото тяло на Ален беше в рани и изгаряния, не толкова опасни, също като тези на Джеймс, но имаше една рана, която много бързо можеше да причини смъртта му. Тя беше доста дълбока, сякаш бедрото му бе прободено с нож, и засягаше една артерия, от която бе изтекло голямо количество кръв. Сега раната беше превързана, и то много здраво, но се страхуваха, че турникетът може да се разхлаби и тогава — дори и една капка кръв да изтече — това щеше да коства живота на Ален.

Спешната операция, от която се нуждаеше принцът, не можеше да бъде извършена на Острова. Бързо взеха решение да го откарат в Ница. Щяха да го превозят със собствения му самолет, в който нямаше да бъдат допуснати други пътници, освен необходимия медицински персонал. Нито Катрин, която през последните няколко минути му говореше за своята любов, нито Елиот, който може би никога нямаше да каже на сина си колко го обича.

Самолетът на Натали, с който доставяха скъпоценни камъни в бутиците на „Кастел“ беше в Париж. Затова решиха Катрин и Елиот да отлетят до Ница с един от многото хидроплани, които превозваха гостите на хотела от Лазурния бряг до Острова. Елиот помоли Катрин да почака на кея, докато благополучно изпрати Ален и лекарския екип. Той беше длъжен да осигури безопасното заминаване на принца от Острова. Макар че бе невъзможно да прошепне на сина си колко много го обича, Елиот успя да види лицето, което досега му бе съвсем непознато. Докато подкрепяше носилката по стръмната пътека нагоре към двореца, той нежно погали безжизнената ръка на сина си.

Елиот я бе помолил да остане в хотела, но когато чу експлозията, Изабел се бе втурнала към двореца, както направиха и много други хора, забелязали зловещия огън и кълбата дим, които се извиваха към небето. Тя беше сред тълпата на брега, но никой не бе допуснат до кея, докато Ален лежеше там. Когато понесоха Ален към двореца, тълпата последва в мрачна процесия своя принц, а Изабел бавно и колебливо се запъти към дъщеря си.

Катрин стоеше сама на кея, вперила поглед в морето в очакване на хидроплана. Нямаше причина да откъсне очи от вълните, нямаше причина да се обърне назад, но въпреки това го стори, инстинктивно, сякаш привлечена от най-силния магнит. И ето, тя стоеше там... красивата жена от портрета и за един кратък, болезнен миг Катрин си помисли, че това е мираж, един прекрасен, но жесток трик на съзнанието ѝ. Но всъщност Натали бе излъгала — „Страхувам се, че Изабел е мъртва“ — жестокост, изречена, за да причини страдание на жената, която ѝ бе отнела Ален.

„Не, тя не е мираж“ — осъзна Катрин, като ликуваше от радост. Тя беше жива, а сапфирените ѝ очи плачеха, смееха се, проблясваха с надеждата, че нейното малко момиченце, което бе изоставила, сега ще дойде при нея.

Катрин направи първата колеблива крачка, после Изабел също пристъпи напред и само след миг те бяха достатъчно близко една до друга. Със смело и грациозно движение треперещите ръце на Изабел докоснаха мокрите от сълзи страни на Катрин. Тя се усмихна със същата любяща усмивка, която бе погалила малкото ѝ — момиченце преди толкова много години, и в следващия миг нейната скъпоценна дъщеря отново бе в прегръдките ѝ. Изабел нежно я притисна до себе си и тихо прошепна:

— Катрин...

Майката и нейното дете бяха отново заедно, само че момиченцето на Изабел бе станало зряла жена и сега за първи път нейната любима дъщеря ѝ продума. Катрин проговори на френски, красивият език, на който Изабел хиляди пъти бе уверявала малката си дъщеря в своята любов.

— Мaman. — Катрин искаше Изабел веднага да узнае всичко — че я разбира, че животът ѝ е бил пълен с любов и щастие, както се бе молила тя — и затова после тихо прошепна най-убедителните думи,

същото обещание за любов, което Изабел ѝ бе дала: — Винаги ще те обичам, мамо.

В Ница хирурзите веднага оперираха разкъсаната артерия в крака на Ален, а за кръвта, от която той отчаяно се нуждаеше, имаше много доброволци. Когато направиха пробите, хематолозите откриха, че най-подходяща е кръвта на Елиот. Кръвната му група бе АВ, също като на принца. Лекарите знаеха, че Ален може да приема всякакъв тип кръв, тъй като кръвната група АВ е „универсален приемател“, но все пак беше чудесно, че новата кръв, която щеше да циркулира в тялото му, е досущ като неговата.

Елиот с готовност и дори с благодарност стана кръводарител. Изабел също даде кръв и за първи път в жилите на Ален щеше да потече истинска царска кръв, кръвта на Кастел... кръвта на Катрин.

Артерията бе защитена, количеството на кръвта в организма бе нормализирано, но въпреки това Ален беше в кома за около тридесет и шест часа. Докторите обясниха, че делириумът се дължи на продължителния шок, токсичното въздействие на бензина, последиците от анестезията и морската вода, която бе проникнала в организма му през отворените дълбоки рани.

Само Катрин беше с Ален, докато траеше делириумът. Седеше до него, като се опитваше нежно да успокои безизразните му широко отворени очи. „Какви ли кошмарни образи вижда?“ — питаше се тя. Очевидно Ален имаше халюцинации и очевидно изкривените образи, които изграждаше съзнанието му, бяха чудовищни. Но поне когато ужасеният му поглед попадеше върху Катрин, макар че не можеше да я разпознае, в очите му нямаше страх.

Докато Ален беше в това състояние, Елиот стоеше далеч от леглото на сина си. В края на краищата за него Елиот бе само един непознат и не искаше неговият образ да обърка още повече Ален, нито пък да се превърне в чудовище в халюциниращото съзнание на сина си. Но когато Ален спеше, Елиот заставаеше до леглото и нежно попиваше потта от челото му. Явно и в съня чудовищните образи все още го тормозеха.

— Дали Женевиер е знаела, че Ален е мой син, Изабел?

Лекарите бяха при Ален на обичайните си визитации, а Елиот, Катрин и Изабел седяха сами в чакалнята.

— О, не, Елиот, едва ли. Тя разбра, че е бременна скоро след като ти си тръгна от Острова и сякаш бе невъзможно бебето да е твое.

— Но Ален е бил с нея, когато са я убили.

— Да. Мисля, че се е опитвала да избяга заедно с него. Но, Елиот, може би просто не е искала да остави сина си при Жан-Люк. Сигурно е, че Жан-Люк не е знаел истината — тихо добави тя.

— О, да — съгласи се Елиот. — Не би оставил Ален жив.

Катрин слушаше мълчаливо тихия възбуден разговор между майка си и бащата на Ален. Тя нямаше какво да каже, освен да изрази своето най-искрено съчувствие. Катрин нямаше какво да добави към спомените на Изабел и Елиот за миналото на Острова, но... можеше да каже нещо, нещо много важно за бъдещето му. И когато разговорът им приключи, и в стаята настъпи тишина, тя каза:

— Не е нужно никой друг да знае истината за Ален.

— Катрин?

— Не е нужно никой друг да знае истината за Ален и за мен.

Думите бяха изречени тихо, но категорично... като кралска заповед... първата и последна кралска заповед на принцеса Катрин. Лицето ѝ бе сериозно, изражението ѝ издаваше царствено достойнство дори и след тихата категорична заповед, но после се появи онази колеблива нежна чаровна усмивка на Катрин Тейлър, а не самоуверената усмивка на принцеса Катрин Кастел. После, като истинска дъщеря, тя се обърна към Изабел:

— Дали татко щеше да одобри решението ми, мамо?

— О, да, скъпа. — Изабел нежно отметна лъскавия черен кичур коса от красивото лице на дъщеря си. Катрин не се отдръпна от нежния допир, а сапфирените ѝ очи радостно проблеснаха. После Изабел тихо добави: — Той наистина би одобрил. Защото повече от всичко баща ти вярваше в любовта. Той много добре знаеше, че връзките на любовта са много по-здрави от връзките на кръвта. — Изабел се усмихна, притегли в прегръдките си Катрин и прошепна: — О, той би се гордял с теб, Катрин.

— Здравей, Катрин.

— О, Ален, добре дошъл отново при нас — тихо отвърна тя. Когато в полунощ го остави, тя си бе помислила, че сънят му е доста дълбок и малко по-спокоен и ето, че сега, седем часа по-късно, съзнанието му най-после бе прояснено. — Здравей.

Катрин го целуна по бузата и после много внимателно огледа красивото му лице. В топлите тъмни очи, които така добре познаваше, тя видя, че Ален търсеше нещо, опитваше се да си спомни нещо. Знаеше, че след момента на експлозията Ален нямаше никакви спомени, но дали бе забравил всичко, което се бе случило преди това? Дали и Ален, като Алекса, страдаше от ретроградна амнезия? Катрин реши, че ще бъде по-добре, ако е така. Би могла съвсем предпазливо да му каже истината за Натали, но нямаше да спомене подробностите за нейните маниакални признания, които бяха кошмарно доказателство за лудостта ѝ.

— Ален?

— Спомням си, че Джеймс ни последва до залива. Скочи на лодката точно когато тръгнахме. Обърнах се към него и се опитах да го спра, но беше прекалено късно. — Ален затвори очи, сякаш за да прогони следващия образ, но той беше там и винаги щеше да бъде, независимо дали е отворил, или затворил очите си. — О, Катрин, много добре си спомням лицето на Натали. В очите ѝ кипеше гняв и ярост и в същото време те бяха пълни с любов към мен, усмивката ѝ бе толкова победоносна. Приличаше на красиво малко момиченце, чиято мечта най-после се е сбъднала. — Ален въздъхна и тихо попита: — Какво точно се случи?

— Натали загина от експлозията, Ален. Веднага след като моторницата избухна.

Ален кимна. По бледото му красиво лице се изписа тъга и скръб, както и мрачното признание, че смъртта на Натали е истинско облекчение.

— А Джеймс? — неочаквано попита той.

— Джеймс е добре.

— О, чудесно. Тук ли е той?

— Не. Разбира се, той се обади, за да се осведоми за състоянието ти. Вчера късно вечерта се прибра във Вашингтон.

— Каза ли ти истината за мен, Катрин?

— Да, Ален. Каза ми, че ти не си ми братовчед, и че си имал намерение всичко да ми признаеш, и... — „И че много ме обичаш.“

— Катрин...

— Всички, които трябва да знаят, че ти не си син на Жан-Люк, вече го знаят. Същото важи и за мен.

— Какво искаш да кажеш?

— Че Островът е твой и винаги ще бъде твой.

— О, не, Катрин.

— О, да, Ален. — Катрин се усмихна чаровно на неговите недоумяващи и все пак пълни с надежда очи. — Ти си принцът и монархът на Острова на дъгите. Така е, Ален, и така ще бъде най-добре. Изабел казва, че Александър би одобрил решението ми.

Ален се вгледа в сапфирените очи, които така добре познаваше и толкова много обичаше. В убедителния син поглед той забеляза, че тя е взела решението, подтиквана от своята любов, и че много е щастлива с него.

— Катрин — развълнувано прошепна той, — благодаря ти.

— Няма защо.

Минаха много мълчаливи мигове, преди Ален отново да проговори. През това време те стояха ръка за ръка, с насълзени очи, като нежно и развълнувано се усмихваха.

Катрин му бе дала Острова, едно безценно съкровище, най-скъпият дар, който би могла да даде, след своята любов. Но нейната любов принадлежеше на друг и Ален съзнаваше това. Знаеше го още от мига, в който Джеймс му бе признал любовта си към Катрин. И сега, когато най-сетне проговори, той търсеше най-нежните думи, които да помогнат на красивата Катрин да се сбогува с него... завинаги.

— Джеймс ти разказа всичко за мен, Катрин, но сподели ли с теб своите истини?

— Не. Не сме разговаряли след експлозията. — „Не сме разговаряли, откакто той ме убеди да дойда при теб, защото ти умираш и се нуждаеш от любовта ми. И дори когато се обаждаше в болницата, за да разбере как си, той винаги говореше с Елиот.“

— Но ти си чула думите му, преди да влезеш в залата при нас.

— Да, но не съм сигурна, че са били искрени.

— О, Катрин — нежно я увери Ален, — той беше съвсем откровен. Видях очите му, когато говореше за любовта си към теб.

Джеймс много те обича.

— Е, добре — отвърна тя и сви рамене, — все пак не съм сигурна. Но трябва да разбере, Ален.

— И ще разбереш, че той те обича с цялото си сърце — тихо предрече Ален. — Нима би могло да бъде иначе?

— О, Ален, аз...

— Разбирам любовта ти към Джеймс, Катрин. Ти ми разказа за нея, не помниш ли?

— Да. — „Казах ти, Ален, заради твоята нежност, твоята топлина и загриженост и защото..." — Обичам те, Ален.

— Знам и аз те обичам. — Ален нежно се усмихна. — Тръгвай, скъпа. Аз ще се оправя.

„О, да, Ален, ти ще оздравееш“ — помисли си Катрин, когато срещна ласкавия му поглед. Забеляза тъгата, причинена от загубата на една любов, но освен това забеляза и надеждата, Той вече не беше самозваният принц и Натали вече нямаше да убива жените, в които един ден щеше да се влюби. Буреносните облаци бяха изчезнали, щеше да се изсипе освежителният дъжд и великолепните дъги щяха да заблестят за него, принцът на вълшебното кралство. Тя се усмихна, като си помисли за щастието, което очакваше Ален...

— Сега си тръгвам, Ален. — Катрин нежно го целуна и после тихо добави: — Навън има един човек, който иска да те види.

— Здравей, Ален. Казвам се Елиот Арчър.

— Мосю Арчър? — отвърна Ален любезно, но с изненада. — Най-после се срещнахме. Естествено, чувал съм за вас. Знам, че тъкмо вие сте ме наблюдавали през всичките тези години, когато безмилостно търсехте измама и престъпления на Острова.

— Ален...

— Ненавиждах това дебнене и преследване, но сега разбирам, че сте имали право.

— Не съм дошъл, за да говорим за престъпленията на Острова, Ален — тихо каза Елиот. — Тук съм, за да ти кажа за моята любов.

— Любов? — повтори Ален също така тихо, когато забеляза сълзи в тъмнокъфявите очи, които така поразително приличаха на неговите.

— Да. Любов. Искам да ти разкажа за твоята майка, Ален, и за твоя баща...

— Мамо? — извика Катрин, когато видя самолетния билет, който Изабел току-що ѝ подаде.

— За днес следобед за Вашингтон.

— Но аз ще дойда в твоята вила, за да се запозная с Луи-Филип, с неговите деца и внуци.

— Мисля, че за теб е по-важно да отидеш във Вашингтон. Джеймс не спомена ли пред Елиот, че през следващите няколко месеца ще плава с яхтата си из Карибско море? Ти би могла да го зарадваш с нещо друго, Катрин, и мисля, че точно това си смятала да направиш. Но ми се струва, че трябва още сега да отидеш при него.

— Но ти и аз прекарахме съвсем малко време заедно.

— Животът е пред нас, Катрин. След като вече те открих, любов моя, аз никога повече няма да те загубя — обеща Изабел. — През февруари двамата с Луи-Филип ще бъдем в Топека.

— О, чудесно. Толкова се радвам!

— И аз — каза Изабел и се усмихна ласкаво, като си помисли за семейния прием в деня на Свети Валентин, на който и тя бе поканена.

Не, това нямаше да бъде сватбено тържество, защото Алекса вече се бе омъжила. Това щеше да бъде едно радостно празненство в чест на майките, на бащите, на дъщерите и на любовта. Когато отиде в Топека, тя отново щеше да се опита да благодари на Джейн, че е отгледала с любов нейното скъпо малко момиченце. Преди два дни се бе опитала да изкаже благодарността си по телефона, но думите и на двете жени бяха бързо сподавени от сълзите. Но Изабел бе убедена, че Джейн разбираше, както в онзи далечен ден в родилния дом, мълчаливите послания на сърцето. И преди два дни тези красноречиви, мълчаливи послания на любовта бяха пътували от едната до другата страна на океана. Изабел се вгледа в дъщеря си и тихо, но настойчиво каза:

— През февруари сме в Топека. Така че, скъпа моя, сега иди при Джеймс. Иди при този прекрасен мъж, който толкова много те обича.

ГЛАВА 33

Имението Инвърнес, Мериленд... декември 1990

Катрин пристигна в Инвърнес час преди слънцето да залезе. От бледото сиво небе се сипеше пухкав сняг, но зимният вятър се бе спотаил и целият свят бе бял и спокоен. Докато гледаше тъмното имение, което приличаше на мрачен, тъжен силует, тя разбра, че Джеймс не е вътре. Тръгна през оголялата градина по алеята, която водеше към скалата над залива, като се питаше дали той вече не е тръгнал.

Не. Тя с облекчение забеляза, че „Нощен бриз“ се поклащаше леко, закотвена на брега, и вътре проблясваха весели златни светлинки. Очевидно Джеймс беше там и сигурно приготвяше яхтата за дългото зимно плаване.

Катрин погледна към яхтата, от която я делиха само три реда стръмни стъпала и си спомни онзи ден, когато за пръв и последен път бе слязла до залива. В топлата августовска нощ разумът ѝ бе изпращал тревожни, настойчиви послания: „Ти не можеш да го направиш! Можеш да слезеш по стълбите, но няма да успееш да ги качиш!“

Но тогава тя беше с Джеймс.

И сега отново трябваше да бъде с него.

Макар че сега елегантното ѝ здраво тяло би могло без усилие да качи стълбите, сърцето ѝ смело викаше: „Няма да се наложи да се връщаш обратно, нагоре по стълбите. Джеймс ще поиска да останеш при него.“

В онази топла августовска нощ Катрин Александра Тейлър познаваше съвсем малко себе си. А сега, в този снежен зимен ден, тя знаеше всичко, всички истини и беше благословена със своята любов. Катрин знаеше всички истини, но имаше една — най-важната, която тя бе научила още тогава, в топлата лятна нощ...

„Когато съм с теб, Джеймс, аз съм всичко, което искам да бъда.“

Джеймс беше на кея и връзваше ново въже за кнехтовете. Беше с шала, който тя му бе подарила, един нежен и красив спомен от лунната нощ, когато се бяха влюбили.

Джеймс носеше дарът на любовта, който тя му бе дала преди година, а Катрин беше с неговия подарък, който той ѝ бе дал също преди година — великолепните сапфирени обици. Катрин носеше прелестните обици, носеше и още по-прелестните символи на тяхната магическа любов — лъчезарните сапфирени очи, поруменелите страни и дори невинността, която тя така дълго бе прикривала.

— Катрин — радостно прошепна Джеймс, когато я видя. — Ти си тук?

— Да — смело отвърна тя на сините очи, в които сега проблеснаха надеждата, щастието и любовта.

Днес тя бе дошла да изрече думите, които се бе заклела да му каже. Но пръв проговори той, защото и той се бе заклел пред сърцето си да ѝ каже всички истини.

— Сгреших, скъпа, много сгреших. Не биваше да изоставям нашата любов. Наистина не исках да го сторя, Катрин, но вярвах, че трябва да го направя, и че така е най-добре за двама ни. Но се оказа, че не е най-добре — призна тихо той. — Поне не за мен, любов моя.

— Нито за мен, Джеймс.

— О, Катрин, съжалявам, че те накарах да страдаш. Винаги съм искал да те обичам, само да те обичам. — Той докосна с треперещите си ръце страните ѝ, обгърна с длани красивото ѝ лице, а зимният вятър нежно изпращаше целувките си, като повдигаше лъскавата ѝ черна коса и откриваше сапфирените обици, символът на любовта, който бе жестоко отнет, но сега отново бе тук. „Също като нашата вълшебна любов“ — помисли си той и нежно прошепна: — Обичам те, Катрин. Обичам те с цялото си сърце.

— О, Джеймс, и аз те обичам — радостно повтори тя.

Когато Джеймс докосна своята любима Катрин, всички нежни гласове в сърцето му започнаха радостно да пеят. И когато Катрин докосна своя любим Джеймс, нейните деликатни пръсти отново откриха чудотворната дарба, която бе по-велика от забележителния ѝ талант.

Те се милваха, целуваха, прегръщаха и по-късно в тази снежна вечер, когато се отдадоха на щастливата и нежна любов, Джеймс и

Катрин откриха най-красивата музика.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.